

Anh Ở Phía Sau Em

Contents

Anh Ở Phía Sau Em	2
1. Chương 1: Kể Thứ Ba	3
2. Chương 2: Khi Đàn Ông Tiến Hoá Đến Mức Hoàn Hảo, Họ Sẽ Trở Thành Gay	5
3. Chương 3: Nhân Vật Nữ Phụ Trong Đàm Mỹ	7
4. Chương 4: Gai Cửa Hoa Hồng	10
5. Chương 5: Người Đàn Ông Uống Whisky	12
6. Chương 6: 419	14
7. Chương 7: Người Đàn Ông Thích Trộm Hoa Trong Chậu	17
8. Chương 8: Nữ Phụ Trong Ngôn Tình	19
9. Chương 9: Nước Hoa	22
10. Chương 10: Chính Em Mới Là Người Muốn Chấm Dứt Hôn Nhân	24
11. Chương 11: Người Chồng Hữu Danh Vô Thực	27
12. Chương 12: Nể Mặt	29
13. Chương 13: Việc Đầu Tiên Tôi Muốn Làm Bây Giờ Là Ly Dị	31
14. Chương 14: Chúng Ta Ly Hôn Đi!	33
15. Chương 15: Người Anh Yêu Không Phải Là Em	36
16. Chương 16: Thanh Sô Cò La Bị Ăn Mất	38
17. Chương 17: Hiến Gan	40
18. Chương 18: Chấp Nhận	43
19. Chương 19: Không Thể Tha Thứ	45
20. Chương 20: Không Thể Kháng Cự	47
21. Chương 21: Anh Thật Sự Muốn Sống Cùng Em Đến Hết Đời	50
22. Chương 22: Thật Ra Trong Lòng Anh Có Từng Yêu Em Không?	52
23. Chương 23: Gặp Lại	55
24. Chương 24: Sinh Vật Nguy Hiểm, Chờ Lại Gần	57
25. Chương 25: Hãy Viết Thư Tình Cho Tôi	60
26. Chương 26: Tôi Cho Em Nợ	63
27. Chương 27: Trên Mặt Em Hiện Lên Rõ Ràng Rằng Em Muốn Hãm Hại Tôi	66
28. Chương 28: Tình Đầu	69
29. Chương 29: I Will...	72
30. Chương 30: Muốn Cảm Ơn Tôi?	74
31. Chương 31: Lãng Quên	77
32. Chương 32: Chúng Ta Không Phải Quan Hệ Bất Chính	80
33. Chương 33: Anh Muốn Chúng Ta Bắt Đầu Lại	83
34. Chương 34: Chúng Ta Sẽ Là Cặp Đôi Kiểu Mẫu Về Sự Tiết Kiệm	85
35. Chương 35: Người Nguy Hiểm Nhất	87
36. Chương 36: Anh Tự Nói Với Mình...	89
37. Chương 37: Phoenix	92
38. Chương 38: Tắt Máy	95
39. Chương 39: Bí Thối	98
40. Chương 40: Em Muốn Sống Cùng Anh	101
41. Chương 41: Khoá Kéo Cửa Chiếc Váy	104

42. Chương 42: Trong Khách Sạn Không Có Gì	106
43. Chương 43: Ghen	108
44. Chương 44: Anh Định Đi Đâu?	111
45. Chương 45: Nếu Anh Không Quay Lại, Em Sẽ Quên Anh	115
46. Chương 46: Người Đầu Tiên Cậu Ấy Muốn Gặp Là Cô	117
47. Chương 47: Tôi Muốn Chúng Ta Kết Hôn	119
48. Chương 48: Bản Danh Sách	122
49. Chương 49: Cô Nghe Tin Vợ Chồng Tôi Ly Dị Ở Đâu?	125
50. Chương 50: Tình Nhân	127
51. Chương 51: Bị Giấu Diếm	129
52. Chương 52: Bị Tạm Giữ	132
53. Chương 53: Sảy Thai?	134
54. Chương 54: Cô Không Mang Thai	137
55. Chương 55: Cao Phi	139
56. Chương 56: Vợ Chồng Sơn	142
57. Chương 57: Thử Áo Cưới	145
58. Chương 58: Không Gặp Không Về	147
59. Chương 59: Chụp Ảnh Cưới	150
60. Chương 60: Cô Ấy Là Vợ Tôi	154
61. Chương 61: Tránh Xa Anh Một Chút Kẻo Bị Sét Đánh Oan	156
62. Chương 62: Anh Yêu Em	158
63. Chương 63: Vô Táo	161
64. Chương 64: Đau Đớn	164
65. Chương 65: Nếu Đúng Thế Thì Sao?	166
66. Chương 66: Ngõ Cụt	169
67. Chương 67: Cầu Hôn	171
68. Chương 68: Hiểu Lầm	173
69. Chương 69: Hoa Anh Đào Nở	176
70. Chương 70: Cưới Chồng Phải Cưới Liền Tay	178
71. Chương 71: Anh Ấy Là Chồng Tôi	181
72. Chương 72: Vụ Khống	184
73. Chương 73: Không Tin	187
74. Chương 74: Có Một Số Việc Cô Không Nên Làm	189
75. Chương 75: Hiệu Đồ Cổ	191
76. Chương 76: Không Nhớ Rõ	193
77. Chương 77: Tầm Xuân Đơn Côi, Dệt Kén Một Mình (2)	196
78. Chương 78: Chạm	202
79. Chương 79: Nợ Người Một Nụ Cười, Hoàn Trả Bằng Cả Cuộc Đời Đắm Lệ(p1)	211
80. Chương 80: Ngoại Truyện: Nợ Người Một Nụ Cười, Hoàn Trả Bằng Cả Cuộc Đời Đắm Lệ(p2) (toàn Văn Hoàn)	214

Anh Ở Phía Sau Em

Giới thiệu

Truyện cổ tích nói rằng nàng Bạch Tuyết bắt hạnh phúc, bị dì ghẻ độc ác săn đuổi phải nương nhờ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/anh-o-phia-sau-em>

1. Chương 1: Kể Thứ Ba

Người phụ nữ trẻ ngồi đối diện với tôi, một bên mắt bị thâm tím, hai mắt sưng húp. Cô ta mặc chiếc áo cao cổ màu đen, có lẽ là muốn che đi những dấu vết bị bạo hành khác.

- Cô không muốn phân chia tài sản gì với chồng mà chỉ muốn nuôi con thôi? -Tôi hỏi lại một lần nữa.

- Vâng, tôi chỉ muốn giành quyền nuôi con mà thôi, tôi thật sự không cần tài sản gì của anh ta cả.

Tôi lật qua hai trang tài liệu, cảm thấy có hơi khó hiểu về việc cô ta không đòi phân chia tài sản.

- Phạm Linh, cô kết hôn với anh ta năm năm, sinh cho anh ta hai đứa con, anh ta không những bạo hành cô mà còn cặp kè với người phụ nữ khác. Cô định cho qua đơn giản như vậy?

Phạm Linh đột nhiên bật khóc, run giọng cầu khẩn tôi.

- Xin chị, tôi không cần gì khác, chỉ cần hai đứa con của tôi mà thôi. Chị chỉ cần giúp tôi giành quyền nuôi hai con là được, tôi sẽ trả phí đầy đủ cho chị.

Tôi chỉ muốn cô ta có được quyền lợi tốt nhất nhưng cô ta lại không cần. Điểm này rõ ràng không bình thường, trừ khi cô ta có quá nhiều tiền nên chẳng bận tâm tới tài sản chung giữa hai vợ chồng, hoặc là nhà chồng cô ta thuộc dạng ghê gớm, không dễ đụng vào.

Hôm nay không phải là ngày tốt cho lắm, từ chiều tới giờ Phạm Linh là khách hàng thứ hai muốn tôi giải quyết việc ly hôn. Thật lòng thì tôi thích lĩnh vực luật kinh tế hơn, nhưng hiện giờ tôi là luật sư mới, tuổi nghề và tuổi thực đều ít nhất văn phòng, đương nhiên những vụ lớn và phức tạp sẽ chưa đến lượt tôi, hầu hết tôi phải nhận những vụ dân sự kiểu này.

Sau khi Phạm Linh rời đi, tôi nhận được điện thoại hẹn gặp của một cô gái. Giọng nói nhẹ nhàng mềm mại khiến người ta giống như đắm chìm trong gió xuân. Người có giọng nói như thế này nhất định cũng là một người đẹp.

May 's coffee.

Tôi uống một ngụm nước chanh, bình tĩnh nhìn cô gái xinh đẹp ngồi đối diện. Cô ta còn khá trẻ, có lẽ chỉ vừa tốt nghiệp đại học. Nói thật là tôi luôn có ấn tượng tốt đối với những người đẹp.

- Chị Diệp Thư, em biết chị và anh Nguyễn Bảo sống với nhau không hạnh phúc. Em thật sự rất yêu anh ấy, nếu chị không còn tình cảm với anh ấy nữa thì em mong chị hãy đồng ý chia tay để giải thoát cho anh ấy!

Tôi biết là sẽ thế này mà. Một phụ nữ đẹp đột ngột đến tìm bạn thường có tám mươi phần trăm là liên quan đến người đàn ông bên cạnh bạn.

Thế đấy, một buổi chiều tôi tệ! Tôi có hai khách hàng muốn ly hôn, một cô gái tới nói rằng cô ta yêu chồng tôi và hy vọng chúng tôi ly dị.

Đạo trước tôi thì thoảng lại đọc tiểu thuyết ngôn tình, có rất nhiều truyện đều có chi tiết kẻ thứ ba đến tìm nữ chính đề nghị nữ chính và chồng chia tay. Lúc ấy tôi còn nghĩ đúng là vợ vắn. Trên đời này làm sao lại có đứa tình nhân nào óc ngắn như thế, trừ khi cô ta ngứa da, muốn bị ăn vãi cái tát.

Giờ thì cần quái gì phải đọc truyện để tìm kịch tính, cuộc sống thực đầy rẫy tình tiết bất ngờ.

Tôi đang suy nghĩ xem nên cư xử thế nào. Nếu tôi là dạng thánh mẫu trong tiểu thuyết thì chắc bây giờ sẽ chạy về nhà yếu đuối khóc lóc, cảm thấy mình thật sự là người có lỗi, v.v...cuối cùng là nhận phần thua thiệt và bỏ đi. Sau đó chồng tôi sẽ nháo nhác chạy đi tìm tôi, rồi lằng nhằng một thời gian, có thể là sau khi ra đi tôi mới biết mình có thai, con tôi sẽ vô cùng đáng yêu và mặc dù chưa bao biết mặt bố nhưng ngay lần đầu tiếp xúc với chồng tôi nó cũng có thể nhận ra anh ta là bố nó. Nói chung là tốn nhiều khăn giấy và nước mắt, kết thúc HE.

Tất nhiên, tôi không phải thánh mẫu, chồng tôi không phải nam chính ngôn tình, tôi dám chắc là hiện giờ mình không có thai và cho dù tôi có bỏ đi thì chồng tôi cũng không đuổi theo tìm tôi, cho nên cách giải quyết này bị loại.

Cách thứ hai, nữ chính mạnh mẽ và cá tính, hẳn là tôi sẽ giữ vẻ bình tĩnh, từ tốn nói chuyện với kẻ thứ ba, đại ý là tôi và chồng tôi tuy có mâu thuẫn nhưng tình cảm nhiều năm không thể nói bỏ là bỏ. Nếu như chúng tôi có chia tay nhau thì đó là ý muốn của hai bên chứ không phải do một con hồ ly tinh mặt dày như cô ta chỉ đạo.

Nhưng mà đáng tiếc, tôi cũng không phải dạng này, bởi vì nếu nói ra mấy lời trên thì chứng tỏ tấm lòng của tôi còn nhân hậu chán.

- Cô Kim Ngọc, cô nghĩ thế nào về mặt gấu? –Tôi dùng vẻ mặt nghiêm túc hỏi cô ta.

Cô ta trợn mắt nhìn tôi, hình như vô cùng kinh ngạc. Sao thế nhỉ, chẳng lẽ tôi nhớ nhầm tên cô ta à?

- Chị có ý gì?

Tôi có ý gì được chứ, chẳng qua là muốn khảo sát một chút tinh thần bảo vệ động vật hoang dã của cô ta thôi.

- Cô nghĩ thế nào về mặt gấu? –Tôi thành thực hỏi lại một lần nữa.

- Nó... tốt cho sức khỏe, dùng để xoa bóp, à...

- Thế thôi à, cô còn muốn phát biểu cảm tưởng gì nữa không?

Kim Ngọc bực bội trả lời tôi.

- Mặt gấu liên quan gì ở đây chứ, nếu chị muốn thì google sẽ ra cả đồng tác dụng.

Điểm trừ to đùng.

Thật ra thì tôi đang phân vân có nên nói cho cô ta sự thật về anh chồng đẹp trai đáng mến của tôi hay không.

Tôi không ủng hộ lắm việc nuôi nhốt gấu để lấy mật, đó rõ ràng là một hành động tàn bạo. Nếu cô ta có cùng suy nghĩ với tôi thì tôi chỉ ít sẽ khuyên cô ta một câu chân tình kiểu như “ Người đẹp, chồng tôi là Gay, có lẽ cô nên tìm một người đàn ông khác thì hơn. Tất nhiên nếu cô không ngại thì xin mời, cứ tự nhiên nhé, tôi không để bụng đâu.”

Nhưng mà cô ta không có ý thức bảo vệ thiên nhiên chút nào. Tôi cũng chẳng thích cô ta, cho nên càng không cần phải làm người tốt.

- Đúng là quan hệ giữa tôi và chồng tôi không tốt, tình cảm cũng nhạt nhẽo từ lâu rồi. Nếu cô thật sự yêu anh ấy thì cứ tấn công, chỉ cần anh ấy đề nghị ly hôn tôi sẽ đồng ý ngay.

Thái độ của tôi vô cùng hoà nhã, hoà nhã tới mức giống như thứ tôi nhường cho cô ta là cái áo giảm giá chỉ đáng năm mươi nghìn mua ở siêu thị. Kim Ngọc dường như chưa thể ứng biến với kiểu chuyển chủ đề của tôi nên vẫn ngây ra.

- Chị nói thật? –Cô ta nghi hoặc nhìn tôi.

- Thật hơn cả vàng.

Tôi lấy ví ra thanh toán tiền cốc nước chanh của mình. Kim Ngọc lập tức ngăn tôi lại.

- Chị Diệp Thư, chị cứ để em trả cho, hôm nay là em mời chị. –Cô ta hơi cúi xuống, có vẻ ngượng ngùng. –Em xin lỗi nếu vừa rồi em có nói gì không phải, em thật sự rất cảm ơn chị, không ngờ chị lại là người rộng lượng như vậy.

Quả nhiên là người trẻ tuổi còn ngây thơ, có lẽ cô ta không nghĩ đến vàng trên thị trường cũng đầy hàng giả.

Cứ tưởng tượng đến cảnh cô ta trăm phương ngàn kế theo đuổi chồng tôi, mất công mất sức, tổn hao tinh thần... sau đó phát hiện ra anh ta là Gay, không biết lúc đấy cô ta còn cảm ơn tôi không?

Tôi cười hiền lành, chào tạm biệt cô ta rồi quyết định về nhà luôn. Dù sao thì cũng đã đến giờ tan làm.

Kim Ngọc, cô không nên trách tôi, tôi cũng muốn tốt cho cô thôi. Ít nhất thì sau này cô cũng có một bài học quý báu, đấy là trước khi cướp chồng người khác, cô nên kiểm tra xem anh ta có phải trai “thẳng” hay không.

2. Chương 2: Khi Đàn Ông Tiến Hoá Đến Mức Hoàn Hảo, Họ Sẽ Trở Thành Gay

Tôi vừa mở cửa vào nhà thì đã ngửi thấy mùi thơm của thức ăn. Bên trong phòng bếp, Nguyên Bảo đang bận rộn chuẩn bị bữa tối.

Thịt ba chỉ kho, măng tươi sốt teriyaki, canh kim chi hầm giò heo và tráng miệng bằng chè nếp bí đỏ. Tôi chưa bao giờ phải nghi ngờ về trình độ nấu ăn của Nguyên Bảo. Nếu không kể đến nỗi căm ghét đã sắp đạt đến mức thù hận của tôi dành cho anh ta thì về cơ bản giữa chúng tôi không có mâu thuẫn gì đáng kể và anh ta xứng đáng nhận điểm chín cho người chồng mẫu mực.

Biết nói thế nào nhỉ? Nguyên Bảo rất đẹp trai, dịu dàng, cư xử hoà nhã. Anh ta sạch sẽ, biết dọn dẹp nhà cửa, biết nấu ăn, không bia rượu hay lăng nhăng với phụ nữ. Tóm lại, anh ta không đạt chỉ tiêu tối thiểu số tật xấu mà một người đàn ông phải có.

Thời đại học, khi Nguyên Bảo còn là người yêu của tôi, tôi chưa bao giờ thấy anh ta mặc một cái áo hai ngày liền tiếp, càng không bao giờ có chuyện anh ta quên các ngày lễ quan trọng trong năm và sinh nhật tôi. Lúc nào những món quà của Nguyên Bảo cũng làm tôi vừa ý. Thậm chí khi trời lạnh, khi tôi bị ho, khi tôi gặp phiền não... anh ta rất nhanh đều phát hiện ra.

Tôi lúc ấy còn quá ngu ngốc mà không nhận thấy sự tỉ mỉ và cẩn thận đến kinh ngạc của Nguyên Bảo có những điểm bất thường. Trong mắt tôi và cả những cô gái khác, anh ta thật sự quá hoàn hảo.

Lẽ dĩ nhiên, khi đàn ông tiến hoá đến mức độ hoàn hảo, họ sẽ trở thành Gay. Trước đây tôi không tin điều này, giờ thì tôi thậm chí còn có cả ví dụ thực tế để minh hoạ cho khẳng định trên.

- Em về rồi à? –Nguyên Bảo thấy tôi đang đứng ở cửa phòng bếp nhìn anh ta thì vui vẻ lên tiếng.

Chẳng ai giờ tay đánh khuôn mặt tươi cười, mà tôi bây giờ còn chẳng có tư cách để cau có với anh ta.

- Vâng, em đi tắm trước đã nhé!

Tôi xả nước nóng vào bồn, cho thêm vài giọt tinh dầu hoa hồng rồi ngâm mình trong đó. Cơ thể cả ngày phải đóng trong bộ đồ công sở nghiêm chỉnh và giày cao gót thực sự làm tôi khó chịu.

Ai cũng nghĩ luật sư là công việc tuyệt vời, lương cao, vị thế xã hội tốt. Điều đó thì cũng đúng, nhưng quá trình đó không nhanh như người ta vẫn tưởng. Bốn năm đại học, nửa năm học khoá đào tạo trong học viện tư pháp, gần hai năm tập sự tại văn phòng luật. Cuối cùng là trải qua kì thi cấp quốc gia của Bộ Tư pháp. Tỷ lệ trượt của kì thi cuối cùng này thường là bốn mươi phần trăm. Tổng thời gian để một luật sư có thể đứng vững một cách độc lập phải khoảng mười năm.

Không biết phải mất mấy năm nữa khả năng tài chính của tôi mới có thể đủ chắc chắn để tách khỏi Nguyên Bảo, hiện giờ tôi vẫn phải dựa vào tiền của Nguyên Bảo nên dù căm ghét anh ta đến mấy tôi cũng phải trưng ra bộ mặt giả dối tươi cười.

Hơi nước trong phòng tắm phủ mờ tấm gương. Tôi đưa tay lau lau lớp kính trong suốt, nhìn cái bóng ủ rũ của mình.

Không có phấn trang điểm, son môi, bút kẻ mắt, gương mặt tôi hoàn toàn không mang vẻ sắc sảo quyến rũ như khi ở ngoài, thậm chí còn có phần ngây thơ, chẳng hề có nét chững chạc của một phụ nữ đã lập gia đình.

Tắm xong tôi mặc một bộ đồ ở nhà thoải mái rồi ra bàn ăn cơm.

Nói chung tôi là người rất thực tế, trong hầu hết mọi trường hợp đều phân định công tư rõ ràng. Ví dụ như tôi ghét Nguyên Bảo nhưng thức ăn anh ta nấu thì không có lỗi, hơn nữa tôi cũng không muốn bạc đãi cái dạ dày của mình.

Bữa cơm diễn ra trong im lặng, đối với một số người mà nói thì sự im lặng này khá đáng sợ, đối với tôi thì thế này thật sự rất tuyệt vời. Không nói gì còn hơn phải nói mấy lời lịch sự lấy lòng trong khi bạn chỉ muốn chửi ầm lên.

Sau khi ăn xong tôi dọn bát ra bồn rửa, Nguyên Bảo thường sẽ giành làm với tôi nhưng hôm nay anh ta chưa kịp lên tiếng thì ngoài cửa đã có người bấm chuông. Bạn bè của tôi không nhiều người biết địa chỉ, hơn nữa nếu đến hẳn sẽ gọi điện báo trước. Khách hàng thì tôi tuyệt đối không tiếp ở nhà, cho nên người ngoài kia chắc chắn là đến tìm Nguyên Bảo.

- Anh ra xem ai đi! -Tôi cười dịu dàng.

Nguyên Bảo gật đầu rồi ra mở cửa. Có tiếng động giống như ai đang lôi kéo gì đó, tôi nghe thấy Nguyên Bảo gất lên.

- Cậu ra khỏi nhà tôi ngay, tôi không hoan nghênh cậu!

Tôi bình tĩnh tiếp tục rửa bát, dòng nước lạnh xối tan lớp bọt xà phòng trắng xoá trên bát đĩa. Thái độ này của Nguyên Bảo thì không cần phải ra ngoài tôi cũng biết ai đang ở cửa.

Nói chung theo kiểu của tiểu thuyết đam mỹ thì đại khái là hai anh chàng đẹp trai kia đang giằng co nhau. Khả năng lớn là vị khách không mời này rất muốn làm khó ông chồng hoàn hảo của tôi, như kiểu là hôn anh ta ngay ngoài cửa trong khi vợ anh ta đang rửa bát ở trong bếp. Hình như hoàn cảnh bị cấm đoán đặc biệt kích thích hơn so với bình thường, giống như bạn vượt đèn đỏ phải có cảnh sát giao thông thì mới vui vậy.

Có vẻ như hai người kia vẫn chưa phân thắng bại. Tôi đặt chiếc bát cuối cùng lên giá, quyết định ra ngoài làm tròn bốn phận chủ nhà hiếu khách.

- Anh Hoàng Nam, anh đến chơi đấy à, anh vào nhà đi! -Tôi tươi cười lên tiếng, khiến cho cả Nguyên Bảo và Hoàng Nam hơi ngạc nhiên.

Nguyên Bảo không thoải mái nhưng Hoàng Nam rất nhanh đã đáp lại tôi.

- Diệp Thư, lâu rồi không gặp em. Nhìn em càng ngày càng xinh ra nhé, xem ra Nguyên Bảo chăm sóc em rất tốt.

Tôi ngoài cười nhưng trong bụng thì không ngừng cười rửa. Tốt tốt cái đầu anh. Không biết hôm nay cổ tình chọn lúc tôi ở nhà để đến làm gì nữa. Nếu tôi không làm thì bọn họ hay gặp nhau ở bên ngoài, không dẫn tình nhân về nhà có lẽ là sự tôn trọng tối thiểu mà Nguyên Bảo dành cho tôi, coi như cấp tôi chút mặt mũi.

Hoàng Nam đột nhiên chạy tới đây chẳng lẽ định lên mặt với vợ cả là tôi chắc. Tuy là luật cho phép người đồng tính kết hôn đang được quốc hội xem xét nhưng mà còn lâu mới được thực thi, kể cả có được thì hành đi nữa thì chỉ ít anh ta cũng phải chờ tôi và Nguyên Bảo ly hôn rồi hẵng nghĩ đến chuyện lên mặt với tôi.

Phải nói rằng nhờ công sức không nhỏ của anh ta mà theo thời gian, sự căm ghét của tôi đối với Nguyên Bảo luôn thăng hoa theo cấp số nhân. Cứ mỗi lần anh ta xuất hiện là tôi lại cảm thấy bản tính nhẫn nại và kiên trì của mình đã tiến hoá lên một trình độ mới, nhất là khi vô tình thấy bọn họ mặc hai chiếc sơ mi giống hệt nhau trong một buổi tiệc.

Kể từ khi kết hôn đến giờ tôi rất ít khi nấu ăn, đặc biệt là nếu có cả Nguyên Bảo ăn cùng. Tôi không phải là tiểu thư chưa từng đụng một cái móng tay vào việc nhà, xét về khái niệm việc nhà thông thường thì chẳng có gì là tôi không làm được. Nhưng có một sự thật hiển nhiên là Nguyên Bảo nấu ăn giỏi hơn tôi cả nghìn lần, mà anh ta cũng rất vui vẻ làm việc đó.

Nếu như có một ngày tập đoàn của gia đình anh ta phá sản tôi nghĩ Nguyên Bảo cũng có thể sống bằng nghề đầu bếp.

Tất nhiên, lý do chân chính của việc tôi không nấu ăn là vì tôi là một công dân vô cùng tuân thủ pháp luật trong những trường hợp tôi không muốn phá luật. Và với tư cách một người đã từng nghiên cứu về động cơ phạm tội trong luật hình sự thì tôi nhận ra rằng mình hoàn toàn có thể sẽ không kiểm chế được mà hạ độ ông chồng lý tưởng và kết thúc cuộc đời bằng hơn hai mươi năm bóc lột.

Sự thật là tôi đủ thông minh để không chết lãng nhách như vậy.

3. Chương 3: Nhân Vật Nữ Phụ Trong Đàm Mỹ

Tôi mang chèn nếp bí đồ ra mời Hoàng Nam. Hoàng Nam vừa ăn vừa không ngừng khen ngợi tay nghề của tôi. Để anh ta ăn gần xong tôi mới nói:

- Là anh Bảo nhà em làm đấy. Anh ấy nấu ăn ngon như vậy thì đâu đến lượt em vào bếp. Ngày nào anh ấy cũng nấu bữa tối rồi làm đồ tráng miệng, em ăn nhiều đến mức sợ phát phì.

Ánh mắt Hoàng Nam lộ rõ vẻ ghen tỵ. Anh ta không ngừng liếc về phía Nguyên Bảo. Tôi vô cùng vui vẻ dựa sát vào “chồng yêu”, đối với hành động thân thiện bất ngờ từ phía tôi, chồng tôi có vẻ kinh ngạc đến nổi cứng đờ người.

Gương mặt Hoàng Nam thoát cái càng trở nên khó coi hơn. Những ngón tay đang bê bát chèn của anh ta siết chặt lại. Tôi thực sự lo lắng không biết anh ta có bóp vỡ nó không, đây là bát sứ cao cấp nhập khẩu từ Nhật, giá của nó không rẻ chút nào.

Nếu là thời đại học, tôi chắc chắn sẽ không nghi ngờ gì mà cho rằng Hoàng Nam đang ghen với Nguyên Bảo vì tôi. Nhưng sau khi chứng kiến một màn nồng ấm của bọn họ vào đúng đêm tân hôn của mình thì tôi đã biết mình chẳng qua là cái bia đỡ để họ che mắt thiên hạ.

Nói chung tôi tự hiểu thân phận mình. Nhưng mà trong những thời điểm như thế này, tôi thực sự cảm thấy nếu không gây hiềm khích giữa hai người họ, làm bọn họ khó chịu thì thật có lỗi với bản thân. Bọn họ lừa dối tôi lâu như thế, coi tôi là con ngốc để lừa gạt, tôi đâu phải thánh mẫu nào tàn trong tiểu thuyết mà dễ dàng tha thứ cho họ được.

- Anh, tự nhiên em thèm ăn kem. Hai anh cứ nói chuyện đi nhé, để em ra ngoài mua. –Tôi nhẹ nhàng nói với Nguyên Bảo, giọng nói còn pha thêm chút nũng nịu đúng kiểu các cô vợ trẻ thường làm nũng chồng.

Nguyên Bảo làm sao lại để tôi tự đi mua kem được, phong cách ga lăng với phụ nữ đã ăn sâu vào máu của anh ta (nếu tôi không lầm thì đây là do sự giáo dục xuất sắc của ông anh trai được mệnh danh là Casanova của đại học mỹ thuật thành phố H). Anh ta ngay lập tức bảo tôi chờ ở nhà rồi ra ngoài mua kem.

Căn phòng khách chỉ còn lại tôi và Hoàng Nam. Tôi tiếp tục vai diễn cô vợ ngây thơ vui vẻ của mình, hỏi thăm sức khỏe bố mẹ anh ta, rồi công việc, bạn gái, v.v... Tất nhiên là tôi biết anh ta còn bận tăng tị với chồng tôi nên nếu có bạn gái thì cũng chỉ để làm bia che mắt hai cụ ở nhà thôi.

- Diệp Thư, đóng kịch thế này cô không mệt sao? –Hoàng Nam lạnh lùng hỏi tôi.

Không mệt, tôi đương nhiên là không mệt. Bọn họ giả vờ trước mặt tôi gần bốn năm mà còn không mệt, tôi thậm chí chưa diễn kịch bằng nửa thời gian của họ, làm sao tôi đã mệt được.

- Anh nói gì thế ạ? Em không hiểu ý anh.

Anh ta nhếch miệng cười khinh miệt, ánh mắt chán ghét không hề che giấu.

- Cô đừng giả vờ với tôi nữa. Đêm hôm ấy cô đã nhìn thấy hết rồi đúng không, vậy mà còn ra vẻ như chưa thấy gì. Cô tưởng tôi không biết bản chất của cô sao, loại người như cô tôi đã gặp nhiều rồi, năm ấy tôi theo đuổi cô cũng vì không muốn Nguyên Bảo sập bẫy của cô.

Đóng kịch thì phải đóng cho tròn vai, tôi cũng không muốn cho anh ta đắc ý.

- Anh Nam, anh không có quyền xúc phạm em như thế. Em kết hôn với Nguyên Bảo là vì em yêu anh ấy. Bọn em là vợ chồng hợp pháp, điểm ấy ai cũng không thể phủ nhận được.

Tôi cố tình nhấn mạnh vào bốn chữ “vợ chồng hợp pháp” là muốn nói với Hoàng Nam rằng anh ta chẳng qua chỉ là tình nhân của chồng tôi, tôi có thể cùng chồng tôi ra phố, nắm tay nhau giữa bàn dân thiên hạ. Nhưng anh ta thì khác, anh ta còn lâu mới có loại quyền lợi ấy.

Hoàng Nam mím môi lại, hai tay xiết chặt thành nắm đấm. Tôi thực sự tò mò không biết anh ta có dám đánh tôi thật không, nếu anh ta dám thì tôi đảm bảo sự nghiệp tình cảm vốn đã lăm chông gai giữa Nguyên Bảo và anh ta từ nay về sau sẽ còn như đi trên đồng lửa.

- Đủ rồi đấy, cô không cần ra oai với tôi. Cô đừng nói với tôi là cô yêu Nguyên Bảo, nếu cậu ấy không sinh ra trong một gia đình giàu có, không ngồi trên cả đồng tiền thì năm ấy cô lại đồng ý kết hôn với cậu ấy chắc?

Tôi thực sự rất muốn cười. Không phải cười anh ta mà là cười chính mình. Người đàn ông này yêu thích Nguyên Bảo rõ ràng như vậy, ý muốn chiếm hữu trong mắt anh ta không hề che giấu, vậy mà tại sao mấy năm đại học đó tôi lại không nhận ra, còn thật sự tin rằng anh ta thích tôi.

- Hoàng Nam, cậu ra khỏi nhà tôi ngay! –Nguyên Bảo đã đứng ở cửa từ lúc nào, có lẽ đã nghe hết toàn bộ đối thoại của tôi và Hoàng Nam.

- Bảo, tôi...

- Cậu đi ngay!

Nguyên Bảo dường như rất tức giận, anh ta không để tâm đến sự phân trần của Hoàng Nam mà kiên quyết đuổi khách.

Hoàng Nam dùng ánh mắt căm hận nhìn tôi rồi bực bội đóng sầm cửa trước mặt hai chúng tôi. Tôi có thể thấy với lương tâm chỉ còn lại đôi chút của anh ta là tôi không hề cố ý đặt bẫy anh ta, việc này hoàn toàn là vô tình.

Sau khi anh ta rời đi, phòng khách rơi vào sự câm lặng rất khó diễn tả. Bối rối, ngượng ngùng, chán ghét... mọi thứ hoà lẫn vào không thể phân rõ là cảm xúc của ai.

- Thư, anh xin lỗi! –Nguyên Bảo nhẹ nhàng lên tiếng.

Anh ta muốn xin lỗi chuyện gì? Nếu là xin lỗi về việc vừa xong thì nói thật, đó không phải là lỗi của anh ta. Hoàng Nam tự mình tìm tới cửa, tự nói những lời khó nghe đó, đâu phải do Nguyên Bảo chỉ đạo. Còn

nếu định xin lỗi về tất cả mọi chuyện thì càng không cần, bởi vì những gì họ đã lừa gạt tôi suốt bốn năm không phải chỉ một câu xin lỗi là có thể tha thứ hết được.

- Em không sao, em về phòng làm việc đây. Anh cũng đừng thức khuya quá!

Tôi nói xong liền lập tức trở về phòng, đóng cửa lại. Căn hộ chung cư này có hai phòng ngủ và một phòng làm việc. Nhưng sau khi chúng tôi kết hôn thì nó đã được sửa thành hai phòng làm việc và một phòng ngủ. Trong phòng làm việc có sẵn cả giường, chăn, gối. Nói cách khác tôi và Nguyên Bảo mỗi người một phòng riêng. Căn phòng ngủ trống kia vẫn bày đồ đạc như thể một cặp vợ chồng hạnh phúc để phòng những lúc bố mẹ anh ta ghé thăm.

Cuộc sống kiểu này đã trở thành một thói quen.

Tôi mệt mỗi nằm xuống giường, hoàn toàn không có hứng thú làm việc. Trong đầu không khỏi nhớ đến ánh mắt khinh miệt của Hoàng Nam.

Anh ta hỏi tôi nếu Nguyên Bảo không giàu có thì liệu năm ấy tôi có đồng ý kết hôn hay không.

Câu trả lời là không. Năm ấy tôi sẽ không làm đám cưới với Nguyên Bảo. Tôi sẽ nói anh ấy chờ tôi thêm vài năm, đợi khi công việc của tôi ổn định, kiếm được tiền để lo cho bà ngoại, mẹ và các em, chúng tôi sẽ kết hôn.

Tôi đã từng nghĩ rằng cho dù nghèo khó đến đâu tôi cũng phải giữ lòng tự trọng của mình, không thể để người ta coi thường.

Nhưng bây giờ tôi không còn đủ khả năng cứng cỏi như thế nữa.

Mỗi tháng, khoản viện phí của bà tôi, tiền gửi ợ và hai em, căn bản tôi không đủ sức gánh vác. Nếu không có sự hỗ trợ của Nguyên Bảo thì tôi chẳng qua chỉ là một luật sư quèn mới vào nghề, bà tôi tuyệt đối không thể được hưởng sự chăm sóc y tế tốt như vậy.

Đêm tân hôn, nhìn thấy chồng mình và người đàn ông khác hôn nhau, loại mùi vị này thật khó diễn tả. Tôi nên làm gì? Xông vào bắt quả tang, lu loa lên cho thiên hạ biết đôi gian phu này đã lừa gạt tôi, làm chuyện tốt đẹp ngay trong đêm tân hôn của tôi.

Nhưng mà tôi không làm được, tôi vĩnh viễn cũng không có bản lĩnh đó. Hàng tháng là Nguyên Bảo trả viện phí cho bà tôi, hỗ trợ tiền cho người nhà tôi. Tôi là kẻ nhận ân huệ của anh ta, dựa vào đâu mà tôi có quyền làm anh ta mất mặt. Anh ta cưới tôi về để làm bình hoa trang trí, tôi chỉ có thể chấp nhận.

Giá mà anh ta cứ nói ngay từ đầu với tôi rằng anh ta không yêu tôi, anh ta chỉ cần một cô vợ hờ, tôi sẽ không đau đớn đến thế.

Những năm tháng đại học khó khăn ấy, Nguyên Bảo giống như vị thần hộ mệnh lúc nào cũng bên cạnh bảo vệ tôi, chăm sóc tôi. Anh ta xuất hiện giữa cuộc đời tôi quả thật giống như một giấc mơ về chàng hoàng tử hoàn mỹ.

Mười hai giờ đêm, phép màu biến mất, tôi cuối cùng cũng tỉnh khỏi giấc mộng hoang đường. Tôi không phải công chúa, chỉ là cô bé lọ lem rách rưới, chàng hoàng tử của tôi hoá ra không hề tồn tại.

Mấy năm trước tôi cũng không thể nào tưởng tượng ra rằng lại có lúc tôi giống như những người đàn bà khầu phạt tâm xà trong tiểu thuyết, cố tình gây chuyện chia rẽ những người yêu nhau.

Hồi đó ai cũng nói tôi may mắn, đám nữ sinh còn thay nhau ghen tỵ với tôi. Tôi có bạch mã hoàng tử hàng đồng cô gái mơ ước, lại có thêm một chàng trai điên cuồng theo đuổi y như trong tiểu thuyết.

Nhưng mà bọn họ vĩnh viễn không hiểu, cảm giác khi bạn nhận ra mình từ nhân vật chính trong tiểu thuyết ngôn tình biến thành nữ phụ ác độc chẳng đáng giá một xu trong đam mỹ là như thế nào.

4. Chương 4: Gai Cửa Hoa Hồng

Cuối tuần nào tôi cũng dành riêng ngày chủ nhật để vào viện thăm bà ngoại. Bà tôi bị suy thận, một tuần phải chạy thận nhân tạo khoảng ba lần. Hơn một năm trước bà đã có dấu hiệu đáng trí, ban đầu tôi không chú ý lắm vì cứ nghĩ đó là bệnh chung của người già nhưng càng ngày bệnh càng nặng. Bà tôi hiện giờ không thể tự chăm sóc bản thân, ngay cả tôi bà cũng không nhớ.

Tôi đưa bà vào bệnh viện, khu chăm sóc đặc biệt. Hàng ngày có người chăm lo việc ăn ngủ của bà, đến ngày chạy thận họ sẽ đưa bà tôi sang khu chạy thận, mọi việc đều rất chu đáo, đương nhiên là chi phí bỏ ra cũng không phải con số nhỏ.

- Cô Diệp Thư, cô đến thăm bà à? –Nữ y tá vừa dứt cháo cho bà vừa vui vẻ chào tôi.

- Vâng ạ.

Bà tôi đang ngồi trên giường, ánh mắt có phần đờ đẫn, miệng há ra rồi lại ngậm cháo như một đứa trẻ.

Tôi đặt túi hoa quả lên chiếc tủ đầu giường rồi thay hoa tươi vào chiếc lọ đặt trong phòng. Bà ngoại không nhớ tôi, cho dù cuối tuần nào tôi cũng đến nói chuyện với bà, cho bà ăn, nhưng bà chưa bao giờ đáp lại tôi. Thật ra tôi nhận thấy cũng có những lúc bà tôi hình như hơi tỉnh táo, vì thỉnh thoảng ánh mắt bà lại trở nên khác lạ, rất giống lúc bà chưa bị bệnh.

Bệnh của bà tôi trở nặng hơn nhanh chóng kể từ khi gia đình tôi nhận được tin cậu mất ở trong tù. Mẹ tôi bị liệt đã lâu, hoàn toàn không thể ra ngoài kiếm việc làm. Hai đứa con của cậu mẹ cũng phải nghỉ học mất mấy năm để kiếm tiền. Mãi tới khi tôi kết hôn với Nguyên Bảo, chính thức đi làm ở văn phòng luật tôi mới có khả năng hỗ trợ gia đình cậu.

Tôi cũng từng có sự tự tôn, đặc biệt là trong tình cảm. Nhưng đứng trước thực tế phũ phàng, khi đồng tiền trở thành thứ quyền năng không thể phủ nhận, lòng tự tôn của tôi đã là một mớ rẻ rách vô giá trị.

Nếu chỉ nhìn từ bên ngoài thì điều kiện của tôi không tồi, không nhất thiết phải bám lấy một người đàn ông không yêu mình. Tôi đáng lẽ phải dứt áo ra đi ngay từ cái đêm tân hôn đáng nguyên rửa kia.

Nhưng lòng tự tôn của tôi không quan trọng bằng người thân. Nguyên Bảo không yêu tôi nhưng anh ta có thể gánh vác gia đình tôi. Anh ta bỏ ra chi phí cho các hóa đơn chăm sóc y tế mà chưa bao giờ phàn nàn, có lẽ một phần vì anh ta cảm thấy có lỗi.

- Bà ơi, cháu mệt mỏi quá! Ngày nào cũng phải trưng ra bộ mặt tươi cười, cháu không biết mình còn chịu đựng được bao lâu nữa. Anh ấy cưới cháu nhưng không yêu cháu, chưa bao giờ yêu cháu! –Tôi khe khẽ thổ lộ với bà. Ngoài bà ngoại, tôi không còn ai để nói hết những ảm ức trong lòng. Bà nghe không hiểu những điều tôi nói, nhưng nếu bà hiểu được có lẽ tôi lại không dám nói ra.

Đột nhiên bàn tay tôi bị nắm lại. Tôi ngạc nhiên ngẩng đầu lên nhìn bà, bà tôi bắt đầu xoa nhẹ đầu tôi như lúc còn nhỏ.

- Cháu đừng khóc, không có chuyện gì là không giải quyết được cả. Rồi chồng cháu nó sẽ nghĩ lại thôi.

Tôi vui mừng kêu lên.

- Bà ơi, bà nhận ra cháu?

Sau đó bà tôi lại buông thông tay xuống, im lặng như chưa từng nói gì. Về mặt bà quay lại đờ đẫn như lúc thường, dường như mọi việc vừa xong chỉ là ảo giác của riêng tôi.

Chuyện này cũng xảy ra vài lần rồi nên tôi không thất vọng lắm.

Thường thì tôi sẽ ở lại bệnh viện với bà cả ngày chủ nhật, nhưng hai giờ chiều Tỉnh Thành gọi điện, dặn tôi gửi gấp cho anh ta một phần tài liệu quan trọng nên tôi buộc phải về nhà sớm.

Ở trước thềm, một đôi giày nam màu đen đắt tiền đập vào mắt tôi. Thông thường những màu sắc sắc sỡ mới hay làm người ta chói mắt, vậy mà màu đen của đôi giày này lại làm tôi nhức mắt kinh khủng.

Tôi nhẹ nhàng bước vào nhà, phòng khách và phòng bếp đều không có người. Giống như ma xui quỷ khiến, tôi tiến đến gần phòng của Nguyên Bảo. Căn phòng cách âm khá tốt nhưng vẫn để lọt ra ngoài một vài âm thanh.

Tiếng kêu, tiếng rên rỉ khe khẽ.

Tôi đứng như hoá đá trước cánh cửa gỗ màu nâu lạnh lẽo. Bọn họ làm gì ở bên trong, họ nhân lúc tôi đi vắng...

Khốn kiếp, tôi cứ tưởng ngôi nhà này chỉ ít cũng là nơi tôi nhận được chút tôn trọng cuối cùng của Nguyên Bảo!

Anh ta không dẫn tình nhân về nhà, tôi đã tin rằng bởi vì anh ta tôn trọng tôi, anh ta dù sao cũng coi tôi là vợ mình.

Hoá ra không phải, anh ta chỉ tỏ ra như thế trước mặt tôi mà thôi. Những lúc tôi đi vắng, bọn họ chắc hẳn đã cười nhạo sự ngu ngốc của tôi, sự hèn kém của tôi.

Trong mắt Nguyên Bảo, lẽ nào tôi thật sự không có lấy một chút giá trị nào sao? Cho dù tôi chỉ là bình hoa di động thì tôi cũng đã yêu anh ta bốn năm...

Bốn năm thanh xuân tươi đẹp nhất, anh ta đã trở thành chỗ dựa của tôi, là ngọn lửa sưởi ấm trái tim tôi. Cuối cùng ngọn lửa ấy lại thiêu tôi thành tro bụi.

Tôi bình tĩnh mở cửa phòng mình, bật laptop, gửi file tài liệu qua mail cho Tỉnh Thành. Công việc ấy lẽ ra chỉ mất vài phút nhưng tôi làm mãi không xong. Những ngón tay run rẩy không thể gõ nổi vài chữ cái đơn giản. Tôi không rõ vì sao tay mình lại không nghe theo sự điều khiển của chính mình.

Điên mất!

Tôi thực sự sẽ phát điên!

Cách một căn phòng trống, chồng tôi và người đàn ông khác đang làm loại chuyện tốt đẹp không thể để người khác trông thấy. Còn tôi thì ngồi ở đây, cố gắng để coi như mất mùa tai điếc.

Cảnh này không ngờ lại lặp lại lần thứ hai.

Lần đầu tiên tôi biết mối quan hệ giữa hai người họ cũng gần giống thế này. Đó là vào hôm tổ chức đám cưới, tiệc tùng linh đình, bệnh tình của bà tôi đột ngột chuyển biến xấu. Vì không muốn làm kinh động đến bố mẹ chồng và khách nên tôi chỉ nói với Nguyên Bảo rồi một mình tới bệnh viện.

Ngồi đợi bên ngoài phòng bệnh, tôi lo lắng đến nỗi luống cuống không suy nghĩ nổi điều gì. Suốt mấy tiếng đồng hồ đó Nguyên Bảo cũng không gọi điện cho tôi nhưng tôi lại không chú ý. Gần mười giờ đêm, bác sĩ thông báo bà tôi không sao, tôi vào thăm bà xong mới từ viện trở về nhà.

Căn nhà lúc ấy không phải căn chung cư bây giờ mà là một toà biệt thự sang trọng trong khu Eden, đó vốn là quà cưới của bố mẹ chồng tôi. Khi tôi về nhà, cũng có một đôi giày nam của khách để trước cửa.

Tôi không để tâm mà mau chóng đi tìm Nguyên Bảo, tôi chỉ muốn ôm anh, thời điểm vừa rồi tôi quả thực rất hoảng sợ. Tôi không muốn phải ném trái cảm giác mất đi người thân một lần nữa.

Phòng tân hôn của chúng tôi được trang trí rất đẹp, do chính tay bạn gái của Nguyên Vỹ – anh trai Nguyên Bảo chuẩn bị, nghe nói chị ấy là nhà thiết kế. Tiếc rằng tôi không có phúc hưởng đêm tân hôn ở trong căn phòng ấy. Bởi vì tôi chỉ vừa đến cửa phòng đã thấy chồng tôi và người đàn ông luôn theo đuổi tôi thời đại học đang ôm hôn nhau.

Thật nực cười, tôi quả thực đã biến thành một con ngốc, tôi ngu xuẩn tưởng rằng sau tất cả những ngày tháng khó khăn tôi đã tìm được hạnh phúc của riêng mình.

Hoá ra mọi thứ đều chỉ là một màn kịch, với bọn họ thì tôi chỉ như một nhân vật đóng vai hề, thêm tôi vào để câu chuyện tình yêu của họ thêm kịch tính.

Tôi không bao giờ bước chân vào ngôi biệt thự sang trọng ấy thêm lần nào nữa. Nơi đó đối với tôi là một cơn ác mộng.

Nguyên Bảo không hỏi tôi lý do vì sao không muốn về nhà. Anh ta lẳng lặng chuyển đồ đạc tới căn hộ chung cư mới.

Hai chúng tôi ai cũng không dă động tới những việc ấy nhưng trong lòng đều hiểu rõ... mọi chuyện cuối cùng cũng phơi bày.

Sự thật và hoa hồng đều có gai, tôi đã bị chiếc gai hoa hồng đâm cho đến máu chảy đầm đìa. Chiếc gai ấy luôn cắm trong da thịt tôi, không cách nào nhổ được. Ngày ngày, tôi chịu đựng đau đớn từ nó, nó nhắc nhở tôi rằng cuộc đời tôi đáng cười đến thế nào.

5. Chương 5: Người Đàn Ông Uống Whisky

Tôi rời khỏi bàn làm việc, tiến đến tủ quần áo. Trước đây tôi rất ít mua sắm nhưng sau này vì công việc nên cũng cần vài bộ đồ dự tiệc.

Trong tủ, chiếc váy ren nổi bật với sắc đỏ rực rỡ làm lu mờ tất cả các trang phục khác. Lần duy nhất tôi mặc nó chính là trong buổi tiệc của tập đoàn Bảo Hoà, khi ấy tôi xuất hiện với tư cách vợ chưa cưới của Nguyên Bảo.

Tôi vào phòng tắm, gội đầu, tắm rửa sạch sẽ, sau đó sấy khô tóc rồi thay bộ váy ren đỏ. Chất liệu ren có vẻ mềm mại dịu dàng còn màu đỏ thì đầy gợi cảm, thiết kế bó sát người càng làm nổi bật đường cong trên cơ thể.

Chiếc váy ấy mặc trên người tôi khiến chính tôi cũng có cảm giác vừa kiêu sa vừa quyến rũ, tựa như yêu nữ câu hồn. Đêm tiệc ấy có rất nhiều người đều chú ý đến tôi nhưng trong mắt tôi chỉ có Nguyên Bảo.

Trước anh ấy, tôi chưa từng có ý nghĩ sẽ trao thân cho ai khác.

Nhưng Nguyên Bảo không cần tôi, sự giữ gìn của tôi đối với anh ta chẳng có ý nghĩa gì.

Tôi trang điểm tỉ mỉ rồi tự nhìn lại thành quả của mình.

Người phụ nữ trong gương tóc đen dài bóng bẩy như mây, đôi mắt được trau chuốt đầy vẻ ma mị, môi đỏ căng mọng khiêu khích, chiếc váy ren bó sát khiến cho đường cong chữ S càng thêm bắt mắt.

Chồng tôi không cần tôi, vậy thì tôi giữ gìn thân thể mình cho ai?

Bar Thuỷ triều đỏ.

Tôi ngồi ở quầy bar, dưới ánh đèn mờ ảo nhìn bartender pha chế cocktail. Anh chàng bartender này khá đẹp trai, mỗi khi mỉm cười đều hiện rõ lúm đồng tiền đáng yêu.

Trước mặt tôi là một ly cocktail whisky, tên cụ thể là gì tôi cũng chẳng nhớ. Dù sao thì tôi cũng không phải người sành rượu.

Phụ nữ đẹp ngồi một mình trong bar đương nhiên thu hút rất nhiều ánh mắt. Thi thoảng bồi bàn lại tới chuyển cho tôi một mảnh giấy và một ly rượu. Giấy nhắn tôi không xem, còn rượu thì đêm nay đã có sáu ly. Một điểm đặc biệt ở Thuỷ triều đỏ là khách nữ rất được tôn trọng, để tránh xảy ra trường hợp khách nữ bị quấy rối chủ quán bar đã có quy định từ trước rằng khách hàng nam chỉ được tiếp cận sau khi đã có sự đồng ý từ khách nữ.

Chính vì an ninh tốt nên bar này đặc biệt đông khách nữ, nhất là phụ nữ đẹp.

Đây không phải lần đầu tôi được đàn ông mời rượu trong bar, nhưng hôm nay phá lệ nhiều hơn bình thường. Anh chàng bartender trẻ tuổi nhìn đáng vẻ uể oải của tôi trước quầy thì cười hỏi.

- Cô có chuyện không vui à, thất tình phải không?
- Sao cậu lại cho là tôi thất tình?

- Hầu hết các cô gái đi một mình đều vậy mà, họ uống đến say mềm. Cô quen gã đàn ông đó đi, chỉ có một thằng đàn mới để ột người đẹp như cô phải cô đơn,

Tôi bật cười vì sự tán dương của cậu ta. Cậu nhóc này quả nhiên rất khéo mồm, nhìn bề ngoài có lẽ cậu ta chỉ khoảng mười chín hai mươi tuổi, vừa bằng tuổi em họ tôi.

- Phải có ít nhất một phần ba số đàn ông ở đây đang nhìn cô đấy, sao cô không thử quay lại xem. –Cậu ta nháy mắt tinh nghịch.

Tôi không trả lời cậu ta, lần lượt uống hết chỗ rượu được mời.

- Uống nhiều như thế cô sẽ say đấy, hơn nữa cô làm tôi buồn quá. Rượu ngon mà cô chẳng thưởng thức gì cả, cứ uống như nước lọc ấy. –Cậu ta khoa trương kêu lên. –Ôi, tâm huyết của tôi!

Nhìn bộ mặt giả vờ đau khổ của cậu ta tôi không nhịn được bật cười thành tiếng. Cậu nhóc tiếp tục nheo mắt đánh giá tôi.

- Phải nói là cô đặc biệt quyến rũ, nhất là dáng vẻ lười biếng bất cần của cô. Nói thế nào nhỉ, trông cô vừa lạnh lùng lại vừa ma mị khiêu khích, thật sự là làm côi lòng đàn ông ngứa ngáy.

Tôi vừa cười vừa rút ví lấy tiền boa cho cậu ta. Cầm tờ tiền trong tay, cậu ta cười càng thêm đáng yêu, định mở miệng ca thêm bài nhan sắc, chắc bây giờ tôi sắp thành đẹp nghiêng nước nghiêng thành, đủ sức đi thi hoa hậu quốc tế cũng nên.

- Đủ rồi đủ rồi, chừng đó là để cậu dừng lại! –Tôi xua tay ngăn cậu ta.

Đầu tôi lúc này hơi choáng váng, có lẽ rượu đã ngấm. Tôi biết là khi còn tỉnh táo thì nên về nhà, nhưng rốt cục nhà của tôi ở đâu? Cái nơi mà hai người bọn họ đã làm chuyện xấu xa kia... tôi không muốn bước chân về nữa.

Một người đàn ông đi lướt qua tôi, mùi tinh dầu vỏ cam của một loại nước hoa đắt tiền phảng phất trên cơ thể anh ta. Giữa quán bar ồn ào toàn mùi rượu và thứ hương thơm ngọt ngào đến phát ngấy, mùi hương ấy thanh khiết và tươi mát đến kì lạ, giống như một luồng không khí trong sạch tràn vào nơi tối tăm ẩm thấp.

Anh ta ngồi ở đầu bên kia của quầy bar, cách tôi một quãng. Ánh sáng mờ ảo làm tôi không thể nhìn rõ mặt anh ta nhưng có thể thấy anh ta khá cao. Bộ vest đen khoác trên người càng làm tăng thêm vẻ lạnh lùng.

Bartender tiến đến gần hỏi anh ta dùng gì, tôi nghe loáng thoáng giọng nam trầm ấm, hơi khàn, vô cùng quyến rũ gọi “whisky”.

Tôi đã từng đọc ở đâu đó rằng người đàn ông thành đạt, đứng tuổi và từng trải hay chọn inh một ly Cognac. Nếu chọn Mojito thì đó là một chàng trai vui vẻ, ưa thích khám phá và sự mới lạ, anh ta cũng là một người vui tính. Gin tonic là thức uống của những người đơn giản, thanh lịch nhưng không nổi bật. Một ly Martell nguyên chất sẽ là anh chàng tự tin, am hiểu và thích hưởng thụ cuộc sống.

Còn đàn ông lựa chọn Whisky cho thấy anh ta là người lạnh lùng, có chút tinh quái, bí ẩn và cô đơn. Đường nhiên cũng có thể là một chàng trai trẻ nhiều tham vọng và hoài bão.

Người đàn ông có mùi tinh dầu cam này làm tôi nghiêng về giả thuyết đầu tiên hơn. Lạnh lùng, bí ẩn, cô đơn, nếu anh ta mà có thêm khuôn mặt đẹp trai nữa thì quả thực là soái ca trong truyền thuyết.

Tôi nghĩ mình đã say thật rồi, bình thường tôi làm gì có thói quen ngắm nghía đàn ông rồi suy đoán kiểu này. Nhưng mà kệ đi, dù sao thì tỉnh táo cũng chẳng có gì tốt.

Tôi vẫy tay gọi bartender để xin một mảnh giấy. Anh chàng lúm đồng tiền cười cười hỏi tôi.

- Có thể nói cho tôi biết người đàn ông may mắn đó là ai không?

- Cậu sẽ biết ngay thôi!

Tôi gấp mảnh giấy lại rồi đưa cho cậu ta.

- Người đàn ông ngồi bên kia kia, tôi muốn tặng anh ấy một ly whisky!

Có thể vì sự kích động do một màn hồi chiêu, hoặc là do rượu, cũng có thể là do cả hai, tôi quả thực đã phát điên. Tôi chưa từng tặng rượu cho đàn ông, lại còn kèm thêm vài lời à ời trên chọc.

Quả nhiên phụ nữ thất tình đầu óc không được bình thường.

Hiện giờ tâm trạng tôi thế nào nhỉ? Rất khó diễn đạt, tôi thấy rất bức xúc.

Trên đời này vì sao đàn ông trên ghẹo phụ nữ, qua lại hết người này đến người khác thì được gọi là đào hoa. Còn phụ nữ chúng tôi nếu như vậy thì lại là lăng loạn mất nết.

Vớ vẩn! Tôi cũng thích trên đùa đàn ông đấy, ai cấm được tôi nào!

Tôi loạng choạng rời khỏi bar, hành lang chỉ được chiếu sáng mờ mờ làm tôi suýt ngã mấy lần. Điện thoại để đâu rồi nhỉ, hình như là trong túi xách, hy vọng là tôi chưa say đến mức quên cả cách bấm số gọi taxi.

Trong lúc đi tôi chợt nhớ đến mẫu giấy lúc này mình viết.

“Tôi rất thích mùi nước hoa của anh, hy vọng anh cũng thích loại rượu tôi chọn.”

Ôi, nếu là bình thường chắc còn lâu tôi mới làm chuyện như vậy. Haiz... muốn buông thả cũng không dễ như tôi tưởng.

Ban đầu tôi quả thực đã có ý nghĩ tìm quách một gã nào đấy để qua đêm, dù sao ở bar cũng không thiếu những người đàn ông độc thân đẹp trai.

Nhưng mà xem ra tôi vẫn rất bảo thủ, đến bước này rồi lại muốn bỏ chạy. Nghĩ đi nghĩ lại bản thân mình vẫn là quan trọng nhất, cứ mơ màng mà lên giường với người khác không khéo lại lây phải bệnh truyền nhiễm gì thì xong, tôi không muốn suốt đời đều vì đàn ông mà khổ sở.

Có tiếng bước chân vội vã vang lên phía sau tôi, tôi tự hỏi người này làm gì mà gấp thế, chắc không phải phát hiện ra không mang ví thanh toán tiền rượu đấy chứ. Nếu thế thì thảm lắm, chủ bar Thủy triều đỏ nổi tiếng là nhỏ mọn mà, không chừng sẽ bị giữ lại rửa ly chén và lau sàn đến hết tuần cũng nên.

Mùi thơm nhẹ nhàng của tinh dầu vỏ cam quanh quần bên mũi tôi. Cả người bất ngờ bị kéo vào lồng ngực rắn chắc của một người đàn ông.

Tôi hoảng sợ định kêu lên thì môi đã bị chặn lại. Nụ hôn cuồng dã cùng hơi thở nam tính xa lạ tràn vào khoang miệng, eo bị bàn tay to lớn siết chặt không thể động đậy. Tôi quay đầu muốn tránh ra thì ngay cả gáy cũng bị giữ lấy.

Môi bị chà xát đến phát đau, tôi chưa từng trải qua nụ hôn thô bạo kiểu này.

Dần dần tôi cũng chẳng muốn phản kháng nữa, chỉ cảm thấy mình thật xúi quẩy. Lần đầu tiên trên ghẹo đàn ông đã gặp phải thứ dữ.

6. Chương 6: 419

Trong tiểu thuyết, nhân vật nữ chính thường tỉnh lại sau một đêm say bí tỉ trong tình trạng không mảnh vải che thân và bên cạnh là một người đàn ông không rõ nguồn gốc.

Khẳng định luôn là người đàn ông kia nhất định là cực phẩm, tiếp theo hai người sẽ như có duyên tiền định, năm lần bảy lượt tình cờ gặp gỡ, rồi phát sinh tình cảm, rồi ghen tuông hiểu lầm, ngược thân ngược tâm đau khổ quần quai, v.v..., HE hay SE thì tùy thuộc vào độ biến thái của tác giả.

Ngoài đời thực thì chẳng có chuyện tốt như vậy đâu. Người đàn ông mà bạn mơ mơ hồ hồ lên giường cùng chưa chắc đã đẹp trai ngang ngôi sao, người đẹp trai bây giờ đi làm diễn viên ca sĩ cả rồi, làm sao mà vợ một phát liền có một anh được. Thậm chí bạn phải đối mặt với viễn cảnh anh ta có thể xấu xí và mất lịch sự, đã có vợ con, và tệ nhất anh ta là một tên lừa tình lừa tiền, trong lúc bạn đang say giấc nồng thì hắn cuồn sạch tư trang của bạn và để bạn ở lại trong một căn phòng hoàn toàn xa lạ. À quên, kinh khủng hơn

nữa bạn có thể bị lây bệnh truyền nhiễm vì quan hệ không an toàn. Cuối cùng, bạn có lẽ đừng nên mơ về một em bé xinh xắn thông minh mang gen tốt, khả năng đó thấp đến đáng thương.

Tôi hiểu tất cả những điều đó, nhưng tôi lại ngu xuẩn đến mức rơi vào tình trạng 419.

Hiện giờ đầu tôi nhức kinh khủng, cả người đều uể oải. Trong phòng chỉ có mình tôi.

Thật tuyệt, đêm qua tôi đã say đến mức đi không vững, bị một người đàn ông xa lạ cưỡng hôn, sau đó... thế nào ấy nhỉ, tôi quên sạch rồi! Việc duy nhất tôi nhớ lúc này là tôi vẫn chưa gửi tài liệu cho Tỉnh Thành, không biết anh ta có phát điên lên với tôi không nữa.

Tôi rời khỏi giường, dùng cái chăn quấn tạm quanh người rồi đi về phía cửa kính, vén tấm rèm xanh lên để nhìn ra bên ngoài.

Tôi nhìn thấy Nhà hát opera thành phố H.

Từ căn phòng này nhìn ra khung cảnh đẹp thật, nhìn thấy cả nhà hát opera cổ kính được xây từ thời Pháp thuộc.

Suy nghĩ bị ngừng trệ trong vòng nửa phút. Tôi quan sát căn phòng mình đang đứng. Rất đẹp, rất sang trọng, rõ ràng là một khách sạn cao cấp, giường kingsize, có tầm nhìn xuống nhà hát lớn.

Hình như... tôi đang ở trong khách sạn Hilton Opera, có lẽ là loại phòng Executive Deluxe.

Người đàn ông uống whisky, lạnh lùng, bí ẩn, cô đơn, bây giờ thì có thể bổ sung thêm tiêu chí nhiều tiền đến nỗi không biết tiêu vào đâu.

Lần đầu tiên đem ột người đàn ông xa lạ, một người mình không yêu, tôi nên có tâm trạng gì nhỉ?

Hối hận, đau buồn, hiếu kì? Nói thật là tôi chẳng có cảm nhận gì, chỉ thấy rỗng tuếch. Mà sao tôi lại chẳng nhớ chuyện gì đã xảy ra, đúng là kì quái!

Là người trưởng thành, bốc đồng chạy đến bar trên chóc đàn ông thì kết quả kiểu này tôi cũng đã lường trước rồi. Có gì phải khổ sở đâu, dù sao thì Nguyên Bảo cũng không cần tôi.

Mà kể cũng hơi lạ, tiểu thuyết đều nói lần đầu khá đau, nhưng mà hiện giờ tôi ngoài việc đau đầu ra thì những chỗ khác không thấy khó chịu gì.

Ga giường trắng tinh nhàu nhĩ nhưng không có vết máu.

Tôi kiểm tra kĩ cả cái chăn đang bọc người, không có vết đỏ nào cả.

Lẽ nào... chưa có chuyện gì xảy ra?

Tôi chạy vào phòng tắm, soi gương xem khắp người mình. Có vài dấu hôn mờ mờ ở ngực.

Chết tiệt, rốt cục là đã làm hay chưa đây? Chuyện không có dấu vết cũng không có nghĩa là tôi và anh ta chưa làm gì.

Đầu tôi rối loạn kinh khủng!

Tôi bật vòi hoa sen, tắm rửa sạch sẽ rồi quay lại phòng tìm quần áo. Chiếc váy ren đỏ hôm qua hiện giờ đã thành một mớ rách nát dưới sàn, rõ ràng là không còn khả năng tái sử dụng.

Đây có được coi là minh chứng cho việc tôi đã có một đêm cuồng nhiệt không?

Vấn đề là không có cái váy đó tôi biết mặc gì ra ngoài bây giờ, chẳng lẽ lại gọi điện cho chồng tôi, bảo anh ta mang quần áo tới khách sạn đón tôi chắc.

Mà người đàn ông tối qua không biết đã biến đi đâu, tôi còn chưa nhìn rõ mặt anh ta nữa. Thôi, không thấy càng tốt, chí ít tôi có thể tự tưởng tượng theo kiểu ngôn tình rằng người tình một đêm của tôi vừa nhiều tiền vừa đẹp trai lạnh lùng. Nhớ đâu thấy mặt anh ta rồi tôi lại vỡ mộng, hối hận suốt đời vì quyết định ngu xuẩn của mình.

Lúc này tôi mới chú ý trên ghế dài có một chiếc túi bên ngoài in logo một hãng thời trang, để xem nào, sẽ không phải là quần áo mới chứ? Trong truyện toàn thể còn gì, người đàn ông sẽ chuẩn bị đồ mới cho người phụ nữ qua đêm cùng anh ta.

Nếu người đàn ông gọi whisky thật sự làm thế thì mặc kệ anh ta có đẹp trai hay không, tôi cũng chúc anh ta có vợ đẹp như hoa hậu, con trai con gái đứa nào đứa nấy đẹp như mẹ nó, quyến rũ như cha nó, thông minh bằng cả hai người họ cộng lại.

Bên trong túi là một chiếc váy liền chiffon xếp ly màu xanh ngọc có thắt nơ ở eo.

Xong rồi, tôi đã gặp được soái ca cực phẩm trong truyền thuyết rồi, thế mà tôi lại chẳng nhớ gì kể từ đoạn nụ hôn nóng bỏng ở hành lang quán bar, đúng là đáng tiếc.

Cái váy mặc lên rất vừa người, tôi xoay qua xoay lại vài lần trước gương. Không son phấn, gương mặt tôi trẻ hơn nhiều so với tuổi thực, lại thêm kiểu váy dễ thương, thoát nhìn rất giống một cô gái chưa đến hai mươi.

Tôi nhặt chiếc váy ren đỏ đã rách ném vào sọt rác, tìm chiếc clutch của mình rồi ra khỏi phòng khách sạn.

Hôm nay tôi quyết định không đến văn phòng mà trở về nhà. Nói thật là tôi rất không muốn đặt chân về đó nữa, nhưng mà tôi bây giờ cũng chẳng tốt đẹp gì hơn Nguyễn Bảo, ông ăn chả bà ăn nem. Tôi đâu phải người vợ chung thủy mà có quyền trách móc anh ta.

Người quản lý chung cư thấy tôi ở thang máy có vẻ khá ngạc nhiên. Lúc này tôi mới nhớ ra là hôm qua khi tôi ra khỏi nhà để đến quán bar cũng đã gặp anh ta. Hình ảnh của tôi chiều qua và sáng nay hoàn toàn khác biệt. Khi đi là yêu nữ, khi về là thực nữ, thảo nào anh ta cứ nhìn tôi chăm chăm.

Chín giờ sáng, cửa nhà không khoá. Giờ này lẽ ra Nguyễn Bảo phải đi làm rồi chứ, hy vọng không phải bố mẹ chồng tôi tập kích bất ngờ.

Đôi giày đen hôm qua vẫn đặt trước thềm.

Bọn họ đã ở cùng nhau cả đêm. Nguyễn Bảo thậm chí không quan tâm tới việc tôi sẽ về nhà và nhìn thấy.

Hoàng Nam đang ngồi trên sofa, dáng vẻ mệt mỏi khó chịu. Anh ta vừa trông thấy tôi thì nhảy dựng lên.

- Cô đi đâu bây giờ mới về hả? Có biết Nguyễn Bảo tìm cô cả đêm qua không?

Tôi hơi ngạc nhiên, tìm tôi sao? À, mà đương nhiên rồi, nếu tôi chết hoặc mất tích thì Nguyễn Bảo sẽ phải đi tìm một bình hoa di động mới, cũng mất công ra phết. Hơn nữa tôi mà mất tích thật thì chồng tôi sẽ là đối tượng bị công an tình nghi đầu tiên.

Dù sao thì tôi cũng rất cảm kích, bọn họ trong lúc tình nồng ý mật vẫn còn nhớ đến bù nhìn là tôi đây.

- Nguyễn Bảo đâu? -Tôi lạnh nhạt hỏi Hoàng Nam, giờ phút này tôi đã chán ngấy việc phải mang bộ mặt hoà nhã tươi cười ra đối phó với bọn họ.

Tiếng bước chân vội vã vang lên bên ngoài, Nguyễn Bảo đẩy cửa vào nhà, kích động gọi tôi.

- Diệp Thư, em về rồi à?

Nhìn Nguyễn Bảo lúc này không tốt cho lắm. Tóc tai rối bù, quần áo cũng xộc xệch. Hai mắt đỏ quạch vì thiếu ngủ. Xem ra anh ta thật sự đã tìm tôi cả đêm.

- Trông anh tệ quá! -Tôi vẫn không thể nổi giận với anh ta được.

- Em đã đi đâu, anh gọi điện mãi mà máy em luôn tắt?

Tôi nhớ rõ ràng là mình không tắt di động.

- Chắc máy em hết pin thôi, em ra ngoài ngủ, lần sau em sẽ gọi điện báo cho anh một tiếng. Hôm qua em sơ suất quá, em xin lỗi!

Nguyễn Bảo nghe tôi nói vậy thì sững người lại. Gương mặt có chút khó coi, mắt một lúc mới lên tiếng.

- Ủ, anh hiểu rồi. Em đã ăn sáng chưa, anh chuẩn bị cho em nhé?

Tôi lại gần anh ta, nhẹ nhàng nhặt mấy chiếc lá nhỏ dính trên tóc. Hành động này thân thiết vô cùng, vào mắt Hoàng Nam chắc hẳn đặc biệt khó chịu.

- Anh mệt rồi, về phòng ngủ đi! Em không đói đâu.

Nguyễn Bảo mỉm cười với tôi, ngoan ngoãn gật đầu rồi quay về phòng mình. Hoàng Nam vẫn đứng ở chỗ cũ, ánh mắt vừa ghen tỵ lại vừa chán ghét.

- Chồng tôi không khỏe, tôi cũng thấy hơi mệt, hôm khác chúng ta nói chuyện sau nhé! –Tôi lên tiếng đuổi khách.

Anh ta bực bội ra khỏi nhà, đóng sầm cửa lại. Tôi cảm thấy Hoàng Nam vẫn còn là đứa trẻ chưa lớn, cái tính nóng nảy từ thời đại học vẫn không thay đổi được.

Tôi mở clutch ra tìm di động, không phải hết pin mà là tắt máy, chẳng lẽ lúc tôi say sưa bí tỉ đã tự tắt máy mình à?

Tiếng chuông điện thoại vang lên làm tôi giật mình, trên màn hình hiện ra dãy số hoàn toàn xa lạ.

7. Chương 7: Người Đàn Ông Thích Trộm Hoa Trong Chậu

Tôi nghi hoặc nhìn màn hình đang nhấp nháy, sẽ không phải là người đàn ông đêm qua chứ, thế thì đời tôi sắp sang trang mới rồi, từ nữ phụ trong đam mỹ lại thành nữ chính trong ngôn tình.

- A lô, Diệp Thư nghe đây!

Chất giọng khàn khàn có pha chút lười biếng vang lên quyến rũ y như trong bóng tối ở quán bar.

- Em đi mà không tạm biệt tôi!

Tôi hơi ngẩn người, có khi tôi nên đi đánh đề thôi, thế quái nào mà chuyện xảy ra y như tiểu thuyết thế này!

- A, chào anh. –Tôi tạm thời chưa biết nên nói gì với anh ta, chợt nhớ đến chiếc váy sáng nay. –Cảm ơn anh vì cái váy, nó rất đẹp!

Anh ta cười khê. Khỉ thật, sao trên đời lại có loại người như thế chứ, chỉ tiếng cười thôi cũng rung động lòng người.

Anh ta không nói gì, tôi càng thêm căng thẳng. Ở trường hợp này thì nên phản ứng thế nào, tôi hoàn toàn không có kinh nghiệm.

Nói thật thì tôi rất thắc mắc đêm qua rốt cục có xảy ra chuyện đó không, nhưng mở miệng ra hỏi thì xấu hổ chết mất, chẳng lẽ lại nói “thưa anh, anh vui lòng cho tôi biết chúng ta đã làm đến bước cuối cùng chưa, tuy trên ngực tôi có vài dấu hôn của anh nhưng trên giường thì không có dấu vết nào cả, mà tôi lại là lần đầu tiên”. Không chừng anh ta lại tưởng tôi bị điên.

- Tối thứ bảy tuần này em rảnh chứ?

Tôi im lặng một lát mới trả lời:

- Tôi bận rồi, nửa năm tới tôi đều bận.

Ý định từ chối của tôi vô cùng rõ ràng.

Mặc kệ người đàn ông uống whisky cực phẩm đến đâu, cho dù anh ta còn độc thân, đẹp trai, nhiều tiền và hấp dẫn thì tôi cũng không thể gặp lại anh ta.

Tôi là phụ nữ có chồng, trước khi tôi và Nguyên Bảo ly hôn thì tôi vẫn là vợ anh ta. Chuyện đêm qua chỉ do tôi nhất thời kích động. Đợi sau này tôi có thể tách khỏi Nguyên Bảo, là một người tự do thì tôi mới có tư cách để nghiêm túc qua lại với người đàn ông khác.

Hiện giờ tôi không thể có quan hệ tình cảm kiểu này với bất kì người đàn ông nào nữa. Tôi không nghĩ mình thật sự hợp với loại tình yêu qua đường. Đàn ông ba mươi tuổi có lẽ vẫn thích phiêu lưu tình ái, nhưng phụ nữ chưa đến ba mươi cũng đã muốn tìm một chỗ dựa cả đời.

Hơn nữa, người đàn ông uống whisky kia không phải là người mà tôi có thể với tới được.

- Tôi đợi điện thoại của em, nói thật là tôi rất có hứng thú với nghề nghiệp của em. –Anh ta không hề tỏ ra phật ý vì sự từ chối của tôi.

Anh ta có hứng thú với luật sư à? Nhưng làm sao anh ta biết tôi làm gì cơ chứ?

- Em là giáo viên dạy môn giáo dục giới tính phải không, hay là nhân viên của cơ quan phòng chống tệ nạn xã hội?

Anh ta đang nói cái quái gì thế?

- Tôi không hiểu ý anh.

Tiếng cười trầm ấm của anh ta lại vang lên.

- À, đêm qua em cứ luôn mồm nhắc nhở tôi phải dùng bao cao su, còn thuyết giảng về việc có thể bị lây bệnh nếu quan hệ không an toàn. Tôi đoán là em phải làm công việc liên quan đến mấy thứ đó.

Tôi: !!!

Thật sự là tôi rất muốn tìm một cái lỗ nẻ mà chui xuống, làm sao tôi có thể nói ra mồm mấy chuyện đó được, lại còn với người tình một đêm.

Say rượu đúng là tai họa, tôi chẳng nhớ nổi chút gì, có khi nào tôi còn làm những việc đáng xấu hổ hơn không?

- Xin lỗi, tôi còn có việc bận, khi khác tôi sẽ nói chuyện với anh.

- Khi nào?

Hừ, tôi chỉ nói lịch sự thế thôi, anh ta hỏi kĩ làm gì chứ. Tôi đâu có định gặp lại anh ta.

- Khi nào tôi hết bận! –Tôi cúi kính tất máy.

Vỡ mộng rồi, còn tưởng là mình có một đêm phóng túng hoàn hảo giống tiểu thuyết, không ngờ trong quá trình đó tôi lại biến thành bà cô lảm mồm, mà người đàn ông kia đúng là biến thái quái gở, còn cố tình gọi điện trêu chọc tôi.

À, hẳn anh ta là người đã tắt điện thoại của tôi. Tôi không rõ có bao nhiêu đàn ông muốn duy trì quan hệ với người tình một đêm của mình, nhưng anh ta lưu số điện thoại của tôi thì chứng tỏ anh cũng có ý nghĩ đó.

Bản năng mách bảo tôi người đàn ông uống whisky không đơn giản, anh ta thậm chí có vẻ nguy hiểm hơn nhiều so với những gì tôi tưởng tượng được. Người như thế tốt nhất là không nên động tới.

Trong điện thoại có tới mấy chục cuộc gọi nhỡ của Nguyên Bảo, thêm rất nhiều tin nhắn.

“Em đang ở đâu?

Em có chuyện gì phải không, nói cho anh biết!

Gọi điện lại cho anh ngay nhé, anh rất lo cho em!

...”

Trong lòng tôi đột nhiên cảm thấy chua xót.

Nếu đã không yêu tôi thì vì sao phải tỏ ra quan tâm tới tôi như vậy? Nhìn đáng vẻ mặt mỗi sáng nay của Nguyên Bảo, nếu nói tôi không bị cảm động là nói dối, nhưng tôi lại không tìm ra được lý do tốt đẹp nào giải thích cho hành động của anh ta.

Chuông điện thoại vang lên, tôi chán nản nhìn màn hình, vẫn là số của người đàn ông đó.

- Chào anh, anh còn gì muốn nói với tôi à? –Tôi lạnh lùng hỏi anh ta.

Tiếng nói trong điện thoại trầm ấm nhưng lại đầy vẻ mệnh lệnh.

- Tôi muốn gặp em!

Gặp cái quỷ ấy, anh ta nghĩ mình là con trời chắc. Tôi không thích gặp anh đấy, anh làm gì được tôi.

- Tôi không muốn gặp anh!

Ngữ khí lạnh lùng mang theo mùi nguy hiểm tấn công vào đại não khiến tôi khẽ rùng mình.

- Muốn rồi, nếu em không thích tôi thì không nên khiêu khích tôi mới phải.

Khỉ thật, người này đúng là không dễ đối phó mà.

- Tôi đã kết hôn. –Tôi nghiêm túc nói.

Anh ta im lặng một lúc, khi tôi cứ nghĩ anh ta quyết định bỏ cuộc thì anh ta đột nhiên lên tiếng.

- Khi nào thì em ly dị?

Cái gì? Anh ta lại còn muốn biết bao giờ thì tôi ly dị, thật phí cho đáng vẻ quyền rũ chết người của anh ta, vẻ ngoài rõ ràng là không đi liền với nhân cách mà.

- Tôi chưa có ý định đó!

- Thế thì em nên lên kế hoạch từ bây giờ đi. –Anh ta tỏ ra thản nhiên y như việc chúng tôi nói đến là chuyện du lịch quanh thành phố chứ không phải hôn nhân cả đời.

Kể thứ ba trong truyền thuyết chính là kiểu này đây, tôi mới thấy mấy đứa con gái nào ngẩn chuyên đi quyến rũ chồng người khác, bây giờ còn nhân tiện gặp luôn được một người đàn ông thích trộm hoa trong chậu.

Nếu tôi không lầm thì anh ta thuộc kiểu biến thái, thích những mối quan hệ bị cấm đoán (chắc là vì chúng đặc biệt kích thích). Hoặc không thì anh ta thuộc dạng thích những thứ không phải của mình, kiểu như đánh đồn có địch thì mới vui vậy.

- Chuyện của tôi không liên quan đến anh! Tạm biệt!

Lần này thì tôi tắt luôn nguồn.

Thật không ngờ một đêm phóng túng lại thành ra hậu quả khó thu dọn như thế. Hy vọng người đàn ông kia đừng đeo bám tôi, anh ta thích săn phụ nữ nhưng tôi thật sự không có hứng thú làm con mồi.

8. Chương 8: Nữ Phụ Trong Ngôn Tình

Gần đây quan hệ giữa tôi và Nguyên Bảo có phần căng thẳng hơn trước. Tôi ngày càng ít về nhà dùng cơm tối, không biết vì sao cứ mỗi lần sắp bước vào cửa là tôi lại tưởng tượng đến cảnh một đôi giày đen đặt ngay ngắn trước thềm.

Nguyên Bảo thì vẫn là một người chồng mẫu mực, ngày nào cũng gọi điện hỏi tôi có về nhà ăn cơm không, mà hầu hết đáp án nhận được là không. Anh ta luôn để phần cơm và đồ tráng miệng cho tôi, thậm chí nếu lúc tôi về mà anh ta chưa vào phòng làm việc thì ngay lập tức tôi sẽ được phục vụ như khách vip ở nhà hàng.

Hoàng Nam không xuất hiện ở nhà tôi nữa, hoặc là những lúc anh ta xuất hiện thì tôi không biết. Nhưng tôi cũng chẳng còn sức quan tâm, việc duy nhất bây giờ tôi muốn làm là cố kiếm cho thật nhiều tiền, sau đó sẽ biến khỏi căn nhà này, từ nay về sau cùng bọn họ không liên quan gì hết.

Văn phòng luật mà tôi làm việc được mời tham gia một buổi tiệc lớn, toàn các nhân vật có máu mặt trong lĩnh vực kinh tế và chính trị. Mặc dù tôi chỉ là người mới nhưng dự tiệc không có phụ nữ đẹp thì chẳng khác nào đến Tết trong nhà không có hoa. Vì thế mà cái kẻ quanh năm chỉ được tham gia giải quyết việc ly hôn như tôi cuối cùng cũng được tham gia một bữa tiệc toàn các khách hàng kinh tế tiềm năng.

Phải biết rằng ngành nào cũng có sự cạnh tranh, những người khác trong văn phòng đương nhiên sẽ không muốn tạo cơ hội cho tôi tranh giành miếng cơm với họ nên bình thường không hề giới thiệu hay để tôi tiếp cận các khách hàng lớn bên mảng kinh tế.

Bữa tiệc này thật sự là món quà của ông già Noel từ ống khói rơi xuống.

Dưới ánh đèn quán bar hay các bữa tiệc xa hoa, màu sắc khiến bạn thu hút nhất thường là đỏ và trắng. Ban đầu tôi định chọn chiếc váy dạ hội đỏ cổ rộng, hở một phần vai, chân váy xoè tạo cảm giác tha thướt. Thật sự là chiếc váy này rất đẹp, tôi mặc nó cũng đẹp đến mức tôi không nỡ cởi ra. Nhưng mà... tôi đến bữa tiệc đó để mở rộng quan hệ, tìm kiếm khách hàng, không phải để quyến rũ đàn ông.

Thử đi thử lại vài bộ, tôi quyết định chọn chiếc váy liền ngắn màu trắng có những nếp gấp trên thân. Chiếc váy này kết hợp với ngọc trai chắc chắn sẽ vô cùng hoàn hảo, tuy rằng không rực rỡ như màu đỏ nhưng lại trang nhã tinh tế, kín đáo hơn nhiều so với chiếc lúc nãy, chí ít là khách hàng sẽ chú tâm vào việc nói chuyện với tôi hơn là nhìn vào ngực tôi.

Lúc tôi thanh toán tiền, nhân viên cửa hàng tiếc rẻ nói:

- Trời ơi, chị mặc chiếc váy đỏ đẹp quá đi mất, nhìn cứ như diễn viên điện ảnh ấy, sao chị không mua, phí quá!

Tôi không trả lời, chỉ mỉm cười với cô ta.

Nổi bật nhất một bữa tiệc không phải là vấn đề tôi quan tâm, nếu tôi tiến vào đó với dáng vẻ của một nữ hoàng quyến rũ thì thay vì có thể tìm vài khách hàng tiềm năng tôi sẽ trở thành mục tiêu chú ý của các quý bà quý cô. Tệ hơn, họ hoàn toàn sẽ suy diễn theo hướng tôi là thứ ngực to náo teo đang cố gắng quyến rũ chồng họ, cho nên tốt nhất cứ là một cô nàng kín đáo nhẹ nhàng thì tốt hơn.

Tiệc diễn ra ở khách sạn The Langham, quy tụ rất nhiều ngôi sao trong giới tài chính thành phố H. Tôi theo chân những người trong văn phòng đến chúc rượu với các khách hàng vip mà họ thấy trong buổi tiệc.

Suốt gần hai tiếng đồng hồ, tôi phát huy hết khả năng ngoại giao của mình, liên tục cười cười nói nói với rất nhiều người khiến cho cơ mặt cũng căng cứng. Cơ hội như thế này không nhiều, không tranh thủ thì đúng là đồ ngốc.

Tình cờ tôi gặp Nhã Chi – đồng nghiệp của Nguyễn Bảo, cô ta kéo tôi ra một góc nói nhỏ.

- Chị Diệp Thư, gần đây con bé Kim Ngọc ở phòng marketing cứ suốt ngày tìm cách tiếp cận anh Nguyễn Bảo nhà chị. Chị phải cẩn thận đấy, con bé đấy vừa nhìn đã biết là thứ hồ ly tinh xấu xa rồi!

Tôi ra vẻ gật gù tán thưởng với cô ta. Thật ra tôi muốn góp ý một chút, đấy là tôi ít tuổi hơn Nhã Chi nên cô ta không cần gọi tôi bằng chị, tất nhiên nguyên nhân là do tôi là vợ của sếp nên cô ta mới thích làm như chị em thân mật với tôi. Thứ hai là tôi đã gặp Kim Ngọc rồi, theo quan điểm cá nhân của tôi thì Kim Ngọc không giống hồ ly tinh cho lắm, trông cô ta rất dịu dàng hiền lành, y như thực nữ thời xưa.

Có điều thời buổi này thì chẳng thể trông mặt mà bắt hình dong được, làm gì có con hồ ly nào lại treo biển tôi là hồ ly tinh đây để người ta biết đầu. Cứ hiền lành thân thiện đáng yêu như thiên sứ là rất đáng ngờ, tôi đã có kinh nghiệm về mặt này rồi, phải nói là kinh nghiệm sống để bụng chết mang theo.

Thứ ba, vấn đề ở đây là tôi chẳng quan tâm đến thông tin nóng hổi này, hơn ai hết tôi biết rõ Kim Ngọc không thể tạo ra gian tình gì với Nguyễn Bảo được. Nếu Nhã Chi kể với tôi rằng gần đây chồng tôi hay đi với đồng nghiệp nam nào đó thì tôi còn để ý chút, à, mà thật ra người để tâm nhất sẽ là Hoàng Nam. Nếu anh ta nghe được tin tức có ai đang tán tỉnh Nguyễn Bảo thì chắc sẽ nhảy dựng lên như Doraemon nhìn

thấy chuột. Sau đó tôi dám đảm bảo Hoàng Nam sẽ biến thành một con khủng long bạo chúa chạy tới xé xác ăn thịt cái kẻ thứ ba kia.

Còn người làm vợ như tôi đây chỉ cần ngồi một chỗ làm tốt vai trò bình hoa của mình là được.

Tiếng xuýt xoa của mấy người xung quanh làm tôi chú ý.

Một cô gái xinh đẹp đi cùng người đàn ông đặc biệt tuấn tú vào buổi tiệc trông giống như một cặp ngôi sao điện ảnh. Hai cái tên vô thức hiện lên trong đầu tôi: Thụy Du và Cao Phi.

Chiếc váy đỏ cổ rộng để lộ ra bờ vai trắng mịn màng và đường cong như ẩn hiện đầy nóng bỏng. Chân váy dài xoè ra khiến mỗi bước đi của Thụy Du đều như lướt trên mây, tha thướt duyên dáng. Cô ta đích thực là người phụ nữ quyến rũ nhất đêm nay.

Trên đời này luôn có nhiều điều trùng hợp đến đáng ghét. Ví dụ như cái váy mà cô ta đang mặc chính là chiếc váy tôi đã bỏ qua ở cửa hàng. Lại thêm một ví dụ khác như cô ta và người đàn ông đi cùng đều là bạn cùng trường của tôi thời trung học. Và ví dụ đáng chú ý nhất là cô ta từng là bạn tốt của tôi, người đàn ông đi cùng từng là bạn trai của tôi, sau đó thì hai người họ gian díu sau lưng tôi. À, trong câu chuyện tình yêu của họ thì tôi đương nhiên là nữ phụ chỉ có một tác dụng duy nhất là làm câu chuyện thêm phần éo le và cảm động.

Thế đấy, sau vụ cái váy này thì tôi bắt đầu tin rằng Thụy Du có sở thích xài những thứ mà tôi từng thử.

Đánh giá một cách khách quan thì Cao Phi chưa chắc đã hợp với tôi hơn cô ta, nhưng cái váy dạ hội màu đỏ này thì rõ ràng tôi mặc đẹp hơn nhiều.

Tôi cố gắng tránh đi chỗ khác, kể từ ngày tốt nghiệp phổ thông tôi đã không gặp lại hai người đó, thật ra thì tôi đã mong suốt đời không phải chạm mặt bọn họ, nếu có thì tôi hy vọng khung cảnh sẽ như sau: tôi là thẩm phán của toà dân sự, còn bọn họ là một đôi ly hôn căm thù nhau đến chết đi sống lại đang tranh nhau con cái và tài sản.

Thực ra tôi đã tưởng tượng ra tình huống khác tuyệt hơn, đấy là sau khi đã đá tôi ra khỏi cuộc tình lâm ly tha thiết, một ngày nào đó Cao Phi sẽ bí mật qua lại với một đứa bạn thân bốc lửa nhưng thiếu não của Thụy Du (tôi đoán là anh ta thích kiểu đó mà cô ta thì có cả đồng bạn như vậy), cho cô ta ném thử cảm giác của tôi ngày trước. Hoặc ngược lại, Thụy Du có lẽ sẽ câu kéo chiến hữu của Cao Phi, nói chung kiểu gì cũng được, miễn sao làm bọn họ quần quai một thời gian.

Tiếc là cuộc đời thường không như ta tưởng tượng. Nhưng theo tôi thì đó là viễn cảnh sớm muộn mà thôi. Tôi đã nhìn quá rõ bản chất thật của Thụy Du, cô ta là kẻ hai mặt xấu xa và tham lam, một đứa bạn phản trắc, lúc nào cũng ra vẻ mình là thiên sứ rồi nhân cơ hội đâm bạn mình một nhát. Còn Cao Phi, haiz..., một điển hình của những nam chính điên cuồng yêu phải người đàn bà xấu xa trong ngôn tình, dự là kết cục của anh ta sẽ chẳng tốt đẹp gì.

Chuyện với hai người họ đã qua khá lâu nhưng tôi vẫn chưa loại bỏ được cảm giác chán ghét. Thường thì tôi chẳng nhớ gì đến họ, nhưng hề họ xuất hiện là tôi khó chịu kinh khủng, giống như loài gián ấy, bạn không sợ chúng nhưng chẳng bao giờ thích thấy chúng, đương nhiên là càng không nhớ thương gì chúng, nhưng mà chỉ cần chúng chạy ra trước mặt bạn thì cảm xúc đầu tiên là căm ghét đến mức ngay lập tức dùng lọ xịt côn trùng cho chúng biến thành xác chết.

Thời đại học tôi cũng từng nghĩ liệu có phải vì tôi quá yêu Cao Phi nên mới không thể tha thứ cho họ không, bây giờ thì tôi biết đáp án là không. Tôi không còn yêu Cao Phi hay lưu luyến tình đầu, lý do thực sự tôi căm ghét họ có lẽ là vì bọn họ đã phản bội tôi vào thời điểm tôi khó khăn nhất, cảm giác cả thế giới quay lưng với mình vô cùng đáng sợ.

Có câu ghét của nào trời trao của ấy, ai mà ngờ được Cao Phi lại là khách hàng lớn của văn phòng tôi.

Tỉnh Thành rất nhiệt tình dẫn tôi đi chúc rượu Cao Phi, lại còn giới thiệu tôi là bông hoa xinh đẹp nhất văn phòng luật. Đúng là khoa trương, ở đó toàn đàn ông, tôi không phải bông hoa xinh đẹp nhất không lẽ là anh ta chắc.

Tôi nhả nhận nỗi cười với Cao Phi, anh ta kinh ngạc nhìn tôi, có vẻ hơi bối rối. Thụy Du đứng bên cạnh cũng cười một cách rất máy móc, đại khái là cả hai người họ đều bị tôi làm mất hứng.

Ồi trời, nếu biết thế thì tôi phải chạy ra trước mặt họ từ sớm mới phải.

9. Chương 9: Nước Hoa

- Diệp Thư, lâu quá không gặp cậu. Bây giờ trông cậu khác quá! –Thụy Du làm như thân thiện thốt lên.

Tôi quả thực thấy hối tiếc vì hồi đó đã không cho cô ta mấy cái tát như một người đàn bà chanh chua, tất nhiên cô ta đáng ăn tát không phải vì đã cướp bạn trai của tôi mà vì cái bản mặt quá khó ưa, lúc nào cũng ra vẻ hiền lành lương thiện như thiên sứ của mình.

- Ủ, từ khi tốt nghiệp chưa gặp lại hai người. Mình nghe nói cậu là nhà thiết kế trang sức phải không?

Tôi tất nhiên không phụ sự nhiệt tình của Thụy Du, biểu hiện như bạn bè cũ lâu ngày gặp lại, cười nói hết sức tự nhiên.

Muốn gây xích mích giữa hai người yêu nhau thì nên làm thế nào nhỉ, à, tốt nhất là liếc mắt đưa tình với người đàn ông. Dù sao thì tôi cũng mang tiếng là tình cũ của anh ta, có khi tôi nên thể hiện một chút.

Tôi quay sang Cao Phi, ánh mắt dịu dàng đến chảy cả kem.

- Phi, lâu quá không gặp anh!

Chỉ là một câu đơn giản nhưng tôi đã cố gắng để nó phát ra mang theo tình cảm dạt dào quyến luyến hết mức có thể, thậm chí còn có phần nghẹn ngào. Hiệu quả chắc là tốt, vì tôi thấy sắc mặt Thụy Du nháy cái khó coi hắc, còn Cao Phi thì ngượng ngùng cười.

Thề là gọi tên anh ta kiểu đó buồn nôn chết đi được, nhưng mà tôi là người rất biết hy sinh vì việc lớn.

Tôi bước đến gần Cao Phi hơn, khoảng cách chỉ kém một chút là dính luôn vào anh ta. Thụy Du đứng bên cạnh ánh mắt đã sắp phóng ra lửa.

Ha ha, cảm giác làm hồ ly tinh không tệ, thảo nào lại có nhiều người thích như vậy. Nhưng mà tôi không định chia rẽ ai, chỉ thực hiện phương châm quân tử mười năm trả thù chưa muộn thôi.

Mùi tinh dầu vỏ cam của loại nước hoa đắt tiền từ người Cao Phi làm tôi sững sờ. Người đàn ông trong quán bar cũng dùng loại nước hoa này.

Không, không thể nào là cùng một người được! Giọng nói khác nhau, phong cách cũng khác nhau, chắc chắn chỉ là trùng hợp.

Cao Phi nhẹ giọng hỏi tôi.

- Anh nhớ là lúc trước em muốn làm nghệ sĩ piano, không ngờ bây giờ em lại thành luật sư.

Tôi cười lạnh trong lòng, anh ta định giấu cột tôi chắc, hoàn cảnh của gia đình tôi lúc ấy có thể học xong đại học đã là may, còn tiền của đâu mà tôi đeo đuổi giấc mơ nghệ sĩ.

- Chỉ là chuyện mơ mộng hồi nhỏ thôi mà.

Thụy Du không nhịn được xen vào.

- Ấy, chắc do chuyện nhà cậu năm đó phải không, năm đó...

- Em thôi đi! –Cao Phi vội vã gạt lên, ngắt lời cô ta.

Thụy Du trừng mắt nhìn Cao Phi, đôi mắt long lanh ánh nước, khẽ cắn môi đỏ mọng.

Tôi thật sự rất khâm phục cô ta, ở vào thời điểm tức giận mà vẫn cố tỏ ra đáng vẻ quyền rũ đáng yêu, đúng là tấm gương để các người đẹp học tập.

Tĩnh Thành thấy không khí có vẻ căng thẳng liền nói vài câu để xoa dịu.

- Anh Cao Phi, nghe nói công ty Venoa mới đấu thầu thành công dự án cầu X của thành phố H, thật chúc mừng anh!

- Không, công ty Venoa là của mẹ tôi, anh chúc mừng tôi làm gì chứ. Tôi chẳng qua chỉ là người mới vào nghề thôi.

- Ha ha, anh khiêm tốn quá! Ai ở thành phố H mà không biết công ty riêng của anh, nghe nói lô đất vàng lần này chắc chắn sẽ về tay anh.

Cao Phi nhú mày, cười cười.

- Thông tin của anh sai mất rồi, lô đất vàng này tôi nào đủ sức tranh giành với Phoenix. Hơn nữa tôi cũng không có thời gian, công ty tôi vừa nhận hợp tác với Orange nên bận lắm!

- A, thì ra bên Orange đã chọn công ty anh làm đối tác à, thế này thì vụ lô đất vàng kia có đáng gì đâu. Chúc mừng chúc mừng!

Tôi không kiềm chế được cong môi cười. Cái kiểu nói chuyện này của Cao Phi đúng là chẳng khác nào “người ta giàu người ta ăn nho Mỹ, còn tôi nghèo tôi qua Mỹ ăn nho”.

Thụy Du vẫn đang chăm chú quan sát tôi, ánh mắt tràn ngập khiêu khích. Tôi có thể đọc ra như sau “anh ấy là người đàn ông của tôi, cô đừng hòng giành được”. Hừ, ai thèm tranh đàn ông với cô ta chứ, ôm cục đồng mà cứ tưởng kim cương.

- Diệp Thư này, hôm nay tiệc lớn thế mà anh Nguyên Bảo nhà cô không đến dự à? –Tĩnh Thanh đột nhiên lên tiếng.

- Dạ không, anh Bảo nhà em đi công tác bên Paris rồi, nhân viên của anh ấy đi thay.

Cao Phi và Thụy Du ngạc nhiên nhìn tôi.

- Em... kết hôn rồi à?

- Chồng cậu là ai thế?

Hai người đó gần như đồng thời hỏi tôi. Đúng là một đôi thần giao cách cảm. Tôi chưa kịp trả lời thì Tĩnh Thanh đã nhanh nhẩu đáp.

- Ô, mọi người là bạn cũ mà không biết à. Chồng Diệp Thư chính là tổng giám đốc Nguyên Bảo của tập đoàn Bảo Hoà đấy.

Ôi, Tĩnh Thanh, tôi yêu anh chết đi được, sao anh có thể chọn thời điểm tiết lộ thông tin chuẩn xác đến thế chứ!

Cứ nhìn vẻ mặt ghen tỵ đến vặn vẹo của Thụy Du là tôi phải cố nhịn để không nhe răng cười.

Kể từ khi kết hôn với Nguyên Bảo, chưa bao giờ tôi thấy thoải mái như lúc này. Thôi được, bởi vì con mèo bệnh là tôi đã mượn được oai lão hổ của anh ta nên sự căm ghét của tôi với Nguyên Bảo đã giảm đi một chút của một chút của một chút.

- Diệp Thư, cậu may mắn thật đấy! –Câu này cơ hồ Thụy Du nghiêng răng nghiêng lợi mà nói.

Tôi gật đầu, cười đến trăm hoa đua nở.

Ghen tỵ, tôi đảm bảo là cô ta ghen tỵ đến tức điên lên được. Cái tính xấu này đã ăn vào máu cô ta từ lâu, chỉ là lúc đi học Thụy Du che giấu nó quá khéo, hơn nữa lúc ấy tôi còn ngờ ngệch nên không phát hiện ra.

Tuy rằng hoàn cảnh bây giờ của tôi chẳng tốt đẹp gì, nhưng người ngoài nhìn vào thì chỉ thấy tôi là vợ của tổng giám đốc tập đoàn Bảo Hoà, đúng là một bước lên mây, chim sẻ hoá phượng hoàng, Thụy Du chắc chắn là đêm nay sẽ tức đến không ngủ nổi.

Nhưng mà cô ta có thể làm gì đây, lẽ nào lại giở trò cũ, tìm cách cướp người đàn ông của tôi? Ôi, cô ta mà thực sự làm thế thì tôi mừng chết đi được! So với Kim Ngọc, đáng về phần hận lòng lộn của Thụy Du tôi càng muốn nhìn thấy hơn. Đáng lẽ ra tôi phải tưởng tượng đến tình huống này từ lâu rồi mới phải. Như thế vừa làm Cao Phi đau khổ, vừa khiến Thụy Du mất cả chì lẫn chài.

Có điều đáng tiếc là con khủng long bạo chúa Hoàng Nam canh giữ Nguyên Bảo cứ như bảo vệ trứng, Thụy Du e là chưa kịp tới gần đã bị Hoàng Nam giẫm chết.

Tôi lấy cổ đi rửa tay để tránh đi một lát, dù sao thì chọc phá bọn họ thế là đủ rồi.

Bây giờ tôi cảm thấy cực kì nhẹ nhõm giống như đã nhổ được cái dằm ở ngón tay.

Chuyện cũ đã từng dần vặt tôi không còn mấy ý nghĩa, tôi bực tức chẳng qua là chưa trả đũa được bọn họ lần nào. Giờ thì tôi thoải mái rồi, từ này sẽ không để bọn họ ảnh hưởng đến tâm trạng của tôi nữa.

Khi tôi tiến vào hành lang thì đèn điện đột nhiên nhấp nháy rồi vụt tắt, mọi thứ chìm trong bóng đen dày đặc. Tiếng ồn ào từ đại sảnh vang lên. Xem ra khách sạn bị mất điện rồi.

Không nhìn thấy gì cả, tôi sờ tay lên tường, dò dẫm bước đi. Hôm nay tôi chỉ chăm chăm mang theo danh thiếp mà quên mất cái điện thoại, nếu không thì bây giờ đã có đèn chiếu sáng tạm thời rồi.

Mùi tinh dầu vỏ cam của loại nước hoa nam đắt tiền thoang thoảng trong không khí. Tôi đứng nguyên tại chỗ, cất tiếng hỏi:

- Cao Phi, anh có mang điện thoại không?

Không có tiếng trả lời. Tôi nghi hoặc quờ quạng xung quanh, vô tình chạm vào lớp vải sơ mi mát lạnh. Bàn tay tôi tức thì bị nắm lấy, cả người bị đẩy dựa lưng vào tường. Hơi thở nam tính phả vào tai làm tôi vô thức hoảng sợ.

Cùng mùi nước hoa ấy nhưng người này... không phải là Cao Phi.

Cho dù trong bóng tối tôi vẫn có thể cảm thấy ánh mắt sắc bén và lạnh lùng của anh ta. Cao Phi không khiến cho người khác có cảm giác áp bức như thế này.

10. Chương 10: Chính Em Mới Là Người Muốn Chấm Dứt Hôn Nhân

Bóng tối bủa vây làm tôi có phần hoảng loạn, không thể nhìn rõ người đàn ông này là ai, chỉ cảm thấy hơi thở và bàn tay lạnh lẽo của anh ta.

Đừng nói là tôi từ nữ phụ trong ngôn tình và đam mỹ lại sắp thành nhân vật siêu phụ nhưng không thể thiếu trong tiểu thuyết trinh thám kinh dị, đó là nạn nhân. Tôi không thích thế chút nào.

- Ai? -Tôi trấn tĩnh lại, cố gắng để giọng nói của mình không run rẩy.

Cơ thể người đàn ông áp sát vào tôi, đôi môi của anh ta chờ vờn bên tai, di chuyển dần dần đến cằm, cuối cùng dừng lại ở môi tôi.

- Mới ít ngày không gặp mà em đã quên tôi à? -Thanh âm trầm khàn đầy quyến rũ cùng mùi bạc hà mát lạnh tràn vào mũi làm tôi cứng đờ người.

Là anh ta, người đàn ông uống whisky.

Trong nháy mắt tôi liền thả lỏng, tuy là người này có phần đáng sợ nhưng không phải một tên giết người hàng loạt là được rồi.

- Anh theo dõi tôi?

- Tôi đến dự tiệc, là tự em chạy tới trước mắt tôi, không thể trách tôi được!

Hơ, xem ra thật sự là tình cờ trong truyền thuyết rồi. Từ sau cuộc điện thoại lần trước đã nửa tháng trôi qua, anh ta không có động tĩnh gì, tôi cứ nghĩ mọi chuyện thế là xong, có lẽ anh ta đã tìm được mục tiêu mới hứng thú hơn.

Cái này không phải là quả báo chứ, tôi tuy là nhân vật phản diện nhưng đã làm gì xấu xa quá đâu, chẳng qua tôi mới cố động Kim Ngọc theo đuổi Nguyên Bảo, chọc tức Hoàng Nam, gây xích mích giữa Cao Phi và Thụy Du...

Thôi được, cũng hơi nhiều việc xấu một chút, nhưng mà rơi vào tay nhân vật đáng sợ như thế này chẳng phải là ông trời hơi nặng tay sao.

- Việc ly dị của em thế nào rồi? –Anh ta lạnh lùng hỏi tôi, thái độ giống như giám đốc đang yêu cầu nhân viên báo cáo kết quả công việc. –Có cần tôi cử thư ký đến giúp em làm kế hoạch không?

Tôi kìm chế xúc động muốn cắn anh ta một phát. Người đàn ông này đúng là đầu óc không bình thường mà, đi dụ dỗ vợ người khác lại còn đòi người ta phải báo cáo kế hoạch bỏ chồng.

- Không liên quan đến anh, đừng có cố phá hoại gia đình người khác, anh sẽ gặp quả báo đấy!

Không biết tôi lấy đâu ra dũng khí mắng anh ta, bình thường tôi là người cực kì hoà nhã nhưng gặp phải cái tên biến thái này thì bao nhiêu lịch sự của tôi đều biến thành hung tợn.

- Tôi muốn phá hoại gia đình em? –Anh ta hỏi ngược lại tôi, giọng nói tràn đầy châm chọc. –Em yêu, chính em mới là người muốn chấm dứt hôn nhân. Tôi khuyên em ly dị, em nói rằng em chưa có kế hoạch, chuyện đó không liên quan đến tôi, nhưng em không hề nói em không muốn ly hôn.

Bị anh ta chọc trúng chỗ yếu nên tôi đành ngậm miệng. Tôi đột nhiên nhớ đến những tiết học luật hình sự ở giảng đường. Hồi đó bọn tôi cũng được nghe rất nhiều những vụ án giết người hàng loạt mà cảnh sát phải mất rất nhiều năm mới bắt được tên tội phạm.

Vì sao chứ? Bởi vì chúng là những kẻ biến thái có đẳng cấp.

Bàn tay lạnh lẽo đặt lên đùi tôi, từ từ vuốt ve lên trên, luồn vào bên trong váy. Tôi tức giận túm lấy tay anh ta.

- Anh làm gì thế, bỏ tay ra khỏi người tôi! Tôi kêu lên đấy!

Anh ta ngay lập tức hôn lên môi tôi, đem trọng lượng cơ thể dựa hẳn lên người tôi khiến cho tôi không thể nào giãy dụa được.

Một tay vẫn không kiêng nể gì trượt trên làn da mềm mại của tôi, tay còn lại giữ lấy cằm tôi, ép tôi tiếp nhận nụ hôn của anh ta.

Chết tiệt, không ngờ tôi lại có ngày bị người khác bắt nạt thế này! Cái khách sạn quái quỷ, sao có thể mất điện lâu thế chứ, chẳng phải khách sạn cao cấp luôn có nguồn điện dự trữ riêng sao?

Môi tôi đột nhiên bị cắn mạnh, trong miệng có vị mặn của máu.

Khốn thật, đã bị cưỡng hôn lại còn bị bạo hành nữa. Tên biến thái này...

- Em đang chửi thầm tôi phải không? –Anh ta rời khỏi môi tôi, giọng nói rét lạnh đủ để làm đông cứng cả nước, đáng lẽ ra anh ta nên tới bắc cực hoặc nam cực để ngăn chặn tình trạng băng tan và bảo vệ trái đất thay vì ở đây tìm cách đóng băng tôi bằng thứ giọng ma quỷ của mình.

- Buông tôi ra!

- Tôi không muốn!

- Anh... anh... -Tôi hoàn toàn bất lực, không biết nên làm thế nào, muốn mắng chửi người nhưng anh ta đâu có phải người bình thường, chỉ sợ chính tôi lại tự rước thêm hoạ vào thân.

Người đàn ông uống whisky vùi đầu vào vai tôi, cắn mạnh lên cổ, còn mút lên vết cắn. Chưa từng trải qua loại cảm giác này khiến cả người tôi khẽ run lên. Anh ta dường như vô cùng hài lòng với phản ứng của tôi, tiếng cười trở nên dịu dàng hơn. Ngón tay mát lạnh lần mò theo gương mặt tôi, sờ đến bờ môi.

- Lần sau trong lúc tôi hôn em thì đừng có nghĩ đến chuyện khác! Dấu hôn này cứ để thế đi, như thế sẽ thúc đẩy tiến trình ly hôn của em tốt hơn.

Tôi tức giận ngoạm lại lên mặt anh ta. Vì trong bóng tối nên tôi chỉ có thể ánh chừng vị trí. Hình như... cần trứng cầm thì phải. Anh ta khẽ rên lên một tiếng.

- Buông ra! –Giọng nói rõ ràng là đang bực mình.

Tôi kiên quyết không nghe lời. Anh ta dám bắt nạt tôi thì ít nhất tôi cũng phải bắt anh ta chịu chút thương tích chứ.

- Em đừng hối hận đấy!

Tim tôi khẽ nảy lên một cái, chỉ biết đây là linh cảm không lành.

Khoá váy bên sườn bất ngờ bị kéo xuống, bàn tay mát lạnh giống như một con rắn chui vào trong váy, trườn đến ngực tôi.

Tôi hoảng sợ thực sự, vội vã rời khỏi cầm anh ta.

- Đây, anh làm gì thế!

- Em thử nói xem.

- Anh... tôi sẽ kiện anh tội quấy rối tình dục.

- Ý hay đấy, để tôi cho em thêm vài bằng chứng.

Khỉ thật, tôi gặp phải ác ma rồi, lúc này không thể lấy trứng chọi đá được. Người xưa đã dạy “cứng quá là gãy”, tôi không muốn ở trong hành lang tối om bị anh ta nuốt vào bụng.

- Không... ý của tôi là... chúng ta bình tĩnh nói chuyện đã.

- Em muốn nói chuyện gì?

Tôi rất muốn tìm vài lý lẽ để nói với anh ta nhưng quả thực nghĩ mãi không ra, mà cũng chẳng ai suy nghĩ nổi khi có người cứ sờ soạng mình.

- Đây... anh có thể dừng lại không? Tôi đang yêu cầu một cách lịch sự đấy.

Anh ta bất ngờ dừng lại, cẩn thận kéo khoá váy cho tôi, cho dù không nhìn thấy tôi cũng biết anh ta đang cười đến run cả người.

- Em ngốc thật, chẳng khác trước đây chút nào! –Anh ta có vẻ khó khăn lắm mới nín cười được. –Em nên tìm một lớp học tự vệ đi, tôi không muốn thằng đàn ông khác không phải tôi giở trò với em!

Hừ, nếu tôi mà học võ tự vệ thì lần sau gặp lại tôi sẽ cho anh ta vài cú đấm để xem anh ta còn dùng cái mẽ ngoài hào nhoáng đi lừa gạt phụ nữ nữa không.

- Nhắm mắt vào, đèn sắp sáng rồi đấy!

Tôi có chút nghi ngờ, làm sao anh ta biết sắp có điện chứ, nhưng không hiểu sao tôi lại nghe lời anh ta.

Tiếng bước chân trầm ồm vang lên ngày càng xa khỏi tôi. Mùi nước hoa cũng nhạt dần trong không khí.

Người đàn ông uống whisky đã đi khỏi đây.

Tên biến thái này, hẳn ta bỏ tôi lại cái chỗ tối tăm này một mình!

Đèn điện đột nhiên bật sáng. Vì vẫn còn nhắm mắt nên tôi không bị ánh sáng làm chói. Đợi một lúc tôi mới từ từ mở mắt ra cho quen dần với ánh đèn.

Hàng lang dài yên tĩnh chỉ có một mình tôi.

11. Chương 11: Người Chồng Hữu Danh Vô Thực

Lúc tôi quay trở về nơi tổ chức tiệc thì Tỉnh Thành cũng đang tìm tôi.

- Diệp Thư, nhà tôi có chút việc, bây giờ tôi phải về, cô có về luôn không?

Hôm nay tôi đi nhờ ô tô của Tỉnh Thành, nếu không về cùng anh ta thì phải bắt taxi, giờ này chắc phải chờ khá lâu.

- Có, em cũng về luôn.

- Lúc này đột nhiên tắt đèn cô không sao chứ?

- Em không sao, mà khách sạn làm ăn kiểu gì thế không biết, đáng lẽ nguồn dự trữ phải hoạt động ngay chứ, nhờ có ai đang ở trong thang máy thì sao.

Tỉnh Thành xoa tay.

- Đâu có mất điện, chỉ có tầng một bị tắt đèn do hệ thống đèn có vấn đề thôi, các tầng trên và thang máy vẫn hoạt động bình thường.

Sao? Chỉ có tầng một bị hỏng hệ thống đèn...

Tôi đột nhiên nảy ra nghi ngờ vụ hỏng hóc này có thể liên quan đến người đàn ông uống whisky. Nhưng mà khả năng này không cao, trừ khi anh ta là chủ khách sạn nếu không sao làm được chuyện như vậy, chắc chỉ là tình cờ thôi.

- Môi cô bị làm sao thế? –Tỉnh Thành chú ý đến vết sưng trên môi tôi.

Tôi giật mình nhớ đến nụ hôn thô bạo của người đàn ông biến thái kia.

- À, lúc này tối quá em không cẩn thận nên bị vấp vào cửa ấy mà.

- Hừm, tắt đèn đột ngột như thế nguy hiểm thật. Cao Phi đi toilet cũng bị ngã sưng mặt. Lúc này gặp tôi thấy anh ta cứ dùng tay che mặt mình.

Cùng mùi nước hoa, cùng thời điểm, cùng có vết thương...Lúc kéo khoá váy cho tôi người đàn ông kia đã nói tôi không khác gì so với trước. Tôi từng sờ một lúc. Người kia liệu có phải Cao Phi không?

Không thể nào, tuy là tôi không thấy rõ mặt nhưng từ giọng nói đến hành động đó chắc chắn là hai người khác nhau.

- Anh có biết Cao Phi đang ở đâu không?

- Anh ta và bạn gái cãi nhau gì đó, cô ta tức giận đi nhờ xe một người khác, tôi thấy Cao Phi cũng lái xe đi luôn rồi.

Quý thật, nếu anh ta còn ở đây thì tôi chỉ cần kiểm tra vết thương trên mặt anh ta là biết, vết cắn của tôi chưa thể biến mất ngay được.

Những suy nghĩ trong đầu lộn xộn thành một đống. Có quá nhiều điểm trùng hợp giữa Cao Phi và người đàn ông uống whisky nhưng không đủ để chứng minh bọn họ là một người.

Tôi biết Cao Phi từ thời trung học, thậm chí còn từng là bạn gái anh ta, tính tình của Cao Phi tôi cũng hiểu được đôi chút. Cao Phi tuyệt đối không có khí thế như người đàn ông kia. Hơn nữa, giả như anh ta chính là người đàn ông uống whisky thì anh ta rốt cục đang chơi trò gì, một bên cố ra vẻ quan tâm tôi, một bên lại làm như người quen bình thường.

Không có lý do nào để anh ta phải làm vậy, khả năng người tình một đêm của tôi là Cao Phi thật sự rất khó xảy ra.

Tốt nhất là thế, nếu tôi mà lỡ đem lần đầu tiên của mình ột tên khốn như anh ta thì tôi thà đập đầu vào gối mà chết cho xong.

Sau một hồi phân tích sự việc tôi cuối cùng đã yên tâm rằng tôi và Cao Phi không thể có mối liên quan gì hết. Đối với tôi, cả anh ta và Thụy Du đều là thành phần tôi không ưa, không bao giờ muốn gặp lại.

Trường hợp duy nhất để Cao Phi và người đàn ông uống whisky là một đây là anh ta là một kẻ mắc chứng rối loạn đa nhân cách. Mà muốn gặp được người bị bệnh này ở nơi không phải là nước Mỹ thì khó ngang với đi tìm một món đồ có giá năm mươi nghìn trong cửa hàng Channel.

Nhưng vấn đề là người đàn ông biến thái đó hình như biết tôi từ trước. Tôi cố điểm lại danh sách những người mình từng quen, nói thật là nếu tôi có biết đến người nào xuất chúng quái gở như anh ta thì không thể quên được.

Tỉnh Thành ngồi một bên nói mấy chuyện tầm phào gì đấy tôi cũng không chú ý lắm, chỉ nghe loáng thoáng anh ta nhắc đến chuyện Phoenix có người điều hành mới.

- Diệp Thư! –Tỉnh Thành đột nhiên cao giọng.

- Ô, dạ!

- Cô làm sao thế, tôi đang nói với cô về việc Phoenix tìm luật sư mới cho họ ở thành phố H, cô có nghe không?

Tôi ngại ngần lắc đầu. Từ nãy đến giờ tôi còn bận suy nghĩ về người đàn ông biến thái kia, làm gì có tâm tư mà nghe kể hoạch làm ăn của Tỉnh Thành.

- Hôm nay tôi nghe nói sếp mới của Phoenix từ Mỹ về cũng dự tiệc, định nhân cơ hội làm quen với anh ta. Ai ngờ chưa kịp nói gì thì anh ta đã biến mất.

- Vậy à, giám đốc cũ của bọn họ hình như là Alan Russell phải không?

Tỉnh Thành nhíu mày, lắc đầu.

- Thông tin của cô kém nhanh nhạy quá, cô phải kiểm vài người bạn trong giới kinh doanh đi. Alan Russell vẫn là giám đốc của Phoenix tại thành phố H, nhưng mà người mới tới này là một dạng giám sát ấy cô hiểu không? Anh ta không giữ một chức vụ cụ thể nào cả, tôi nghe nói anh ta là do chủ tịch tập đoàn cử tới, quyền hành sánh ngang với tổng giám đốc. Các vụ làm ăn sau này của Phoenix ở đây đều phải có sự đồng ý của anh ta.

Tôi day day trán, cố xua tan đám suy nghĩ vớ vẩn để tập trung vào câu chuyện của Tỉnh Thành. Phoenix là tập đoàn nước ngoài lớn nhất đầu tư vào thành phố H hiện nay. Nghe nói người sáng lập ra Phoenix cũng là người thành phố H, ông ta sang Mỹ khởi nghiệp vào những năm bốn mươi của thế kỷ trước. Chủ tịch hiện giờ của Phoenix là con trai thứ nhất của ông ta.

- Sếp mới của Phoenix tên là Richard Ngô, cô nhớ lấy, mấy buổi tiệc sau này không chừng sẽ có dịp gặp anh ta.

Tôi cười cười gạt đầu. Nói thật là khả năng tôi gặp được Richard Ngô còn thấp hơn trúng xổ số. Nếu không kể đến thân phận vợ tổng giám đốc Bảo Hoà của tôi thì tôi chỉ là một luật sư quen, lấy đâu ra cửa mà gặp người ta.

Khi tôi về đến nhà thì phát hiện Nguyên Bảo đã từ Paris về. Anh ta có lẽ còn mệt sau chuyến bay nên đi ngủ trước, để lại cho tôi mảnh giấy nhắn rằng trong lò vi sóng có súp gà, bảo tôi làm nóng rồi ăn kéo dài.

Tôi chán nản ngã người xuống ghế bành, vò nát mảnh giấy rồi ném nó xuống nền nhà.

Nếu không phải đã chứng kiến một màn nồng nàn đêm tân hôn thì chắc có đánh chết tôi cũng không tin nổi người đàn ông ngày nào cũng quan tâm chăm sóc cho tôi từng chút một như Nguyên Bảo hoá ra không hề yêu tôi. Phải nói là anh ta thật sự rất có lòng, vì một cái bình hoa là tôi mà luôn phải thức khuya dậy sớm, còn lo toan việc nhà cẩn thận, không để tôi phải đụng một cái móng tay.

Nhưng mà chu đáo thì có ích gì? Anh ta có thể không cần biết nấu ăn, làm việc nhà dở tệ, không cần thận tí mĩ... chỉ cần anh ta yêu tôi, chỉ cần anh ta thực sự là chồng tôi chứ không phải một người hữu danh vô thực.

Nghĩ đến lúc mất điện ở khách sạn và người đàn ông kia, trong lòng tôi cảm thấy rất khó chịu.

Nếu tôi có một người để dựa vào, nếu tôi có một người chồng yêu tôi... lẽ nào tôi lại bị người ta bắt nạt như thế sao?

Người đàn ông kia không kiêng nể gì mà đụng chạm tôi, còn tôi lại không thể làm gì khác. Tôi cầu cứu ai, kể khổ với ai, ai sẽ vì tôi mà tức giận, vì tôi mà đối đầu với hắn?

Hoá ra tôi là một người phụ nữ vô cùng thất bại, ngay cả một người yêu mình cũng tìm không được.

Tôi chán ghét Thụy Du, khinh thường cô ta ngoài việc dùng nhan sắc quyến rũ đàn ông thì chẳng còn khả năng nào khác, nhưng mà tôi cuối cùng cũng có gì hơn cô ta đây? Nếu là Thụy Du, hôm nay khi ở hành lang tối tăm đó ít nhất cũng có Cao Phi đi tìm cô ta, còn tôi không có ai cả.

Không có ai để tôi nương tựa, không có ai để dựa dẫm.

Phụ nữ bề ngoài mạnh mẽ độc lập thế nào thì trái tim cũng là máu thịt. Tôi cũng hy vọng có một người thực lòng yêu tôi, che chở tôi... tiếc rằng tìm mãi cũng không gặp được.

12. Chương 12: Nể Mặt

Nghề nghiệp nào cũng có những nguy hiểm nhất định. Cảnh sát hay lính cứu hoả thì nguy hiểm rình rập là chuyện bình thường, nhưng ngay cả làm bác sĩ hoặc giáo viên cũng cần phải cẩn thận, bởi vì người nhà bệnh nhân và học sinh cá biệt có độ nguy hiểm chẳng thua là mấy so với hoả hoạn và tai nạn giao thông.

Tất nhiên, có thể gặp dữ hoá lành hay không thì tùy thuộc vào vận may của bản thân, có người chẳng làm gì, chỉ ngồi ở trong nhà mà còn bị xe tải tông đổ nhà, bị tường đè chết. Thật sự là do số phận quá xui quẩy.

Luật sư cũng là một nghề có tính nguy hiểm cao. Không chỉ các vụ án hình sự, đến ngay cả nhận một vụ ly hôn thời buổi này cũng gặp rủi ro.

Ví dụ thực tế cho trường hợp này là hiện tại tôi đang ngồi trong một chiếc ô tô đen giống kiểu thường thấy trong phim truyền hình khi nhân vật chính làm một đại ca xã hội đen ngứa mắt. Tuy rằng tôi chưa đi khắp các hang cùng ngõ hẻm của thành phố H nhưng cũng đoán được chiếc xe đang tiến ra ngoài ô.

Ban đầu khi làm vụ ly hôn của Phạm Linh tôi đã đoán gia đình chồng cô ta là dạng có máu mặt, tôi thậm chí đã liên hệ với công ty thám tử để điều tra. Bọn họ khẳng định với tôi Ứng Long – chồng Phạm Linh, về cơ bản chỉ là một thương nhân, hắn ta ít nhiều có quen biết với vài quan chức nhưng cũng không đến mức có thể hô mưa gọi gió ở thành phố H.

Tôi thề là nếu tôi yên lành trở về thì tôi nhất định sẽ làm cho cái công ty thám tử kia đóng cửa vì tội làm ăn tắc trách. Ứng Long, khỉ thật, nếu hắn chỉ là một thương nhân bình thường thì sao lại có một đội quân áo đen nhìn cứ như mafia giúp việc chứ.

Xe ô tô dừng lại trước một toà biệt thự rất lớn. Tôi xuống khỏi xe, đi theo người giúp việc qua khoảng sân rộng trồng cỏ nhân tạo xanh mượt hai bên lối đi lát gạch đỏ.

Người đàn ông với hình xăm rồng sau lưng đang ngụp lặn trong bể bơi, những động tác bơi lội mạnh mẽ mà mềm dẻo khiến cho con rồng sau lưng hắn giống như một vật sống đang đắm mình trong nước.

Tôi đứng bên cạnh bể bơi khoảng năm phút, không một người giúp việc nào chạy tới thông báo cho hắn, tựa như việc tôi phải chờ hắn là đương nhiên.

Dùng đầu ngón chân mà suy nghĩ cũng biết người này chính là Ứng Long, theo như trong tấm ảnh mà tôi xem thì bề ngoài của hắn khá điển trai, hoà nhã, hoàn toàn không giống với một gã đàn ông vũ phu.

Ứng Long cuối cùng cũng kết thúc công việc bơi lội của hắn. Cô gái trẻ đứng sát bể bơi ngay lập tức mang khăn và áo choàng tắm cho hắn. Những giọt nước trượt trên cơ bắp rắn chắc quả thật vô cùng gợi cảm.

Hắn quay lại nhìn tôi, đôi mắt đen sắc bén như chim ưng săn mồi. Bây giờ thì tôi hoàn toàn tin vào việc dùng nên xem ảnh chụp mà đoán người.

Tấm ảnh tôi đã xem hoàn toàn không thể hiện nổi một phần trăm khí chất của người đàn ông ngày.

Vẫn là gương mặt ấy nhưng quanh hắn toát ra mùi nguy hiểm hết sức rõ ràng.

- Cô Diệp Thư, đã làm phiền cô phải đến đây gặp tôi rồi. –Hắn bình thản nói, giọng nam nhẹ nhàng nhưng lạnh lẽo, tôi khẽ rung mình một cách vô thức.

- Anh Ứng Long, là tôi hân hạnh được gặp anh mới phải.

Khoé môi hắn hơi nhếch lên, đôi mắt đánh giá khắp người tôi một lượt.

- Việc giữa tôi và Phạm Linh cô không nên xen vào nữa, như thế sẽ tốt hơn ọi người!

- Anh Ứng Long, tôi là luật sư của cô Phạm Linh, việc ly hôn giữa anh và cô ấy tôi...

- Cô ta sẽ sớm gặp cô để chấm dứt hợp đồng giữa hai người. –Hắn cắt đứt lời tôi.

Người này thật sự quá cuồng ngạo, không cần phải nói cũng biết hắn đã dùng thủ đoạn ép buộc Phạm Linh.

- Thời gian qua những việc cô làm tôi đều biết, cô cho người điều tra tôi, theo dõi chụp ảnh tôi và người phụ nữ khác...Cô nên biết hiện giờ cô vẫn yên lành xuất hiện ở đây đều do tôi nể mặt người đàn ông sau lưng cô.

Tôi còn chưa kịp phản ứng lại thì hắn đã tỏ ý tiễn khách. Người giúp việc ngay lập tức mời tôi rời đi.

Cả cuộc nói chuyện không đến năm phút, tôi thực sự không hiểu rốt cục Ứng Long có mục đích gì, nếu chỉ đơn giản là cảnh cáo tôi thì hắn không nhất thiết phải ra mặt, chỉ cần cho tay chân làm việc đó là được.

Hắn còn nói hắn nể mặt người đàn ông nào đó nên mới bỏ qua cho tôi. Người đó là ai?

Nguyên Bảo sao? Không thể nào, tuy tôi không tham gia vào việc kinh doanh của Bảo Hoà nhưng chắc chắn Nguyên Bảo không có liên quan gì đến xã hội đen. Hơn nữa, nếu là Nguyên Bảo thì Ứng Long phải nói là chồng tôi chứ không phải người đàn ông sau lưng tôi.

Một cô gái trẻ ngồi trên xích đu gần cổng ra vào nghe điện thoại, lúc này vì căng thẳng nên tôi không chú ý đến cô ta. Cô ta im lặng một lát, nhìn lướt qua tôi rồi tiếp tục nói chuyện.

- Richard, mắt nhìn lần này của anh không tệ, khá hơn người phụ nữ trước nhiều!

Không hiểu sao tôi lại có cảm giác cô ta đang nói đến mình.

Người của Ứng Long trả tôi về đúng nơi bọn họ “mời” tôi đến, ngay trước cửa văn phòng luật.

Đây là lần đầu tiên tôi đối mặt với tình huống kiểu này, phải nói là tôi rất may mắn vì trên thực tế Ứng Long không hề có ý làm khó tôi, chưa biết thế lực của hắn lớn tới đâu nhưng tôi đã từng nghe về cách thức thanh toán của trùm xã hội đen, chúng gây ra một vụ tai nạn giao thông, làm như ngoài ý muốn và tìm người đi tù thay. Mọi việc diễn tiến y như một trường hợp thông thường.

Dù sao thì gây tai nạn cũng không đến mức phải chung thân hay tử hình, đi tù một thời gian thì có thể “chạy” giảm án.

Nói cách khác, nếu hắn muốn loại bỏ tôi thì chẳng qua là nhắc chân nhắc tay thôi, hoàn toàn không vất vả gì.

Muốn đối đầu với người đàn ông này thì trước hết phải biết rõ thân phận của hắn. Công ty thám tử mà tôi thuê cũng không phải loại với vắn, bọn họ không đưa ra được thông tin gì về hắn chứng tỏ Ứng Long che giấu rất tốt, có lẽ phải nhờ đến những người có quan hệ rộng hơn.

Khi tôi quay vào văn phòng thì Phạm Linh đã ngồi chờ sẵn ở đó, tôi đoán cô ta tới để thanh lý hợp đồng giữa chúng tôi. Năng suất làm việc của Ứng Long đúng là không coi thường được.

- Chị Diệp Thư, tôi... -Phạm Linh có vẻ lúng túng, mãi cũng không nói được ra miệng.

Tôi bình tĩnh khuyên cô ta.

- Tôi biết, cô muốn dừng việc kiện tụng tại đây. Phạm Linh, tôi chỉ hỏi cô một lần này thôi, cô thực sự muốn như vậy hay bị người ta ép buộc? Cô là vợ Ứng Long, chắc cô cũng hiểu liệu một mình cô có thể đối phó với anh ta hay không.

- Chị Thư, cảm ơn chị. Tôi biết chị có lòng tốt muốn giúp tôi, nhưng tôi không thể liên lụy cả chị được.

- Đây không phải là vấn đề tôi có tốt hay không mà là đạo đức nghề nghiệp. Cô trả tiền thuê tôi thì tôi sẽ cố gắng để hoàn thành công việc. Cô hãy suy nghĩ cho kỹ, nếu cô quyết định chấm dứt hợp đồng thì chúng ta cũng không có nghĩa vụ và quyền lợi gì liên quan đến nhau nữa.

Phạm Linh cắn môi, đôi mắt ửng đỏ ngân ngấn nước. Về mặt nhọt nhọt một mỗi hoàn toàn nhìn không ra một phụ nữ hai mươi lăm tuổi.

- Cảm ơn chị, nhưng tôi không muốn ly hôn nữa.

Phạm Linh đã quyết định như thế thì tôi cũng không còn gì để nói.

Trước khi rời đi cô ta đột nhiên cười với tôi.

- Chị Diệp Thư, chị có người đàn ông tốt với mình như vậy tôi thật sự rất ngưỡng mộ chị.

Cô ta đang nói đến ai? Nguyên Bảo? Anh ta tốt với tôi thật, muốn tìm một ông chồng công dung ngôn hạnh vẹn toàn như anh ta khó phải biết, nhưng mà người xưa chẳng nói vật cực tất phản sao. Tôi chỉ hy vọng mình mau chóng đủ sức thoát khỏi chức phận bình hoa càng nhanh càng tốt.

13. Chương 13: Việc Đầu Tiên Tôi Muốn Làm Bây Giờ Là Ly Dị

Trong cuộc sống, có rất nhiều việc khiến chúng ta lực bất tòng tâm. Có những người mà bạn muốn đối xử thật tốt, muốn dùng hết khả năng của mình để chăm sóc và bảo vệ họ. Nhưng đôi khi bạn thậm chí chưa kịp làm gì thì người đó đã rời khỏi cuộc đời bạn, nhanh đến mức ngay một lời tạm biệt cũng không kịp nói.

Tôi để bà ngoại ở lại bệnh viện vì hy vọng bà có được sự chăm sóc y tế tốt nhất. Tôi nhắn nhủ Nguyên Bảo và Hoàng Nam bởi vì tôi không đủ khả năng thanh toán những hoá đơn viện phí khổng lồ. Tất cả những cố gắng của tôi đều vì mong có ngày đủ sức gánh vác gia đình mình mà không phải dựa vào người khác.

Nhưng bà tôi lại ra đi quá nhanh. Chủ nhật tuần trước đó tôi thậm chí không thể đến viện thăm bà vì phải gặp một khách hàng quan trọng. Tôi điên cuồng kiếm tiền để có thể nhanh chóng thoát khỏi cuộc hôn nhân quái quỷ, nhưng tôi lại quên mất rằng bà tôi không còn nhiều thời gian để đợi tôi.

- Cô Diệp Thư, tôi thay mặt bệnh viện đến chia buồn cùng gia đình. –Vị bác sĩ già thương cảm nhìn tôi.

Tôi gật đầu đáp lễ rồi lại đứng như một cái máy chờ những người phúng viếng tiếp theo.

Cuộc đời luôn có những điều rất nực cười. Ví dụ như khi gia đình tôi gặp biến cố, hầu hết người quen đều ngoảnh mặt làm ngơ, chỉ có vài người bạn thân thiết của ông bà ngoại là dang tay giúp đỡ. Đến bây giờ, khi bà tôi qua đời, những người quen ngày trước mặt lạnh lại đến tỏ lòng thương tiếc. Tôi biết họ chẳng coi trọng gì bà cháu tôi, chẳng qua tôi còn mang cái danh vợ tổng giám đốc Bảo Hoà, họ chỉ muốn nhân cơ hội để tạo quan hệ.

Tôi chán ghét Nguyên Bảo, chán ghét cuộc hôn nhân này nhưng cuộc sống của tôi lại dựa quá nhiều vào anh ta.

Đứng suốt cả ngày tôi cũng không thấy mỏi, dường như cả cơ thể đều chẳng còn cảm giác gì.

Bà tôi mất rồi, người duy nhất trên đời này thật sự thương yêu tôi đã rời khỏi cuộc đời tôi. Ai cũng tưởng rằng tôi là chỗ dựa cho bà, thật ra bà mới là chỗ dựa của tôi.

Mợ và hai em ở một bên đều khóc đến đỏ hoe cả mắt nhưng tôi vẫn bình tĩnh lạ lùng. Chính tôi cũng không hiểu vì sao tôi có thể đón nhận mọi chuyện dễ dàng đến thế.

Mọi chuyện trong lễ tang đều do tôi lo liệu. Từ khi nhận tin bà mất tôi chưa từng nhỏ một giọt nước mắt. Trước đây bố tôi từng nói tôi quá lạnh lùng, mẹ cũng nói tôi ít tình cảm và vô tâm, nói tôi không biết quan tâm đến ai ngoài bản thân mình.

Tôi nghĩ họ nói đúng.

Bởi vì tôi là con của hai người ích kỷ và lạnh lùng nhất trên đời này.

Năm tôi mười sáu tuổi, bố tôi cướp hết gia sản của ông ngoại khiến cho ông tôi lên cơn đau tim rồi mất. Đáng sợ là mẹ tôi cũng giúp ông ta một tay, hai con người tham lam ấy muốn có được toàn bộ gia sản của ông ngoại đến mức cố tình đẩy cậu tôi vào tù vì tội lừa đảo và tham ô tiền của công ty.

Gieo gió thì gặt bão, sống với loài sói nếu không bị chúng ăn thịt thì sẽ bị chúng đồng hoá. Mẹ tôi có lẽ đã biến thành một con sói, nhưng bà ấy vẫn không thoát khỏi số phận bị ăn thịt.

Chỉ hai tháng sau khi bố tôi cướp được công ty của ông ngoại, người ta tìm thấy thi thể mẹ tôi dưới sông. Cảnh sát kết luận bà ấy tự sát. Chỉ có tôi biết mẹ tôi bị người ta giết chết, bà chết trong tay người đàn ông bà yêu nhất, yêu đến mù quáng mà bán rẻ cả lương tâm và linh hồn mình.

Từ khi còn nhỏ tôi luôn biết bố tôi không thích tôi, ông thích một đứa con trai có thể kế thừa gia nghiệp của mình. Nhưng tôi không ngờ rằng ông ấy lại thật sự vứt bỏ tôi chẳng khác nào một con thú nuôi đã bị chán ghét.

Mẹ tôi chỉ vừa nằm xuống đất bố đã cưới người đàn bà khác, bà ta thậm chí còn có hai đứa con trai sinh đôi mà chẳng cần phải xét nghiệm AND, chỉ nhìn mặt mũi cũng biết chúng là con ai.

Tôi không biết trước khi ở dưới lòng sông mẹ tôi có biết chuyện này không, có lẽ là có, bởi vì bà đã biết quá nhiều, bởi vì bố tôi lo sợ bà sẽ làm ra những chuyện bất lợi nên mới ép bà im lặng mãi mãi.

Tôi bị mẹ con người đàn bà kia đuổi ra khỏi nhà, chỉ được cầm theo một bọc quần áo, ngay cả sách vở và những đồ dùng khác của tôi cũng không được mang đi.

Thật ra bố tôi rất cưng chiều mẹ con họ, họ chẳng cần giữ mấy thứ đồ dùng đó của tôi làm gì, họ không cho tôi mang theo là vì muốn hạ nhục tôi. Tất cả sách vở, thú bông, đồ lưu niệm của tôi bị đem vứt ra sân, bị bọn họ đạp vỡ, giẫm đạp, xé rách.

Người đàn bà đó nói mười mấy năm trôi qua cuối cùng bà ta cũng bỏ qua được nỗi hận trong lòng. Bà ta nói mẹ tôi dùng tiền bạc và thể lực cướp bố tôi từ tay bà ta, giờ thì bà ta đã đòi được tất cả.

Tôi đứng nhìn trân trân ba mẹ con họ phát tiết, cho dù tôi biết sự thật rằng mẹ tôi đã bị lừa, bị lợi dụng suốt ngần ấy năm nhưng tôi cũng chẳng nhỏ lấy một giọt nước mắt.

Bởi vì tôi là con của hai người đáng sợ và bạc bẽo nhất trên đời này, là đứa không có trái tim.

Bà ngoại đón tôi về ở cùng, đó là một căn nhà cấp bốn tồi tàn. Thật ra nó cũng không đến nỗi quá tệ, nhưng nếu so với toà biệt thự vài trăm mét vuông mà tôi ở trước đây thì nơi này chẳng thể bằng cái nhà kho.

Năm ấy bà ngoại rất vất vả, vừa phải tìm cách kiếm tiền còn phải chăm sóc mộ tôi. Mộ gặp tai nạn, phải ngồi xe lăn từ lâu. Sau khi cậu tôi vào tù thì gia đình mộ càng thêm khó khăn chồng chất. Hai đứa con của cậu mộ lúc ấy chỉ hơn mười tuổi, lại đã quen cuộc sống đầy đủ, đối với chúng đây thực sự là một cú sốc lớn.

Mộ ghét tôi, điều ấy tôi hiểu. Ai bảo tôi có bố mẹ là hai người đáng sợ như vậy.

Tôi không còn là tiểu thư nhà giàu muốn gì được nấy nữa. Mười sáu tuổi, lần đầu tiên tôi phải tự kiếm tiền sau mỗi giờ học để phụ thêm thu nhập cho bà ngoại.

Nhờ vào vài người quen cũ của ông ngoại, tôi tìm được công việc chơi piano trong nhà hàng. Trước đây tôi chưa từng nghĩ mình sẽ chơi piano ở những nơi như thế, âm nhạc trong nhà hàng không thực sự quan trọng lắm, thực khách quan tâm đến món ăn nhiều hơn là chất lượng âm nhạc. Nhưng ít nhất công việc ấy không quá nặng nhọc và thu nhập cũng tạm tạm. Với trình độ chơi đàn của tôi thì vị trí này đều là do được bạn bè của ông ưu ái.

Trong suốt những năm ấy bố tôi không hề đến thăm tôi dù chỉ một lần.

Bà ngoại chưa bao giờ ở trước mặt tôi nguyên rửa bố tôi hay nói những lời căm hận về bố. Ngược lại, bà bảo tôi hãy quên quá khứ đi mà sống, cuộc đời phía trước còn rất nhiều điều tốt đẹp.

Tôi biết bà không muốn tôi sống mà mang theo thù hận, bà không hy vọng tôi dùng cuộc đời mình để trả giá.

Thật ra bà không cần phải dặn dò như vậy, bởi vì tôi căn bản không có khả năng trả thù bố tôi. Ông ấy bây giờ đã là một trong những đại gia có tiếng ở thành phố H, nghe nói còn có quan hệ với xã hội đen. Tôi có thể làm gì ông ấy chứ?

Cho nên tôi làm theo lời bà, cố gắng sống tử tế và bỏ qua những tội lỗi của ông ấy.

Có đôi khi bạn làm người tốt không phải vì bạn tốt thật, chỉ đơn giản là bạn không có cơ hội để làm người xấu.

Cũng giống như việc tôi chưa bao giờ có ý tưởng trả thù Nguyên Bảo và Hoàng Nam, bởi vì tôi không có khả năng đó. Tôi chỉ là một luật sư bình thường, cho dù có mất mười mấy năm gây dựng sự nghiệp cũng chẳng thể động nổi tới một cái móng tay của bọn họ, cho nên tôi lựa chọn bỏ qua.

Sau đám tang của bà ngoại tôi xin nghỉ một tuần. Trước đây tôi dốc sức kiếm tiền vì lo cho sức khỏe của bà, bây giờ bà mất rồi, tiền cũng chẳng cần nhiều như vậy nữa.

Tuy rằng tháng nào tôi cũng gửi tiền cho gia đình vợ nhưng hầu hết đều đưa cho hai em, vợ không muốn nhận gì từ tôi. Trong mắt vợ tôi là con của hai kẻ đã hại chết cậu.

Nếu không có khoản viện phí của bà ngoại, tiền lương của tôi có lẽ cũng đủ gửi cho hai em họ đang đi học và chi tiêu cá nhân.

Bà tôi mất rồi, tôi còn nhịn nhục làm bình hoa cho Nguyên Bảo đến khi nào?

Tôi chẳng còn lý do gì để tiếp tục ở lại ngôi nhà dơ bẩn này nữa, cũng chẳng cần thiết phải cư xử như một cô vợ đáng yêu thánh thiện trước mặt anh ta nữa.

Việc đầu tiên mà tôi muốn làm bây giờ là ly dị, cắt đứt mọi liên quan với Nguyên Bảo, xóa bỏ dấu vết của anh ta khỏi cuộc đời tôi.

14. Chương 14: Chúng Ta Ly Hôn Đi!

Ở văn phòng luật, việc mà tôi hay làm nhất là tư vấn ly hôn, nói chung thì tôi không thích công việc đó lắm, nhưng mà hiện giờ nó cũng tương đối hữu dụng.

Vì tôi đã rành rẽ mấy cái thủ tục rồi nên không có vướng mắc gì, tôi thậm chí còn tính đến khả năng tệ nhất là Nguyên Bảo từ chối ly hôn.

Chuẩn bị xong tất cả giấy tờ, tôi mang đơn yêu cầu công nhận thuận tình ly hôn ra ngoài phòng khách.

Nguyên Bảo đang ở trong bếp nấu bữa tối, dạo này anh ta thường xuyên ở nhà, hình như là để trông chừng tôi, sợ tôi nghĩ quẩn.

Tôi đứng ở cửa bếp nhìn Nguyên Bảo thái rau, dáng vẻ nấu ăn của anh ta luôn rất thu hút, tránh không được Hoàng Nam lại ghen tỵ với tôi như vậy.

- Nguyên Bảo!

Anh ta quay lại nhìn tôi, trên trán còn lấm tấm mồ hôi.

- Em đói rồi à? Chờ anh một lúc, sắp xong rồi!

- Chúng ta ly hôn đi! –Tôi bình tĩnh nói.

Nguyên Bảo sững người lại, không trả lời tôi mà tiếp tục thái rau. Tiếng dao chạm vào thớt trở thành âm thanh duy nhất vang lên trong căn bếp.

Tôi lại gần anh ta, phát hiện thấy ngón tay Nguyên Bảo đang chảy máu, chắc lúc nãy đã cắt vào tay.

- Anh đừng làm nữa, ra ngoài ăn là được! –Tôi giữ tay Nguyên Bảo lại, ép vết thương trên ngón tay áo không chảy ra rồi kéo anh ta đến phòng khách để quần urgo.

Nguyên Bảo lặng lẽ ngồi trên ghế, nhìn chăm chú vào tờ đơn thuận tình ly hôn giống như bị thôi miên. Đơn này có mẫu sẵn, tôi đã điền đầy đủ những thông tin cần thiết, ở phần lý do tôi bịa rất khéo léo, nói chung hoàn toàn nổi bật các yếu tố quan trọng để toà cho phép ly hôn: không có hạnh phúc trong hôn nhân, mâu thuẫn trầm trọng không thể hoá giải và đời sống chung không thể kéo dài. Thật ra lý do tôi ghi chép không đúng về mặt chi tiết sự việc nhưng về bản chất là giống nhau, chồng tôi thích đàn ông mà tôi thì không có ý định phẫu thuật chuyển giới, cái này tất nhiên là mâu thuẫn trầm trọng không hoá giải được.

Tôi không yêu cầu chia bất cứ tài sản gì, tuy rằng Nguyên Bảo không yêu tôi nhưng anh ta cũng đã làm hết mức có thể để chu cấp cho người nhà tôi. Nếu chỉ xét về trách nhiệm của một người chồng, anh ta đã làm hết phận sự.

Gia đình Nguyên Bảo rất coi trọng danh dự, tôi cũng không muốn làm khó anh ta. Thế nên tôi chưa từng nghĩ sẽ để lộ chuyện chồng tôi là Gay.

Tôi cố gắng không tập trung vào biểu cảm của Nguyên Bảo mà chuyển ánh mắt ra ngoài cửa sổ, chiều tà làm thành phố chìm trong sắc đỏ nhàn nhạt, chẳng hiểu sao tôi tự nhiên lại thấy buồn đến nao lòng.

Có thể là khung cảnh này quá ảm đạm, cũng có thể vì tâm trạng tôi không vui nên mới cảm nhận thế.

Có cô gái nào khi kết hôn lại mong đợi đến ngày ly dị đây?

Nguyên Bảo cầu hôn tôi vào buổi chiều cuối cùng của thời đại học, khi tôi bảo vệ xong khoá luận tốt nghiệp. Ngày hôm ấy tôi rất vui, ánh mắt của anh ấy nhìn tôi luôn tràn ngập tình cảm dịu dàng, chưa khi nào tôi nghi ngờ đó là giả dối.

Nhớ lại những năm học đại học, thành tích của tôi khá tốt, luôn nằm trong diện nhận học bổng, chỉ là tính tình tôi có phần lạnh nhạt nên ít bạn bè.

Nguyên Bảo và Hoàng Nam đều cùng một trường đại học với tôi, chỉ khác khoa. Hai người họ là hai nam sinh nổi bật nhất khoa quản trị kinh doanh đại học A. Thật ra có nổi tiếng khắp thành phố thì tôi cũng chẳng quan tâm, vừa đi học vừa đi làm, tôi còn hứng thú nào mà hóng hớt mấy cái tin vỉa hè về họ.

Lần đầu tiên tôi quen Nguyên Bảo là vào một buổi tiệc ở nhà hàng mà tôi chơi piano. Tiệc rất đông khách, toàn là những nhân vật nổi tiếng. Hôm ấy theo yêu cầu của người tổ chức tiệc tôi mặc một chiếc váy trắng dài.

Tiệc tan, khi tôi đứng dậy đi qua đám đông về phía phòng thay đồ thì Nguyên Bảo đột nhiên đi theo sau tôi, còn đi rất gần. Tôi chẳng biết anh ta là nhân vật nổi tiếng ở trường, cứ nghĩ là một tên biến thái định chọc ghẹo nên bỏ chạy. Người dự tiệc hôm ấy đều là vip, nếu có chuyện không hay xảy ra thì chắc chắn sẽ chẳng có ai bình vực tôi.

Vì đi giày cao gót nên tôi không chạy nhanh được, còn anh ta lại cố đuổi theo. Chạy được một đoạn thì gót giày bị gãy làm tôi trật chân, ngã lăn ra hành lang. Tôi vừa đau vừa sợ, thiếu chút nữa là hét kêu cứu.

Nguyên Bảo bắt ngờ cởi luôn áo vest dài bên ngoài khoác cho tôi. Hành động này y như trong tiểu thuyết. Nếu không phải đang bị cái chân đau hành hạ thì chắc tôi đã tưởng tượng ra khung cảnh lãng mạn hoa bay đầy trời.

Tôi không hiểu anh ta có ý gì nên chỉ có thể im lặng nhìn anh ta.

- Cô à, tôi không có ý xấu, váy của cô... ừm...-Anh ta có vẻ lúng túng. –Nó...bị bẩn.

Bị bắn? Người này ga lăng vậy sao, chỉ vì váy của tôi bị bắn nên đuổi theo cho tôi mượn áo khoác, cũng thừa hơi quá!

Gương mặt Nguyên Bảo hơi đỏ lên, hình như anh ta đang ngại.

Tôi đột nhiên nhẩm tính trong đầu, hôm nay đến ngày “đèn đỏ”. Thường chu kỳ của tôi rất chuẩn, ít bị lệch ngày. Cái váy tôi mặc còn máu trắng nữa, lẽ nào...

Vào nhà vệ sinh kiểm tra, tôi “đến ngày” thật. Xấu hổ chết mất! Thì ra anh ta đi theo tôi vì muốn che sau lưng hộ tôi, còn tôi lại tưởng người ta là tên biến thái.

Nói chung thì nếu chỉ tóm lược câu chuyện, hoàn cảnh gặp gỡ của chúng tôi khá giống Cô bé Lọ Lem, tất nhiên là tôi có thể thâm hơn Lọ Lem một chút. Lọ Lem bỏ chạy vì hết giờ rồi quên chiếc giày thủy tinh, nhờ đó mà hoàng tử tìm được nàng. Còn tôi chạy vì tưởng nhầm hoàng tử là tên biến thái, tôi không mất giày mà bị gãy gót rồi trọ chân. Tệ nhất, tôi đã rơi vào tình huống quá mất mặt mà trong truyện cổ tích sẽ không bao giờ có!

Sau này gặp lại ở trường đại học Nguyên Bảo chủ động theo đuổi tôi. Anh ta không giống mấy gã công tử nhà giàu hờ hợt là đem quà cáp hoa hoét ra để lấy lòng, cũng không nói ba lăng nhăng mấy thứ chuyện trên trời dưới bể hay làm mấy trò lơ đãng gây chú ý.

Anh ta giúp đỡ tôi tìm tài liệu, làm bài tập, tìm việc làm thêm, mỗi ngày đều quan tâm tôi một cách nghiêm túc, không phải kiểu tán tỉnh chơi bời. Tôi quả thật đã bị cảm động.

Sau khi tôi và Nguyên Bảo thành một cặp thì Hoàng Nam giống y sao chổi từ trên trời rơi xuống. Phải nói là nếu tôi và Nguyên Bảo là nam nữ chính trong ngôn tình thì Hoàng Nam xứng đáng giành vai diễn xuất sắc cho nam phụ.

Hoàng Nam theo đuổi tôi quyết liệt, ngày nào cũng tặng hoa, quà cáp đắt tiền, bày tỏ tình cảm vô cùng mãnh liệt, chỉ thiếu nước dắt tôi đi đăng ký kết hôn (mà tôi tin là anh ta dám thế lắm).

So với một Nguyên Bảo trầm tính thì Hoàng Nam sôi nổi và có phần đanh đá, nhưng phải thừa nhận Hoàng Nam là người rất thú vị (trước khi anh ta bị tôi liệt vào thành phần bị căm ghét tột độ), anh ta nói chuyện có duyên, thu hút, không phải kiểu ba hoa chích choè.

Kiểu người lạnh lùng như tôi thường sẽ phù hợp với những người sôi nổi, bởi vì chúng tôi bổ sung cho nhau rất vừa vặn.

Lại là câu chuyện về Bạch Tuyết, chú lùn và Hoàng tử.

Các chú lùn có thương yêu Bạch Tuyết không?

Có, họ còn giúp đỡ, bảo vệ và cứu sống Bạch Tuyết nhiều lần, nhưng nàng Bạch Tuyết vẫn quyết định đi cùng Hoàng tử.

Thật ra nếu bảy chú lùn không lùn, không hói, không già, chỉ cần có ít nhất hai chú đẹp trai ngang hoàng tử thì tôi đoán hẳn là Bạch Tuyết sẽ phân vân xem phải chọn bên nào. Giả như Hoàng tử là Hoàng Nam còn một trong các chú lùn là Nguyên Bảo thì tôi dám cá nàng Bạch Tuyết phải nghĩ đến khi có thêm vài nết nham mới lựa chọn được.

Nhưng mà rất tiếc, cổ tích luôn là như vậy, lúc nào Hoàng Tử cũng đẹp trai và công chúa thì xinh đẹp, các nhân vật khác chỉ có vai trò làm nền cho nên không thể đẹp được, nếu không sẽ làm lu mờ nhân vật chính.

Tôi kết hôn với Nguyên Bảo, nói thật là tôi chưa từng suy nghĩ sẽ lựa chọn Hoàng Nam. Tôi cũng không hiểu vì sao, có lẽ vì quá khứ từng bị lừa dối khiến tôi đặc biệt nhạy cảm, mà ở Hoàng Nam khi đó tôi đã cảm thấy có cái gì đấy không bình thường. Anh ta làm tôi bất an.

Sự thật đã chứng minh linh cảm của tôi chuẩn xác, tiếc rằng nó chẳng khiến cho quyết định của tôi không rơi vào sai lầm.

Cho dù lựa chọn chú lùn hay hoàng tử thì có gì khác nhau đây? Hai người họ mới là một đôi, còn tôi chỉ là nhân vật phụ đến làm nền.

Trong cổ tích nàng Bạch Tuyết hiền lành và lương thiện, nhưng rất tiếc, tôi là loại người thích hợp làm phù thủy hơn là làm công chúa.

Tôi sẽ không lãng phí thời gian chờ đợi một người đàn ông không yêu mình hồi tâm chuyển ý.

Bạn có thể không nhất định phải kết hôn với người bạn yêu, nhưng bạn sẽ không thể sống mãi với người không bao giờ yêu bạn.

15. Chương 15: Người Anh Yêu Không Phải Là Em

Nguyên Bảo im lặng rất lâu mới rời mắt khỏi tờ đơn thuận tình ly hôn, nghiêm túc nhìn tôi.

- Anh không ký!

Tôi cũng đoán anh ta sẽ phản ứng như vậy.

- Tùy anh, em sẽ đơn phương xin ly hôn. Anh chờ thông báo của toà đi! –Tôi nói xong liền đứng dậy muốn đi thì Nguyên Bảo nắm lấy tay tôi.

- Vì sao em nhất định phải làm vậy? Chúng ta cứ sống thế này không được sao?

Anh ta muốn tôi sống như thế này nữa sao? Đến khi nào đây, chẳng lẽ tôi phải làm bình hoa ở ngôi nhà này tới lúc đầu bạc chắc.

Làm sao anh ta có thể đối với tôi như vậy?

Anh ta có người mình yêu, còn tôi... tôi có ai? Người thương yêu tôi nhất đã rời khỏi cõi đời này, người mà tôi từng yêu lại muốn tôi làm người vợ hữu danh vô thực đến hết đời.

Tôi chưa từng hy vọng cao sang gì, chỉ mong muốn có một người đàn ông có thể cùng tôi đi nốt đoạn đường đời còn lại.

Nhưng tôi đã chọn nhầm người.

- Nguyên Bảo, giấu được một ngày cũng không giấu được cả đời. Anh có chỗ khó nói, tôi hiểu, nhưng tôi không thể ở cạnh làm vỏ bọc cho anh mãi. Chuyện giữa anh và Hoàng Nam...

Tôi nói đến đây liền ngừng lại. Thật ra tôi không có tư cách gì trách móc Nguyên Bảo, chính tôi cũng đã phản bội cuộc hôn nhân này. Anh ta không sai, người sai là tôi. Tôi đã yêu người không nên yêu, lấy người không nên lấy.

Nguyên Bảo bối rối giải thích.

- Anh và cậu ta không có gì hết. Anh đối với Hoàng Nam chỉ là bạn bè. Cậu ấy... anh thật sự không phải như em nghĩ.

Vậy tôi phải nghĩ anh như thế nào?

Những chuyện đã xảy ra chỉ cần nói không có gì cả thì là không có sao?

- Anh không yêu Hoàng Nam?

- Phải, anh chỉ coi cậu ấy là bạn.

Tôi cười chua chát.

- Nguyên Bảo! Anh không yêu anh ta, nhưng người anh yêu cũng không phải là em.

- Diệp Thư, anh...

Những lời chưa nói đều bị môi tôi chặn lại. Khi còn là người yêu, chúng tôi thường chỉ nắm tay, ôm, thỉnh thoảng hôn nhẹ. Giữa tôi và Nguyên Bảo chưa bao giờ có cái cảm xúc ngây ngô nhưng rung động như với Cao Phi, càng không có sự nóng bỏng như lửa giống với người đàn ông bí mật kia.

Nguyên Bảo làm tôi liên tưởng đến sự tĩnh lặng êm ái của nước. Những lúc ở cạnh anh ấy tôi rất thấy rất yên ổn, không cần phải một mình đứng ra gánh vác mọi chuyện, có người che chở, có người để nương tựa... Tôi đã muốn ở bên anh ấy mãi mãi như thế.

Ngón tay tôi tự động tìm đến cúc áo pyjama của Nguyên Bảo, lần cởi từng cái. Khi tôi chạm vào da thịt trần trụi bên trong, cả người Nguyên Bảo run lên. Không phải vì kích động, mà là sợ hãi.

Tôi dừng lại, mở mắt ra nhìn anh. Sự hoảng hốt trong đôi mắt đen không hề che giấu. Vẻ mặt cam chịu cứ như con gái nhà lành bị cưỡng bức. Tự nhiên tôi lại sinh ra cảm giác mình là tên ác bá xấu xa.

- Anh không muốn đúng không?

Nguyên Bảo cúi đầu không nhìn tôi, giống như đứa trẻ phạm lỗi chờ bị trách phạt.

Thật ra tôi rất muốn khóc. Người đàn ông tôi yêu không thích tôi, không muốn tôi chạm vào anh ấy. Chẳng phải tôi mới là người nên đau khổ sao, anh ấy làm dáng vẻ bị dấn vật như thế làm gì?

- Nguyên Bảo, chúng ta không tiếp tục nổi đầu. Để em đi đi!

Tôi quay về phòng từ từ thu dọn đồ đạc.

Chuyện vừa rồi đúng là quá mất mặt! Rõ ràng tôi đã biết Nguyên Bảo không thích tôi mà còn cố tình thử một lần.

Nếu anh ấy yêu tôi thì chúng tôi đã làm chuyện đó từ lâu rồi, đâu cần phải đợi tới hôm nay.

Nguyên Bảo gõ cửa phòng tôi. Tôi bình tĩnh nhìn anh ấy. Giữa chúng tôi bây giờ đã không còn duy trì cái vỏ bọc giả dối, sự thật trần trụi càng khó đối mặt nhau.

- Em cứ ở nhà, anh sẽ dọn đi chỗ khác!

Tôi hiểu ý Nguyên Bảo, anh ấy đã chấp nhận.

Đơn thuận tình ly hôn đã có chữ ký của cả hai vợ chồng. Chỉ cần tôi hoàn tất hồ sơ nộp ra toà, đợi một thời gian nữa, sau phiên hoà giải chỉ để theo đúng thủ tục, tôi và Nguyên Bảo sẽ không còn ràng buộc gì nữa.

Trong phần phân chia tài sản, Nguyên Bảo muốn cho tôi một căn hộ chung cư khác. Thật ra anh ấy có bao nhiêu nhà, một năm kiếm được bao nhiêu tiền, tôi không biết, cũng không muốn biết.

Tôi càng không muốn nhận thêm bất cứ thứ gì từ Nguyên Bảo. Đối với anh ấy, đó đơn giản là sự áy náy. Nhưng những thứ mà anh ấy cho tôi sẽ chỉ nhắc nhở tôi về nỗi nhục nhã mà tôi đã trải qua, ngày ngày chịu đựng chồng mình có tình nhân bên ngoài để đổi lấy tiền bạc đầy đủ.

Tôi không muốn có liên quan gì đến Nguyên Bảo nữa, một chút quan hệ cũng không muốn. Chuyện đã qua rồi thì chôn vùi triệt để đi, không cần phải để một chỗ hở khiến tôi không quên nổi.

Dù sao đây cũng là nhà của Nguyên Bảo, để anh ấy dọn đi là không hợp lý. Tôi chủ động đi trước. Đồ đạc của tôi không có gì nhiều, chỉ mất một tiếng là thu dọn xong.

Nguyên Bảo giúp tôi kéo vali và xách đồ. Anh ấy vẫn không bỏ được thói quen ga lăng với phụ nữ.

Hai chúng tôi đứng trong buồng thang máy. Tôi nhìn những con số màu đỏ đang nhảy nhót trên bảng điện tử. Khi thang máy sắp xuống đến tầng một, Nguyên Bảo đột nhiên hỏi tôi.

- Diệp Thư, em có hận anh không?

Sao lại không hận, tôi đã từng rất chán ghét anh, từng căm thù anh vì sao lại lừa dối tôi.

Nhưng tôi cũng không thể phủ nhận anh đã từng bảo vệ tôi, chăm sóc tôi, lo lắng cho tôi.

Một chiếc áo rét giữa trời đông lạnh giá đáng quý trọng gấp trăm lần chín chín đoá hồng giữa mùa xuân ấm áp.

Mà Nguyên Bảo lại là người đã cho tôi chiếc áo khoác ấy.

Không thể hận hoàn toàn, cũng không thể tiếp tục yêu, cho nên tôi từ bỏ.

Mãi tới tận lúc đóng cửa xe taxi tôi mới nhìn Nguyên Bảo, cười tạm biệt.

- Em không hận anh, chúc anh sau này có thể ở cạnh người anh yêu.

Chiếc xe lăn bánh. Tôi nhìn vào gương xe, thấy Nguyên Bảo đứng nguyên ở chỗ cũ. Không hiểu sao tôi cứ nhìn mãi, nhìn mãi, đến khi bóng dáng anh ấy biến mất, đến khi mắt nhoè nhoẹt nước.

Làm thế nào để gạt bỏ một người đã in dấu trong những năm tháng thanh xuân tươi đẹp nhất cuộc đời mình?

Làm thế nào để xoá sạch người đàn ông đã đem lại cho bạn ấm áp trong những ngày lạnh giá nhất.

Không thể gạt bỏ, cũng không thể xoá được, chỉ có thể đặt người ấy ở một nơi trong lòng, sau đó chôn thật chặt, mãi mãi cũng không nhớ đến.

16. Chương 16: Thanh Sô Cô La Bị Ăn Mất

Căn hộ mà tôi thuê cách văn phòng luật khá gần. Sáng nào tôi cũng dậy sớm, đi bộ vài vòng quanh hồ nước gần nhà rồi trở về chuẩn bị đi làm.

Lâu rồi tôi mới sống một mình, mỗi khi trở về nhà sau giờ tan làm, đối diện với căn phòng tối om lạnh lẽo tôi lại thấy trống vắng. Có lẽ tôi vẫn chưa quen được việc phải chấp nhận rằng bên cạnh mình đã không còn ai nữa.

Không muốn ăn tối một mình nên tôi hẹn Lạc Cầm đến một quán đồ nướng quen của hai đứa từ thời trung học.

Đã khá lâu chúng tôi không gặp nhau. Tôi học chung với Lạc Cầm từ hồi cấp hai, cô ấy khá trầm tính, ít nói nhưng lúc nào cũng toát lên vẻ dịu dàng.

Nhà hàng hôm nay khá đông khách. Lạc Cầm ngồi ở chiếc bàn bên cửa sổ, chăm chú đọc menu như thể muốn tìm hiểu ẩm thực dân tộc thông qua việc nghiên cứu bạch tuộc nướng và cánh gà tắm mật ong.

- Cậu đến lâu chưa? - Tôi ngồi xuống chỗ đối diện.

Lạc Cầm bỏ menu xuống, cười hiền lành.

- Mình mới đến một lúc thôi.

Hai chúng tôi gọi món xong thì im lặng nướng đồ ăn trên bếp. Ở đây đồ ăn đều được tẩm ướp gia vị sẵn, khách hàng sẽ tự nướng rồi thưởng thức để đảm bảo độ nóng và thơm ngon, hơn nữa cũng có nhiều người thích kiểu tự làm.

Tôi uống hết nửa cốc bia, ngăn người nhìn con tôm đang chuyển màu trên bếp nướng một lúc rồi thản nhiên nói với Lạc Cầm.

- Mình ly hôn rồi!

Lạc Cầm gấp con tôm vừa chín bỏ vào bát tôi, bình tĩnh hỏi:

- Bao giờ?

- Hôm nay toà vừa ra quyết định công nhận thuận tình ly hôn.

Cô ấy không lên tiếng, tiếp tục tập trung vào việc nướng đồ ăn. Sau khi đã gấp đến con tôm thứ ba vào bát tôi cô ấy mới nói.

- Thế cũng tốt, Nguyên Bảo không phải người thích hợp với cậu.

Tôi bóc vỏ tôm một cách tỉ mỉ, làm như đó là việc cần phải cẩn thận nhất trên đời. Lạc Cầm nói Nguyên Bảo không hợp với tôi, không sai, nhưng chuyện đó dễ dàng nhận ra như vậy sao? Cô ấy rất ít gặp Nguyên Bảo. Nếu tính từ thời điểm tôi và Nguyên Bảo yêu nhau cho đến khi kết hôn thì Lạc Cầm có lẽ cũng chỉ gặp Nguyên Bảo không quá bốn lần.

- Cậu nói phải. Mình không hợp với anh ấy, ngay cả cậu cũng có thể nhận ra nhưng mình lại u mê không phát hiện. Mình vẫn luôn tưởng là anh ấy yêu mình.

Tôi đột nhiên nhớ đến lần tôi, Nguyên Bảo, Lạc Cầm và Khải Văn cùng đi xem một triển lãm tranh. Hôm ấy thái độ của Lạc Cầm không tốt lắm, cô ấy cứ nhìn chằm chằm Nguyên Bảo. Nếu không phải đã biết rõ con người cô ấy có khi tôi lại tưởng Thụy Du thứ hai sắp bước vào đời mình.

- Cậu nhận thấy anh ấy không bình thường đúng không? Vì sao cậu không nói với mình?

Lạc Cầm nhìn thẳng vào mắt tôi.

- Cậu sẽ không nghe! Diệp Thư, cái cách cậu nhìn anh ta khi đó như thế nào cậu không biết đâu. Cậu giống như kẻ lang thang trên sa mạc, sắp kiệt sức, còn anh ta là ốc đảo xanh tươi ở ngay trước mắt. Cho dù mình bảo với cậu đừng đến đây cậu sẽ nghe lời mình sao? –Lạc Cầm dừng lại, uống một ngụm bia. –Hơn nữa, chính mình cũng không dám chắc, cảm giác ấy rất mơ hồ. Mình cảm thấy... Nguyên Bảo có cái gì đó rất giống mẹ mình. Và mẹ mình... mình vẫn luôn trách bố mình, nhưng hoá ra mẹ mới là người đã làm khổ bố. Diệp Thư, mình không nói là Nguyên Bảo không có tình cảm với cậu, nhưng anh ta yêu cậu không giống như cậu yêu anh ta.

Bàn tay cầm cốc của Lạc Cầm hơi run lên, tôi biết cô ấy đang xúc động. Nhiều năm nay Lạc Cầm vẫn sống một mình sau khi mẹ và ông ngoại cô ấy qua đời. Bố Lạc Cầm đã sang Canada và kết hôn với người phụ nữ khác. Hai bố con cô ấy mỗi năm chỉ gọi điện một hai lần, tình cảm rất nhạt nhẽo.

Cho dù Lạc Cầm không nói tôi cũng đoán được cô ấy luôn thầm trách bố mình, có lẽ gần đây cô ấy đã phát hiện ra điều gì đó không giống như những gì cô ấy vẫn nghĩ.

Cuộc sống luôn như vậy, khi bạn tưởng là đen thì nó lại biến thành trắng. Khi bạn tưởng thế là kết thúc thì nó lại biến thành một mở rồi bùng bùng. Nguyên Bảo có yêu tôi không, yêu như thế nào, có gì mà tôi chưa biết... thật ra đều không quan trọng nữa. Chúng tôi đã ly hôn, khi anh ấy chấp nhận kí tên lên tờ giấy đó thì trái tim tôi cũng đã thật sự từ bỏ.

- Thôi, đừng nhắc Nguyên Bảo nữa, dù sao cũng là chuyện của quá khứ rồi! Cậu ăn đi này! –Tôi gấp một miếng mực bỏ vào bát Lạc Cầm.

Lạc Cầm không ăn mà nghiêm túc hỏi tôi.

- Chuyện của nhà Khải Văn cậu có biết không?

Lại là Khải Văn, tôi không biết Lạc Cầm định cố chấp như vậy tới lúc nào. Đánh giá một cách khách quan thì Khải Văn rất tốt, đẹp trai, nhà có tiền, điều duy nhất mà tạo hoá quên không cho anh ta là cái đầu biết suy nghĩ.

Lạc Cầm yêu anh ta bao nhiêu năm nay chỉ cần dùng một con mắt mà nhìn cũng nhận ra. Anh ta không những có hai mắt, còn có cả hai cái bằng đại học, không biết là dây thần kinh nào của anh ta bị chập.

- Không tốt lắm, công trình công ty xây dựng nhà anh ấy đang thi công phải dừng lại vì thiếu vốn.

- Có nhiều không?

- Vấn đề là có bên thứ ba cố ý phá hoại, các ngân hàng đã ngừng rót vốn rồi. Cho dù đem hết tài sản ra thế chấp để có tiền tiếp tục thì cũng vẫn thiếu khoảng trăm tỷ. Người mà bố Khải Văn đắc tội không phải nhân vật tầm thường, chẳng ai dám ra mặt giúp nhà bọn họ đâu.

Lạc Cầm im lặng gấp miếng mực trong bát lên ăn, chắc cô ấy chẳng biết chúng có mùi vị gì. So ra thì cô ấy là người thiên về tình cảm, cho dù Khải Văn không yêu cô ấy thì Lạc Cầm vẫn sẽ tìm cách giúp đỡ anh ta. Tôi thì không tốt đẹp được như thế.

Lúc thanh toán xong, tôi và Lạc Cầm cùng gọi taxi về nhà. Hai chúng tôi ở hai hướng khác nhau nên không đi chung xe. Trước khi lên taxi Lạc Cầm đột nhiên quay sang nhìn tôi, có vẻ ngập ngừng.

- Diệp Thư, mấy hôm trước mình ra sân bay đón một người bạn. Mình đã gặp Ngô Giang.

Tôi hơi sững lại, suy nghĩ hình như bị đình trệ vài phút. Ngô Giang...

Đã mấy năm trôi qua, cái tên này từ lâu tôi không còn nghĩ đến nữa. Bây giờ nhắc đến tôi thậm chí còn không nhớ rõ dáng vẻ ngày trước của anh ấy như thế nào. Khi anh ấy cười, khi anh ấy chữa bài, khi anh ấy nói chuyện... tôi cảm thấy ký ức về Ngô Giang dường như đã trở nên quá mức mơ hồ, cứ như việc chúng tôi quen biết nhau đã từ một năm xa xôi nào đó.

Rõ ràng tôi đã gặp rất nhiều người, ngay cả những người không mấy quan trọng tôi cũng có thể nhớ được, duy chỉ có anh ấy là hình ảnh ngày càng mờ nhạt đến nỗi tôi sắp hoàn toàn quên mất.

- Ngô Giang đi cùng một người phụ nữ và một đứa bé trai, mình nghe thấy đứa bé gọi anh ấy là bố.

Tôi không rõ cảm xúc trong lòng tôi hiện giờ là gì, khó chịu, nhẹ nhõm, vui mừng?

Hình như đều không phải, hoặc là tất cả chúng trộn lẫn vào nhau.

Các chuyên gia dinh dưỡng đều nói sữa và sôcôla không nên ăn cùng nhau vì có thể dẫn đến những vấn đề về tiêu hoá. Giả sử bạn luôn uống sữa và tin rằng mình không thể sống thiếu sữa, nhưng đột nhiên có một thanh sô cô la mà bạn cực kỳ thích xuất hiện trước mắt bạn. Bạn có ăn hay không?

Tôi lựa chọn không ăn, bực mình là thanh sô cô la cứ lơ lửng ở đó làm tôi cắn rứt không chịu nổi, thế là tôi cất nó đi.

Một ngày, tôi phát hiện ra rằng sữa không thích hợp với tôi nên tôi quyết định từ bỏ. Sau đó tôi biết rằng thanh sô cô la mà tôi vẫn cất giấu đã có người thưởng thức.

Khi còn trẻ, chúng ta đều sẵn sàng chấp nhận vài cái răng sâu để thưởng thức hương vị tuyệt vời của sô cô la và sữa. Ngay cả nếu biết trước rằng sẽ phải chấp nhận đau đớn khi nhổ răng thì chưa chắc chúng ta đã lựa chọn khác đi.

Bởi vì đau đớn cũng đi kèm với ngọt ngào, nếu chúng ta không thử thì có thể sẽ không đau, nhưng cũng không bao giờ biết cảm giác ngọt ngào là thế nào.

Bây giờ tôi đã qua cái tuổi điên cuồng không sợ răng sâu, có lẽ cũng đến lúc tôi nên bắt đầu tìm một thứ phù hợp với mình, có thể là nước khoáng hoặc trà xanh, chúng có lợi cho sức khoẻ và mặc dù không hấp dẫn bằng hai thứ kia nhưng ít nhất chúng cũng không làm tôi sâu răng.

17. Chương 17: Hiến Gan

Trong tiểu thuyết vẫn thường có câu này “không có vô sỉ nhất, chỉ có vô sỉ hơn”. Hôm nay tôi quả thực đã được chứng kiến ví dụ thực tế vô cùng sinh động.

Bà tôi từng nói không nên giữ mãi lòng thù hận, phải để bản thân mình thanh thản thì mới tìm được niềm vui trong cuộc sống. Tôi rất cố gắng để làm theo, nhưng có những kẻ quá khôn kiếp để có thể tha thứ, mà kể cả chúng ta có nỗ lực đem bọn họ thành virus bệnh tả, tránh càng xa càng tốt thì họ cũng chẳng để ta yên.

Huệ Lan, cái tên nghe thì đầy hương hoa, người phụ nữ này mặt mũi cũng dễ nhìn, chỉ có lòng dạ là rắn rết.

Nhiều năm trước, bà ta đuổi tôi ra khỏi chính ngôi nhà mà tôi đã sống mười bảy năm, đập phá giày xéo đồ dùng cá nhân của tôi, xỉa xói mẹ tôi... Còn bây giờ, bà ta mang dáng vẻ của một phu nhân sang trọng ngồi đối diện tôi trong quán cà phê, dùng bộ mặt trắng đầy phấn son và cái miệng đỏ chót giống như một con

quái vật nói ra những lời mà ngay cả người đã quen ắn nhẩn như tôi cũng phải dùng toàn bộ sức kiềm chế để không hỏi bà ta rằng: “thưa bà, có phải bà mới rời khỏi trại tâm thần cách đây ít ngày không?”

Mà thật ra tôi thấy bà ta nên vào trại phục hồi nhân phẩm thì thích hợp hơn.

- Thế nào, sao cô không nói gì? Ngày mai cô xin nghỉ rồi theo tôi đến bệnh viện ngay, bệnh của bố cô không thể để lâu được!

Người ta vẫn thường nói gieo gió thì gặt bão, ở hiền gặp lành, trời không phụ lòng người. Thật ra khối kẻ gieo gió mà chẳng thấy bão đâu, ở hiền toàn bị người ta bắt nạt và trời thì phụ đầy người.

Sau những gì họ đã làm với mẹ tôi, cậu tôi, và cả tôi, bà ta còn dám đến đây đòi tôi hiến gan cho người cha đáng kính của tôi. Lúc bọn họ cướp gia sản của ông ngoại tôi, giết chết mẹ tôi, đuổi tôi không xu dính túi ra khỏi nhà... vì sao không nghĩ đến ngày này? Họ tưởng tôi là ai, thánh mẫu chắc, tưởng chỉ cần hô một câu tôi sẽ tình nguyện không chút oán hận đi hiến gan cứu người cha máu lạnh kia à?

- Từ nãy đến giờ bà nói gì tôi hoàn toàn không hiểu. Bố tôi bị bệnh cần ghép gan sao bà lại đến tìm tôi? Chẳng phải hai cậu con quý tử của bà cũng có thể hiến gan hay sao? –Tôi thản nhiên hỏi lại bà ta, nhìn sắc mặt Huệ Lan đánh lại tôi vô cùng hài lòng.

- Gan của chúng không phù hợp với bố cô.

Tôi à lên vẻ đã hiểu, gật gù nói:

- Lúc muốn nhận người thân để hưởng sung sướng thì không thấy nói không hợp. Bà Huệ Lan, hôm nay tôi đứng là nhờ bà mà được mở rộng tầm mắt. Có điều hợp hay không hợp tôi chẳng quan tâm, phiền bà chuyển lời tới bố tôi, sau khi ông ấy để mặc mẹ con bà đuổi tôi ra ngoài đường thì tôi coi như ông ấy đã chết rồi.

- Mà... mà dám nói thế à? Đồ mất dạy! –Bà ta đứng phắt dậy, chỉ vào mặt tôi rồi quát lên.

Tôi ngay lập tức đứng lên. So về chiều cao, cơ bản tôi đã nhỉnh hơn bà ta, cộng thêm đôi giày cao gót gàn chục phân, tôi đứng hơn hẳn bà ta một cái đầu. Phải nói thật là chưa bao giờ tôi cảm thấy giày cao gót lại là một phát minh vĩ đại như bây giờ. Cái cảm giác nhìn xuống đối thủ một cách khinh miệt vô cùng thoải mái, nói chung là khi bạn cao hơn, bạn cũng sẽ thấy mình có ưu thế hơn.

- Tôi mất dạy thì chí ít cũng học hành tử tế, kiếm việc đàng hoàng. Còn hai cậu con trai có dạy của bà bây giờ đang làm gì, chẳng phải cứ năm hôm ba bữa lại ẩu đả nhau nhệch lung tung ở khắp các vũ trường sao. Tôi rất ngưỡng mộ phương pháp giáo dục con cái của bà, hy vọng sau này có dịp được học hỏi thêm.

Trương Huệ Lan nghiêng răng nghiêng lợi, giơ tay lên định tát tôi. Buồn cười thật, bà ta tưởng tôi vẫn là đứa con gái ngốc nghếch dễ bị bắt nạt năm ấy chắc!

Tôi túm lấy tay bà ta, xiết thật mạnh, thản nhiên mỉm cười.

- Bà đừng nghĩ có thể bắt nạt được tôi! Nếu tôi là bà, có khi tôi sẽ xuống nước mà cầu xin đấy. Bà thử nói xem, nếu bố tôi chết thì ai sẽ là chỗ dựa cho bà? Hai thằng con cả ngày chỉ biết chơi bời lêu lổng, ăn tàn phá hại... hay là gã tình nhân trẻ mà bà vẫn bao nuôi?

Sắc mặt bà ta tái đi, miệng lắp bắp không thành lời.

Tôi hài lòng buông tay bà ta, nhẹ nhàng nói:

- Bố tôi gây thù chuốc oán với không ít người đâu. Chỉ cần ông ấy nằm xuống, những kẻ đó sẽ đập mẹ con bà xuống bùn, suốt đời cũng không ngoi lên được. Các người chắc chắn còn thê thảm hơn gia đình tôi năm đó!

Mặc kệ người đàn bà đang luống cuống trong quán cà phê, tôi thản nhiên ra về. Tôi biết bà ta sẽ không đơn giản bỏ qua chuyện này, vừa rồi tôi chỉ dọa nạt được bà ta chốc lát, chắc chắn Trương Huệ Lan sẽ tìm ra thủ đoạn đối phó với tôi.

Đúng là xúi quẩy, chắc tôi nên tính chuyện cúng giải hạn xem sao. Nếu bây giờ tôi vẫn là vợ Nguyên Bảo thì Trương Huệ Lan còn lâu mới dám có thái độ như vừa rồi, thế lực của gia đình Nguyên Bảo không phải

nhỏ. Nhưng tôi và anh ấy đã ly hôn, chuyện này chắc bọn họ đã biết rồi nên mới nhân lúc tôi không có chỗ dựa đến bắt nạt tôi.

Từ sau cuộc nói chuyện với Trương Huệ Lan, thi thoảng tôi lại thiếu tập trung, cứ vô tình đặt tay lên bụng mình.

Diệp Chí Minh, bố tôi, ông ta bị bệnh gan. Nếu tôi không hiến gan thì ông ta có chết không?

Không, ông ta còn hai đứa con quý tử cơ mà, làm sao chết dễ dàng như vậy được. Trương Huệ Lan chắc hẳn đang nói dối, bà ta sợ động dao kéo lên người hai thằng con yêu nên mới đến tìm tôi.

Hừ, đừng hòng! Cho dù bà ta nói thật hay nói dối thì tôi cũng không hiến gan, bố tôi có gặp chuyện gì cũng là quả báo của ông ta. Nếu so với việc cậu tôi bị tù oan rồi mất trong tù, so với cái chết tức tưởi của mẹ tôi, chút bệnh tật đó của ông ta có đáng là gì.

Chỉ là... ông trời thật sự có mắt nhanh như vậy sao? Những kẻ ác độc nhất, tham lam nhất chẳng phải luôn sống đến cuối cùng sao.

Ngay cả phim truyền hình cũng nắm được đạo lý ấy, các nhân vật phản diện toàn tới tận cuối phim mới chết, mà để tiêu diệt kẻ xấu thì vô số người tốt cũng phải xuống chỗ Diêm vương lót đường rồi. Người duy nhất may mắn sống sót là nhân vật chính anh hùng (thường là lúc ấy cũng đã trầy vi tróc vảy).

Phải nói rằng gừng càng già càng cay. So với Trương Huệ Lan thì tôi dù đã trưởng thành hơn đứa con gái mười bảy tuổi năm đó nhưng vẫn chưa đủ thâm hiểm bằng bà ta.

Buổi sáng thứ ba, khi tôi đang ở văn phòng thì nhận được điện thoại của Ngọc Kỳ, em họ tôi, giọng nói của nó có vẻ rất hoảng loạn.

- Chị Thư, Ngọc Anh bị một bọn côn đồ chặn đường, con bé... nó đang ở viện A, chị vào viện bây giờ được không ạ, một mình em không biết làm thế nào!

Tôi lập tức xin nghỉ rồi đến bệnh viện. Trong lòng không hiểu sao lại có dự cảm chẳng lành, chuyện này và Trương Huệ Lan liệu có liên quan gì không?

Bà ta biết rõ tôi vẫn luôn áy náy với gia đình cậu...

Trong phòng bệnh, Ngọc Anh nằm mê man. Ngọc Kỳ đứng bên cạnh, sắc mặt tái mét.

- Kỳ, em đã nói chuyện này ợ chưa?

- Chưa ạ, sức khỏe của mẹ em không tốt. Em sợ nói ra mẹ lại...

Tôi cũng nghĩ Ngọc Kỳ làm đúng, tạm thời chưa nên vội vàng, còn phải xem thương tích của Ngọc Anh đến đâu.

- Bác sĩ nói Ngọc Anh bị làm sao?

- Nó bị đánh, cộng thêm với việc quá hoảng sợ nên ngất đi. Em nghe người đi đường đưa nó vào viện bảo là có mấy gã chặn đường chọc ghẹo nó, nó kháng cự, bọn chúng... May mà lúc đấy có một nhóm sinh viên đi qua, họ hô hoán gọi công an nên chúng bỏ chạy rồi.

Tôi nghi hoặc nhìn gương mặt còn vết bầm tím vô cùng đáng sợ của Ngọc Anh. Chuyện này liệu có phải do Trương Huệ Lan làm không hay chỉ là tình cờ?

Cánh tay và mi mắt Ngọc Anh hơi cử động. Cả tôi lẫn Ngọc Kỳ vội vàng cúi xuống xem con bé.

Vừa mở mắt ra nhìn thấy tôi, Ngọc Anh liền run rẩy thốt lên.

- Chị... chị đi đi!

Ngọc Kỳ ngạc nhiên đỡ con bé.

- Ngọc Anh, em làm sao thế?

Hai mắt Ngọc Anh đỏ hồng, nó nhào vào lòng Ngọc Kỳ, khoe miệng sưng phù mếu máo.

- Anh, là tại chị ta. Bọn chúng đánh em là tại chị ta!

Tôi cứngờ người nhìn con bé.

Quả nhiên là Trương Huệ Lan đã ra tay. Bà ta không tấn công tôi mà nhắm vào những người bên cạnh tôi.

Người đàn bà này thực sự không từ thủ đoạn nào để bức tôi vào đường cùng.

18. Chương 18: Chấp Nhận

Tôi đóng sầm cửa ra vào, đá giày lung tung, ném túi xách xuống nền. Gối ôm, áo khoác, tài liệu, bất cứ thứ gì có thể quăng quật nằm trong tầm mắt đều bị tôi hành hạ.

Điên mất, tôi không tin nổi là sau chừng ấy năm bọn họ còn dám làm ra những chuyện như thế này!

Muốn ép buộc tôi hiến gan, đừng hòng!

Nhưng phải làm thế nào để đối phó với Trương Huệ Lan đây?

Báo cảnh sát? Không được. Với thế lực của nhà họ thì cảnh sát sẽ coi như mất mù tai điếc. Hơn nữa chứng cứ không đầy đủ, có thể báo án vì cái gì mới được chứ.

Chưa bao giờ tôi cảm thấy mình vô dụng như vậy? Tôi đã không còn là đứa trẻ ngốc nghếch năm ấy, đã trưởng thành, tự lập, tôi cứ tưởng mình có thể hoàn toàn đứng vững mà không cần dựa vào người khác, kết quả là kẻ thù quá mạnh, cho dù đôi cánh của tôi có lớn đến đâu cũng dễ dàng bị người ta bẻ gãy.

Tôi vào phòng làm việc, mở ngăn kéo bàn. Bên trong này có một tập tài liệu chứng minh rằng năm đó bố tôi mới là người đã biến thủ tiền của công ty còn cậu tôi bị oan, nhưng tài liệu này lại không đủ tính pháp lý để mang ra làm bằng chứng trước tòa, muốn dùng nó để uy hiếp lại họ là không có khả năng, thậm chí còn tự gây nguy hiểm ình.

Cho dù chưa có biện pháp đối phó với Trương Huệ Lan thì tôi cũng không thể dễ dàng chịu thua như vậy, trước hết phải thuê người đưa đón và bảo vệ người nhà cậu, đặc biệt là Ngọc Anh.

Tiền thuê vệ sĩ thật sự không rẻ chút nào, thuê có ba người mà gần như vắt kiệt tiền lương của tôi, đây là họ đã tính phí ưu đãi lắm rồi, cũng may mà hiện tại tôi đã có mấy vụ béo bở, nếu không chỉ có nước ăn mì gói cả tháng.

Tôi cứ nghĩ tạm thời có thể bảo vệ an toàn cho người nhà của cậu, không ngờ Trương Huệ Lan thật sự là người quá am hiểu phải làm thế nào để người ta sống không bằng chết.

Ngọc Anh không muốn đi học, ở lớp con bé không rõ ai đã loan tin bố Ngọc Anh là tội phạm tham ô, đã chết trong tù. Bạn bè xung quanh bắt đầu xì xào bàn tán về gia đình cậu tôi.

Cuộc đời vốn là như vậy, không có ai thật sự thông cảm cho hoàn cảnh của bạn nếu người ta không ở trong đó. Chỉ có hai cách cư xử, hoặc là thương hại, hoặc là khinh thường, hiểm hoi lắm mới có người theo cách thứ ba: không quan tâm.

Người ta luôn dễ dàng lấy nỗi đau của người khác ra làm câu chuyện phiếm mua vui, điều đó không giết chết ai, không phạm pháp, nhưng nó lại trở thành lưỡi dao vô hình đâm người khác máu chảy đầm đìa.

Chuyện không dừng ở đây, ngay cả Ngọc Kỳ cũng gặp rắc rối. Trước đây có một khoảng thời gian Ngọc Kỳ làm việc trong bar để kiếm tiền, nó quen một cô gái ở bar, hình như hai người yêu nhau mấy tháng rồi chia tay. Bây giờ cô ta đột nhiên bị giết chết ở nhà nghỉ, cảnh sát điều tra thế nào lại dẫn tới Ngọc Kỳ thành kẻ tình nghi.

Trên đời này làm gì có chuyện trùng hợp như vậy, tất cả chắc chắn là trò quỷ của Trương Huệ Lan.

Tôi quả thực đã bị ép đến điên. Luật sư có là cái quái gì đâu, quyền lực nằm trong tay kẻ mạnh, quy tắc sinh ra chẳng qua chỉ để bảo vệ kẻ yếu.

Mà khi kẻ mạnh không muốn, quy tắc sẽ bị bọn họ phá vỡ hoặc bóp méo một cách dễ dàng.

Lẽ nào... thật sự phải chịu thua Trương Huệ Lan?

Tôi vớ đến chiếc phao cứu sinh cuối cùng, Nguyên Bảo.

Anh ấy chắc chắn sẽ không bỏ mặc tôi.

Di động của Nguyên Bảo không liên lạc được, gọi đến công ty thì thư ký nói anh ấy đã sang Mỹ vì cạnh tranh hợp đồng gì đó với Phoenix. Tôi cũng nghe Tỉnh Thành nói loáng thoáng về việc này, là một hợp đồng rất quan trọng, ngay cả Richard Ngô cũng quay về Mỹ để trực tiếp thực hiện.

Cơ hội của Bảo Hoà không lớn bằng Phoenix, dù sao thì Phoenix cũng đã đóng đô ở Mỹ nhiều năm, xét về mọi khía cạnh họ đều có ưu thế hơn Bảo Hoà.

Vấn đề quan trọng nhất hiện giờ là Nguyên Bảo không ở thành phố H, tôi phải làm sao đây?

Gọi sang Mỹ tìm anh ấy thì không ổn lắm, đang là thời điểm quan trọng, nếu vì chuyện của tôi mà ảnh hưởng đến công việc của Nguyên Bảo...

Chúng tôi đã không còn là vợ chồng nữa, anh ấy không có trách nhiệm phải giải quyết rắc rối của tôi, cũng không có nghĩa vụ phải bảo vệ tôi. Cho dù tôi nhờ vả được một lần cũng không nhờ được mãi mãi.

Điện thoại reo, tôi nhìn những con số nhấp nháy trên màn hình, là Trương Huệ Lan.

- Thế nào? Cô đã suy nghĩ kĩ chưa? Nếu cô còn do dự thì tôi e là thằng em họ cô không chờ nổi đâu. Tội của nó chưa đến mức tử hình, nhưng chục năm tù thì cũng đến đấy. Cô là luật sư, chuyện này chắc cô rõ hơn tôi chứ? -Bà ta có vẻ rất vui sướng khi hành hạ người khác.

- Bà làm những việc như vậy mà không sợ quả báo à?

Tiếng cười kiêu ngạo của bà ta vang lên qua điện thoại giống như tiếng vỗ của thủy tinh, đâm vào màng nhĩ của tôi đau điếng.

- Ha ha ha, tôi tuần nào cũng đi lễ chùa, thành tâm khẩn phạt, quả báo gì chứ!

Đúng vậy, cái gọi là trời có mắt, gieo gió gặt bão... chẳng qua chỉ là hy vọng an ủi của những kẻ yếu ớt mà thôi.

Muốn bọn họ nhận báo ứng, phải chính tay mình gieo xuống.

- Được, tôi sẽ hiến gan, nhưng bà phải tìm cách để Ngọc Kỳ được thả đã!

Trương Huệ Lan đắc ý cười to.

- Có thể chứ, cuối cùng thì cô cũng biết điều hơn bà mẹ cứng đầu của cô. Ba ngày nữa thằng em họ của cô sẽ được thả, nhưng nếu cô dám giở trò thì lần tới nó không đơn giản là bị mời vào trại giam chơi vài ngày đâu.

Bà ta cúp máy, còn tôi vẫn nắm chặt điện thoại áp lên tai. Những ngón tay siết lại trắng bệch nhưng tôi không cảm thấy chút đau đớn nào.

Người đàn bà đáng ghê tởm đó còn dám nhắc đến mẹ tôi.

Mẹ tôi có thể xấu xa thật, vô lương tâm thật, nhưng bọn họ không có tư cách mắng chửi bà ấy!

Đúng như Trương Huệ Lan nói, ba ngày sau Ngọc Kỳ được thả. Tôi đến viện làm xét nghiệm để hiến gan, kết quả tất nhiên là phù hợp.

Tôi là con gái của Diệp Chí Minh, làm sao có thể không hợp cơ chứ.

Kể từ khi bố tôi bị bệnh, đây là lần đầu tiên tôi tới thăm ông ấy.

Còn nếu tính từ thời điểm mẹ con Trương Huệ Lan đuổi tôi ra khỏi nhà thì đây cũng là lần đầu tiên bố con tôi nói chuyện với nhau.

Bố tôi nằm trên giường bệnh, chưa đến mức phải thở máy nhưng sắc mặt vàng như nến, có vẻ rất mệt mỏi. Cả người tiêu tụy ốm yếu.

Tôi bình tĩnh kéo ghế ngồi bên giường. Căn phòng chìm vào bầu không khí nặng nề đến khó thở. Tôi luôn căm ghét bố tôi, ngay cả việc hiến gan này cũng không phải là tự nguyện. Nếu ông ấy có chết vì bệnh thì đó cũng là báo ứng, tôi thật sự rất tò mò sau khi chứng kiến Trương Huệ Lan và hai thằng con trai bảo bối không muốn hiến gan ỉn liệu ông ta có cảm thấy đau thương chút nào không? Nếu có thì chí ít tôi cũng thấy bản thân được an ủi.

Trước đây bố tôi đuổi tôi đi, cuối cùng khi ông ấy bệnh liệt giường, người duy nhất có thể ép buộc để hiến gan chỉ có tôi.

19. Chương 19: Không Thể Tha Thứ

Tôi nhìn túi hoa quả đặt trên tủ đầu giường, nhẹ giọng hỏi:

- Bố có muốn ăn táo không, con gọt nhé?

Thật ra tôi chẳng muốn làm gì, chỉ là không khí quá mức nặng nề, cần phải có người lên tiếng trước.

Bố tôi lạnh lùng nhìn tôi, nhắm mắt lại vẻ khó chịu.

- Sau khi cô hiến gan xong, tôi sẽ bảo Huệ Lan đưa tiền cho cô.

Tôi mỉm cười châm chọc.

Diệp Chí Minh, ông còn muốn bỏ tiền ra mua gan của con gái mình sao?

Nếu không muốn có liên quan gì đến tôi, không muốn thấy tôi, ông cứ việc bắt hai thằng con bảo bối của ông hiến tạng là xong, còn dùng thủ đoạn ti tiện bắt ép tôi làm gì chứ!

- Bố, con không cần tiền của bố. Con chỉ muốn hỏi bố hai câu.

Bố tôi hơi hé mắt ra, khoé miệng nhếch lên nụ cười lạnh lùng.

- Cô muốn hỏi gì?

- Câu đầu tiên, con muốn biết việc bà ta ép con hiến gan bố có đồng ý không?

Cho dù đã nhiều năm không gặp mặt, tôi vẫn hy vọng rằng chí ít bố tôi sẽ không phải là loại người tuyệt tình tàn nhẫn đến mức ấy. Nếu ông ta cũng đồng ý hành động của Trương Huệ Lan thì chứng tỏ trong mắt ông ta tôi chẳng qua chỉ như một con thú nuôi lớn để giết thịt chứ không phải con ruột của ông ta.

- Biết, Huệ Lan đã nói với tôi rồi. Con gái như cô có tác dụng gì đâu, tôi là bố cô, cô hiến gan cho tôi cũng là lẽ đương nhiên.

Phải, con cái cứu cha mẹ là lẽ đương nhiên. Nhưng ông ta xứng làm cha tôi sao? Bởi vì tôi là con gái nên ông ta vứt bỏ tôi, bởi vì tôi là con gái nên tôi không phải là người sao, đều là con cái sao ông ta có thể thiên vị tới như vậy, coi hai thằng con phá phách kia là bảo bối, còn tôi chỉ là thứ vứt đi.

Tôi cố ổn định lại nội tâm đang dậy sóng, có một tảng đá vẫn luôn đè nặng trong lòng tôi những năm qua, hôm nay tôi muốn trút bỏ tất cả một lần.

- Câu thứ hai, con muốn biết năm ấy... có phải bố đã giết mẹ không?

Bố tôi cứng người lại, trong mắt xuất hiện tia hoảng loạn nhưng rất nhanh đã trở nên điềm tĩnh. Ánh mắt sắc bén lướt qua gương mặt tôi.

- Cô muốn nói gì?

Tôi đứng dậy, nghiêm túc nhìn thẳng vào mắt ông ta không chút sợ sệt.

- Con chỉ muốn biết sự thật, bố cứ yên tâm, con sẽ không báo cảnh sát đâu. Năm đó con đã im lặng thì bây giờ cũng sẽ như vậy. Con chỉ muốn nghe sự thật!

Cái đêm trước khi mẹ tôi mất tích rồi được tìm thấy ở ven sông, bố mẹ đã cãi nhau to. Tôi đứng trên cầu thang lặng lẽ nhìn hai người họ cãi vã.

Sau đó bố kéo mẹ lên ô tô đi suốt đêm không về. Tôi gà gât ngủ trên ghế dài chờ bố mẹ, không hiểu sao lúc ấy trong lòng tôi cũng dấy lên một nỗi lo lắng mơ hồ. Sáng sớm hôm sau, bố tôi về nhà một mình, không thấy mẹ tôi đâu cả.

Ba ngày sau, người ta vớt được mẹ tôi ở ven một khúc sông ở ngoại thành. Cảnh sát kết luận mẹ tôi không may rơi xuống nước chết đuối.

Thật nực cười, làm sao một người phụ nữ giàu có sống ở một trong những toà biệt thự sang trọng nhất thành phố lại lần mò tới cái con sông heo lánh đó chứ?

Cảnh sát hỏi tôi rất nhiều, tôi đều nói không biết, không nhớ rõ. Tôi vẫn luôn nuôi hy vọng rằng cái chết của mẹ không liên quan đến bố, cho dù tôi biết điều đó là không thể.

Tôi cố che giấu tội lỗi của bố mình, nhưng sau này khi đã trưởng thành, tôi hiểu rất rõ rằng ngay cả khi ấy tôi nói ra sự thật thì mọi việc cũng sẽ không có gì thay đổi, bố tôi vẫn sẽ bình an vô sự không mất một sợi tóc.

Bởi vì có điều tra bao lâu, bao nhiêu lời khai, cảnh sát đều sẽ đi đến kết luận là tự sát hoặc tai nạn, tuyệt nhiên không có ẩn tình gì khác.

- Cô phiền phức quá đấy, mẹ cô chết là do tai nạn.

- Vậy vì sao ba ngày mẹ mất tích bố không hề lo lắng? Tối hôm ấy bố đã đi cùng mẹ, bố dám nói rằng cái chết của mẹ không liên quan đến bố sao?

Bố tôi tức giận cầm cái cốc trên bàn ném về phía tôi, chiếc cốc thuỷ tinh đập mạnh vào vai tôi rồi rơi xuống nền, vỡ tan thành nhiều mảnh.

- Mày cút ngay! Đồ mất dạy, mày dám chỉ trích tao à? Mẹ mày chết cũng là đáng đời!

Ông ấy đã nói ra rồi. Sau chừng ấy năm cuối cùng ông ấy cũng thừa nhận. Trái tim tôi lạnh lẽo đến mức sắp đóng thành băng.

- Con hiểu rồi, cảm ơn đáp án của bố! Sau khi hiến gan xong con không nợ gì bố nữa, đây cũng là lần cuối cùng con gọi bố là bố.

Tôi quay người ra khỏi phòng bệnh, đóng sầm cửa lại.

Trong lòng tôi, kể từ thời khắc này, bố tôi thật sự đã chết.

Làm phẫu thuật hiến gan cần phải nằm viện vài ngày, tôi xin nghỉ ở văn phòng luật, chuẩn bị đồ dùng cá nhân, thuê luôn người chăm sóc trong viện mấy ngày đầu sau khi mổ.

Kết quả tất yếu của lấy trứng chọi đá là tự làm mình bị thương. Tôi không muốn làm hại đến gia đình cậu, hiện giờ tôi cũng không có năng lực chống đối lại bố tôi và Trương Huệ Lan.

Những gì họ làm với tôi nhất định sẽ có ngày tôi đáp trả. Năm năm, mười năm, hai mươi năm, chỉ cần Diệp Thư tôi còn sống thì bọn họ chắc chắn sẽ phải trả giá.

Bà tôi đã sai, quên hận thù đi không phải là lựa chọn tốt nhất. Có những kẻ không đáng được tha thứ, chẳng có ông trời nào trừng phạt bọn họ.

Gieo gió gặt bão sao? Bọn họ đã gieo đầy gió rồi, nhưng ai sẽ mang bão đến trả? Trông chờ ông trời à? Đám thủ lĩnh Khơ-me đỏ giết hàng triệu người, tàn ác đến mất hết nhân tính, cuối cùng ông trời trừng phạt

chúng như thế nào? Toà án công lý xét xử còn chưa xong thì những kẻ giết người không góm tay đó đã chết già rồi ấy chứ.

Hiền gan xong rồi, tôi không còn nợ nần gì bố tôi nữa. Ông ấy cho tôi sinh mạng, là cha tôi, nhưng ông ấy đã hại chết mẹ tôi, vứt bỏ tôi, hết lần này đến lần khác hãm hại người thân của tôi.

Ông ấy không đáng được tha thứ, ai cũng phải trả giá cho tội lỗi của mình.

Tôi giao chìa khoá nhà cho Ngọc Kỳ, dặn nó mấy ngày tôi đi vắng thì cứ qua nhà tôi ở. Nó mới về nhà được vài ngày hàng xóm xung quanh đã xì xào về chuyện nó bị bắt, nhìn thấy Ngọc Kỳ đều sợ hãi tránh đi, rõ ràng nó không làm gì nhưng lại bị người ta kì thị. Cái gọi là dư luận quả nhiên rất đáng sợ.

Tối hôm tôi nhập viện, Ngọc Kỳ đột nhiên gọi điện thoại cho tôi, giọng nói rất tức giận.

- Chị Diệp Thư, chị có coi em là em chị không?

Tôi ngạc nhiên hỏi nó:

- Chị đương nhiên coi em là em chị, em làm sao thế?

Ngọc Kỳ hét lên qua điện thoại.

- Vì sao chị lại giấu em? Chị rõ ràng có bằng chứng chứng minh bố em trong sạch, vì sao chị không báo cảnh sát, chị muốn bảo vệ bố chị phải không, uống công em bao nhiêu năm qua đều nói tốt cho chị trước mặt mẹ em, còn tin chị thật sự thương bọn em.

Tôi ngăn người ra một lúc, trong đầu thoáng nghĩ đến tập tài liệu trong ngăn kéo.

Ngọc Kỳ chắc đã nhìn thấy tập tài liệu ấy.

- Ngọc Kỳ, ai cho phép em lục lọi đồ của chị?

- Chị đừng đánh trống lảng, chị giải thích đi, sao chị lại làm thế với gia đình em? Mẹ em nói đúng, chị cũng cùng một giuộc với bố chị!

Trước những lời buộc tội của Ngọc Kỳ, tôi không muốn phản bác. Không thể nói rằng trong mấy năm qua tôi chưa từng có ý nghĩ bảo vệ bố tôi.

Phải, ông ấy có lỗi, nhưng trước khi ông ấy tuyệt tình nói ra sự thật về mọi chuyện, tôi vẫn coi ông ấy là bố. Nếu ngày ấy thật sự có bằng chứng gì có giá trị có lẽ tôi cũng sẽ do dự đưa ra.

Bây giờ tôi không muốn bao che cho bố tôi nữa, nhưng tập tài liệu kia không thể mang ra toà được, hoàn toàn không có tác dụng gì.

- Ngọc Kỳ, em nghe chị nói, em đừng nóng vội! Sáng mai chị em mình nói chuyện tiếp...

Tút! Tút....

Tôi chưa dứt lời thẳng thóc đã cúp máy, gọi lại mấy lần nó đều không nghe.

Bây giờ nó đang giận, giải thích thế nào cũng không được. Dù sao ngày mai cũng chưa đến lịch mổ, tôi sẽ tìm nó nói chuyện cho rõ ràng.

Nhưng tôi đã đánh giá thấp sự thù hận của Ngọc Kỳ với bố tôi, trước khi tôi kịp giải thích với nó thì Ngọc Kỳ đã làm ra hành động không thể cứu vãn được.

20. Chương 20: Không Thể Kháng Cự

Sáng ngày hôm sau, tôi tìm Ngọc Kỳ khắp nơi đều không thấy. Tập tài liệu trong ngăn bàn đã bị nó mang đi. Không biết Ngọc Kỳ định làm gì, nó còn ít tuổi, suy nghĩ không thấu đáo, càng không biết mình đang đối đầu với ai, tôi phải ngăn nó lại trước khi nó làm ra chuyện gì nguy hiểm.

Đang lúc rối rắm Trương Huệ Lan còn gọi điện làm phiền, tôi bực mình tắt máy. Bà ta tiếp tục gọi lại không dứt, tôi gắt gỏng nghe điện thoại.

- Bà tìm tôi có việc gì? Tôi không trốn đâu mà sợ, xong việc tôi sẽ quay về viện ngay!

Trương Huệ Lan rít lên.

- Diệp Thư, cô giỏi lắm, dám ở sau lưng tôi và bỏ cô giở trò. Hừ, cô tưởng chỉ có mấy tờ giấy đây là làm khó được bố cô à, đừng mơ!

Chết tiệt! Chắc chắn Ngọc Kỳ đã đến tìm Trương Huệ Lan, thằng ngốc này. Nó rõ ràng là không hiểu việc ấy nghiêm trọng đến mức nào.

- Bà đã làm gì Ngọc Kỳ?

- Làm gì à? Thằng em họ yêu quý của cô mang tài liệu đến gặp cảnh sát, muốn tố cáo bố cô, cảnh sát không quan tâm nó liền nổi điên chạy vào viện, suýt chút nữa là nó giết bố cô rồi đấy. Theo cô thì tôi nên làm gì nó?

Tôi gần như gào lên với Trương Huệ Lan.

- Bà đã làm gì Ngọc Kỳ?

- Cô yên tâm, tôi chẳng động vào nó làm gì cho bản tay. Cảnh sát mang nó đi rồi.

Tôi tức tốc quay về viện, Trương Huệ Lan đang ngồi bên ngoài phòng bệnh của bố tôi. Trông bà ta vô cùng nhàn nhã, không có vẻ gì là lo lắng hoảng sợ khi chồng mình suýt chút nữa thì bị giết như lời bà ta nói.

- Bà muốn thế nào thì mới thả Ngọc Kỳ?

- Sao tôi phải thả nó, để nó lại đi báo cảnh sát hay tìm cách giết người à? Cứ để nó ở trong tù vài năm, bố mẹ nó không dạy bảo nó đến nơi đến chốn thì để nhà tù dạy nó.

- Bà... -Tôi uất ức đến nỗi chỉ muốn cào rách gương mặt tươi cười của Trương Huệ Lan.

Thật may là tôi còn trẻ, không bị bệnh tim hay tăng huyết áp, nếu không thì chắc đã sớm bị người đàn bà này làm tức đến chết.

- Bà không thả Ngọc Kỳ, tôi sẽ không hiến gan!

Trương Huệ Lan thản nhiên nhìn tôi.

- Ô, Diệp Thư, cô vẫn chưa biết tình hình hiện giờ của mình thì phải. Ở đây cô không có quyền ra điều kiện với tôi. Lần này thằng em họ cô dám giết bố cô, còn đánh cả con trai tôi, tôi sẽ không để nó yên. –Ánh mắt bà ta loé lên tia nham hiểm, giọng nói rin rít lọt vào tai tôi giống như tiếng rít của loài rắn. –Nó chắc chắn phải ngồi tù. Nếu cô ngoan ngoãn hiến gan thì chỉ ít nó cũng sống được đến ngày ra tù, nếu không... tôi sẽ dặn đám đàn em trong tù hàng ngày chăm sóc nó tử tế.

Cả người tôi gần như không còn chút sức lực nào. Khốn nạn, bọn họ đã hại cậu tôi chết trong tù, bây giờ ngay cả Ngọc Kỳ họ cũng không buông tha!

Lúc này tôi thật sự đã bị đẩy vào đường cùng, không thể lựa chọn được nữa. Trương Huệ Lan nói không sai, Ngọc Kỳ chắc chắn sẽ phải ngồi tù, còn bà ta thì dư sức tìm người hành hạ nó đến chết trong tù.

- Bà tưởng nắm được Ngọc Kỳ thì sẽ khống chế được tôi à? Được, bà để nó ở tù đi, tôi chẳng quan tâm, bà hãy gọi hai thằng con trời đánh của bà tới mà hiến gan cho chồng bà. –Tôi cố gắng phản kháng lại Trương Huệ Lan, lá gan này không thể không hiến, vậy thì phải lấy được điều kiện tốt nhất.

Trương Huệ Lan cười khẩy, ánh mắt tràn đầy khinh miệt. Bà ta đứng dậy, từ từ đi khỏi chỗ ngồi, không để ý đến tôi. Bỗng nhiên bà ta dừng lại, quay sang nói với gã đầu trọc đi theo sau.

- Chú Trịnh, phim của con bé Ngọc Anh thế nào rồi, chú đã xem chưa?

Gã đàn ông được gọi là chú Trịnh cười khả ố, ánh mắt dâm tà lướt qua tôi.

- Chị cứ yên tâm, bọn em làm rất đẹp. Tuy con bé đấy không so được với cô đây nhưng lên hình cũng mê người lắm, tương lai nó mà theo ngành phim sex thì nổi tiếng phải biết.

Bọn họ đang nói gì vậy? Trương Huệ Lan rốt cục đã làm gì Ngọc Anh?

Không đợi tôi lên tiếng, Trương Huệ Lan đã tươi cười bước về phía tôi.

- Cô chắc ít khi xem phim khiêu dâm nhỉ, để tôi bảo người tặng cô một bộ phim cực hay nhé. Diễn viên chính... là cô em họ đáng yêu của cô đấy!

Sức kiềm chế của tôi quả thực đã đến giới hạn, tôi không nhịn được nữa. Bà ta ép người quá đáng tới mức này thì đến Phật cũng phải nổi giận chứ đừng nói là tôi.

- Bà là một con quỷ!

- Thế thì sao, cô nghĩ mình là ai, thiên sứ chắc! Con bé Ngọc Anh đó mới tí tuổi đầu đã học đòi theo trai vào nhà nghỉ, cần phải cho nó một sự giáo dục nghiêm khắc mới được. Sao, cô thấy tôi nói đúng không?

Tôi nhìn chiếc xe đẩy chở thuốc và dụng cụ y tế ở góc hành lang, liệu tôi có nên chạy tới đấy, tìm lấy một cái kim tiêm rồi đâm vào chỗ hiểm của Trương Huệ Lan không, cùng lắm thì giết người đền mạng, con quỷ dữ như bà ta không biết đã hại bao nhiêu người rồi. Tôi thay trời hành đạo cũng phải lắm chứ!

Nhưng mà lấy mạng tôi đổi mạng bà ta thì hơi cho Trương Huệ Lan quá, bà ta không xứng!

- Tôi sẽ hiến gan, bà đừng có động đến Ngọc Anh và Ngọc Kỳ. Nếu bà làm hại hai đứa nó thì tôi có chết cũng phải kéo bà xuống địa ngục!

Trương Huệ Lan đắc ý rồi đi giống như một con công kiêu ngạo đang khoe mẽ chiến thắng của mình.

Hiện giờ ngay cả bảo vệ bản thân tôi cũng không đủ sức, chỉ có thể chấp nhận giao dịch ngu ngốc này. Bà ta vẫn đang nắm đằng chuôi, có lẽ ngay từ đầu Trương Huệ Lan đã chuẩn bị tất cả để chờ lúc tôi rơi vào cái lưới bà ta giăng sẵn, không thể kháng cự.

Buổi tối trước ngày làm phẫu thuật, tôi chán nản nằm trên giường bệnh, nhìn trần nhà trắng trơn màu trắng. Tôi không thích bệnh viện chút nào, cái sắc trắng lạnh lẽo và không khí phảng phất mùi thuốc khử trùng khiến tôi sồn gai ốc.

Tôi chỉ muốn sống yên ổn nhưng bọn họ lại không buông tha tôi. Giờ ngay cả Ngọc Kỳ và Ngọc Anh cũng bị bọn họ dùng để gây sức ép với tôi.

Tương lại lúc này trở nên mù mịt không thể tưởng tượng nổi, phải làm thế nào để thoát khỏi Trương Huệ Lan và bố tôi đây? Nếu cứ nằm trong sự khống chế của hai người đó thì ngay cả muốn yên thân cũng không xong, đừng nói là tính việc trả thù.

Nếu bạn sinh ra là một con chim sẻ thì cho dù bạn cố gắng dững mãi đến đâu cũng bị con diều hâu làm thịt, đơn giản bởi vì bạn không khoẻ bằng nó, không hung ác bằng nó. Và tạo hoá sinh ra nó là để ăn thịt bạn.

Điện thoại đổ chuông, tôi đang ở trong trạng thái chán đời nên chẳng buồn nghe, không ngờ người gọi vô cùng kiên nhẫn, cứ gọi liên tục không ngừng. Đến cuộc thứ năm thì tôi đành phải bấm phím nghe.

- A lô, tôi là Diệp Thư!

- Là anh. –Giọng nói nhẹ nhàng của Nguyên Bảo vang lên giống như một thứ bùa chú xoa dịu nỗi uất hận trong lòng tôi, tự nhiên tôi cảm thấy một nỗi mệt mỏi đến phát khóc.

Tôi cố gắng trấn định, bình tĩnh hỏi thăm anh ấy.

- Lâu rồi không gặp anh, dạo này anh thế nào?

- Anh ổn, em thì sao?

Tôi không ổn chút nào, tôi sắp bị người ta lấy mất một phần gan, lại phải tìm cách để bảo vệ gia đình cậu khỏi móng vuốt của Trương Huệ Lan, tôi thực sự sắp kiệt sức rồi.

- Em không sao!

- Nghe giọng em thì chắc chắn là đã xảy ra chuyện rất “có sao”. –Nguyên Bảo dịu dàng trấn an tôi. –Anh đang ở sân bay, ngày mai sẽ về đến thành phố H. Có chuyện gì anh sẽ giúp em, em đừng lo lắng quá!

Giọt nước mắt phản chủ không chịu nằm yên cứ cố chấp rơi ra ngoài. Tôi kìm nén tiếng khóc của mình, không muốn để Nguyên Bảo nghe thấy.

21. Chương 21: Anh Thật Sự Muốn Sống Cùng Em Đến Hết Đời

Cảm giác khi mất đi một phần cơ thể thật sự rất khó diễn tả.

Không phải là một cánh tay hay bàn chân, một phần lá gan nằm bên trong cơ thể tôi, cho dù tôi không nhìn thấy nó, không biết sau khi bị cắt nó trông như thế nào, nhưng đau đớn hiện hữu lại nhắc nhở tôi rằng máu thịt của tôi đã bị lấy đi.

Tôi nằm viện gần mười ngày, suốt khoảng thời gian ấy tôi chủ yếu chỉ nằm trên giường bệnh. Không phải tôi yếu tới mức không đi lại được mà tôi cần thời gian để suy nghĩ về những việc tiếp theo phải làm.

Tôi không muốn biến thành con côn trùng mắc vào lưới nhện chỉ có thể nằm chờ chết, nhất định sẽ có cách hạ bệ Trương Huệ Lan và bố tôi. Bọn họ không thể đứng ở ngôi ãi được, ai cũng có điểm yếu, chỉ cần tìm ra thì tôi không tin là họ không sa chân rơi xuống vực.

Kể từ lúc tôi tỉnh lại sau khi phẫu thuật cho tới lúc tôi xuất viện Trương Huệ Lan không hề xuất hiện, chắc bà ta cuối cùng cũng có chút nhân tính, quyết định không làm tôi lên cơn thần kinh vội.

Bác sĩ dặn dò tôi phải nghỉ làm ít nhất là sáu tuần để ổn định sức khỏe, hiến gan không phải là việc quá nguy hiểm, lá gan sau khi bị cắt có thể tự động phục hồi nhưng nếu không cẩn thận sẽ để lại di chứng.

Đợi phần thuyết trình của bác sĩ kết thúc, tôi hoàn thành thủ tục rồi lên taxi về nhà. Nửa tháng không có người ở nên căn hộ có vẻ lạnh lẽo. Tôi bật tất cả đèn trong nhà lên rồi thả mình xuống ghế dài, suy nghĩ xem nên làm gì cho hết sáu tuần nghỉ việc.

Trong điện thoại bàn nhà tôi có đến mấy chục cuộc gọi nhỡ của Lạc Cầm, Tỉnh Thành và vài người khác. Điện thoại di động của tôi đã tắt luôn từ sau cuộc nói chuyện với Nguyên Bảo, mà sau khi tỉnh lại tôi cũng không muốn mở máy. Lạc Cầm có lẽ chưa biết tôi đi đâu nhưng Tỉnh Thành thì tôi đã nói cho anh ta biết là mình sẽ vắng mặt một thời gian, chắc sẽ không liên lạc được, không biết anh ta có việc gấp gì mà lại tìm tôi.

Dù sao thì tôi cũng đang có thời gian rảnh, tôi gọi điện cho Lạc Cầm, hy vọng là cô ấy tìm tôi không phải vì muốn rủ tôi đi ăn, cơ thể tôi bây giờ không thích hợp lắm với chuyện nhậu nhẹt.

- Lạc Cầm, cậu tìm mình có việc gì thế?

- Diệp Thư, cậu đã đi đâu, mình tìm cậu suốt mà không được.

Tôi nào có đi đâu cơ chứ, chẳng phải là giống như Henxen và Greten bị mù phù thủy già giam trong ngôi nhà bánh kẹo sao. Mà tôi còn xui xẻo hơn hai đứa bé đó ấy chứ, chỉ ít tụi nó cũng không mất miếng thịt nào, tôi còn bị mất miếng gan. Haiz... nhân vật chính cứ gặp nguy hiểm là có thể an toàn thoát thân chỉ có trong truyện cổ tích thôi.

- Mình có việc nên rời khỏi thành phố ít hôm, có chuyện gì à?

Lạc Cầm im lặng không nói tiếp. Tôi thậm chí còn nghe thấy tiếng thở dài của cô ấy, xem ra hơn mười ngày nằm viện tôi đã bỏ lỡ tin tức quan trọng gì thì phải.

- Cậu chưa biết gì phải không? –Lạc Cầm e dè hỏi tôi.

- Biết gì?

Tôi không thích kiểu nói úp mở chút nào, dù sao thì tôi cũng là phụ nữ, càng úp mở tôi lại càng tò mò hồi hộp, thật là hại tim mà.

- Diệp Thư, chuyến bay từ New York về thành phố H ngày mười bốn gặp nạn rồi, toàn bộ hành khách và phi hành đoàn đều thiệt mạng. Nguyên Bảo... cũng có tên trong danh sách nạn nhân.

Trái tim giống như bị người ta bóp nghẹt.

Tôi muốn nói chuyện, muốn hỏi lại Lạc Cầm đó có phải là sự thật không nhưng môi chỉ mấp máy.

Không nói ra được, cổ họng nghẹn lại không phát ra tiếng!

Tôi đột nhiên không thể thở được, y như một con cá mắc cạn đang hấp hối.

Làm sao có thể như vậy? Nguyên Bảo sao có thể chết được?

Họ nhằm lẫn thì sao, anh ấy chưa chắc đã ở trên chuyến bay đó.

Cái đêm trước khi tôi phẫu thuật anh ấy đã dặn tôi chờ anh ấy trở về, chỉ ngày hôm sau anh ấy sẽ về đến thành phố H. Anh ấy bảo tôi đừng lo lắng, có chuyện gì anh ấy sẽ giúp tôi. Đó là ngày mười ba.

Nguyên Bảo...

- Diệp Thư, cậu có nghe mình nói không? Diệp Thư!

Tiếng gọi của Lạc Cầm dường như vọng đến từ một nơi rất rất xa, mơ hồ tới mức tôi không hiểu rõ. Trong đầu tôi lúc này chỉ lặp đi lặp lại câu nói cuối cùng của Nguyên Bảo ngày hôm ấy. “Có chuyện gì anh sẽ giúp em, đừng lo lắng quá!”

Anh ấy không kịp giúp tôi nữa rồi, không kịp nữa!

Vì sao? Thư ký nói ngày mười tám Nguyên Bảo mới về thành phố H, vì sao anh ấy lại về sớm như vậy?

Thà rằng anh ấy đừng bao giờ trở về, tôi không cần anh ấy giúp, thật sự không cần!

Đồ vật trong phòng trước mắt tôi trở nên nhoè nhoẹt không rõ, trước đây khi chưa ly hôn tôi rất ít khi khóc. Từ ngày chia tay với Nguyên Bảo hình như tôi cũng dễ rơi nước mắt hơn.

Rõ ràng đã không còn quan hệ gì nữa nhưng tôi vẫn thấy đau đớn giống như mất đi một phần cơ thể. Không, còn đau đớn hơn cả khi tỉnh lại sau phẫu thuật hiến gan!

Anh ấy thật sự chết rồi sao?

Tôi không tin, không muốn tin một chút nào.

Tôi đã từng yêu anh ấy đến thế, cũng từng vô cùng căm ghét anh ấy, nhưng chưa bao giờ tôi mong anh ấy chết đi.

- Đám tang tổ chức từ ngày nào?

Tôi lên tiếng hỏi làm Lạc Cầm thở phào nhẹ nhõm.

- Ngày hai mươi, mộ của anh ấy nằm ở nghĩa trang X. Diệp Thư, mình đến chỗ cậu nhé!

- Không, cậu đừng đến! Mình cần yên tĩnh vài ngày.

Tôi biết Lạc Cầm lo cho tôi nhưng tôi quả thực không muốn gặp cô ấy hay bất kì ai khác.

Tôi hối hận đến phát điên lên mất. Vì sao hôm ấy tôi lại đập máy, Nguyên Bảo rõ ràng định nói gì với tôi, vậy mà tôi lại tắt máy điện thoại trước anh ấy. Lúc đó tôi không muốn để anh ấy nghe thấy tôi đang khóc.

Nguyên Bảo, Nguyên Bảo!

Tôi dốc túi xách ra, đồ dùng cất bên trong rơi lung tung xuống nền nhà. Chiếc điện thoại di động vẫn đang tắt nằm im lìm như một vật chết tổ cáo sự ngu ngốc của tôi.

Tôi mở máy lên, trong hòm thư có một tin nhắn thoại.

Đó là số máy của Nguyên Bảo đã gọi hôm ấy.

“Diệp Thư, có một chuyện anh muốn nói với em. Anh biết bây giờ mọi chuyện không thể thay đổi được nhưng anh chỉ muốn em biết... anh không cố tình làm tổn thương em, khi anh cầu hôn em... anh thật sự đã muốn sống cùng em đến hết đời.”

Tin nhắn kết thúc.

Anh ấy chỉ nói có vậy. Tôi nghe đi nghe lại không biết bao nhiêu lần. Lời cuối cùng anh ấy nói với tôi là anh ấy thật sự muốn sống cùng tôi đến hết đời.

Tôi bật khóc thành tiếng. Có thứ gì đó bên trong tôi đang dần sụp đổ.

Tất cả mọi đau khổ, oán hận tích tụ trong lòng những ngày qua dường như đều biến thành nước mắt tràn ra ngoài.

Tôi không muốn nghe điều ấy. Anh ấy không yêu tôi cũng được, làm tổn thương tôi cũng không sao. Tôi có thể bỏ qua hết, chỉ cần anh ấy còn sống...

Tại sao... tại sao anh ấy lại đợi lâu như vậy, đợi tới khi chúng tôi không thể quay lại mới nói cho tôi biết trong lòng anh ấy thật sự có tôi?

22. Chương 22: Thật Ra Trong Lòng Anh Có Từng Yêu Em Không?

Nghĩa trang X nằm ở khá xa nội đô, bao quanh bởi một khoảng rừng thông rộng lớn. Tôi đứng từ trên cao nhìn ra xa chỉ thấy màu xanh âm u trải dài khắp tầm mắt, rất ít khi thấy bóng xe cộ hoặc người qua lại, hoang vắng đến mức giống như đã lạc vào một thế giới khác.

Nghĩa trang X vốn là nghĩa trang riêng của nhà họ Tống ở thành phố H. Nếu tôi và Nguyên Bảo là vợ chồng tới hết đời thì sau khi chết tôi cũng sẽ chôn ở nơi này, bên cạnh mộ của anh ấy.

Nhưng duyên phận giữa chúng tôi đã hết từ lâu, đến cuối cùng tôi và anh ấy chỉ là hai người đi qua đời nhau, cùng chung một đoạn đường ngắn ngủi.

Người đàn ông trẻ tuổi mặc vest đen cúi người đặt một bó hoa bách hợp màu trắng lên mộ Nguyên Bảo. Anh ta đứng trầm ngâm vài phút rồi quay người bước đi. Khi chúng tôi đi tới gần nhau, anh ta gật đầu chào tôi, lịch sự nói:

- Xin chia buồn cùng cô và gia đình!

Tôi không biết giải thích thế nào với anh ta, chỉ gật đầu cảm ơn. Bạn bè làm ăn với Nguyên Bảo có rất nhiều người, nhưng đám tang đã qua rồi mà còn cất công tới tận nghĩa trang để thăm anh ấy thì hẳn phải là người thân thiết, có điều tôi dám chắc mình chưa từng gặp người đàn ông này.

Đến trước mộ Nguyên Bảo, tôi gỡ chiếc kính đen che đôi mắt hơi sưng đỏ.

Trên bia đá lạnh lẽo là tấm ảnh gương mặt Nguyên Bảo đang mỉm cười.

Tôi không thích nhìn anh ấy cười như thế, trong suốt những năm chúng tôi bên nhau, khi tôi làm anh ấy không vui, khi anh ấy có chuyện bực bội, anh ấy thường dùng nụ cười nhẹ nhàng đó che giấu tất cả. Ngay cả tới lúc này, tôi vẫn không hiểu được Nguyên Bảo.

Trước khi đặt chân đến nghĩa trang tôi có lẽ vẫn còn một chút ảo tưởng rằng Nguyên Bảo chưa chết, biết đâu đó chỉ là một sự nhầm lẫn. Nhưng đã nhiều ngày trôi qua không có bất kì thông tin chính xác nào, thậm chí bốn chín ngày anh ấy cũng sắp tới.

Tôi đã không đưa tiễn anh ấy đoạn đường cuối cùng thì cũng nên đến thăm anh ấy, chúng tôi từng là vợ chồng, cho dù chỉ là hữu danh vô thực.

- Đám tang cô không xuất hiện, tôi cứ nghĩ cô sẽ không bao giờ muốn gặp cậu ấy. –Hoàng Nam đi đến bên cạnh tôi, đặt bó hoa cúc trắng lên mộ.

- Tôi không biết anh ấy gặp tai nạn.

Hoàng Nam đút tay vào túi áo, giọng nói có chút chua chát.

- Tôi thật sự rất ghen tỵ với cô. Cậu ấy chưa từng đối xử với tôi bằng một phần mười cậu ấy đối với cô.

Tôi vốn muốn nói với anh ta rằng tôi là vợ, anh là tình nhân, đôi ngọ đương nhiên khác biệt. Nhưng chúng tôi đang ở trước mộ Nguyên Bảo, tôi không muốn tranh cãi với Hoàng Nam.

Nói cho cùng, Nguyên Bảo ra đi đột ngột như vậy, có lẽ Hoàng Nam còn đau khổ hơn tôi.

Trời đang quang đãng bỗng nhiên trở nên ảm đạm. Hai chúng tôi lặng lẽ đứng trong nghĩa trang một lúc lâu. Không gian rộng lớn chỉ có tiếng xào xạc của lá cây trong gió.

Khi tôi rời khỏi nghĩa trang, đến chỗ chiếc taxi đang chờ sẵn ở con đường nhựa sát rừng thông để quay về nội đô thì Hoàng Nam bắt ngờ đuổi theo tôi.

Trời đổ mưa rào, tôi vội vã ngồi vào trong taxi. Hoàng Nam đứng ở bên ngoài nhìn tôi, mặc kệ những hạt mưa thấm ướt người.

Mưa ngày càng nặng hạt, Hoàng Nam im lặng một lúc rất lâu, đôi mắt anh ta hơi đỏ lên, trong một thoáng tôi cảm thấy gương mặt ướt đẫm của Hoàng Nam đã không phân rõ là nước mưa hay nước mắt.

Anh ta cúi người, nghẹn ngào nói:

- Xin lỗi, là tôi đã khiến cho cậu ấy và cô ngay cả vài năm hạnh phúc cũng không có được. Thật sự xin lỗi!

Tôi đã từng nhìn thấy nhiều kiểu thái độ của Hoàng Nam, mỗi khi anh ta lên mặt với tôi, khiêu khích tôi, tôi đúng là đã chán ghét anh ta đến mức chỉ mong anh ta biến thành con kiến, sau đó tôi sẽ dùng giày cao gót giẫm bẹp.

Anh ta là người rất kiêu ngạo, cũng rất ngang ngược, tôi chưa bao giờ nghĩ đến sẽ có ngày anh ta cúi mình xin lỗi tôi.

- Diệp Thư, chuyện giữa tôi và cậu ấy không giống như cô tưởng. Những gì cô thấy... đều là tôi cố ý bày trò lừa gạt cô. Nguyên Bảo...

- Đừng nói nữa! –Tôi lạnh nhạt ngăn cản Hoàng Nam. –Mọi chuyện đã qua rồi, tôi không trách anh.

Khi Nguyên Bảo còn sống, giữa chúng tôi có quá nhiều khúc mắc, quá nhiều hiểu lầm. Bây giờ anh ấy đã mất, sự thật là gì đi nữa đều chẳng còn ý nghĩa, càng biết rõ sẽ chỉ càng thêm đau lòng.

Hoàng Nam không chịu dừng lại, anh ta đến sát cửa sổ taxi, bình tĩnh nhìn tôi.

- Cô có thể không tin nhưng cậu ấy thật sự yêu thương cô, chỉ là... có lẽ cậu ấy yêu cô không giống như cô yêu cậu ấy, tôi biết khúc mắc giữa hai người.

- Hoàng Nam, tôi không muốn nghe gì nữa. Tôi và anh ấy chia tay không hoàn toàn là do anh. Chúng tôi... không thích hợp.

Cho đến bây giờ tôi vẫn còn nhớ rõ ánh mắt hoảng hốt của Nguyên Bảo khi tôi chạm vào anh ấy. Nếu anh ấy có chút gì đó yêu tôi... lẽ nào anh ấy lại sợ hãi sự đụng chạm của tôi hay sao?

Lý do tan vỡ của hai người có rất nhiều, người thứ ba, tính cách không hợp, hai bên gia đình phản đối, v.v...

Thật ra đó đều không phải là nguyên nhân chủ yếu, điều thật sự có thể chia rẽ hai người yêu nhau là đã hết yêu.

Những năm tháng nghi ngờ và đau khổ đã bào mòn tình cảm của tôi, khiến nó từ một quả cầu pha lê rực rỡ biến thành mảnh vỡ cửa vào tim gan, làm tan nát cõi lòng. Tôi đã dứt khoát vứt mảnh vỡ ấy đi, cho nên cũng không còn muốn biết bên trong quả cầu cất giấu thứ gì nữa.

Quá dứt khoát có lẽ không phải là bản tính tốt, người ta thường nói phụ nữ quá dứt khoát rất dễ trở thành chiếc giày lể đôi.

Nhưng tôi vốn là người như vậy, thà làm ngọc nát còn hơn ngói lành. Cho dù tôi phải cô đơn một mình cũng không muốn một cuộc hôn nhân hữu danh vô thực.

Tôi đã từng nuôi hy vọng rằng một ngày nào đó anh ấy sẽ thay đổi, tôi đã từng chờ đợi anh ấy. Nhưng cuối cùng tôi không chờ được, trái tim tôi đã đi từ một mối cần cỗi đến tuyệt vọng.

Hoàng Nam bỗng nhiên rút từ túi áo ra một vật rồi đưa qua cửa sổ xe taxi cho tôi.

Tôi theo bản năng đưa tay nhận lấy. Đó là chiếc nhẫn cưới mà tôi đã bỏ lại trong phòng vào ngày tôi rời đi.

Nhẫn cưới của tôi và Nguyên Bảo là do Khải Văn thiết kế riêng, kiểu dáng đơn giản nhưng tinh tế, trên nhẫn còn khắc một dòng tiếng Ý “Ti amo”, có nghĩa là “anh yêu em”.

Tôi nghi hoặc nhìn Hoàng Nam, anh ta buồn bã mỉm cười.

- Cậu ấy để nó trong ngăn kéo bàn làm việc, tôi rất bức bối nên đã lấy... -Hoàng Nam do dự một lát rồi bình thản nói với tôi. -Diệp Thư, tôi nghĩ... Nguyên Bảo là một asexual.

Bàn tay tôi khẽ nắm lại.

Asexual –người vô tính. Tôi chưa bao giờ nghĩ Nguyên Bảo lại là một người vô tính.

Có thể Hoàng Nam nói đúng, cũng có thể là anh ta đã phán đoán sai... sự thật là gì cả tôi và anh ta đều không biết. Người duy nhất giải đáp được bí mật này đã đến một thế giới khác, mãi mãi cũng không thể nói cho tôi nghe trái tim anh ấy ẩn giấu những gì.

Cuộc đời luôn có rất nhiều câu hỏi nhưng không phải lúc nào cũng có câu trả lời.

Tôi gật đầu tạm biệt Hoàng Nam rồi bảo tài xế chạy về thành phố.

Màn mưa bên ngoài ngày càng dày đặc, không hiểu sao tiếng mưa ồn ào lại khiến cho tâm trí tôi trở nên nặng nề.

Tài xế taxi mở radio, chương trình âm nhạc đang phát bài “I forgot to say”.

Tiếng nhạc buồn bã át đi tiếng mưa bên ngoài nhưng lại làm ngực tôi đau nhói.

Em đã quên nói rằng

Em sẽ thôi không chờ đợi anh nữa

Tin rằng thời gian rồi sẽ giúp chúng ta trưởng thành

Từ nay mỗi chúng ta hãy kiên cường đối mặt với cuộc sống

Em sẽ mỉm cười tiếp tục cất bước đi

Bầu trời sao cô độc, sắc pháo hoa rực rỡ

Thieu đốt rồi sẽ còn lại gì?

Bầu không khí khô cằn, khoé mắt em ướt đầm

Cố gắng để nước mắt không chảy xuống

Ngay một lời yêu em

Anh cũng chẳng tự nguyện

Một vòng tay mà sao trống trải thế?

Tới giờ phút chia tay, trong ánh mắt là nỗi lưu luyến

Anh đã quên mất rằng

Chúng ta đã từng thật hạnh phúc

Sau này không còn bên nhau cũng phải sống thật tốt
Nếu có ai đó nhắc tới, anh sẽ nói về em như thế nào?
Người anh đã từng yêu
Hay chỉ là một người bạn?
....Em đã quên nói rằng, cảm ơn anh
...Đã yêu em
Tôi áp tay mình lên cửa kính xe, nhìn cảnh vật chìm trong màn mưa trắng xoá.
Nguyên Bảo, thật ra trong lòng anh có từng yêu em không?
Câu hỏi ấy không ai có thể trả lời được.
Người đàn ông tôi từng yêu, bí mật mà anh ấy cất giữ... tất cả đều sẽ ở lại cánh rừng thông này, chôn vùi sau màn mưa.

23. Chương 23: Gặp Lại

Nếu ở thành phố H có địa điểm nào mà tôi thích nhất thì chắc chắn là công viên Mùa thu vàng.
Công viên này không có trò chơi giải trí, chỉ thuần túy là nơi trồng rất nhiều loại cây ôn đới. Mỗi khi vào mùa thay lá, loạt cây xanh chuyển màu tuyệt đẹp khiến cho người ta như lạc vào thế giới thần tiên, tạm thời vứt bỏ tất cả phiền não để hưởng thụ khung cảnh thiên nhiên kì diệu trước mắt.
Tôi ngồi xuống ghế đá gần một cây phong, tựa người vào thành ghế, ngược mắt lên nhìn bầu trời xanh thẳm. Gió nhẹ nhàng len lỏi qua những tán lá, mơn man trên gương mặt.
Vẫn là nơi này, chỉ có điều con người đã thay đổi. Người đàn ông năm đó cầu hôn tôi hiện giờ đã mãi mãi rời khỏi cuộc đời tôi. Vào thời khắc cuối cùng, ngay một câu tạm biệt tôi cũng không nói với anh ấy.
Ánh nắng dịu dàng phủ lên cơ thể, cảm giác ấm áp bao quanh mình khiến tôi có chút mệt mỏi, khẽ nhắm mắt lại, một loạt kỷ niệm trong quá khứ thay nhau kéo đến.
Bầu không khí trong lành thoang thoảng mùi tinh dầu vỏ cam từ một loại nước hoa nam. Tôi hơi giật mình nhưng không muốn mở mắt.
Trên thế giới không có nhiều sự trùng hợp như vậy. Mùi nước hoa này tôi mới chỉ gặp có hai người dùng, một là Cao Phi, một là người đàn ông uống whisky.
- Em vẫn thích chỗ này, không khác gì với trước đây. –Giọng nói trầm ấm, hơi khàn mang theo từ tính khiến người ta không thể cưỡng lại nhẹ nhàng vang lên đánh vỡ sự tĩnh lặng.
Là anh ta, người tình một đêm của tôi.
Cuối cùng anh ta cũng chịu xuất hiện ngoài ánh sáng, vì suy nghĩ xem mình có từng quen biết nhân vật nào như anh ta không mà tôi đã chết mất cả đồng tế bào não.
Tôi không vội mở mắt nhìn anh ta, bình tĩnh nói.
- Đây là nơi chồng tôi cầu hôn tôi, ngày mười sáu tháng sáu.
Anh ta im lặng, tôi có thể nghe thấy tiếng thở nặng nề và tiếng vải áo cọ vào nhau sột soạt.
- Thật trùng hợp, tôi cũng thất tình vào ngày đúng ngày hôm ấy.
Ngạc nhiên thật, ngay cả người đàn ông quyền rũ suốt thì nhất hành tinh như anh ta mà cũng bị thất tình.

- Thật sao?

- Ủ. Tôi hẹn cô ấy gặp mặt, không ngờ cô ấy cho tôi leo cây. Sau đó tôi nhận được tin nhắn từ một người bạn nói rằng cô ấy vừa nhận lời cầu hôn của người khác.

Giọng nói thản nhiên đùa cợt nhưng vẫn có thể nhận thấy nỗi buồn nhẹ ảm giấu bên trong.

Tôi mở mắt, quay sang nhìn anh ta.

Mái tóc đen dày hơi ánh lên sắc vàng trong nắng. Gương mặt nam tính với những đường nét rất đẹp, pha trộn hài hoà giữa phương đông và phương tây. Tôi thậm chí còn cảm thấy đôi mắt nâu óng ánh của anh ấy đang toả sáng.

Có thể là do mặt trời, hoặc cũng có thể là do hình ảnh của người đó trong lòng tôi vẫn luôn đẹp như thế.

Trái tim tôi khẽ thất lại.

Đáng lẽ ra tôi phải đoán được từ lâu rồi mới đúng.

- Thầy!

Hàng lông mi của Ngô Giang hơi rung động, anh ấy cười nhẹ.

- Cuối cùng cũng chịu nhìn tôi.

Tôi không biết phải nói gì, chỉ có thể im lặng nhìn gió quần tung những chiếc lá phong rụng trên mặt đất.

Trí nhớ dường như vô thức trôi về một khoảng thời gian rất lâu trước đây, Ngô Giang giống như một cơn gió ào đến, khiến cho cuộc sống của tôi vốn được sắp xếp trật tự bỗng chốc trở nên lộn xộn.

Quan hệ giữa tôi và Ngô Giang thật sự rất khó xác định, là thầy trò, bạn bè... hay là hơn thế.

Sự xuất hiện của anh ấy bây giờ giống như một chiếc chìa khoá mở ra chiếc hộp đóng kín, bật lên đoạn hồi ức mà tôi đã cố tình lãng quên.

Năm thứ hai đại học, tôi vẫn đang tiếp tục công việc chơi piano ở nhà hàng. Thành tích học tập của tôi luôn khá tốt, thật ra tôi không phải thành phần chăm chỉ nghiêm túc, chẳng qua tôi không muốn bỏ lỡ khoản học bổng đặc biệt chỉ có bốn suất một kì của khoa.

Gọi là học bổng đặc biệt thật sự không ngoa, khoản tiền trong đó không những đủ tiền học phí mà còn dư ra một chút để mua giáo trình và tài liệu.

Nhưng giành được nó cũng không dễ dàng, tôi phải học vật vả ngày đêm vì hy vọng tiền học phí kỳ tới sẽ không chạy sang túi người khác.

Ai nói tiền không mua được hạnh phúc, tiền không quan trọng, tiền không phải là tất cả... hừ, cứ thử sống cảnh không tiền ngày này qua ngày khác xem. Không có tiền thì ngay cả sống cũng khó, đừng nói đến chuyện hạnh phúc. Tiền không mua được tất cả thì đúng rồi, nhưng nếu không có tiền thì ngay một chút cũng không mua được chứ đừng nói đến tất cả. Còn kẻ nào nói tiền không quan trọng thì nhất định là vừa ở rừng ra.

Rõ ràng, có tiền thì tốt hơn là không có, cho dù là xét về mặt tinh thần hay vật chất.

Đáng tiếc là học kỳ thứ tư tôi gặp phải chương ngại vô cùng to lớn khiến ón tiền học bổng của tôi rất có khả năng sẽ thành ngỗng quay trong tưởng tượng của cô bé bán diêm.

Tiếng Anh chuyên ngành, cơn ác mộng của quá hai phần ba sinh viên khoa luật trường đại học A.

Từ nhiều năm nay, khoa luật đại học A đã có tiếng tăm về độ khó của Tiếng Anh chuyên ngành, nghe nói năm nào cũng có hơn một nửa sinh viên phải thi lại, số qua được thì điểm rất ít khi vượt nổi con số chín lộn ngược. Bởi vì không những thi viết mà còn thi vấn đáp, giáo viên lại có sở thích hỏi những câu sinh viên không hiểu, thật sự là ác mộng!

Kinh khủng hơn đây là môn này có hai giảng viên chủ chốt đều là phụ nữ đã hơn ba mươi mà còn độc thân. Cái gì gọi là không kết hôn sẽ sinh đẻ chỉ cần gặp hai cô giáo ấy là biết liền.

Nói cách khác, giảng viên môn tiếng Anh chuyên ngành được liệt vào danh sách dững sĩ diệt sinh viên.

Vì một tương lai không thi lại và học lại, vô số sinh viên đã ngồi nhà thấp hươg cầu trời cho hai cô mau chóng lấy chồng, số khác thì bôn ba bên ngoài, quyết tâm tìm cho được một người đàn ông anh dũng hy sinh để cứu vớt cuộc đời của hàng đồng đóa hoa của Tổ quốc, bởi vì nếu không qua nổi môn tiếng Anh chuyên ngành, nguy cơ hoa tươi thành hoa héo là hoàn toàn có thể.

Không rõ có phải vì tấm chân tình của mấy trăm con người đã cảm động trời xanh hay không mà cô Lê – người phụ nữ độc thân đáng sợ nhất khoa luật đã kết hôn và cộng dồn ngày phép của rất rất nhiều năm lại để đi nghỉ tuần trăng mật. Nghe được tin này, vô số nam nữ thanh niên cảm động đến âm thầm rơi lệ.

Tôi thì không có cảm xúc gì nhiều, chỉ nghĩ rằng có lẽ học phí kì tới chỉ ít cũng có thể chạy vào túi mình.

Một người đi thi tất nhiên sẽ có một người tới. Giảng viên mới đến dạy thay cô Lê đã trở thành chủ đề hot nhất trong năm của khoa luật.

Thật ra nếu người đó không phải là giáo viên được đích thân chủ nhiệm khoa mời tới, nếu người đó không phải chỉ dạy tạm thời, nếu người đó không tốt nghiệp ngành luật đại học Oxford..., quan trọng nhất, nếu người đó không phải là một người đàn ông độc thân đẹp trai thì chẳng có cái quái gì để phải bàn tán về anh ta cả.

Khi Ngô Giang xuất hiện trên bục giảng, suy nghĩ đầu tiên của tôi là anh ấy đang đứng nhầm chỗ.

- Trời ơi, nhìn mắt thầy ấy kìa, nghe nói ông ngoại thầy ấy là người Pháp đấy. Những người có phần lai Tây đều đẹp nhỉ!

- Năm nay đúng là khoa mình gặp may rồi, vừa tiến được Cô cô ế chồng lại đón luôn mỹ nam Oxford.

- Cậu mừng hựt rồi, thầy ấy không phải giảng viên chính thức đâu, chỉ nhận lời mời làm giảng viên tạm thời của chủ nhiệm khoa thôi.

...Tiếng xì xào bàn tán xung quanh y như một buổi họp báo của ngôi sao giải trí chứ không phải giờ học.

Thế đấy, rõ ràng người đẹp luôn được hoan nghênh hơn người xấu, cho dù bạn có nghe nhan nhản những câu về đẹp tâm hồn mới là tất cả thì sự thật tàn khốc lại là trước khi quyết định khám phá vẻ đẹp tâm hồn bạn, những người xung quanh sẽ nhìn vẻ ngoài của bạn trước.

Ngô Giang hẳn không nên tới trường đại học, sự xuất hiện của anh ấy sẽ khiến phần lớn các cô gái trẻ mơ mộng về một bạch mã hoàng tử nhiều hơn là nội dung của môn tiếng Anh.

Vào thời điểm đó, tôi tin chắc chủ nhiệm khoa đã có một quyết định sai lầm.

24. Chương 24: Sinh Vật Nguy Hiểm, Chờ Lại Gần

Giờ tiếng Anh chuyên ngành đông một cách bất thường. Tôi nghĩ giá vàng thế giới trong giai đoạn kinh tế suy thoái chắc cũng không biến động nhanh chóng như số lượng sinh viên đến lớp, đặc biệt là sinh viên nữ.

Tại sao?

Câu trả lời thật đơn giản, trên bục giảng có một người đàn ông đẹp trai mà không phải do phẫu thuật thẩm mỹ hay photoshop, anh ta không biết hát nhưng có cái đầu đầy chất xám, đặc biệt là anh ta chưa vợ và quyến rũ đến chết người...thế thì thay vì ở nhà xem phim hoặc đọc báo lá cải, đến lớp vừa được ngắm mỹ nam vừa được điểm danh, nói chung là nên đến lớp. Thêm nữa người này có phương pháp giảng bài vô cùng thu hút, phát âm tiếng Anh cũng rất hay, các bạn nữ lại có thể nhân cơ hội hỏi bài mà tiếp cận. Đúng là trăm đường lợi mà không có hại.

Thật ra việc các bạn trở nên chăm chỉ đi học không có gì xấu, cái xấu là có quá nhiều người, ngồi kín sạch các chỗ khiến ột đứa không may đến muộn năm phút như tôi trọn đau cả mắt cũng không tìm được cái ghế trống nào để đặt mông.

Kết quả là tôi cứ đi ra đi vào mất mấy phút đồng hồ, dĩ nhiên trở thành tâm điểm chú ý của vài trăm con mắt.

- Em chưa tìm được chỗ à? –Ngô Giang đứng ở bục giảng hỏi tôi.

Tôi ngại ngần gật đầu.

- Dạ vâng ạ.

- Em lên trên đầu này đi, còn một chỗ trống đấy.

Trong lòng tôi đột nhiên nảy lên một tia bất an. Cái này hình như chính là “thụ sủng nhược kinh” trong truyền thuyết. Không dám để mọi người chờ mình nên tôi đành lò dò lên dãy bàn đầu mặc dù không yên tâm chút nào.

Nhìn từ trái sang phải, lại nhìn từ phải sang trái. Sau đó quay lại nhìn ông thầy đẹp trai, ông ta cũng nhìn lại tôi.

Thôi được rồi, trò nhìn nhau này chẳng có gì vui cả. Rõ ràng là Ngô Giang không đeo kính, thế tức là không cận thị, vậy thì con mắt nào của Mr.Ngô nhìn thấy trên dãy bàn này còn chỗ để nhét thêm một người? Tôi thấy những người ngồi đây chỉ hạn một nỗi không thể đẩy bớt vài người đi chỗ khác ấy.

Muốn tôi ngồi vào được thì chắc tự tôi phải co người ổng bằng tờ giấy.

- Sao em còn đứng đấy, vào chỗ ngồi đi! –Ngô Giang vẫn giữ vẻ mặt ngây thơ nhìn tôi.

Liệu có phải thị lực của Mr.Ngô chỉ có hai trên mười nhưng vì sợ xấu trai nên không đeo kính không nhỉ? Chắc phải vậy rồi, nếu không thì sao ngay cả dãy bàn đầu gần nhất anh ta cũng không nhìn rõ.

- Thầy ơi, trên này hết chỗ rồi, để em xuống cuối lớp ạ.

Ngô Giang nhướn mày ngạc nhiên.

- Còn chỗ đấy chứ, chỗ rộng như thế mà em không thấy à, em vào ngồi đi! –Anh ta chỉ tay về phía một chiếc bàn.

- ...

Đầu năm nay đại học A thay mới rất nhiều bàn ghế. Cái bàn này thật sự là vừa được thay xong, gỗ mới sáng bóng, vân hoa đẹp mắt, vô cùng sạch sẽ, không hề có chữ viết hay hình vẽ nguệch ngoạc như mấy cái bàn khác.

Vị trí của nó rất nổi bật, phải nói là nổi bật nhất lớp, hơn nữa tôi ngồi vào đấy thì chắc chắn rất rộng rãi thoải mái, không phải chen chúc khổ sở.

Nhưng mà chẳng thà tôi ngồi đất cũng không muốn lên đây ngồi, tin tưởng là cả trăm sinh viên còn lại cũng như vậy.

Bởi vì đây là bàn giáo viên.

Tôi ngơ ngác nhìn cái bàn, lại nhìn Ngô Giang. Anh ta lần thứ tư thúc giục tôi ngồi xuống, cuối cùng, trước sự chứng kiến của mấy trăm con mắt, tôi bất đắc dĩ phải lê thân lên bục giảng.

Hôm nay thật sự là ngày xui xẻo.

Bàn giáo viên vốn là để cho giáo viên, sinh viên mà ngồi lên thì có kết quả gì?

Chính là phải ngoái đầu để chép bài, cả tiếng đồng hồ xoay qua xoay lại làm cổ của tôi cũng sắp vẹo sang một bên. Không những bị hành hạ về mặt thể xác, ngay cả tinh thần của tôi cũng phải hứng chịu ngược đãi.

Rất nhiều nữ sinh đem ánh mắt ghen tỵ hướng về tôi. Hix, ngồi đây thì có gì tốt cơ chứ, đã khó chép bài lại còn bị Mr. Ngô thỉnh thoảng hứng lên chạy qua ngó nghiêng.

Mấy học kì lên nhận học bổng tôi cũng không được chú ý bằng hôm nay. Tôi bắt đầu lo lắng liệu sau khi ra khỏi phòng học thì có bị bọn họ dùng giày cao gót dẫm chết không?

Thật sự là quá nguy hiểm!

- Chỗ này em chép sai rồi. –Ngô Giang đột nhiên đứng cạnh chỉ vào bài ghi của tôi. –Doli capax thì phải nối với capable of mitting a crime.

Anh ấy còn tận tình dùng bút đỏ sửa lỗi sai cho tôi.

Trong đầu tôi bắt đầu hiện lên viễn cảnh mình sẽ bị bắt nạt, tẩy chay như mấy đứa con gái trong manga.

May mà khả năng trấn định của tôi tốt, nếu không thì giờ phút này hai hàm răng của tôi đã va vào nhau lập cập.

Đứng trước ý tốt của Ngô Giang tôi quả thực xúc động đến muốn khóc, suýt thì thốt ra lời từ tận đáy lòng: “Thầy ơi, thầy có thể tha cho em được không? Thầy cứ coi em như tảng đá ven đường đi, đừng để ý đến em. Em không muốn trở thành nạn nhân của bạo lực học đường đâu!”

Đây đúng là giờ học dài nhất mà tôi từng trải qua. Lúc chuông báo hết giờ vang lên, tôi cảm thấy như mình vừa từ dưới tầng hầm bò lên mặt đất, vui sướng hưởng thụ ánh mặt trời và không khí trong lành không có mùi thuốc súng.

Tôi thu dọn sách vở, chuẩn bị bỏ chạy thì Ngô Giang đột nhiên khoanh tay, cau mày hỏi tôi.

- Tôi giảng bài rất chán?
- Thầy giảng bài rất hay ạ.
- Thế sao trông em cứ như muốn bỏ chạy?
- Em có việc gấp ạ.
- Thật sao?
- Vâng ạ.

Tôi nghĩ... ăn cơm trưa cũng có thể coi là việc gấp.

Nếu không ăn cơm sẽ đói, mà đói thì đầu vầng mắt hoa, qua đường không cẩn thận có thể gặp tai nạn, nói chung là sẽ nguy hiểm đến tính mạng, cho nên đây chắc chắn là việc gấp.

Ngô Giang gật đầu vẻ đã hiểu, nhưng chỉ sau vài tích tắc, ánh mắt anh ấy đột nhiên loé lên tia tinh quái.

- Em ngồi chỗ này thấy thế nào, có thoải mái không?
- Dạ...thoải mái ạ. –Hừ, ai dám nói là không thoải mái cơ chứ.
- Ủ, vậy mai lại ngồi tiếp nhé!
- ...

Tôi cố gắng kìm chế xúc động muốn bóp cổ Ngô Giang.

Đúng là hoạ vô đơn chí. Ngồi một buổi học đã đủ khiến tôi giảm thọ mấy năm, nếu phải ngồi tiếp...chẳng phải là đợi đến lúc môn học kết thúc tôi đã mất đến phân nửa số năm sống trên đời sao!

- Thầy ơi, em ngồi đây thì thầy ngồi đâu? Thầy đứng mãi thì mỏi chân lắm ạ!
- Không sao, buổi tối tôi sẽ nói họ kê thêm một ghế cho giáo viên. Bàn này ngồi hai người cũng không chật đâu.

Ông trời ơi, ông giết con đi! Mong một tết năm nay lẽ nào con đã ăn mực, sao có thể xui xẻo tới mức này.

Kê thêm một ghế nữa để ngồi cạnh tôi? Đây là đuổi tận giết tuyệt, Mr.Ngô muốn tôi bị con gái toàn khoa đuổi giết.

Ah ah ah....

Ngô Giang đột nhiên phì cười. Lúc này các sinh viên khác đã lục tục rời khỏi chỗ để ra về. Một số còn đang chú ý đến tôi và Ngô Giang.

- Em tên gì?

- Em là Diệp Thư.

- Diệp Thư, nếu có việc gì em không thoải mái, không thích thì em phải từ chối. Lần sau nhớ đừng đi muộn, bàn giáo viên lúc nào cũng chào đón em.

Ngô Giang đáng ghét, ác ma này..., rõ ràng biết là tôi ngồi không thoải mái còn cố tình trêu chọc tôi, lại còn luôn chào đón nữa chứ. Ai mà muốn ngồi cái chỗ quỷ đây!

Chỉ vì tôi đi muộn năm phút mà trừng phạt tôi mấy tiếng đồng hồ, đúng là độc ác, độc ác, độc ác!

Trên đời này, những người vô cùng xinh đẹp thì thường không thông minh, tại sao à? Bởi vì tinh hoa phát hết lên mặt rồi thì tất nhiên là não bộ phải thiếu hụt nếp nhăn chứ.

Còn vừa đẹp đến loá mắt lại có chỉ số IQ cao, thế thì nhất định là tâm lý vụn vẹo.

Ngô Giang chính là điển hình của nhóm thứ hai.

Kể từ hôm ấy, mỗi lần chạm mặt Ngô Giang trong đầu tôi lại hiện lên tám biển: “Sinh vật nguy hiểm, chớ lại gần”.

25. Chương 25: Hãy Viết Thư Tình Cho Tôi

Những năm đại học là khoảng thời gian tôi khá vất vả, một lúc nhận hai công việc làm thêm, lại phải cố gắng để giữ thành tích tốt. Có những lúc tôi thật sự mệt đến nỗi đặt lưng xuống là ngủ không biết trời đất gì. Nhưng đó cũng là những năm tháng vui vẻ nhất.

Tôi có người thân cần chăm sóc, có người thương yêu tôi, có người cần tôi... Đôi khi trách nhiệm cũng là một loại hạnh phúc, bởi vì có trách nhiệm trên vai nên mới có động lực để cố gắng.

Đại học A là nơi có rất nhiều điều thú vị. Trong trường từ lâu có một tờ báo lá cải gọi là “Thông tấn xã Con vịt béo”, chuyên đăng tin kiểu ngồi lê đôi mách. Cứ vài ngày lại có một tờ báo to cỡ cái bàn dán trên bảng tin, thu hút rất nhiều sự chú ý. Nghe nói thành viên của thông tấn xã Con vịt béo đến giờ vẫn là một ẩn số, tờ báo cứ tự nhiên xuất hiện một cách bí ẩn trên bảng tin mà không biết là do ai làm.

“Con vịt béo” số mới nhất đông người bu quanh một cách bất thường. Tôi kiễng chân ngó nghiêng một lúc vẫn không đọc được gì, chỉ thấy toàn đầu là đầu nên đành bỏ cuộc hỏi mấy người đằng trước.

- Bạn ơi, có tin gì thế?

- Sắp tổ chức vũ hội hoá trang, nghe nói bốn giảng viên năm nay bị buộc phải tham gia vũ hội có thầy Ngô Giang của khoa luật. Báo Con vịt béo đang dự đoán thầy ấy sẽ mặc gì.

Một trong những nét đặc sắc của vũ hội hoá trang đại học A là mỗi lần tổ chức sẽ có bốn giảng viên bị buộc phải tham gia hoá trang cùng sinh viên thông qua bắt thăm.

Không biết là năm nay vô tình hay cố ý mà lại rơi trúng đầu Ngô Giang. Hừ, dù sao cũng đáng đời anh ta, ai bảo anh ta bắt nạt tôi.

Lớp tiếng Anh chuyên ngành quân số vẫn đông như mọi khi, thật ra thì hôm nay còn đông hơn vì Mr.Ngô sẽ thông báo về vấn đề kiểm tra giữa học phần. Đối với các môn kia thường thì chúng tôi sẽ có bài kiểm tra giữa kì và cuối kì, có thể cộng thêm một số điểm khác trong quá trình học rồi tính điểm trung bình.

Hình thức kiểm tra của Ngô Giang không có gì đặc biệt, mỗi người nộp một bài viết theo chủ đề mà giảng viên yêu cầu. Nhưng đúng như tôi dự đoán, Mr.Ngô thuộc diện tâm lý vụn vặt, cố tình tạo thêm công ăn việc làm cho sinh viên bằng cách buộc phải có một bài viết điều kiện, tức là chúng tôi phải viết thêm một bài không liên quan đến chuyên ngành. Nếu Mr.Ngô thấy bài này chuẩn rồi, không sai nhiều ngữ pháp và từ vựng thì mới cho phép làm bài luận chuyên ngành. Lý do anh ta đưa ra là “nếu ngay cả một bài viết thông thường còn không làm được thì chắc chắn cũng không viết nổi một bài viết với các từ chuyên ngành và yêu cầu về độ chặt chẽ trong câu văn”. Cơ bản là Mr.Ngô không muốn mất thời gian chấm một đống bài chuyên ngành câu cú lung tung sai chính tả.

Mọi người bắt đầu bàn tán về chủ đề cho bài viết điều kiện. Tôi không lo lắng lắm, dù sao viết một bài không phải là chuyên ngành luật thì tương đối đơn giản, nhưng sự thật là tôi đã đánh giá quá thấp mức độ quái gở của Ngô Giang.

Chủ đề cho bài viết điều kiện là “Hãy viết về mối tình đầu của bạn”.

Những người xung quanh, hoặc xì xào ngạc nhiên, hoặc reo hò phấn khích, nói chung không có ai giống như tôi, nghiêng răng nghiêng lợi.

Tôi nhìn tám chữ trên bảng, trong đầu không tự chủ xẹt qua hình ảnh Cao Phi và Thụy Du nắm tay nhau đi trong sân trường, Thụy Du khóc lóc yếu ớt dựa vào Cao Phi còn anh ta thì đứng chắn trước mặt tôi để bảo vệ cô ta, rồi những bạn học khác nhìn tôi vẻ thương hại...

Khốn thật, mối tình đầu là cái quái gì cơ chứ, ai mà muốn viết về nó!

Cứ nghĩ đến hai kẻ phản bội kia là tôi lại xúc động muốn dùng bình diệt côn trùng phun vào mặt bọn họ.

Mọi người xung quanh có vẻ rất hào hứng với bài viết này, còn tôi thì chỉ muốn lắc Ngô Giang như lắc chai rượu để cho tất cả những ý tưởng điên rồ văng ra khỏi đầu anh ta.

Vì sao anh ta cứ luôn làm khó tôi cơ chứ, rõ ràng là tôi có làm gì anh ta đâu?

Sao không phải viết về lần đầu tiên nhặt được tiền, lần đầu tiên đánh nhau, lần đầu tiên đi xin việc làm, lần đầu tiên ăn tôm hùm hay thịt đà điểu... Tại sao lại là mối tình đầu?

Tôi căm ghét mối tình đầu nhiều như căm ghét loài gián. Viết cái gì trong bài đây, chẳng lẽ lại bày tỏ sự nguy hiểm và đáng ghét của bọn gián, sau đó giới thiệu thêm công thức chế tạo thuốc diệt côn trùng gây hại à?

Không biết có phải vì vẻ mặt của tôi biểu cảm quá đặc biệt giữa một đám người đang vui vẻ hay không mà cuối giờ Mr.Ngô gọi tôi lên văn phòng.

- Em có gì không hài lòng với đề bài của tôi à? –Ngô Giang điềm nhiên hỏi tôi.

- Dạ, không ạ. –Thật ra tôi cực kì không hài lòng.

Anh ta nhíu mày vẻ không tin.

- Thế sao lúc ấy em lại vò nát tờ giấy đang cầm trong tay?

Chết thật, tôi kiềm chế cảm xúc kém quá, vì không thể trút giận vào người khác nên phát tiết vào tờ giấy.

- Đề bài của thầy làm em xúc động quá.

Tôi xúc động đến nỗi muốn đánh người ấy chứ.

- Thật à? Tôi lại tưởng em không thích đề bài ấy nên định cho em làm đề khác.

Cái gì? Thật hay đùa vậy, sao không nói sớm?

- Nếu em cảm thấy đề bài không có vấn đề gì thì...

- Có, có vấn đề rất lớn ạ. –Tôi vội vã ngắt lời.

Ngô Giang mỉm cười, đôi mắt màu hạt dẻ ánh lên tia hứng thú.

- Vấn đề gì?

- Là...à... đúng rồi, em quên hết chuyện về mối tình đầu rồi ạ. –Trong lúc rối trí tôi lỡ miệng bịa ra một lý do ngu ngốc không để đâu cho hết.

Có vẻ như Mr.Ngô cũng không tin tưởng cho lắm nhưng không vặn vẹo thêm, ngược lại còn vô cùng chân thành hỏi tôi.

- Em xác định là muốn đổi đề bài chứ?

- Vâng ạ.

- Nếu đổi rồi thì không thể chọn lại nữa đâu. Đề này ngắn hơn nhưng khá là khó đấy.

Khó đến đâu cũng không thể so với cái đề tình đầu đáng ghét kia được. Tôi mang dáng vẻ của chiến sĩ dũng cảm sẵn sàng hy sinh ở mặt trận, kiên quyết đổi đề bài.

- Không sao ạ, em muốn đổi đề.

Ngô Giang đột nhiên nở nụ cười chói sáng đến mức tôi cảm thấy có lẽ mình nên đeo kính râm vào cho khỏi loá mắt. Anh ta bình tĩnh nói rành mạch từng tiếng.

- Đề bài của em là “Hãy viết thư tình cho tôi”.

Não bộ của tôi ngừng hoạt động trong năm giây.

Anh ta vừa nói gì vậy? Viết thư tình? Cho anh ta?

Tôi bắt đầu nghi ngờ mình bị lãng tai.

- Thầy vừa nói gì cơ ạ?

- Tôi nói đề bài của em là “Hãy viết thư tình cho tôi”.

- Cho ai ạ?

- Cho tôi.

Sau khi tín hiệu từ tai truyền lên não, qua bộ phận xử lý thông tin, não bộ bảo tôi rằng: Đồ điên, đập đầu vào tường đi!

Ah... ah... ah... Ngu quá đi mất!

Làm sao tôi có thể trông mong rằng “Ngô vạn vọ” sẽ cho tôi một cái đề bài nghiêm túc cơ chứ.

Rõ ràng là tự bẻ đầu đập chân mình mà.

- Thầy ơi, em...

- Không được chọn lại, tôi đã dặn em trước rồi. Em cũng đã đồng ý.

Nhưng khi đó tôi không biết đề bài của anh cái sau biến thái hơn cái trước.

- Được rồi, em về đi! Nhớ nộp bài đúng hạn! –Ngô Giang vui vẻ xua đuổi tôi.

Thế đấy, giờ thì tôi đã hiểu thế nào là ở hiền gặp xui quấy.

Cái đề mới này đúng là giống y như lời anh ta nói, ngắn hơn đề cũ. Đề cũ có tám chữ còn đề mới chỉ có sáu chữ, “ngắn” hơn nhiều thật đấy!

Giá mà tôi thi vào ngành y để làm bác sĩ ngoại khoa, Ngô Giang không thể cả đời không vào bệnh viện được. Chỉ cần có mặt tôi ở đây thì tôi nhất định sẽ làm cho anh ta chỉ lấy máu cũng đau đến phát khóc.

Đáng tiếc tôi thi vào luật, mà tôi dám cá là trong lĩnh vực này Ngô Giang thông minh hơn tôi cả trăm lần, chắc chắn bao giờ có chuyện tôi có cơ hội hãm hại anh ta đâu.

26. Chương 26: Tôi Cho Em Nợ

Khi còn là học sinh, ai mà chẳng phải học viết thư trong giờ ngữ văn, nhưng đây là viết thư cho người thân, bạn bè, chẳng có giáo viên nào dạy viết thư tình cả.

Tôi nhìn tờ giấy trắng trước mặt, ngẩn người nửa giờ đồng hồ mà vẫn không nặn ra được chữ nào. Ngô Giang đúng là đầu óc có vấn đề, giữa thời buổi mà chỉ nhấp Facebook một phát là bày tỏ được tình cảm anh ta lại bắt tôi đi luyện viết thư tình.

Thời gian nộp bài càng ngày càng gần mà tôi cứ viết lại bỏ, viết lại bỏ. Viết thư tình khó là một chuyện, đối tượng lại còn là Mr.Ngô thì mức độ khó tăng gấp vài chục lần. Cứ nghĩ đến việc viết mấy câu sến súa kiểu như “anh lúc nào cũng ở trong tâm trí em” hay là “em không thể sống thiếu anh”... là tôi nổi hết cả da gà da vịt.

Cái đề bài quái gở này chắc chỉ có Ngô Giang mới nghĩ ra, không hiểu mục đích đến trái đất của anh ta là gì nữa, chẳng lẽ là để gây thù chuốc oán với tôi?

Ngày mai là hạn chót phải nộp bài, nếu có thư viết sẵn thì chỉ cần chỉnh sửa một chút rồi dịch sang tiếng Anh là được. Nhưng hiện giờ tôi không có gì cả.

Cả một đêm tôi ngồi bịa lung tung ra một cái thư dở ềo, chả ra đâu vào đâu. Biết thế này chẳng thà tôi viết về sự chán ghét dành cho loài gián và công thức thuốc diệt côn trùng gây hại còn dễ hơn.

Đúng là sai lầm một lần, ôm hận ngàn thu.

Lạc Cầm đột nhiên nhấc tin hỏi tôi.

“Cậu đang làm gì thế?”

“Viết thư tình.”

“Cho ai?”

“Ngô Vạn Vẹo”

“Thật à? Cậu viết dài không?”

“Chán ồm, đọc như kiểu thư xin trợ cấp thất nghiệp chứ không phải thư tình.”

“Không thích dùng lời lẽ thì dùng hành động. Cậu hôn anh ấy một cái là đủ thể hiện tình cảm rồi, viết thư làm gì ệt.”

Hôn?

Hix, rõ ràng là Lạc Cầm hiểu sai toàn bộ câu chuyện rồi, tôi có bị điên đâu mà lại chạy đi hôn Ngô Giang, không khéo lại bị anh ta kiện vì tội xâm phạm quyền được đảm bảo an toàn về thân thể cũng nên. Mà nếu thế thì còn may, nguy hiểm nhất là bị đám fan cuồng của anh ta ném đá tập thể, rơi vào hoàn cảnh đó thì chết không kịp ngáp luôn ấy chứ.

Viết xong bức thư quái gở, tôi chán nản mặc kệ nó trên bàn học rồi đi ngủ, hy vọng là Mr.Ngô đừng phát điên mà bắt tôi viết lại bức khác. Nội dung cái thư này tuy hơi nhảm nhưng mà dù sao về từ vựng và ngữ pháp tương đối chuẩn.

Tôi vẫn nhớ mang máng là ngày trước từng đọc ở đâu đó rằng cuộc sống luôn có nhiều niềm vui, mỗi sáng thức dậy hãy tận hưởng những điều bất ngờ tuyệt vời mà cuộc sống mang đến cho bạn.

Tôi đúng là vừa ngủ dậy đã gặp bất ngờ.

Mặt bàn học trống trơn. Bài viết điều kiện của tôi đã biến mất. Chuyện này hay thật đấy, giống như kiểu bạn đang lạc vào cảnh ăn xin mà phát hiện ra cái bát để xin ăn bị vỡ ấy.

Dụi mắt.

Mở mắt.

Mặt bàn vẫn trống trơn.

Khỉ thật, đây không phải là mơ, tôi cũng không hoa mắt nhìn nhầm! Bài viết của tôi thật sự biến mất rồi.

Tôi hoảng hốt chạy đi hỏi bà ngoại đang nấu mỳ trong bếp.

- Bà ơi, bà có thấy mấy tờ giấy cháu để trên bàn học đâu không?

- Giấy nào? Sáng nay bà quét nhà thấy có mấy tờ giấy rơi dưới đất...

- Nó đâu rồi ạ?

- Đúng lúc cô Hiên sang xin giấy nhóm bếp nên bà cho rồi. Bà tưởng là giấy nháp vứt đi.

Ôi trời!

Tôi ba chân bốn cẳng chạy qua nhà cô Hiên hàng xóm, lạy trời cho cô ấy chưa nhóm bếp vội. Nhà cô ấy bán hàng ăn nên luôn có bếp than để ninh canh, nếu cô ấy thật sự mang bài tập của tôi đi nhóm bếp thì tôi biết lấy gì nộp cho Ngô Vạn vẹo bấy giờ?

Thế nào là trời phụ lòng người, chính là tôi đã bỏ qua việc đánh răng rửa mặt mà chạy vào giữa một đồng người đang ăn sáng để tìm bài viết đầy tâm huyết của mình nhưng nó đã trở thành nguyên liệu cho phản ứng tạo khí các bô nic.

Thôi, thế là tiêu rồi!

Ngô Giang nhất định sẽ nhân cơ hội này mà chính chết tôi. Mục đích đến trái đất của anh ta chính là hãm hại tôi mà.

Tôi mang bộ mặt xám xịt đến trường học, hoàn toàn tương phản với vẻ phần khích hồi hộp của các bạn xung quanh. Do đặc thù của đề bài nên tôi được đặc cách nộp vào cuối giờ cho Mr.Ngô trên văn phòng.

Lúc tôi mang tâm trạng chuẩn bị đi tìm chết đến gặp Ngô Giang thì tình cờ thấy thầy hiệu phó cùng anh ta đang tranh luận quyết liệt.

Tôi xin thề là mình không có ý định nghe trộm, tại hai người họ nói chuyện quá to nên âm thanh cứ đập vào tai tôi.

- Thầy Ngô Giang, tuy thầy chỉ tạm thời ở trường một thời gian ngắn nhưng tôi nghĩ thầy cũng nên giữ đúng kỉ luật nền nếp của trường. Thầy cho đề bài như vậy là cổ vũ các em sinh viên yêu đương, chuyện ấy không tốt chút nào, cần phải hạn chế hết mức có thể. Việc các em cần làm nhất là tập trung vào học tập.

Ha, thầy hiệu phó nổi tiếng là người bảo thủ cổ hủ còn hơn cả mấy bà cô già không chồng. Trường đại học mà thầy ấy làm như tiểu học, toàn tìm cách quản lý hoạt động của sinh viên. Cũng may mà chỉ mình thầy ấy kì quặc, hiệu trưởng và hai hiệu phó còn lại đều có suy nghĩ rất thoáng, nếu không thì đừng nói đến vũ hội, ngay cả hoạt động cắm trại hàng năm chắc cũng bị thầy hiệu phó cấm luôn.

Tôi im lặng nghe ngóng phản ứng từ Ngô Giang. Giọng nói của anh ta rất bình tĩnh, có vẻ như thầy hiệu phó chẳng tác động được gì đến tâm lý Mr.Vạn vẹo.

- Thưa thầy, cảm ơn thầy đã quan tâm và nhắc nhở tôi. Quan điểm của tôi là trong phạm vi có thể, tôi sẽ cố gắng hết sức để truyền đạt kiến thức cho các em sinh viên. Tôi hy vọng rằng những năm tháng rèn luyện ở trường đại học sẽ giúp các em ấy có được một trái tim nóng và một cái đầu lạnh chứ không phải biến các em ấy thành một đám một sách khô khan. Rất nhiều những danh nhân trên thế giới có những mối tình từ thời niên thiếu, điều đó không hề ngăn cản họ trở thành những con người vĩ đại.

Tôi cố căng tai lên để nghe nhưng không thấy thầy hiệu phó đáp lại. Một sự im lặng chết chóc.

Bài phát biểu vừa rồi của Ngô Giang nhất định là làm thầy hiệu phó tức điên, bình thường ngoài thầy hiệu trưởng có ai dám cãi lại thầy ấy đâu. Ngô Giang không những phản đối lại còn nói móc thầy hiệu phó là con một sách khô khan.

Có tiếng bước chân, tôi vội vàng núp ra sau bụi cây. Thầy hiệu phó mặt mũi đỏ gay như gà chọi đẩy cửa cái rầm ra khỏi văn phòng. Trông mặt thầy ấy thì chắc chắn là đã ăn phải mấy cân thuốc nổ, tôi không kìm nén được âm thầm mặc niệm cho ai không may bị thầy ấy nổ trúng.

- Sao, nghe đủ rồi thì có phải nên nộp bài cho tôi không? –Ngô Giang bất thành linh xuất hiện sau lưng tôi.

- A, em chào thầy ạ.

Không phải chứ, sao anh ta đi mà không có tiếng động gì hết vậy? Đây có phải là phim kiếm hiệp đâu.

- Bài viết của em đâu? –Ngô Giang có vẻ hết sức mong chờ nhìn tôi.

Tôi toát cả mồ hôi lạnh, mở vỏ lấy ra một cái phong bì màu xanh nhạt có in những chấm bi màu trắng đưa cho anh ta.

Ngô Giang nghi hoặc nhìn tôi, tôi cố gắng nhe răng cười tươi tỉnh.

- À, vì đề bài là viết thư tình nên em nghĩ dùng một cái phong bì kiểu này là thích hợp nhất.

- Theo tôi vào văn phòng!

Giọng nói của Mr.Ngô rõ ràng là không bình thường, chẳng lẽ anh ta ghét màu xanh à? Không khéo tôi tiêu thật rồi, học bổng kì này vậy là thành mơ ước của cô bé bán diêm.

Ngô Giang từ tốn mở phong bì, lấy ra một tờ giấy được gấp thẳng thớm, bình tĩnh mở nó ra.

Anh ta chăm chú nghiên cứu nội dung bức thư, sau đó liếc nhìn tôi, suy nghĩ khoảng hai phút mới mở miệng.

- Đây là cái gì?

Ngô Giang giơ tờ giấy trắng tinh chỉ có duy nhất một hình đôi môi in bằng son và chữ kí của tôi lên.

Tôi nuốt nước bọt, nghiêm túc giải thích.

- Thưa thầy, tình cảm càng sâu sắc thì càng khó thể hiện bằng lời nói, nói nhiều đều là sáo rỗng, phải thể hiện bằng hành động mới chân thật. Đây là... nụ hôn, em nghĩ thư tình mà có nụ hôn là đủ để thể hiện tâm ý của người viết rồi ạ.

- À, vậy hả? –Ngô Giang nhú chặt lông mày, lạnh lùng nhìn thẳng vào mắt tôi.

Suy nghĩ duy nhất của tôi lúc này là ánh mắt anh ta thật sự quá khủng bố. Thôi được, không nộp bài tử tế là tôi sai, nhưng mà tôi không cố ý, là tai nạn, bài làm của tôi thật sự đã góp phần vào việc tăng lượng khí CO2 mất rồi.

Ngô Giang đột nhiên tiến gần đến tôi, tôi bị khí thế của anh ta làm cho sợ hãi, càng ngày càng lùi ra xa, cứ như thế đến lúc sau lưng tôi là bức tường, không thể lùi đi đâu được nữa.

Mr.Ngô ngang nhiên chống một cánh tay lên tường bên cạnh tôi, đôi mắt nâu ánh lên tia đùa cợt. Khoé miệng cong cong tạo thành nụ cười trông rất... lưu manh.

Anh ta cúi đầu gần sát vào mặt tôi, đến nỗi tôi có ảo giác là chỉ thiếu chút nữa sẽ chạm môi. Đầu óc tôi đột nhiên rối loạn không thể suy nghĩ nổi.

Da anh ta trắng thật đấy, mũi à thẳng, lông mi hơi cong lên rất đẹp. Đặc biệt là đôi mắt, màu nâu óng ánh như đang toả sáng.

Chết tiệt, tôi đang nghĩ gì thế này, tôi bị điên mất rồi, đây đâu phải là hoàn cảnh thích hợp tán dương nhan sắc của Ngô Giang!

Cái dáng vẻ này của anh ta chẳng phải y như mấy tên play boy tán tỉnh con gái nhà lành sao?

- Thôi được, tôi cho em nợ. –Ngô Giang nói xong liền quay lưng trở về bàn làm việc của mình.

- Dạ? –Tôi ngơ ngác nhìn anh ta, tình thế biến chuyển quá nhanh nên tôi vẫn chưa kịp hiểu.

- Tôi nói là cho em nợ, em có thể bắt đầu làm bài luận chuyên ngành được rồi.

Ôi trời, không thể tin nổi, Mr.Vạn vẹo thế mà lại cho tôi qua. À không, là cho nợ chứ. Nhưng mà chắc chẳng bao giờ tôi viết nổi một bức thư tình tử tế để mà trả nợ cho anh ta đâu.

- Thế khi nào em phải làm bài trả nợ ạ?

- À, như em nói, dùng hành động mới thể hiện được tâm ý. Bây giờ chưa thích hợp, sau này tôi sẽ yêu cầu em trả nợ.

27. Chương 27: Trên Mặt Em Hiện Lên Rõ Ràng Rằng Em Muốn Hãm Hại Tôi

Vũ hội hoá trang của đại học A là một trong những sự kiện nổi tiếng nhất thành phố H. Lý do nổi tiếng của nó quá đơn giản, vé vào cửa đắt ời là đắt và vũ hội hoành tráng ời là hoành tráng.

Sinh viên trong trường thì được mua vé với giá chỉ bằng một nửa so với giá in trên vé, tuy nhiên mỗi người chỉ được mua một vé. Năm ngoái tôi đã đem cái vé của mình rao bán trên mạng, bán được hẳn gấp đôi giá in. Bảo sao mà đội quân “phe” vé lại đông đảo như vậy, cơ hội kiếm tiền hot nhất năm ấy chứ.

Đáng lẽ ra năm nay chương trình của tôi cũng như năm ngoái, nhưng vì sự xuất hiện của Ngô vạn vẹo nên tôi đã quyết định hy sinh một lần, bỏ tiền tham gia cái vũ hội tốn kém kia.

Người xưa có câu quân tử mười năm báo thù chưa muộn. Tôi thì không phải quân tử nên không thù dai như thế được, phải báo thù ngay kéo mười năm nữa lại quên mất.

Năm nào các giáo viên tham gia vũ hội cũng thăm vô cùng. Theo quy định thì họ sẽ phải thực hiện một yêu cầu do bốc thăm trong hòm phiếu. Nghe đồn mấy năm trước có giáo viên khoa công nghệ thông tin bị trúng phải yêu cầu múa ba lê vở Hồ thiên nga. Do phải cố gắng thực hiện các động tác múa mà đau hết cả mình mấy đến vài tuần, lại còn bị sinh viên ghi lại khoảnh khắc đáng nhớ trong lúc biểu diễn nghệ thuật. Thế là cuộc đời tươi đẹp đã có kỉ niệm khó quên đến già!

Tôi cá là Ngô Giang cũng khó mà an toàn thoát thân sự kiện lần này, cho nên tôi nhất định phải có mặt để cười nhạo anh ta.

Ngày tổ chức vũ hội, tôi mặc đồ hoá trang phù thủy. Áo choàng dài màu đen, mũ nhọn màu đen, mặt nạ đen, trước khi đi tôi còn cầm luôn cái chổi quét sân cho đủ bộ. Nhìn mình trong gương, đến tôi còn không nhận ra mình, đảm bảo Ngô Giang cũng không, cho nên tôi có thể nhân cơ hội không ai biết mà đánh trộm anh ta.

Lần đầu tham dự làm tôi cũng có chút choáng váng vì mức độ đông đúc của vũ hội lần này.

Chủ đề vũ hội năm nay là Grim, cho nên những người tham dự cũng phải hoá trang thành các nhân vật trong truyện cổ tích Grim. Tôi nhìn một vòng xung quanh, hoa hết cả mắt vì các công chúa và hoàng tử.

Táo bạo nhất là một cô gái mặc theo kiểu nàng tiên cá, tức là có nguyên cái đuôi cá và ngực thì chỉ che bằng hai cái... vô sò. Vì có đuôi nên cô ấy cũng không tự đi được mà phải do một chàng trai bế đi.

Nhìn thêm vài vòng nữa, số lượng phù thủy như tôi cũng kha khá, nhưng mà có phải tôi quá lạc hậu rồi không, sao mấy bộ đồ phù thủy kia có vẻ sexy thế nhỉ? Cũng chẳng có ai mang chổi đi cả.

Thôi được, có lẽ tôi già rồi nên không bắt kịp thời đại. Phù thủy mà nóng bỏng thế kia thì trừ khi hoàng tử là hoà thượng mới không động lòng, công chúa chắc phải kéo váy cho trễ ngực một chút hoặc là xẻ tà cao hơn thì mới độ được.

Bỏ qua mấy chuyện ngoài lề, mục đích chính của tôi hôm nay là chứng kiến cảnh Ngô Giang chật vật, cho nên nhất định phải tìm anh ta đầu tiên.

Vấn đề là hầu hết mọi người tham gia đều đeo mặt nạ, hình dáng khuôn mặt chỉ có thể đoán được đôi chút, muốn tìm người thật sự rất khó.

Theo quy định thì sinh viên phải tìm ra được các giáo viên đang hoá trang mới có thể bắt họ thực hiện yêu cầu. Có lẽ vì tầm cảnh của những năm đầu nên các năm về sau ai cũng hoá trang rõ kĩ, thường thì không phát hiện được cả bốn người mà chỉ được hai hoặc ba là nhiều, có năm còn không bắt được ai nữa.

Vì không để uống phí tiền vé, tôi nhất định phải tìm ra Ngô Giang.

Mang theo trái tim tràn đầy nhiệt huyết, tôi lượn lờ khắp các khu vực có sinh vật khoa học gọi là nam giới. Hoàng tử, chú lùn, ma quỷ, quái vật, cái gì cũng có, đáng tiếc không có ai treo biển “tôi là Mr vận vẹo”.

Ở đời kẻ xấu thường gian xảo, lượn đến hoa mắt đau chân mà tôi cũng không phát hiện ra ai mới là Ngô Giang.

Không tìm thấy Ngô vận vẹo, tôi thật sự không cam lòng ra về.

- Ôi nhìn kia, nhìn kia!

- Trời ơi, mình biết ngay là hôm nay đi không uống phí mà.

- Đẹp trai quá đi mất, là ai thế?

- Cậu ở sao Hoả mới đến Trái Đất à? Là đội trưởng đội bóng rổ đại học A đấy.

...

Tai tôi động lên nghe ngóng, đám đông ồn ào thế này nhất định là có nhân vật huyền thoại xuất hiện rồi.

Tôi cố chen qua để nhìn cho rõ.

Vest kiểu hoàng tử, không đeo mặt nạ, đôi mắt đen tràn đầy tình cảm ngọt ngào như mật, gương mặt tươi cười bắn điện bốn phía.

Gã này là ai thế nhỉ? Đội trưởng đội bóng rổ đại học A à?

Mà nói thật tôi chẳng có hứng thú gì với thể thao, bảo tôi xem hết một trận bóng rổ thì đúng là chẳng khác gì ngồi nghe giảng môn triết học, chỉ mười mấy phút là tôi thành công ngủ gật, nên tôi có không biết đội trưởng đội bóng rổ mặt mũi tròn méo thế nào thì cũng không lạ.

Nói chung không phải người tôi cần tìm, mà không phải Ngô Giang thì đúng là phí công chen chúc!

Tôi chán nản đi tới cái ghế đá phía xa để ngồi nghỉ, đang lúc bực mình không biết trút vào đâu tôi tiện tay ném luôn cái chổi vào bụi cây gần đấy.

- Ui da! –Tiếng kêu từ chỗ bụi cây vang lên.

Tôi giật mình đứng phắt dậy.

Không hay rồi, vừa xong tôi ném mạnh tay lắm, xem ra là trúng vào ai rồi.

Nghe giọng thì chắc là nam giới, mà người này bị thần kinh chắc, bên ngoài đèn đóm sáng lấp lánh, ghế tựa thoải mái, nước uống miễn phí thì không ngồi, chui vào bụi cây tối om làm gì chứ, chơi với muỗi à?

Không có động tĩnh gì, tôi nghi hoặc bước lại gần.

Có khi nào anh ta bị chấn thương nặng nên ngất đi rồi không?

Hix, tôi không xui xẻo như thế chứ, chỉ là tiện tay ném cái chổi thôi mà. Nếu anh ta thật sự làm sao thì...

“Khoản 1 điều 108 luật hình sự về tội vô ý gây thương tích hoặc gây tổn hại cho sức khỏe của người khác, nếu tỷ lệ thương tật từ ba mươi một phần trăm trở lên thì bị phạt cảnh cáo, cải tạo không giam giữ đến hai năm hoặc phạt tù từ ba tháng đến hai năm.

Khoản 1 điều 98 luật hình sự, người nào vô ý làm chết người thì bị phạt tù từ sáu tháng đến năm năm.”

Ôi, sao tự nhiên mấy cái điều luật nó lại hiện ra trong đầu vậy trời? Tôi không muốn ngồi tù đâu!

Ném cái chổi làm sao mà gây thương tích đến trên ba một phần trăm được, càng không thể gây chết người được. Tôi tự trấn an mình.

Người này... có thể là bị muỗi cắn quá nhiều, thiếu máu nên ngất đi thôi.

- Nay anh... anh có sao không? –Tôi nhỏ giọng hỏi.

- Cô cứ thử bị cái chổi quăng vào người xem có sao không!

Anh ta bực bội đáp lại, sau đó liền đứng lên phúi phúi quần áo.

Tôi thở phào nhẹ nhõm, cái gã hâm này, không bị làm sao thì đứng lên luôn đi chứ! Tự nhiên còn ngồi im thín thít ở đây làm tôi sợ chết khiếp, cứ tưởng tượng ngày mai báo đưa tin “một cái chổi dẫn đến án mạng”.

Mà giọng nói của anh ta quen thật đấy, nghe rất là giống...

- Thầy Ngô Giang? –Tôi buột miệng thốt lên.

Anh ta bước ra khỏi bóng tối, tiến lại gần tôi. Ánh sáng từ đèn cao áp chiếu xuống gương mặt không bị che khuất bởi mặt nạ.

- Em là...

Tôi lập tức quay đầu bỏ chạy. Nhưng mới được ba bước đã bị tóm lại.

- Diệp Thư... em là Diệp Thư phải không?

- Không phải, thầy nhầm rồi!

- Nhầm cái gì, em định chạy đi đâu hả?

Tôi bình tĩnh lại, gỡ mặt nạ xuống, ra vẻ hồn nhiên cười hiền lành.

- Em đùa thầy một chút thôi. Sao thầy lại ngồi chỗ này thế ạ?

Không cần trả lời tôi cũng biết vì sao anh ta lại núp ở bụi cây, chắc chắn lúc này đã bị ai phát hiện ra nên mới trốn vào. Ha ha, trời có mắt, cuối cùng tôi cũng không uống công tới đây. Đợi một lúc nữa thoát ra tôi nhất định sẽ đi báo cho ban tổ chức biết mà đi tóm anh ta.

Ngô Giang nheo mắt đánh giá tôi, hơi mỉm cười.

- Em đang nghĩ đến chuyện đi tiết lộ tôi mặc đồ gì để đám sinh viên bắt được tôi phải không?

Tim tôi khẽ nảy lên một cái. Oxford có dạy môn đọc suy nghĩ chắc?

- Đâu có, sao em lại nghĩ thế được. Thầy hiểu nhầm em rồi! –Tôi vội vàng chống chế.

- Ha ha, thật à?

- Vâng, em tuyệt đối không làm như thế đâu!

Ngô Giang đột nhiên trầm giọng, sắc mặt anh ta thay đổi nhanh như thời tiết, lúc trước còn quang đãng nắng đẹp, lúc sau đã mây đen u ám.

- Em mà nói thì khó tin lắm, khó tin nhất trên đời luôn!

Anh ta vừa nói vừa kéo tôi đi.

- Thầy định đưa em đi đâu thế?

- À, để đảm bảo an toàn cho bản thân, tôi đi đâu thì em phải theo đấy. Em là cái đứa gian xảo nhất mà tôi từng biết, không cẩn thận tôi lại bị em bán đứng đấy chứ.

Tôi cố gắng vùng vẫy thoát ra. Gian xảo, gian xảo cái con khỉ. Tôi gian xảo mà lại bị anh ta bắt nạt à?

- Thầy ơi, sao thầy lại nghĩ em như vậy. Em đảm bảo là em không hề có ý định đi mách với các bạn đâu.

Ngô Giang dừng lại, quay sang nhìn tôi chăm chú. Tôi cố gắng bày ra vẻ mặt vô cùng chân thành, hy vọng cảm động được anh ta, chỉ cần có cơ hội thoát ra tôi nhất định sẽ khiến cho Ngô vận vẹo có một kỉ niệm nhớ đời.

Ngô Giang thở dài một hơi, sau đó đột nhiên nghiêng răng nghiêng lợi nói với tôi.

- Em biết gì không? Trên mặt em hiện lên rõ ràng rằng em muốn hãm hại tôi. Cho tới khi vũ hội kết thúc, em đừng hòng chạy khỏi tôi nửa bước!

Tôi trưng bộ mặt bí xị đi theo Ngô Giang. Tay bị anh ta túm chặt nên không cách nào bỏ chạy được.

Haiz... sao lại thế này chứ, chẳng lẽ mặt tôi dễ đoán như thế sao?

Bây giờ quan sát tôi mới phát hiện ra Ngô Giang cũng mặc bộ đồ hoá trang kiểu phù thuỷ, khác với tôi là vành mũ của anh ta rất rộng, che được gần hết khuôn mặt, thảo nào mà anh ta không cần mặt nạ.

28. Chương 28: Tình Đầu

Gió thổi lồng lộng, bầu trời đầy sao. Bên dưới là ánh đèn lung linh màu sắc rực rỡ của vũ hội. Đây đáng lẽ ra phải là một khung cảnh lãng mạn, nhưng tôi chẳng thấy lãng mạn tẹo nào, bởi vì bên cạnh tôi là Mr vắn vẹo, và chỗ tôi đang đứng hiện giờ là sân thượng của toà nhà A, mà tôi lại còn sợ độ cao nữa, vui quá cơ!

- Thầy ơi, thầy có thể chuyển địa điểm lẩn trốn được không? –Tôi cố gắng tránh xa cái mép sân nhiều nhất có thể.

Ngô Giang cởi áo trùm trải xuống đất rồi kéo tôi ngồi xuống.

- Không được, đây là chỗ an toàn nhất!

An toàn cái khỉ, lỡ có cháy nhà hoặc động đất xảy ra thì chẳng phải sẽ hết đường thoát thân sao. Hơn nữa ở trên này ghê chết đi được.

- Em sợ độ cao? –Ngô Giang nghi hoặc hỏi tôi.

Tôi thành thật gật đầu, tuy là tình trạng của tôi chưa đến mức hoa mắt chóng mặt, đau đầu buồn nôn nhưng ở những nơi cách quá xa mặt đất tôi thường không thoải mái.

- Tôi thích ở những nơi trên cao, cảm giác mình ở rất gần với bầu trời.

Anh thích thì kệ anh, liên quan gì đến tôi! Ở gần bầu trời làm gì chứ, lên thiên đàng au à, tôi còn yêu Trái Đất lắm.

- Em có ác cảm với tôi?

- Không, đương nhiên là không rồi ạ!

- Em vẫn không thay đổi cái kiểu nói trái lương tâm nhỉ!

- ...

Hừ, chắc tôi phải nói I hate you thì anh ta mới vừa lòng.

Ngô Giang đột nhiên ngả người xuống nằm lên chiếc áo, im lặng không nói chuyện.

Bầu không khí rơi vào trầm mặc, thi thoảng lại vọng lên tiếng ầm ĩ của vũ hội bên dưới. Tôi cũng không biết nói gì, chỉ ngẩn người nhìn bầu trời.

- Mỗi tình đầu của tôi bắt đầu ở trên sân thượng của trường trung học. –Ngô Giang bắt ngờ lên tiếng, giọng nói hết sức bình thản nhưng nếu tin này lọt ra ngoài thì hẳn phải có sức công phá ngang ngửa bão cấp mười.

Tôi hơi ngạc nhiên, không hiểu sao anh ta lại kể chuyện này với tôi.

- Hồi đấy thỉnh thoảng tôi lại trốn học chạy lên sân thượng của trường. Một lần vô tình tôi gặp cô ấy.

Hừm, có vẻ giống tiểu thuyết ngôn tình, thể loại lãng mạn, thanh xuân vườn trường. Anh ta nói là mỗi tình đầu, hiện giờ Mr.Ngô vẫn chưa kết hôn, thế thì khả năng lớn là kết thúc OE hoặc SE rồi.

Tôi dám cá như thế vì nếu anh ta thật sự còn đang yêu đương thì chắc chẳng rảnh rỗi đến mức có thời gian nghĩ cách làm khó tôi.

- Cô ấy là lớp trưởng lớp bên cạnh, trước ngày hôm đó tôi chưa bao giờ chú ý đến cô ấy, tôi thậm chí còn chẳng thích đám cán bộ lớp.

Về vấn đề này thì tôi hoàn toàn đồng quan điểm. Thật ra hồi còn đi học tôi cũng thuộc dạng nổi loạn, thích coi trời bằng vung nên đương nhiên là không ưa mấy bạn thanh niên nghiêm túc ngày nào cũng nhắc nhở tôi cái này cái nọ.

Đặc biệt là tên bí thư, tôi thường gọi hắn sau lưng là bí thối, hình như hắn có thâm thù huyết hải gì với tôi cho nên hễ hôm nào tôi trốn học là hắn gọi điện bắt tôi tới lớp bằng được, tôi mà giở trò chày cối ra hắn liền dọa sẽ mách ông ngoại. Trong nhà ông ngoại chiều tôi nhất, nhưng cũng rất nghiêm khắc với mấy trò phá hoại của tôi, nói thật là hạo hán đôi khi cũng phải chịu sự áp bức của cường quyền, thôi thì đành đi học vậy.

Về sau tôi và Cao Phi thành một đôi, bí thối ghét tôi đâm ra ghét luôn cả Cao Phi. Có mấy lần tôi thấy hắn và Cao Phi mắt to trừng mắt nhỏ, mặt mũi đỏ gay như hai con gà chọi, chỉ thiếu nước lao vào mổ nhau tan tác.

Bây giờ nghĩ lại tôi bỗng nhiên phát hiện ra một giả thuyết mới, có khi hồi đấy Cao Phi và bí thối cùng đem lòng thích Thụy Du cũng nên. Hắn là tên bí thối kia đã biết Cao Phi ăn trong bát ngó trong nồi nên mới hăn học như thế. Đáng lẽ ra hắn nên tạm thời dẹp xích mích với tôi sang một bên, cùng nhau bắt tay hợp tác mới phải, đằng này hắn lại im lặng, chẳng nói chẳng rằng, chỉ đôi lần đi qua nói một câu không đầu không đuôi, kêu tôi không có mắt nhìn người.

Hừ, tôi có phải con giun trong bụng hăn đâu mà đoán ra được. Nếu hồi đấy tôi sớm biết chuyện của Cao Phi và Thụy Du thì tôi nhất định sẽ cho hai kẻ đáng ghét đấy một bài học, tiếc là lúc tôi biết sự thật thì đã ở cảnh nhà tan cửa nát rồi, chẳng còn hơi sức đâu mà bày mưu tính kế nữa.

- Em đang nghĩ gì thế? –Ngô Giang đột nhiên giật tóc tôi.

Tôi cau có trừng mắt với anh ta.

- Em đang nghĩ về việc nghiên cứu thuốc diệt côn trùng gây hại. Thầy có hứng thú nghiên cứu thuốc ạ?

Anh ta nhăn mày, không hiểu sao tôi lại ngửi thấy mùi nguy hiểm.

- Tôi kể chuyện mối tình đầu với em, vậy mà em lại nghĩ đến thuốc diệt côn trùng!

Hình như... có tiếng nghiến răng...

Tôi vội vã thay đổi ngay cái bản mặt khó chịu bằng vẻ ôn hoà đáng yêu.

- Dạ, là vì em nghĩ ở nơi lãng mạn như sân thượng mà có gián thì sẽ ảnh hưởng đến chuyện tình cảm của các đôi yêu nhau, cho nên chúng ta cần phải nghiên cứu thuốc diệt gián.

- Hừ, liên quan quá nhỉ!

Tất nhiên là không liên quan, nhưng mà hễ nhắc đến mối tình đầu thì tôi ngay lập tức nghĩ về thuốc diệt côn trùng.

- Em ghét mối tình đầu của mình.

Ngô Giang có vẻ hứng thú nhìn tôi.

- Em không muốn kể nữa. Chuyện lâu quá nên em quên rồi.

- Không sao, chúng ta sẽ nói về bài viết điều kiện mà em còn nợ tôi.

- À, tự nhiên em nhớ ra rồi...

Anh ta bật cười, gần như chắc chắn tôi sẽ phản ứng như thế.

Chuyện cũ cũng chẳng có gì hay ho mà kể nhiều. Nói chung hồi phổ thông tôi học ở trường V. Thụy Du là bạn học cùng lớp với tôi, còn Cao Phi thì học khoá trên.

Cao Phi khi đó là thành viên của đội bóng rổ, nghe đồn từ lúc anh ta vào đội mùa giải nào trường tôi ít nhất cũng giành được huy chương bạc, không phải chỉ đi thi cọ xát như trước.

Mùa giải năm ấy tôi bị Thụy Du ép buộc đi xem bóng rổ, sau đó Thụy Du giới thiệu tôi với Cao Phi. Tôi và anh ta khá hợp gu, như kiểu cùng thích rock, thích phim hành động kinh dị, thích shounen, thích thi thoảng trốn học... bọn tôi có vẻ đều thuộc dạng người thích phá tung các khuôn phép.

Thật ra tôi hơi ngờ nghệch trong chuyện tình cảm, nếu không tôi đã sớm phát hiện giữa Cao Phi và Thụy Du có mờ ám. Đến bây giờ tôi cũng không biết chính xác giữa hai người họ bắt đầu từ lúc nào, nhưng theo kinh nghiệm đọc ngôn tình của tôi thì khả năng là Cao Phi và Thụy Du đã có tình cảm từ trước. Không, hẳn là Cao Phi phát sinh tình cảm trước, Thụy Du vì một nguyên nhân nào đó đã từ chối anh ta cho nên mới lôi tôi vào làm bia đỡ. Hoặc họ vốn là một đôi, chia tay nhau vì lý do vớ vẩn nào đó, rồi tôi không may bị kéo vào. Sau đó, giống như tất cả các nhân vật nữ trong tiểu thuyết, Thụy Du nhận ra rằng cái mất rồi mới là cái đáng quý, thế là bọn họ hát bài “Yêu lại từ đầu”, còn tôi bị biến thành nữ phụ góp phần cho chuyện tình đầy nước mắt.

Để xem nào, chắc là xếp vào truyện ngôn tình hiện đại, thanh xuân vườn trường, gương vỡ lại lành, kết thúc HE.

- Em đã không làm gì cả, chỉ ôm nỗi căm hận đó mà sống tới hôm nay à?

Sau khi nghe chuyện, Ngô vắn vẹo vô cùng ngạc nhiên hỏi tôi.

Tôi có thể làm gì chứ, có phải còn đồ đâu mà chặn đường đánh người. Lúc biết chuyện tôi chẳng qua chỉ nói Thụy Du vài câu mà cô ta đã rơm rớm nước mắt. Rồi Cao Phi không biết từ chỗ nào chạy tới ôm cô ta an ủi, còn nói tôi không nên làm thế, bọn tôi dù sao cũng từng là bạn bè, đây là lỗi của anh ta, anh ta đã thích Thụy Du trước, cô ta không có lỗi gì hết, blah blah... Ôi trời, may mà trong tay tôi không có đèn thần của Aladin, nếu không tôi thề rằng điều ước đầu tiên của tôi sẽ là biến hai kẻ đáng ghét kia thành gián, sau đó tôi sẽ phun nửa chai thuốc diệt côn trùng, nhìn hai con gián đáng ghét đó ngộ độc khí rồi tiêu đời.

- Thôi, em không làm gì cũng tốt. Kẻ thù chẳng qua chỉ như con gián, giẫm một cái là chết bẹp, mà giẫm còn bắn chân cho nên chẳng nên chấp làm gì. -Sau khi suy nghĩ một lúc Ngô Giang đưa ra kết luận.

Tôi hừ lạnh, chuyển qua hỏi lại anh ta.

- Thế còn mối tình đầu của thầy thì sao ạ?

Ngô Giang thở dài một hơi, có vẻ hết sức phiền não.

- Bọn tôi yêu nhau khá lâu, sau đó tôi đi du học. Em cũng biết rồi đấy, xa mặt cách lòng. Một lần tôi về nước thì cô ấy đề nghị chia tay. Tôi đồng ý, hết chuyện.

Đúng là kết thúc kinh điển của mối tình đầu. Xem ra Ngô Giang cũng không còn quan tâm lắm đến bạn gái cũ, nếu không cũng chẳng kể nó nhẹ nhàng như vậy.

- Cô ấy nói tôi quá lạnh lùng, không quan tâm đến cô ấy. Mấy năm trước thì tôi cho là cô ấy chỉ lấy lý do để chia tay thôi, bây giờ nghĩ lại thì có vẻ đúng.

Ngô Giang mà lạnh lùng?

Anh ta phiền nhiễu và gian xảo chết đi được, có chỗ nào giống ngài tử lạnh chứ?

- Sau này, khi tôi quan tâm đến một người khác, tôi mới nhận ra đúng là tôi đã quá vô tâm với cô ấy.

29. Chương 29: I Will...

Tiếng nhạc du dương từ dưới sân vọng lên, giai điệu nhẹ nhàng ầm ập, rót vào lòng người nghe một cảm giác ngọt ngào, có chút buồn bã nhưng không bi lụy, giống như thứ tình cảm da diết không thể nói thành lời, trở thành bí mật ẩn giấu trong bóng tối.

Tôi biết bản nhạc này, bản Điệu nhảy bóng tối.

Sáu năm trước, pianist Bạch Dương đã sáng tác nó sau cái chết của người chồng chưa cưới. Bạch Dương từng là một trong những ngôi sao sáng nhất của âm nhạc cổ điển trong nước, nhưng sau Điệu nhảy bóng tối, không ai còn nhìn thấy cô gái tài năng ấy nữa.

Sau khi được công bố, bản nhạc này đã gây xôn xao một thời gian dài, thậm chí được yêu thích cuồng nhiệt. Có rất nhiều bí mật xoay quanh bản nhạc kì lạ của Bạch Dương.

Luật bất thành văn ở các vũ hội là Điệu nhảy bóng tối bao giờ cũng được dành gần cuối. Đúng như cái tên của nó, trong suốt thời gian nhảy có tất cả mười ba lần tắt đèn.

Thời gian này chính là lúc bạn nói ra những điều mà khi ở ngoài ánh sáng bạn không dám bày tỏ. Khi điệu nhảy kết thúc, mọi thứ sẽ trở thành bí mật, người nghe không bao giờ được tiết lộ ra ngoài.

Đó là quy luật của “Điệu nhảy bóng tối”.

Có khá nhiều lời đồn đại xung quanh Điệu nhảy bóng tối, người ta cho rằng có một lời nguyền trong bản nhạc, bất cứ ai đem lời bày tỏ trong bóng tối tiết lộ sẽ bị nguyên rủa.

Nói thật, theo quan điểm cá nhân của tôi thì chuyện đó nhằm nhí hết sức. Tôi cá là người bịa ra câu chuyện này chẳng qua không muốn những điều thầm kín mà người nhảy đem hết can đảm bày tỏ lại bị mọi người truyền tai nhau làm chuyện phiếm.

Mặc dù không có căn cứ gì nhưng hầu hết người nghe đều tin và tuân thủ quy tắc.

Ngô Giang đột nhiên đứng dậy, kéo lại nếp áo cho thẳng rồi đưa tay về phía tôi.

- Em biết nhảy chứ?

Tôi đương nhiên là biết nhảy, suốt thời học sinh huy hoàng của mình hoạt động chính của tôi là ăn chơi nhảy múa mà. Nhưng tôi không chắc nhảy với Ngô Giang là một ý tưởng hay, lỡ có ai bắt gặp thì e là tôi khó mà bảo toàn được mạng sống.

Ngô Giang vẫn chìa tay về phía tôi, không có vẻ gì là phật ý trước sự chần chừ của tôi.

Tiếng nhạc du dương vang vọng khắp không gian, nhẹ nhàng nhưng tràn đầy tình cảm, dường như có một ma lực khiến cho tất cả mọi người chìm đắm vào những nốt nhạc.

Không quan tâm em thuộc về ai

Không quan tâm tôi là ai

Vũ điệu này là của riêng chúng ta

Nếu đây là tiểu thuyết ngôn tình, trong một đêm như thế này, vào hoàn cảnh như thế này, từ chối một người đàn ông đẹp trai muốn nhảy cùng bạn có vẻ như là một loại tội ác. Đó là tội thờ ơ với cái đẹp.

Tôi nghĩ lý trí của mình không còn đủ tỉnh táo nữa, vì tôi đã đưa tay cho Ngô Giang.

Anh ta cười rạng rỡ, đôi mắt nâu óng ánh giống như mật ong chảy dưới nắng mặt trời.

Chết tiệt, tôi luôn bị đôi mắt đó mê hoặc đến mức toàn hành động đi trước suy nghĩ!

Bóng tối sẽ giữ gìn những bí mật

Lời thổ lộ của tôi chỉ dành cho em

Khi ánh đèn bật sáng, mọi thứ sẽ trở về như lúc ban đầu

Bàn tay của Ngô Giang rất lớn và ấm áp. Tôi không nhớ đã bao lâu mình không nắm tay một người khác giới.

Ngón tay đan vào nhau, bước chân nhịp nhàng theo tiếng nhạc. Cả trái tim và cơ thể đều hoà vào giai điệu nhẹ nhàng mà ngọt ngào ấy.

Trong vài phút ngắn ngủi này

Khi tiếng nhạc chưa kết thúc

Đừng nghĩ đến ai khác

Hãy chỉ nhìn một mình tôi

Chỉ nhìn người đang ở trước mắt em

Người vẫn luôn chờ đợi em từ rất lâu

Tôi không biết vì sao trái tim đột nhiên lại đập nhanh một cách bất thường. Thôi được, cứ coi như đây là tiểu thuyết đi, tạm thời quên chuyện Ngô Giang là thầy giáo, tôi là sinh viên, quên luôn chuyện tôi có thể bị một đám nữ sinh dùng giày cao gót dẫm chết vào ngày mai.

Cô bé lọ lem gặp được Hoàng tử trong vũ hội, khiêu vũ cùng chàng suốt buổi tối và trở về trước khi chuông đồng hồ điểm mười hai giờ.

Nhờ chiếc giày thủy tinh bị rơi nên chàng tìm thấy nàng, giống như kết thúc của hầu hết các câu chuyện cổ tích, họ hạnh phúc bên nhau mãi mãi.

Tại sao chuyện cổ tích đều dừng lại ở một đám cưới và thêm câu họ hạnh phúc mãi mãi, tại sao không có phần kể về cuộc sống sau này của họ?

Tôi nghĩ bởi vì ngay cả người sáng tác ra những câu chuyện ấy cũng biết cuộc đời không đơn giản chỉ là yêu nhau.

Vài cuộc gặp gỡ ngắn ngủi, vài ánh mắt thoáng qua... liệu tất cả những điều đó có đủ để trở thành tình yêu không?

Có khi nào sau này Hoàng tử sẽ hối hận, chàng nhận ra rằng Cinderella không giống như trong tưởng tượng của chàng. Biết đâu điều thu hút chàng chỉ là người con gái bí ẩn trong vũ hội chứ không phải cô bé lọ lem hiền lành.

Tôi đã từng nghĩ nếu như hoàng tử không bao giờ tìm được Cinderella thì sẽ thế nào?

Người con gái xinh đẹp và bí ẩn cùng chiếc giày thủy tinh sẽ trở thành bí mật tuyệt đẹp trong tim chàng. Đó có thể là tình yêu, hoặc chỉ là phút say mê, hoặc một điều gì đó không thể định nghĩa... nhưng chàng chắc chắn sẽ nhớ nó mãi mãi, sẽ khắc ghi tình cảm đó suốt đời. Bởi vì chàng không bao giờ có được nàng, bởi vì nàng biến mất vào khoảnh khắc mà nàng đẹp nhất, và chàng sẽ mãi ghi nhớ hình ảnh ấy.

Chàng không bao giờ nhìn thấy những lúc nàng già nua và xấu xí, không thấy vẻ tức giận hay mệt mỏi của nàng, không thấy nàng biến đổi từ một thiếu nữ xinh đẹp đầy sức sống thành một người đàn bà luống tuổi chua ngoa. Chàng chỉ thấy nàng xinh đẹp, lộng lẫy, bí ẩn đến mức khiến chàng điên cuồng.

Cho dù tôi là một cô bé lọ lem, tôi cũng sẽ không gặp lại Hoàng tử. Hoàng tử có thể là một giấc mơ tuyệt đẹp, nhưng chưa chắc đã là người đàn ông có thể đi cùng tôi đến hết cuộc đời.

Giữa những nốt nhạc du dương của Điệu nhảy bóng tối, tôi vô thức thốt lên câu hát của Lana Del Rey.

“Will you still love me when I’m no longer young and beautiful?”

Will you still love me when I got nothing but my aching soul?”

Có phải anh vẫn sẽ yêu em khi em không còn trẻ trung và xinh đẹp?

Có phải anh vẫn sẽ yêu em khi em chẳng còn gì ngoài tâm hồn đau đớn này?

Ngô Giang cúi xuống bên tai tôi, giọng nói của anh ta rất nhẹ, dường như chỉ còn là một lời thì thầm.

“I will...”

Trong một khoảnh khắc, tôi đột nhiên không muốn rời khỏi người đàn ông này, không muốn buông bàn tay ấm áp đang nắm tay tôi.

“I know you will, I know you will

I know that you will”

Em biết anh sẽ, em biết anh sẽ

Em biết rằng anh sẽ

Khi chuông đồng hồ điểm mười hai giờ, phép màu sẽ biến mất, giấc mộng của Cinderella cũng tan vỡ.

Bản nhạc kết thúc, ánh đèn của vũ hội rực rỡ toả sáng khiến cho tôi tỉnh táo trở lại.

Tôi buông tay Ngô Giang, cố gắng cười gượng gạo, xua tan đi bầu không khí kì lạ đang bủa vây mình.

- Vũ hội kết thúc, thầy thoát nạn rồi!

Ngô Giang mím môi, hình như muốn nói gì đó nhưng lại im lặng. Anh ta quay người bước đi, không hề để ý đến tôi.

Tôi ngẩn người nhìn theo bóng lưng của Ngô Giang, không hiểu sao trong đầu tôi lúc này cứ quanh quẩn lời ca của Young and beautiful.

Will you still love me when I'm no longer young and beautiful?

Will you still love me when I've got nothing but my aching soul?

I know you will, I know you will

I know that you will

30. Chương 30: Muốn Cảm Ơn Tôi?

Sau buổi vũ hội, Ngô Giang và tôi giống như hai người xa lạ. Mỗi lần thấy tôi anh ta đều làm bộ mặt lạnh tanh không cảm xúc, thậm chí còn rất nhanh đi khuất mắt tôi.

Không bị Ngô vạn vẹo bắt nạt nữa đáng lẽ ra tôi phải cảm thấy vui sướng mới đúng, nhưng chẳng hiểu sao tôi không vui chút nào, thậm chí còn thấy trống rỗng khó chịu. Hix, lẽ nào tôi bị bệnh cuồng ngược giống mấy nữ chính trong ngôn tình, đọc truyện nguy hiểm vậy sao?

- Em chào thầy.

- Chào em.

Tiếng Ngô Giang vang lên ở khúc rẽ hành lang. Tôi còn chưa biết nên đối diện anh ta hay bỏ chạy thì lại nghe họ nói chuyện.

- Thầy ơi, cuối tuần này thầy có thời gian không ạ? Bọn em tổ chức một buổi liên hoan nhỏ mừng sinh nhật cô Doãn Huyền.

Cô Doãn Huyền là giáo viên ở khoa Quản trị kinh doanh, rất được sinh viên bên khoa đó yêu mến. Nghe nói cô ấy chưa có bạn trai, bạn học này tự nhiên mời Ngô vạn vẹo đến dự sinh nhật chắc không phải định làm mai mối gì chứ?

- Cuối tuần này tôi có việc bận rồi, xin lỗi các em nhé.

Ngô Giang rất nhanh đã từ chối. Anh ta đi thêm vài bước liền đụng mặt tôi ở góc khuất.

- Em chào thầy. –Tôi cố gắng tỏ ra bình thường.

- Ủ.

Nói xong liền bỏ đi, mắt cũng không thèm liếc một cái.

Ôi trời, rốt cục tôi đã gây tội lỗi to lớn gì mà Ngô vắn vẹo đối xử với tôi kiểu này chứ?

Tôi vay tiền anh ta không trả à, hay là tôi nói xấu sau lưng anh ta?

Không hề, tiền tôi chắc chắn không vay, còn vụ nói xấu thì tôi chỉ nghĩ xấu trong bụng thôi, chưa bao giờ nói ra miệng cả.

Còn vài buổi nữa sẽ kết thúc môn tiếng Anh chuyên ngành. Mọi người trong lớp đều đang bàn tán việc Ngô Giang có dạy tiếp ở trường hay không vì nghe nói cô Lê sắp trở về.

Vấn đề này tôi quả thực cũng hơi tò mò. Ngô Giang đứng trên bục giảng đúng là rất có sức hút, cách giảng bài cũng hấp dẫn hơn nhiều so với hai giáo viên còn lại của môn này.

Nhưng tôi lại mơ hồ cảm thấy Ngô Giang không thật sự thích làm giảng viên.

- Diệp Thư, thầy Ngô Giang nói cuối giờ cậu lên văn phòng gặp thầy. –Lớp trưởng chạy qua nhắc nhở tôi.

Gọi tôi lên văn phòng, vậy là không làm mặt lạnh nữa sao?

Những lần Ngô Giang gọi tôi lên văn phòng hình như đều không có chuyện gì tốt, nếu không phải là bắt tôi đi dự hội thảo cùng thì là tìm kiếm tư liệu, trường hợp tệ nhất còn cho tôi cả đồng bài tập.

Lúc tôi đẩy cửa bước vào thì Ngô Giang đang xem gì đó trên laptop. Anh ta nhìn tôi một cái, gật đầu đáp lại lời chào hỏi của tôi rồi đứng dậy đi về phía bàn tiếp khách.

Hừm, giảng viên tạm thời mà có nguyên cái văn phòng riêng, lại còn trang bị chẳng thua kém gì phòng trưởng khoa, bảo sao thầy hiệu phó không ngứa mắt với Ngô vắn vẹo.

Tôi và Ngô Giang ngồi đối diện nhau, lần này vẻ mặt của anh ta nghiêm túc vô cùng làm tôi bất giác lo lắng.

- Diệp Thư, em có nghĩ tới chuyện đi du học không?

Tôi ngạc nhiên hỏi lại Ngô Giang.

- Đi du học? Em không hiểu ý thầy ạ.

Ngô Giang khoác một tay lên thành ghế, cúc áo cổ mở ra để lộ sợi dây chuyền bạc bên trong. Những ngón tay dài gõ nhẹ lên bề mặt ghế sofa. Cái dáng vẻ này mà đi làm quảng cáo đồ nội thất cũng không tệ đâu, mà tôi nghĩ khả năng đây không lớn lắm vì Ngô Giang đủ sức làm lu mờ mấy thứ nội thất xung quanh mình, nhà sản xuất chắc chắn không thích điều này.

- Hàng năm Oxford đều có học bổng toàn phần dành cho sinh viên quốc tế, tôi có thể giới thiệu em. Trường hợp không thể lấy học bổng trực tiếp từ Oxford tôi sẽ giúp em tìm nguồn tài trợ từ các tổ chức phi chính phủ, rất nhiều sinh viên cũng có cơ hội du học theo cách này. Với khả năng của em mà nói thì tôi nghĩ việc xin tài trợ không có gì khó khăn cả.

Đầu óc tôi ngưng trệ trong vài phút. Thời trung học tôi cũng từng nghĩ đến việc du học, mong muốn của tôi khi đó là nhạc viện NEC ở Boston.

Nhưng khi gia đình tôi sụp đổ, mọi thứ đều tan thành bong bóng xà phòng. Tôi không còn nghĩ đến việc du học nữa, ngay cả âm nhạc với tôi cũng không còn là niềm say mê, chỉ đơn giản là thứ để tôi có thể kiếm tiền.

Đeo đuổi âm nhạc có thể cho tôi và người thân cuộc sống tốt hơn không? Đáp án là không, tôi không phải thiên tài, cho dù có cố gắng hơn nữa cũng chỉ có thể trở thành một pianist tầm tầm trong hàng trăm pianist khác, vì thế mà tôi từ bỏ.

Có lẽ người thực tế như tôi không thích hợp làm nghệ sĩ.

Đến học tại Oxford thực sự là cơ hội hiếm có, không thể tin là nó lại rơi trúng đầu tôi.

Cho dù chưa chắc chắn nhưng chẳng hiểu sao tôi vô cùng tin tưởng vào lời nói của Ngô Giang, dường như chỉ cần tôi nói đồng ý thì anh ta nhất định sẽ giúp tôi có được học bổng.

- Em... muốn suy nghĩ thêm được không ạ? –Tôi ngập ngừng hỏi.

Ngô Giang hơi nhú mồm, có lẽ cảm thấy tôi bị thần kinh nên mới do dự trước cái bánh từ trên trời rơi xuống thế này.

- Được, em cứ suy nghĩ kỹ đi, trả lời cho tôi trước cuối tuần này. Việc xét duyệt học bổng, làm thủ tục, phỏng vấn... cũng cần rất nhiều thời gian, chúng ta phải tiến hành ngay để em có thể nhập học vào năm sau.

Tôi về nhà trong trạng thái không tập trung cho lắm, đi quá cả ngõ vào nhà mình mà không biết.

Về đến nhà, tôi đứng ngẩn người trước cổng một lúc lâu.

Bà tôi đang ngồi nhặt rau ngoài cửa, một lúc lại dầm dẫm vào lưng cho đỡ mỏi. Năm nay bà cũng gần bảy mươi rồi, sức khỏe không còn tốt nữa. Nguồn thu nhập chính trong nhà bây giờ hoàn toàn dựa vào khoản tiền từ việc chơi đàn ở nhà hàng và làm gia sư của tôi.

Nếu tôi đi du học, ai sẽ chăm sóc bà, ai sẽ kiếm tiền?

Tôi đột nhiên cảm thấy câu nói “em muốn suy nghĩ” thật ra rất buồn cười. Có gì để phải suy nghĩ, tôi không thể đi du học mà không quan tâm đến bà ngoại.

Người thân duy nhất còn quan tâm tôi, yêu thương tôi chỉ có bà. Không có trường đại học nào có thể cho bạn một người yêu thương bạn vô điều kiện.

Nếu tôi đến Oxford, tôi sẽ bỏ lại người thân duy nhất của mình.

Đáp án của tôi dĩ nhiên làm Ngô Giang rất rất không hài lòng. Anh ta nhìn tôi đến năm sáu phút, dường như muốn nhìn xuyên đến từng neuron thần kinh của tôi xem có chỗ nào bị chập không.

- Diệp Thư, em có biết một năm có bao nhiêu sinh viên quốc tế có cơ hội lấy được học bổng toàn phần vào Oxford không?

Tôi lắc đầu.

Tôi không biết, cũng không muốn biết.

- Thầy đừng nói, không thì em sẽ day dứt mất ăn mất ngủ vì tiếc đấy ạ!

- Diệp Thư...

- Em không thể đi được. Em thật sự rất cảm ơn thầy vì thầy đã tạo điều kiện cho em.

Ngô Giang im lặng, sau một lúc thì chán nản bảo tôi.

- Được rồi, em về đi!

Tôi ủ rũ đi về phía cửa thì đột nhiên anh ta gọi giật lại.

- Khoan đã!

- Dạ, thầy còn việc gì dặn em?

Ngô Giang lấy một tấm danh thiếp ra rồi đưa cho tôi. Trên đó có tên của một người nước ngoài kèm theo số điện thoại.

- Em gọi cho ông Simon, ông ấy và vài người bạn đang cần một giáo viên dạy tiếng Việt. Tiền lương không tồi đâu.

Tôi nhận tấm danh thiếp, tần ngần không biết nên làm thế nào. Ở cương vị của một giáo viên Ngô Giang đã giúp tôi quá nhiều. Rõ ràng có rất nhiều sinh viên nhưng anh ta lại dành cơ hội xin học bổng cho tôi, thậm chí còn giúp tôi tìm việc làm thêm.

- Thầy, em...

- Muốn cảm ơn tôi?

Tôi gật đầu. Ngô Giang lúc này mới mỉm cười, cuối cùng ngài tử lạnh cũng chịu giãn cơ mặt, cả tuần nay hề thấy mặt anh ta là y như gió mùa đông bắc về.

- Em nợ tôi cũng không phải chỉ lần này, nói mồm cảm ơn thì không đủ. Đợi sau này tôi sẽ tính toán với em.

Thật là... (=.) Bầu không khí thân tình bị anh ta phá hỏng mất rồi. Tôi còn tưởng sẽ có một màn cảm động tình thầy trò như trong phim chứ, Ngô Giang đúng là có cái miệng quạ, làm tụt hết cả cảm xúc.

Năm ấy tôi chưa bao giờ tự hỏi vì sao Ngô Giang đột nhiên gấp rút muốn tôi đi du học, càng không ngờ rằng sau lần gặp mặt ở văn phòng, cái người phiền phức lúc nào cũng làm tôi bực mình ấy lại biến mất khỏi cuộc sống của tôi nhanh như một cơn gió.

31. Chương 31: Lãng Quên

Tuần kế tiếp Ngô Giang không lên lớp. Bọn tôi được nghỉ luôn hai buổi tiếng Anh chuyên ngành.

Không biết Ngô Giang vì sao lại xin nghỉ, hay là anh ta bị ốm? Tôi có số điện thoại của Mr.Ngô nhưng chưa từng chủ động gọi cho anh ta bao giờ, càng không biết nên lấy lý do gì để gọi nữa.

Hỏi thăm sức khỏe? Hừm, lý do này nghe có vẻ hợp lý. Dù sao thì Ngô Giang cũng là thầy giáo, tôi hỏi thăm anh ta là chuyện rất bình thường, không có gì mờ ám cả.

Bấm số rồi lại tắt đi, cứ thế mười mấy lần, sau cùng tôi cũng lấy hết can đảm gọi một cuộc tử tế, không ngờ đến phải nghe tổng đài trả lời.

“Số máy quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được...”

Hừ, Ngô vẫn vẹo đáng ghét, tại sao lại tắt điện thoại chứ?

Tuần tiếp theo, bên khoa thông báo Ngô Giang đã chính thức xin nghỉ, cô Lê trở về dạy lớp tôi.

Tin này thật sự quá bất ngờ, tôi còn chưa kịp hiểu vì sao Ngô Giang lại rời đi đột ngột như vậy, chỉ cách đó mười ngày anh ta còn tỏ ý muốn giúp tôi tìm học bổng du học.

- Cậu biết chuyện vì sao thầy Ngô Giang lại xin nghỉ không? -Cô bạn bên cạnh huých tay tôi.

- Vì sao?

- Bác mình làm ở phòng giáo vụ, bác ấy nói thầy Ngô Giang đi Mỹ rồi, hình như là để kết hôn. Nghe nói gia thế của thầy ấy không tầm thường đâu. Vợ sắp cưới là... người mẫu gì đó... ừm... mình cũng không biết tên.

Chiếc bút trong tay tôi vô thức rạch một đường dài lên trang giấy, mạnh đến nỗi làm rách sang cả trang tiếp theo.

Vợ chưa cưới?

Ngô Giang đi Mỹ để kết hôn? Chuyện này quá mức vô lý, sao anh ta phải gấp rút làm đám cưới như vậy chứ?

Cách đây hơn một tuần anh ta không hề có dấu hiệu nào chứng tỏ mình sắp kết hôn, còn định giúp tôi tìm tài trợ học bổng. Ngô Giang không nói gì với tôi hết...

À, mà vì sao lại phải nói với tôi chứ, tôi chỉ là một sinh viên, hoạ chăng là Ngô Giang ưu ái tôi hơn so với những người khác nhưng không có nghĩa là anh ta coi tôi quan trọng. Những suy nghĩ viển vông của tôi chắc là hậu quả của việc đọc quá nhiều tiểu thuyết.

- Nghe nói vợ sắp cưới của thầy là bạn học từ thời phổ thông, hai người họ yêu nhau lâu lắm rồi, lãng mạn nhỉ! - Cô bạn bên cạnh vẫn hết sức hào hứng với chủ đề này.

Tôi chỉ muốn ngay lập tức bịt tai lại.

Ngô Giang đã từng kể với tôi về mối tình đầu của mình. Cô lớp trưởng lớp bên cạnh, hai người họ vô tình gặp nhau trên sân thượng trường trung học...

Mối tình kéo dài nhiều năm, chia tay rồi lại về bên nhau. Sắp có một đám cưới, vậy là kết thúc OE có thể sửa thành HE rồi.

Đây là tin vui đúng không? Hai người yêu nhau cuối cùng cũng đến được với nhau, nên chúc mừng bọn họ.

Nhưng mà tôi không vui một chút nào.

Không hiểu tôi bị làm sao nữa, cảm giác duy nhất bây giờ là khó chịu đến phát điên.

- Ê, Diệp Thư, cậu đi đâu đấy?

Tôi mặc kệ tiếng gọi phía sau, bực bội xách túi đi ra khỏi lớp. Kể từ lúc vào đại học thì đây là lần đầu tiên tôi bỏ học mà chẳng có lý do gì.

Chạy tới công viên Mùa thu vàng, tôi mua một vé vào cửa rồi tìm tới góc vắng người, ngồi thừ trên ghế đá.

Ngô Giang đáng ghét, đang yên đang lành từ Oxford chạy về thành phố H làm gì chứ, sao không đi Mỹ mà kết hôn luôn!

Tại sao lại tới thành phố H, tại sao lại vào đại học A, tại sao lại khuấy động cuộc sống của tôi?

Tệ nhất là anh ta khuấy động tất cả rồi bỏ đi mà không nói một lời.

Cái cảm giác bị vứt bỏ lại một lần nữa kéo đến. Người đầu tiên vứt bỏ tôi là bố tôi, sau đó là Cao Phi, bây giờ là Ngô Giang.

Không, nói thế thì không công bằng cho Ngô Giang. Anh ta không hề giống hai người kia, chưa bao giờ cố tình làm tổn thương tôi.

Bố tôi vứt bỏ tôi bởi vì ông ấy không cần một đứa con gái của người phụ nữ mà ông ta chỉ đơn thuần lợi dụng.

Cao Phi vứt bỏ tôi bởi vì anh ta vốn không hề thích tôi.

Còn Ngô Giang, từ đầu tới cuối thật ra giữa chúng tôi không có gì cả. Không bày tỏ, không hứa hẹn, có lẽ anh ta tốt với tôi bởi vì anh ta dư thừa lòng trắc ẩn...

Cái khoảnh khắc trên sân thượng đêm hôm ấy, khi Ngô Giang thì thầm hai chữ "I will" vào tai tôi, có thể chỉ là sự xúc động nhất thời. Vào một đêm như thế, trong khung cảnh như thế, trước một câu hỏi như thế... chắc người ta thường dễ dàng xúc động đáp trả.

Người phụ nữ mà Ngô Giang kết hôn chắc chắn là người anh ấy rất yêu, có thể có một tình yêu kéo dài nhiều năm là điều không dễ dàng.

Tôi nên chúc mừng bọn họ. Cho dù là vì lý do gì thì những việc Ngô Giang đã làm cho tôi cũng khiến tôi vô cùng cảm kích.

Giữa chúng tôi đã từng có một khoảng thời gian tốt đẹp.

Khi Ngô Giang ở bên cạnh tôi chỉ toàn cau có với anh ấy, khi anh ấy rời đi thì ngược lại tôi chỉ toàn nhớ tới những điểm tốt của anh ấy.

Có lẽ chúng tôi quả thực giống như Hoàng tử và Cinderella, chỉ là không có chiếc giày thủy tinh nào để gắn kết, cũng không phải tất cả các cô bé lọ lem đều có thể ở cạnh hoàng tử.

Tôi nhìn lên bầu trời xanh thẳm, sắc xanh tuyệt đẹp ấy không hiểu sao lại khiến lòng tôi trống trải, giống như thiếu mất một phần quan trọng.

Mọi giấc mơ dù đẹp đến đâu cũng đến lúc kết thúc, bởi vì bạn luôn phải tỉnh dậy vào ngày hôm sau.

Năm năm, mười năm, hai mươi năm nữa... có lẽ một ngày nào đó chúng tôi sẽ gặp lại nhau. Khi đó tôi nhất định sẽ chân thành nói một câu chúc mừng Ngô Giang, thêm cả lời cảm ơn chưa kịp nói nữa.

Dù sao cũng không phải là bây giờ, bởi vì lúc này tôi vẫn thấy không thoải mái khi nghĩ đến đám cưới của anh ấy.

Haiz... thật không biết tôi bị bệnh gì nữa.

Cảm giác khó chịu này chắc chỉ cần ngủ một giấc là biến mất.

.....

Vài tháng ngắn ngủi năm thứ hai đại học trở thành khoảng thời gian rất đặc biệt trong lòng tôi.

Mỗi ngày trôi qua ký ức vẫn còn nguyên, chỉ có hình bóng người đó ngày càng mờ nhạt.

Mắt anh ấy màu nâu, là cái màu trong bóng râm thì giống như hạt dẻ, khi ra ánh sáng thì giống như mặt ong.

Anh ấy cười rất đẹp, chỉ là đẹp như thế nào tôi cũng không hình dung nổi nữa. Ngay cả giọng nói trầm ấm, hơi khàn đầy quyến rũ từng làm tim tôi loạn nhịp cũng bị năm tháng làm phai mờ.

Tôi không biết tại sao người đó lại dễ dàng biến mất trong trí nhớ của tôi như vậy, có thể vì tận sâu trong lòng tôi không cứng rắn, không phóng khoáng như mình tưởng. Không phải là tôi không bị thương một chút nào, không đau lòng một chút nào.

Cho nên một cách vô thức tôi lãng quên anh ấy.

Thế cũng tốt, quên đi cũng tốt, không nhớ rõ cũng không sao, chỉ cần biết trong đời từng có một người như thế, một người khiến cho tôi bực bội cũng khiến tôi cảm động. Một người giống như cây xương rồng trên hoang mạc, bề ngoài có hoa rực rỡ, cũng có gai nhọn làm tôi muốn cách xa, nhưng bên trong lại chứa đầy nước ngọt.

Thời gian bào mòn Ngô Giang trong trí nhớ của tôi rồi lại trả về một Ngô Giang bằng xương bằng thịt.

Tôi vẫn nhớ lúc đứng trên bục cao, trước mặt hội đồng chấm khoá luận và rất nhiều sinh viên. Khi tôi bình tĩnh bảo vệ khoá luận, phía dưới hàng ghế khách mời, trong một tích tắc tôi đã bị lạc vào ánh nhìn màu nâu dịu dàng của người đó.

Chiếc điện thoại hiện lên tin nhắn từ một số máy lạ, chỉ vồn vện mấy chữ “Gặp tôi ở sân thượng nhà A lúc bảy giờ tối”.

Tôi đã không đi, bởi vì ngay sau khi buổi bảo vệ kết thúc Nguyên Bảo hẹn gặp tôi ở công viên Mùa thu vàng rồi ngỏ lời cầu hôn tôi.

Tôi không thể bỏ mặc người đàn ông mà tôi vừa nhận lời cầu hôn để chạy đi gặp người mà tôi từng có cảm tình, nói thế nào cũng rất giống một sự phản bội.

Nhưng hoá ra tôi không kiên định như mình tưởng.

Mười giờ tối hôm ấy, sau khi chia tay với Nguyên Bảo không hiểu sao tôi lại đi bộ đến trường. Giờ này thì chắc chắn không thể vào bên trong được nhưng tôi vẫn đến.

Tôi đứng bên ngoài cổng trường, nhìn chăm chú lên sân thượng nhà A.

Trời rất tối, một đêm không trăng sao, mây dày che kín tất cả ánh sáng.

Ngô Giang chắc chắn không còn ở đó nữa nhưng không hiểu sao tôi vẫn ngốc nghếch đứng ở cửa cổng nửa tiếng đồng hồ.

Quá khứ đẹp dễ đến mấy cũng không thể quan trọng bằng hiện tại, có lẽ tôi muốn tạm biệt một lần cuối cùng người đàn ông đã từng ghi dấu trong những năm thanh xuân tươi đẹp nhất.

Tôi hy vọng anh ấy hạnh phúc, những tình cảm trước đây tôi đã để nó ngủ yên. Còn anh ấy, anh ấy từng có những cảm xúc như thế với tôi không?

Có cũng được, không cũng được, Ngô Giang đã ở bên cạnh người phụ nữ mà anh ấy yêu. Tôi cũng thế, tôi cũng sẽ ở bên cạnh người đàn ông mà tôi yêu.

Cả hai chúng tôi nhất định đều sẽ có được hạnh phúc.

32. Chương 32: Chúng Ta Không Phải Quan Hệ Bất Chính

Sau chừng ấy năm, Ngô Giang có hạnh phúc hay không thì tôi không rõ. Nhưng tôi chắc chắn là thế thảm. Nếu thời gian quay ngược lại, có lẽ ngày bảo vệ khóa luận ấy tôi sẽ không đến công viên Mùa thu vàng mà lên sân thượng nhà A.

Tôi không biết vì sao Ngô Giang lại muốn gặp tôi ở đây, nhưng ngay cả nếu anh ấy chỉ muốn nói vài lời hỏi thăm với tôi cũng tốt, chí ít tôi sẽ không vội vàng nhận lời cầu hôn của Nguyên Bảo, chỉ cần gặp Ngô Giang, tôi nhất định sẽ phân vân.

- Em vẫn ổn chứ? –Ngô Giang nhẹ giọng hỏi tôi.

Câu diễn hình mà những người tình cũ sẽ nói với nhau khi gặp lại là gì? Em có khỏe không? Em vẫn sống tốt chứ? Đạo này em thế nào?...

Thật ra những lời hỏi thăm ấy cũng không khác gì một câu hỏi thăm thông thường với những bạn bè khác. Ngay cả một người chỉ từng quen biết sơ sơ thì lâu ngày không gặp chắc chắn bạn cũng sẽ hỏi một câu tương tự như vậy.

Điều duy nhất khác biệt là tâm ý của người hỏi.

Bạn có muốn biết một người quen ngày trước chẳng mấy thân thiết sống như thế nào không? Có thật lòng quan tâm công việc hay tình cảm của người đó không? Tôi dám chắc là không có hoặc nếu có thì rất ít.

Nhưng nếu đó là người bạn từng yêu, bạn đương nhiên sẽ muốn biết người đó bây giờ sống như thế nào, có ổn hay không.

Tôi từng đọc ở đâu đó rằng nếu ai nói không hề quan tâm người tình cũ của mình hiện giờ sống ra sao thì chỉ có hai khả năng, một là nói dối, hai là yêu không đủ sâu sắc.

Tôi và Ngô Giang không tính là tình nhân, nhưng cái mối quan hệ lửng lơ ấy lại khiến tôi không thể bình thản đối diện với anh ấy.

- Em vẫn ổn.

Đó chỉ là một lời nói dối vụng về. Nếu cuộc sống của tôi ổn thì tôi và anh ấy sẽ không bao giờ gặp nhau ở quán bar, càng không thể có tình một đêm trong khách sạn.

- Em không ổn. Nếu chồng em tốt với em thì em đã không đi bar uống say mềm như vậy.

Ngô Giang chủ động nhắc đến chuyện đáng xấu hổ ấy làm tôi cứng họng, cái người đàn ông đáng ghét này, chẳng lẽ anh ấy không thể cư xử theo cách hầu hết người tình cũ khi gặp nhau vẫn thực hiện à?

Chỉ cần hỏi thăm vài câu, nói chuyện nhẹ nhàng rồi ai đi đường nấy là được, cứ chọc khoét chỗ đau của tôi làm gì chứ.

- Chuyện đó... thầy đừng nhắc tới nữa!

- Tôi không còn là thầy của em nữa, không cần gọi như vậy!

Không gọi bằng thầy thì gọi bằng gì?

Tôi nhanh chóng cãi lại.

- Một ngày làm thầy, cả đời làm cha. Em làm sao tự tiện gọi thầy theo cách khác được.

Ngô Giang đưa tay vén một lọn tóc của tôi ra sau tai, khoé môi cong lên nụ cười giễu cợt.

- Không phải tôi biến thái, nhưng mà quan hệ của chúng ta cũng đã đến mức lên giường rồi. Em cảm thấy câu “cả đời làm cha” áp dụng vào tôi và em không phải rất kì quặc à, sau chuyện đó em thật sự thấy tôi có thể làm cha em sao?

- ...

Thôi được, không nên tức giận. Dù sao thì từ trước tới nay tôi chưa bao giờ đấu võ mồm giỏi hơn Ngô Giang.

Ánh nắng phủ lên gương mặt Ngô Giang làm tôi có chút cảm giác không chân thực. Thời gian đúng là không bỏ qua ai, nhưng dấu vết năm tháng trên Ngô Giang lại không làm anh ấy già đi, chỉ trở nên trầm ổn quyền rũ hơn.

Người đàn ông đang ngồi bên cạnh tôi có lẽ không còn là người bảy năm trước đã nhảy cùng tôi trên sân trường đại học nữa.

Ngô Giang của bảy năm trước giống như mặt trời, rực rỡ đến mức khiến người ta kinh ngạc. Ngô Giang bây giờ lại mang vẻ lạnh lùng, trong đôi mắt màu hạt dẻ phủ một lớp tang thương mơ hồ.

- Em nghe nói thầy đã kết hôn, còn có con trai nữa, chúc mừng thầy. –Tôi cố xua tan đi cảm giác ngại ngùng.

Ánh nhìn của Ngô Giang đột nhiên trở nên bén nhọn.

- Khi em kết hôn tôi cũng chưa chúc mừng em.

Cuộc hôn nhân của tôi có gì để chúc mừng?

Đến bây giờ chính tôi cũng không biết mấy năm qua rốt cục tôi và Nguyên Bảo đã sống với nhau như thế nào, vì sao Nguyên Bảo lại kết hôn với tôi.

Có lẽ cả đời tôi cũng không giải đáp nổi câu hỏi này, chỉ có thể chấp nhận những suy đoán mơ hồ.

Ngón tay lạnh như băng của Ngô Giang đột nhiên chạm lên gương mặt tôi, mơn man dọc theo gò má xuống đến môi.

- Tôi đã nói rồi, em nhất định sẽ ly hôn với cậu ta.

Tôi không thích Ngô Giang cư xử như thế này. Anh ấy trở nên quá mức xa lạ, không phải là Ngô Giang mà tôi đã biết.

- Thầy nói không sai, em đúng là đã ly hôn với Nguyên Bảo. Nhưng thầy vẫn là người có gia đình...

Câu này ngụ ý là thầy mau bỏ tay ra, đừng có làm cái hành động như đang tán tỉnh vậy.

- À, phải nói rằng em đúng là một học trò xuất sắc. Chuyện gì em cũng đi trước tôi, chuẩn bị kết hôn trước, ngay cả ly hôn cũng xong trước.

Không phải là Ngô Giang kết hôn từ khi tôi còn đang học năm thứ hai sao?

Tôi lạnh lùng gỡ tay Ngô Giang, thản nhiên mỉm cười.

- Cảm ơn thầy. Khi nào em kết hôn lần tiếp em nhất định sẽ mời thầy.

Ngô Giang ghé sát vào tai tôi, hơi thở lạnh lẽo phả lên da thịt làm tôi rùng mình.

- Không cần em phải mời, đám cưới tới của em tôi nhất định sẽ có mặt.

- Hy vọng là thầy không tới phá hoại.

- Em có thấy ai tự phá hoại đám cưới của mình không?

- ...

Tôi ngoảnh mặt đi không nhìn Ngô Giang. Anh ấy không hề tức giận, ngược lại còn bật cười.

Cười cái gì chứ, tôi có phải trẻ con đâu mà tin vào mấy lời chọc ghẹo kiểu đấy. Tôi lạnh giọng mĩa mai.

- Thầy muốn phạm tội trùng hôn à? Đã kết hôn rồi mà còn kết hôn tiếp với người khác là vi phạm pháp luật, có thể sẽ phải đi tù đấy. Thầy thích du lịch trại giam cho biết đó đây thì tùy, em thì không có hứng thú.

- Có một số chuyện sau này em sẽ hiểu. –Giọng nói của Ngô Giang mang theo vài phần bất đắc dĩ. –Tôi không thích em gọi tôi là thầy, sửa cách xưng hô đó đi!

- Em không thích.

Cả người tôi bỗng nhiên bị ôm chặt. Ngô Giang dựa đầu lên vai tôi, thở dài mệt mỏi.

- Tôi ghét nhất là làm giáo viên. –Trong giọng nói còn mang theo vài phần uất ức. –Đừng gọi tôi như thế nữa.

Đùa sao, nếu ghét thì tại sao năm đó anh ấy lại đến đại học A chứ?

- Tôi đã từ chối lời mời của chủ nhiệm khoa rồi. Nếu không phải tôi phát hiện ra con nhím mà tôi vẫn muốn đem về nuôi chạy vào trong đại học A thì tôi cũng không cần vào đó làm gì.

Tôi hơi cắn môi.

Cái này là thật hay giả vậy? Vì muốn bắt một con nhím mà phải vào làm giảng viên trong trường đại học à?

Hừm, cũng có thể lắm, trên đời này thiếu gì chuyện kì lạ, Ngô Giang lại còn là người hành tinh khác nữa, mục đích đến trái đất của anh ấy là gây ra cả đống việc lộn xộn rồi bỏ đi mà.

- Sau đó anh có tìm được con nhím đó không?

Ngô Giang hơi cứng người lại. Tôi bực bội hừ lạnh, không phải anh ấy muốn tôi sửa cách xưng hô sao, tự nhiên lại có phản ứng như thế là ý gì?

- Tìm được, nhưng trong lúc tôi bắt cần con nhím của tôi đã bị người khác bắt về nuôi mất. –Đôi môi khẽ chạm vào vành tai làm tôi có cảm giác buồn buồn. Dù không nhìn thấy nhưng tôi cũng có thể nghe được anh ấy đang cười.

Thật may cho con nhím đó. Ngô Giang vốn tính tình quái gở, ai mà biết được anh ấy có thật sự yêu động vật không, không chừng mục đích nuôi nó của Mr.Ngô là dùng làm thực phẩm dự trữ trong trường hợp khẩn cấp cũng nên.

- Anh có thể cách em xa một chút không? –Tôi cố gắng đẩy Ngô Giang ra khỏi mình. –Dù sao anh cũng là người đã có gia đình, em không muốn mang tiếng là có quan hệ bất chính với chồng người khác.

Một đêm ở khách sạn là lúc tôi thần trí hồ đồ, cả Ngô Giang chắc cũng say nên hành động thiếu kiềm chế. Loại chuyện này không nên tiếp tục nữa, một cuộc hôn nhân thất bại đã đủ để tôi mệt mỏi rồi, bây giờ còn vướng vào quan hệ với một người đàn ông có vợ kiêm thầy giáo cũ thì chắc tôi bị trầm cảm mất.

Ngô Giang bất ngờ cắn lên cổ tôi. Bàn tay đang nắm tay tôi siết mạnh đến phát đau.

- Em am hiểu nhất là làm tôi phát điên.

- Anh làm gì vậy, mau buông em ra! –Tôi giãy dụa tìm cách thoát thân. –Đây là quái rối.

Ngô Giang càng ra sức ôm tôi, môi cũng chèn ép lên, ngăn không cho tôi nói mấy câu khó nghe.

Tôi kiên quyết cắn chặt miệng. Mắt trợn trừng nhìn Ngô Giang đầy bất mãn. Đừng tưởng tôi sức yếu thì dễ bị bắt nạt, hôm nay tôi không tin là lại để anh ấy được lợi.

Ngô Giang rời khỏi môi tôi, vẻ mặt âm trầm, rõ ràng là tức giận. Anh ấy nghiêng răng thốt lên.

- Lần trước tôi về Mỹ đã hoàn tất thủ tục ly hôn, chúng ta không phải quan hệ bất chính, em hài lòng rồi chứ?

33. Chương 33: Anh Muốn Chúng Ta Bắt Đầu Lại

Tôi không tin nổi thốt lên:

- Người như anh mà cũng bị vợ bỏ?

Ngô Giang trợn trừng mắt, dường như chỉ hận một nỗi không thể bóp chết tôi.

- Diệp Thư, em...

- Không phải à, lẽ nào là anh bỏ vợ?

Im lặng.

- Vậy là anh bỏ vợ sao? Đúng là người đàn ông xấu xa! –Tôi nhả mày kết luận.

Ngô Giang bực bội cắn lên môi tôi.

Hừ, người chứ có phải con cún đâu, sao lại hờn chút là cắn người khác!

- Chuyện giữa anh và cô ấy không phải như em nghĩ. –Ngô Giang lạnh lùng nói. –Đừng đánh đồng anh với cái người đã bỏ rơi em vì người phụ nữ khác như cậu ta.

Tim tôi khẽ nhói lên.

Cậu ta trong miệng Ngô Giang chắc chắn là ám chỉ Nguyên Bảo.

- Không, anh ấy không phải...

Tôi bối rối không biết phải giải thích thế nào. Chính tôi cũng không rõ sự thật về Nguyên Bảo, chỉ là tôi cảm thấy anh ấy không phải loại đàn ông đó.

Vòng tay đang ôm tôi đột nhiên siết chặt hơn. Tôi khó chịu vùng vẫy thì Ngô Giang ghé sát vào tai tôi, gần từng tiếng lạnh lùng.

- Diệp Thư, anh sẽ không nhu nhược như năm năm trước nữa. Nếu khi đó anh ngăn cản em nhận lời cầu hôn của cậu ta thì hai chúng ta đã không lãng phí năm năm. Quên cậu ta đi! Sau này anh sẽ đối tốt với em.

- Ý anh là gì?

- Anh muốn chúng ta bắt đầu lại.

Tôi ngơ ngác mất một lúc mới hoàn toàn hiểu được những lời Ngô Giang vừa nói. Anh ấy muốn chúng tôi bắt đầu lại...

- Tại sao?

- Anh đối với em thế nào chẳng lẽ em không phát hiện? Diệp Thư, anh thật sự nghiêm túc. Anh cũng ba mươi mấy tuổi rồi, không muốn mất thời gian chơi trò đuổi bắt của những người trẻ nữa. Anh muốn em ở bên cạnh anh.

Một phụ nữ hai mươi bảy tuổi, đã ly hôn, sự nghiệp chỉ ở mức bình thường, gia cảnh không có nổi một chỗ dựa như tôi có phải nên cảm thấy mình vô cùng may mắn nên mới được một người đàn ông xuất sắc như anh ấy ngỏ lời không?

Đã bảy năm trôi qua, cả tôi và Ngô Giang bây giờ đều không phải là con người trước đây. Giữa hai chúng tôi không phải chỉ có khoảng cách về thời gian mà còn cả hai cuộc hôn nhân tan vỡ.

Có thể bắt đầu lại không? Tôi không rõ, cũng không có lòng tin.

Tôi không biết điều gì đã khiến một Ngô Giang tình quái hay cười biến thành một người đàn ông lạnh lùng.

Ở bên cạnh anh ấy bây giờ không phải là cảm giác vui vẻ nhẹ nhõm trước đây, Ngô Giang hiện tại làm tôi e ngại.

- Em xin lỗi. Em cần thời gian để suy nghĩ, chuyện này quá bất ngờ. Chúng ta chỉ mới gặp lại nhau.

Ngô Giang im lặng nhìn tôi. Trong đôi mắt nâu hạt dẻ phủ một màn sương ảm đạm khiến cho trái tim tôi bỗng nhiên buông từng nhịp nặng nề.

- Em nói đúng. Đối với em lời đề nghị của anh rất bất ngờ, nhưng em biết không? Anh đã chờ ngày này bảy năm rồi.

Tôi không biết, dĩ nhiên là tôi không biết.

Nếu bảy năm trước tôi biết Ngô Giang yêu tôi, nếu năm năm trước tôi biết anh ấy chưa kết hôn, anh ấy quay về để tìm tôi... thì mọi chuyện nhất định sẽ khác.

Nhưng trên đời này vốn không có nếu như.

Người mà anh ấy chờ đợi bảy năm là Diệp Thư khi hai mươi tuổi. Tôi không còn là cô gái đó nữa.

Tôi không còn sự kiêu ngạo và trong sáng của năm tôi hai mươi tuổi, không còn sự dũng cảm và gan lì khi đó.

Bảy năm, tôi đã khuất phục trước sức mạnh của tiền bạc và quyền lực. Chấp nhận làm một người vợ hờ để có thể dựa vào tài chính của chồng, chấp nhận cúi đầu trước kẻ thù bởi vì không thể kháng cự.

Tôi biết thời thế, biết phải lấy lòng người khác để tạo dựng quan hệ ỉnh, biết phải lợi dụng cơ hội để thăng tiến.

- Anh thích em ở điểm nào? -Tôi cố gắng trấn tĩnh hỏi Ngô Giang.

Ngô Giang khẽ mỉm cười, giọng nói mang theo sự nhu hoà ấm áp.

- Anh thích em bướng bỉnh, dễ tức giận, bề ngoài lạnh lùng nghiêm túc nhưng cái đầu toàn ý tưởng tình quái, thích đáng vẻ trợn mắt nhe nanh của em, thích nhìn em lúng túng... thích rất nhiều.

À, thì ra đúng là anh ấy thích tôi như thế.

Anh ấy thích Diệp Thư của bảy năm trước.

Nhưng mà tôi đã đánh mất cô gái đó rồi. Kể từ cái đêm tân hôn kia, cô gái mà Ngô Giang yêu đã triệt để biến mất.

- Ngô Giang, chúng ta không thể đâu.

Ngô Giang chăm chú nhìn tôi, ánh mắt mang theo vẻ bướng bỉnh không chấp nhận.

- Vì sao?

Bởi vì người anh yêu... cũng không phải là em.

Giữa hai chúng ta có lẽ chỉ là chút nuối tiếc của quá khứ. Giống như chàng Hoàng tử trong câu chuyện cổ tích, nếu chàng không tìm được Cinderella, suốt đời chàng sẽ nhớ mãi bóng hình người con gái bí ẩn trong đêm vũ hội.

Còn Cinderella, nàng có yêu Hoàng tử không hay chỉ coi chàng như một giấc mơ tuyệt đẹp thời thiếu nữ?

Bảy năm, chừng ấy thời gian đủ để thức tỉnh mọi giấc mơ.

- Em thật sự không biết. Em cần thêm thời gian. -Tôi chỉ có thể nói như thế.

Cảm xúc của tôi lúc này rất hỗn loạn.

Ngô Giang nắm tay tôi đứng dậy, nhẹ giọng nói.

- Anh đưa em về.

- Không, em sẽ tự về. –Tôi cố gỡ tay anh ấy ra.

Sắc mặt Ngô Giang đột nhiên lạnh đến mức có thể đóng băng cả nước.

- Em có thể lựa chọn, một là anh đưa em về. Hai là em đi về cùng anh, không có cách thứ ba.

34. Chương 34: Chúng Ta Sẽ Là Cặp Đôi Kiểu Mẫu Về Sự Tiết Kiệm

Tĩnh Thành dựa người vào cửa sổ, quan sát khung cảnh bên ngoài rồi làm như vô tình hỏi tôi.

- Người đàn ông dạo này hay đến đón cô là ai thế?

Bàn tay đang gõ phím của tôi hơi dừng lại.

Kể từ lúc gặp nhau ở công viên Mùa thu vàng Ngô Giang vẫn đưa đón tôi hàng ngày, bất chấp cả việc tôi đã bày tỏ thái độ chống đối. Mặc dù tôi nói rằng mình cần thời gian suy nghĩ nhưng Mr.Ngô lại ngang ngạnh chạy theo tôi mỗi ngày.

Lý do Ngô Giang đưa ra là nếu để tôi thanh thoi suy nghĩ thì chắc chắn tôi sẽ đem chuyện này vứt xó, rồi đến mặt mũi anh ấy thế nào tôi cũng quên chứ đừng nói đến một câu trả lời.

Nói thật là tôi cũng không hiểu mình bị làm sao nữa, ban đầu tôi còn rất kiên quyết muốn từ chối Ngô Giang, kết quả là sau một lúc liền bị anh ấy làm loạn hết cả đầu, đành mặc kệ Mr.Ngô tự tung tự tác.

- Một người bạn thời đại học của em. –Tôi trả lời qua loa.

Tĩnh Thành nhướn mày, khoé môi hơi nhếch lên.

- Vậy à? Người bạn này của cô xem ra là đại gia thì phải. Chiếc Audi kia cũng phải có giá đến hai trăm nghìn đô.

Tôi không trả lời, nhanh chóng tắt laptop rồi thu dọn tài liệu ra về.

Mãi tới khi ngồi vào ô tô tôi vẫn cảm thấy ánh mắt của Tĩnh Thành ở phía sau. Nói thật là sau khi ly hôn Ngô Giang là người đàn ông đầu tiên xuất hiện bên cạnh tôi, muốn không bị chú ý cũng khó.

Ở chỗ làm tôi kiên quyết không cho anh ấy ra khỏi xe, tôi thật sự không hy vọng những người ở văn phòng biết mặt Ngô Giang.

- Em muốn ăn gì? –Ngô Giang liếc qua sắc mặt tôi.

Tôi suy nghĩ một lát, cảm thấy gần đây ngày nào cũng ăn hàng đến phát chán rồi.

- Đi siêu thị, em sẽ nấu cơm ở nhà.

- Ừ! –Ngô Giang chỉ đáp một tiếng gọn lỏn.

Đây là lần đầu tiên tôi tỏ ý muốn để Ngô Giang vào nhà mình, sao phản ứng của anh ấy lại yếu ớt như vậy?

Tôi nghi hoặc quay sang nhìn thì thấy khoé môi người kia cong lên, rõ ràng là đang cười.

Hai chúng tôi cùng vào siêu thị. Tất nhiên là Ngô Giang giữ trọng trách đẩy xe, tôi vốn định đi thẳng vào khu vực các quầy thực phẩm để mua đồ ăn nhưng Ngô Giang cứ chốc chốc lại dừng xe ở những gian bán vật dụng cá nhân rồi nhặt một đồng thứ như bàn chải đánh răng, đồ lót, áo ngủ, dầu gội đầu, khăn mặt... bỏ vào xe.

Anh ấy sống một mình, mua đồ dùng cũng không lạ, nhưng mà mua đồ có cần thiết phải dùng về mặt hờ hững như vậy không?

- Anh cười gì thế?

- Ở đây có luật nào cấm cười à?

- Không, nhưng mà ... sao trông mặt anh cứ gian gian!

Ngô Giang cau mày, cúi đầu ghé sát vào tai tôi.

- Diệp Thư, anh đói rồi, nếu em không nhanh chóng mua thức ăn thì anh sẽ ăn em để lót dạ đấy.

Tôi hoảng hồn quan sát xung quanh xem có ai nghe thấy không. Ngô Giang đáng ghét, ở chỗ đông người mà ăn nói ám muội như thế người ta lại tưởng chúng tôi có gian tình.

- Anh đói...

- Em đi mua đồ ăn ngay, anh đừng nói nữa! –Tôi vội vã cắt lời Mr.Ngô, để phòng anh ấy lại phun ra một câu sắc mùi ám muội nào đó.

Khoai sọ, lạc, đậu phụ, cà tím, sườn, rau muống, sốt mayonnaise, trứng, bột chiên xù. Tôi kiểm lại xe hàng một lần nữa, thấy không thiếu gì mới ra lệnh cho Mr.Ngô đẩy xe ra quầy thanh toán.

Nhân viên thu ngân vừa quét giá vừa liếc mắt nhìn Ngô Giang rồi lại nhìn tôi.

Hừ, có cần phải dùng vẻ mặt tò mò cộng gan tị một cách công khai như thế không?

Tốt xấu gì thì tôi cũng được xem như mỹ nhân một thời của trường đại học A. Tuy là Ngô Giang trông rất bắt mắt nhưng đây là nhờ di truyền từ ông ngoại anh ấy, nếu không thì chắc gì anh ấy đã dễ nhìn hơn tôi.

Ánh mắt của cô thu ngân này rõ ràng là “ghen tị với chị ta quá, chị ta may mắn thật đấy”. Một điểm xấu của việc đi cùng hoàng tử là ai cũng cho rằng bạn may mắn nên mới được hoàng tử để mắt, chẳng ai buồn suy nghĩ xem rốt cục là hoàng tử may đến thế nào nên mới được bạn chú ý.

Căn hộ tôi thuê nằm ở tầng ba của khu nhà năm tầng. Tôi không thích ở nhà cao nhưng nó nằm ở vị trí tương đối thuận lợi khi đi làm, quang cảnh xung quanh khá đẹp, lại yên tĩnh, giá thuê thì hợp lý nên nếu bỏ qua thì rất đáng tiếc.

Ngô Giang bước chân vào phòng khách, quan sát khắp nhà một lượt.

- Anh có thể xem các phòng khác không?

- Vâng, anh cứ tự nhiên!

Căn hộ này có một phòng ngủ, phòng làm việc, phòng khách, một phòng tắm và phòng bếp. Từ ban công nhìn ra là con đường trồng đầy hoa anh đào và một hồ nước nhỏ. Khi tôi chuyển đến đây thì đã qua mùa hoa, đợi sang mùa xuân năm sau hoa nở nhất định khung cảnh sẽ rất đẹp.

Tôi định sẽ làm món sườn rim đậu phụ, cà tím chiên giòn, canh khoai sọ nấu lạc và rau muống. Nhìn túi lớn túi nhỏ đặt trên bếp, nếu mà chỉ có mình tôi làm thì chắc sẽ lâu, có lẽ nên tận dụng nguồn lao động đang dư thừa trong nhà.

- Có cần anh giúp gì không? –Ngô Giang dựa người vào cửa bếp, đôi mắt nâu lấp lánh ý cười.

- Có. –Tôi đưa cho Ngô Giang một đôi găng tay. –Anh đeo vào rồi cạo vỏ khoai sọ cho em.

Hai chúng tôi im lặng làm việc. Căn phòng bếp chỉ có tiếng dao thái, tiếng xối nước, thì thoảng có thêm vài âm thanh từ bên ngoài vọng vào.

Mùi thơm của thức ăn lan ra khắp nhà. Tôi ném thử một thìa canh, thấy hơi nhạt liền nêm thêm gia vị rồi tắt bếp.

Ngô Giang đã dọn sẵn bát đũa bày trên bàn. Về mặt hết sức mong đợi.

Trong suốt khoảng thời gian ở đại học A, tôi và Ngô Giang chưa từng ăn cơm chung lần nào. Ngay cả việc anh ấy thích ăn khoai sọ cũng là do tôi vô tình nghe được từ những người khác.

- Em nấu ăn không tệ, sau này chúng ta không đi ăn hàng nữa mà về nhà ăn cơm. –Ngô Giang cắn một miếng sườn, gật gù kết luận.

Hay thật đấy, lại còn định đến ăn chục nhà tôi dài hạn nữa chứ!

Tôi ăn rất ít, chủ yếu là ngồi nhìn Ngô Giang rồi gấp thức ăn cho anh ấy. Xem ra Mr.Ngô cũng không phải người kén ăn, gấp gần hết mấy cái đĩa rồi. Ai không biết lại tưởng Ngô Giang chưa được ăn sườn bao giờ.

- Đạo gần đây anh ăn mì gói trừ bữa à?

Ngô Giang nghi hoặc nhìn tôi.

- Sao?

- Em trông anh cứ như một năm rồi chưa được ăn cơm tử tế.

- Không phải một năm, là mấy năm rồi chưa ăn cơm như thế này. –Ngô Giang thản nhiên nói, tay cũng không nhàn rỗi, lập tức múc khoai sọ vào bát.

Tôi đứng dậy đi mở tủ lạnh lấy hoa quả rồi ngồi gọt vỏ. Ngô Giang liếc qua quả táo trong tay tôi.

- Anh thích ăn nho, táo cũng ăn được, dưa hấu, cam, quýt, dứa... hừm, trừ dâu tây ra các loại quả khác đều ăn được. Nói chung anh rất dễ nuôi.

Hừ, anh dễ nuôi không có nghĩa là tôi muốn nuôi.

- Diệp Thư, em toàn làm món anh thích. Em thú thật đi, có phải em đã yêu thầm anh từ lâu không, nếu không sao em biết sở thích của anh.

Tôi cố gắng kìm nén xúc động muốn nhét cả quả táo vào miệng Ngô Giang. Tôi chỉ biết duy nhất việc anh ấy thích ăn khoai sọ, còn mấy món khác là làm bất kì mà thôi, đúng ý anh ấy chẳng qua là trùng hợp.

- Em nấu canh khoai sọ rất ngon, anh thích khoai sọ, nhưng mà lần sau đừng cho lạc nhé, anh không thích lạc.

Thật ngạc nhiên, tôi ghét khoai sọ và thích lạc.

- Em ngược lại với anh, xem ra ngay cả sở thích ăn uống cũng không phù hợp, sau này rất khó sống chung.

Ngô Giang nhú mồm, gấp thử một hạt lạc cho vào miệng. Sắc mặt trở nên vô cùng khó coi, sau một lúc cố gắng vượt bậc để nuốt nó vào bụng thì Mr.Ngô mới kết luận.

- Anh không thích nổi lạc, nhưng mà như vậy cũng chẳng ảnh hưởng gì đến cuộc sống sau này của chúng ta. Mỗi khi có món này thì anh ăn khoai sọ còn em ăn lạc, hai chúng ta sẽ là cặp đôi kiểu mẫu về sự tiết kiệm và chống lãng phí.

35. Chương 35: Người Ngụy Hiếm Nhất

Tuy rằng tôi không biết hiện giờ Ngô Giang đang làm gì, nhưng có một sự thật hết sức rõ ràng là chỉ cần bán bỏ cái Audi của anh ấy thì chắc chắn trong khoảng vài năm Mr.Ngô hoàn toàn không cần tiết kiệm mấy hạt lạc.

- Em không thích sống tiết kiệm.

Ngô Giang gật đầu như già tôi.

- Đúng, phụ nữ sinh ra là để tiêu tiền của đàn ông, em không cần tiết kiệm. Vì em có ý định sống hoang phí trong tương lai nên anh nghĩ anh sẽ là một trong những lựa chọn vô cùng thích hợp.

- Anh thì có điểm gì tốt?

- Anh ngoài những điểm không tốt ra thì cái gì cũng tốt.

Tự cường bản thân quá mức, đúng là không biết xấu hổ!

- Ngô Giang, ăn táo đi!

Như thế anh ấy sẽ không mở miệng nói chuyện nữa.

Quả nhiên là chỉ khi bị đồ ăn lấp đầy miệng thì Ngô Giang mới thôi làm tôi tăng huyết áp.

Trong tiểu thuyết, sau khi ăn cơm thì nam chính hoàn hảo chắc chắn sẽ tranh rửa bát với nữ chính. Ngô Giang đã tiếp thu rất tốt tinh thần này, vấn đề là ở chỗ anh ấy rửa bát kiểu gì mà làm ướt hết cả người, ai không biết lại tưởng Mr.Ngô vừa từ dưới bể bơi chui lên.

- Làm thế nào bây giờ, trong nhà em không có sẵn quần áo nam? –Uớt thế này chắc chắn phải thay đồ rồi.

- Không sao, anh gọi cho tiệm giặt là rồi.

Tôi còn chưa hiểu ra làm sao thì đã có tiếng bấm chuông.

Nhân viên tiệm giặt là mang một chiếc túi đến, trong đó có đồ lót, đồ ngủ, sơ mi, quần... đây toàn là những thứ chiều nay Ngô Giang đã mua ở siêu thị.

Người đàn ông gian xảo này, rõ ràng là đã chuẩn bị từ trước, thảo nào trước khi về nhà lại ghé qua tiệm giặt.

Chỉ rửa bát thôi mà cũng bị ướt hết quần áo, đây chẳng phải là âm mưu thì là gì?

- Ngô Giang, anh...

Sau lưng tôi không có người, ngược lại trong nhà tắm có tiếng nước.

Tôi nghiêng răng gõ cửa.

- Ngô Giang, anh ra đây!

- Chờ một lúc!

- Không, anh ra đây ngay cho em!

- Cũng được, nếu em muốn nhìn anh khoả thân thì chỉ cần mở cửa vào là được, anh đâu có khoá. –Ngô Giang thần nhiên trả lời.

Tôi quả thật sắp bị tăng huyết áp rồi.

Tại sao mời ăn cơm lại biến thành cung cấp cả chỗ tắm rửa cơ chứ? Đúng là dẫn sói vào nhà mà.

Cửa phòng tắm mở ra, tôi theo phản xạ liếc nhìn, trên người Ngô Giang chỉ quấn đúng một chiếc khăn tắm che từ hông trở xuống. Mái tóc vẫn còn ướt nhẹp, nước nhỏ xuống chảy dọc theo cơ ngực rắn chắc.

Tôi không phải con gái mới lớn, tất nhiên là không đến nỗi vì nhìn thấy một người đàn ông đẹp trai ở trần mà phun máu mũi. Nhưng Mr.Ngô có nhất thiết phải dùng nam sắc dụ hoặc như vậy không!

- Sao anh không mặc quần áo vào? –Tôi hết sức kiềm chế để lịch sự hỏi Ngô Giang.

Ngô Giang đột nhiên bước đến gần tôi, đôi mắt nâu loé lên tia sáng nguy hiểm, quanh người toả ra luồng khí lạnh lẽo khiến tôi khẽ rùng mình. Tôi hoảng sợ lùi lại một bước. Hai chúng tôi cứ một tiến một lùi đến sát tường.

- Đây, anh định làm gì?

Lúc trước khi vào tắm Ngô Giang vẫn bình thường đấy chứ, sao đột nhiên lại trở nên như thế này?

Suốt từ lúc bước vào nhà mình sự cảnh giác của tôi đối với anh ấy hoàn toàn buông lỏng, Ngô Giang cũng tỏ ra rất khác với khi ở ngoài, thậm chí tôi còn mơ hồ cảm thấy anh ấy đã quay lại là Ngô Giang của bảy năm trước.

Tôi làm sao lại quên mất cơ chứ, người đàn ông này rõ ràng rất nguy hiểm. Bấy nay anh ấy làm gì, sống như thế nào tôi không hề biết...

Ngô Giang đưa tay về phía tôi. Cảm giác hoảng hốt ủa đến làm tôi nghĩ ngay đến phương án bỏ chạy.

Cái túi trong tay tôi bị giật mất.

- Em cầm quần áo của anh thì làm sao anh mặc được. –Ngô Giang vừa cười vừa nhìn tôi. –Vừa rồi em nghĩ anh định làm gì? Em cứ nói ra đi, nếu phù hợp với ý tưởng của anh thì anh nhất định sẽ thực hiện.

Tôi ngơ ngác trong năm giây, sau đó cả mặt lẫn tai đều đỏ ửng.

Chết tiệt, Ngô vận vẹo quái quỷ, cố tình tỏ vẻ nguy hiểm để trêu chọc tôi!

Cho đến thời điểm này, những nghiên cứu về người ngoài hành tinh vẫn còn rất ít ỏi, đó là lý do chúng ta không thể hiểu nổi họ sẽ làm gì ở Trái Đất.

Trong phòng tắm của tôi có thêm một cái bàn chải, khăn mặt, dầu gội, sữa tắm... của nam giới.

- Ngô Giang! –Tôi không nhịn nổi hết lên.

Ngô Giang đang nằm dài trên ghế xem phim kinh dị, anh ấy thậm chí chẳng buồn nhúc nhích người, chỉ ừ hử một tiếng tỏ ý đã nghe thấy.

- Anh định làm gì thế hả? Đóng quân trong nhà em chắc?

Tất cả đồ dùng cá nhân đều mang đến, lẽ nào thật sự định thực hiện kế hoạch xâm chiếm Trái Đất!

- Nhà em rất rộng, thêm anh vào cũng có chật lắm đâu. Em đừng hẹp hòi như vậy chứ!

Ôi, tôi quả thực sắp bị đau tim rồi. Mời Ngô Giang về nhà đúng là một sai lầm. Anh ấy không những ăn cơm, lại còn muốn chiếm cả nhà tôi.

- Em là phụ nữ độc thân, có đàn ông trong nhà rất không ổn. Hơn nữa em cũng không có lý do gì để cho anh ở lại cả.

Ngô Giang ngồi thẳng dậy, làm bộ mặt vô cùng nghiêm túc.

- Chính vì em là phụ nữ độc thân, ở một mình rất nguy hiểm nên anh mới phải ở lại để bảo vệ em.

Tôi chỉ muốn khóc thét.

Làm ơn đi, người nguy hiểm nhất ở đây chính là anh đấy!

36. Chương 36: Anh Tự Nói Với Mình...

- Ngô Giang, mau thay quần áo của anh rồi về nhà đi! –Tôi nghiêm túc nói với Ngô Giang. –Em không đùa đâu, anh không thể ở lại nhà em được!

Ngô Giang không để ý đến tôi mà quay sang nhìn màn hình tivi, vừa đến đoạn con quái vật xấu xí xuyên qua ngực một người đàn ông rồi móc trái tim của ông ta ra.

- Đây chính là lý do anh không thích ăn dâu tây. Em cứ nhìn kỹ quả dâu đi, nó rất giống quả tim. Cho nó vào miệng cứ như ăn một quả tim, cắn một cái máu liền phun ra tung toé...

Trời ạ, trí tưởng tượng cũng quá phong phú đi, anh không thích ăn dâu tây cũng không cần làm người khác bị hoang tưởng giống anh chứ!

Trên màn hình, con quái vật đang ăn trái tim của người đàn ông.

Tôi cố kìm nén cảm giác muốn nôn rồi cầm điều khiển tắt ngay tivi.

- Muộn rồi, anh mau về đi!

Ngô Giang chán nản đứng dậy, nhìn chằm chằm vào mắt tôi có đến vài phút.

- Em nhất định phải đuổi anh về à?

- Đúng!

- Diệp Thư, nhà anh không có ai hết, về nhà một mình rất chán!

- Anh có thể mở phim kinh dị ra mà xem.

Cái bộ phim máu me tùm lum mà Ngô Giang đang xem tôi thật sự không tiêu hoá nổi. Tôi thích phim kinh dị nhưng là kiểu phim hành động gay cấn chứ không phải loại dọa nạt người ta bằng hàng đồng máu thịt bầy nhầy.

- Nếu anh không về thì sao?

- Đây là nhà em, anh không về cũng phải về! –Tôi cứng rắn nói.

Ngô Giang lạnh lùng cầm chiếc túi đựng sơ mi và quần dài rồi đi về phía cửa, anh ấy thậm chí chẳng buồn thay đồ, cứ mặc nguyên pyjama mà ra ngoài.

Cửa bị đóng sầm lại.

Hừm, xem ra Ngô vận vẹo rất tức giận. Bị đuổi ra đường thì ai mà không giận, nhưng tôi không thể để Ngô Giang ở lại được.

Chúng tôi chỉ mới bắt đầu, mà tôi cũng chưa xác định rõ tình cảm của mình, liệu tôi có thật sự muốn chấp nhận anh ấy hay không?

Ngô Giang lúc nào cũng có thể khiến tôi rối loạn, không thể suy nghĩ một cách thấu đáo, tốt nhất là không nên tiến quá nhanh với anh ấy.

Cứ cho là tôi kém cỏi, một lần bị rần rần năm sợ sợi dây thừng cũng được. Sau Cao Phi và Nguyên Bảo, tôi không muốn lại đổ vỡ thêm. Tôi đã hai mươi bảy tuổi rồi, không còn nhiều lòng tin cho tình yêu để lãng phí nữa.

Còn một mình trong nhà, tôi tắm rửa sạch sẽ rồi ra phòng khách bật ti vi lên, chuyển qua kênh phim truyền hình. Đạo gần đây tôi không có hứng thú với phim ảnh lắm, chỉ xem một lúc là chán.

Bật qua bật lại một lúc cuối cùng vẫn chuyển về kênh phim kinh dị lúc này mà Ngô Giang xem.

Dựa trên đánh giá của một người thường xuyên xem phim như tôi mà nói thì bộ phim này rõ ràng không có ảnh hưởng tốt cho sự phát triển tâm lý của trẻ em. Từ lúc bắt đầu xem phim tôi toàn thấy đám quái vật ăn thịt người cứ như gặm đùi gà, đầu người làm gì mà cứ vỡ bung bét như dưa hấu thể cơ chứ, kỳ xảo điều quá đi mất! Toàn xem mấy cái phim vớ vẩn thảo nào Ngô Giang sinh ra ẩm ương không ăn cái này không ăn cái kia.

Vậy mà tôi cũng kiên nhẫn ngồi xem đến hết phim, đồng hồ lúc này đang chỉ mười rưỡi. Hai tiếng rồi, không biết Ngô Giang đã về đến nhà chưa, có lẽ nên gọi điện cho anh ấy hỏi xem.

Tôi đột nhiên nhớ ra kể từ khi Ngô Giang ra ngoài tôi không hề nghe thấy tiếng xe ô tô. Lẽ nào anh ấy chưa chịu về? Chắc không đâu, trời lạnh thế này không về nhà ở ngoài để làm ngô đông lạnh chắc. Có lẽ mãi xem phim nên tôi không để ý tiếng động cơ xe.

Trước thềm nhà giấy da của Ngô Giang vẫn còn, dép lê trong nhà tôi lại thiếu mất một đôi.

Không thể tin được, Mr.Ngô đã đi về trong trạng thái mặc pyjama và xỏ dép lê mà lái Audi, đúng là phong cách quý ông.

Tôi định tắt đèn đi ngủ nhưng không hiểu sao trong lòng cứ bồn chồn khó chịu, bấm điện thoại gọi cho Ngô Giang lại bị thông báo hiện không liên lạc được.

Lần cuối cùng tôi gọi cho Ngô Giang khi ở trường đại học cũng bị tình trạng này, khi đó chỉ ào một cái anh ấy liền biến mất, ngay một lời tạm biệt cũng không nói.

Nếu anh ấy lại ra đi như bảy năm trước...

Tôi lắc lắc đầu, anh ấy sao đột nhiên có thể bỏ đi như thế được, anh ấy sẽ không vì bị tôi đuổi ra ngoài mà giận dữ quay về Mỹ đâu.

Hừ, sao tự nhiên tôi lại khó chịu như vậy, cảm giác bất an giống như mình đang làm sai vậy! Tôi chỉ là muốn suy nghĩ cho thấu đáo trong mối quan hệ này, như thế cũng là điều hợp lý.

Tự an ủi đầu óc cũng không làm tôi thấy dễ chịu hơn.

Trước khi kịp nghĩ nên làm gì tôi đã vớ lấy áo khoác rồi mở cửa nhà.

Hành lang bên ngoài, Ngô Giang đang đứng dựa người vào bức tường đối diện với cửa căn hộ tôi ở.

Khói thuốc lá chờn vờn trong không khí làm mờ gương mặt anh ấy khiến tôi không thể nhìn rõ biểu cảm trong mắt Ngô Giang.

Chiếc túi đựng áo khoác đặt dưới đất, trên người anh ấy vẫn chỉ có bộ pyjama mặc trong nhà.

Người đàn ông đáng ghét này, rốt cục anh ấy có biết tự chăm sóc bản thân không, vì sao không xuống xe đi về mà còn đứng ở đây? Mùa thu ở thành phố H nhiệt độ ban đêm xuống rất thấp, anh ấy còn không mặc áo khoác nữa.

Tôi vội vã đi đến gần Ngô Giang, lấy điều thuốc trong tay anh ấy, dập tắt rồi ném vào sọt rác.

Tay và mặt Ngô Giang lạnh đến nỗi có thể đem đi ướp hoa quả được.

- Sao anh còn chưa về? –Tôi vừa bực vừa đau lòng.

Ánh mắt Ngô Giang trở nên thâm hơn, giọng nói cũng trầm xuống.

- Sao em lại ra ngoài?

Sao tôi lại ra ngoài? Tôi không biết, chắc tôi bị điên nên mới chạy ra tìm cái người đàn ông quái gở này.

Ngô Giang đột nhiên kéo tôi vào lòng, đôi môi kề sát bên tai mang theo mùi thuốc lá nhàn nhạt. Tôi ghét đàn ông hút thuốc, nhưng nếu là anh ấy thì lại không khó chịu như với người khác.

- Hai tiếng bảy phút, em cũng nhẫn tâm thật đấy, để mặc anh đứng ở ngoài này.

Tôi cắn môi không đáp. Ngô Giang đúng là không bình thường, tự nhiên lại ở ngoài trời lạnh mà hành xác, ai bắt anh ấy chờ tôi cơ chứ. Nếu tôi không ra ngoài lẽ nào anh ấy sẽ đứng ở đây cả đêm?

- Anh đã tự nói với mình, nếu ba mươi phút em không mở cửa anh sẽ đi về, sau này không bao giờ đến gặp em nữa. Ba mươi phút không có động tĩnh, anh lại nói cho em thêm một tiếng nữa, kết quả em vẫn không mở cửa. Sau cùng anh nghĩ bảy năm anh còn chờ được, vài tiếng đồng hồ có là gì. Nếu em không ra anh sẽ ở đây cả đêm, đợi tới sáng mai anh biến thành thịt đông nhất định em sẽ hối hận muốn chết.

Mắt tôi bỗng nhiên trở nên ẩm ướt. Ngô Giang đáng ghét, đã biết sẽ làm tôi đau lòng mà còn cố tình ngang bướng ở ngoài này.

- Nếu anh đứng đây tới mai thì sau đây anh sẽ xuống đất mà ở với giun rồi, còn nhìn được em hối hận chắc! –Giọng tôi hơi lạc đi.

Ngô Giang bật cười, nhẹ nhàng hôn lên mắt tôi.

- Ủ, may mà em đi ra, nếu không thì thay vì sống với em anh lại phải ở chung với đám giun đất. Nói thật là trong những thứ anh không thích có cả giun.

Tôi luôn nghĩ sau bảy năm có rất nhiều điều sẽ thay đổi, bao gồm cả con người.

Diệp Thư khi hai mươi bảy tuổi không còn là Diệp Thư khi hai mươi tuổi nữa. Nhưng trên đời này có lẽ luôn tồn tại những ngoại lệ.

Khi tôi hai mươi tuổi gặp Ngô Giang lần đầu tiên, khi tôi hai bảy tuổi được anh ấy theo đuổi... dù là thời điểm nào anh ấy vẫn có khả năng tác động đến tôi nhiều đến mức tôi không tưởng tượng nổi.

Có phải nên cho cả anh ấy và tôi một cơ hội không?

- Anh lạnh quá! –Ngô Giang khẽ nói vào tai tôi.

Tôi quên mất là anh ấy còn chưa mặc áo khoác.

- Anh vào nhà đi!

Ngô Giang không theo tôi vào cửa mà đứng nguyên tại chỗ. Tôi ngạc nhiên nhìn anh ấy.

- Anh không vào à?

Ngô Giang tủm tỉm cười.

- Em là phụ nữ độc thân, có đàn ông qua đêm trong nhà không tốt cho lắm.

À, lại còn để bụng lời nói của tôi nữa chứ. Đúng là lòng dạ hẹp hòi mà!

- Anh nói cũng phải, thế anh về nhà luôn đi nhé, em đóng cửa đây!

Tôi làm bộ muốn sập cửa vào thì ngay lập tức bị Ngô Giang chặn lại.

- Ý của anh là có đàn ông qua đêm trong nhà em thì không tốt, nhưng không sớm thì muộn anh cũng sẽ trở thành chồng em nên anh ở đây đương nhiên là phù hợp.

Tôi không nhịn được bật cười. Ngô Giang rất nhanh đã đẩy cửa ra để bước vào nhà.

Cinderella có thể cả đời sẽ không bao giờ đi dự vũ hội lần nữa, vì thế mà nàng và Hoàng tử cũng không thể gặp lại nhau.

Nhưng chàng đã mang chiếc giày đi tìm nàng, vậy thì ít nhất nàng cũng nên để cho cả hai người một cơ hội.

Có thể có một kết thúc viên mãn hay không không ai đoán trước được, nhưng nếu nàng không xỏ chân mình vào chiếc giày thủy tinh thì nàng thậm chí sẽ không bao giờ biết kết thúc thực sự giữa nàng và Hoàng tử.

37. Chương 37: Phoenix

Nhà tôi chỉ có một cái giường, lẽ dĩ nhiên là tôi sẽ không nhường giường của mình cho người khác. Chỗ duy nhất Ngô Giang có thể nằm ngủ là ghế dài ở phòng khách.

- Chăn và gối đây, ghế này không rộng lắm, anh cẩn thận kéo lăn xuống sàn. –Tôi ôm chăn đặt lên ghế, nhẹ giọng căn dặn Ngô Giang.

- Anh không thích ngủ ở phòng khách! Giường của em đâu có nhỏ, anh xem rồi, rõ ràng là giường đôi. –Người nào đó bắt đầu đấu tranh đòi quyền lợi.

Hừ, hoá ra lúc mới đến đi thăm một lượt nhà tôi là có mục đích này à?

Tôi lạnh lùng cảnh cáo Mr.Ngô.

- Ngô Giang, anh có quyền lựa chọn, ở lại hoặc ra ngoài!

Người ở dưới mái hiên không thể không cúi đầu. Ngô Giang rốt cục cũng ôm bộ mặt đau khổ cộng ầm ục chui vào chăn.

Tôi quay về phòng ngủ, vừa đặt lưng xuống giường liền ngủ một mạch đến sáng. Trước đây tôi hay giật mình tỉnh giấc vào ban đêm. Lần này đúng là kì lạ, rõ ràng trong nhà có người khác nhưng tôi lại ngủ cực kỳ an ổn.

Hồi học mẫu giáo tôi từng nghe kể câu chuyện về bà lão cho con cáo ở nhờ nhà mình rồi bị cáo chiếm nhà, sau đó phải có sự giúp đỡ của gà trống bà lão mới lấy lại được ngôi nhà.

Trong truyện bà lão có gà trống, còn tôi ở ngoài đời thực, không biết phải tìm gà trống ở đâu để đuổi cáo đi.

Mà nghĩ kỹ lại thì cáo ở trong nhà tôi còn nguy hiểm gấp mấy lần con cáo trong truyện, dù sao thì con cáo kia cũng chỉ muốn chiếm nhà của bà cụ, cáo Ngô ngoài chiếm nhà còn không hề che giấu ý định muốn ăn luôn cả tôi.

- Anh không muốn ngủ ở phòng khách, đau lưng, mỗi người, ngủ không ngon. –Ngô Giang tiếp tục điệp khúc “tôi muốn ngủ giường” quen thuộc.

- Anh có thể về nhà ngủ, nói thật là em không tin nổi anh thật sự ở lại nhà em một tuần rồi đấy.

Tôi rót một cốc nước ấm cho Ngô Giang rồi matxa vai và cổ giúp anh ấy.

Một tuần vừa rồi cả tôi và Ngô Giang chẳng khác nào một đôi vợ chồng lâu năm, sáng ngủ dậy đi ăn sáng, anh ấy đưa tôi đi làm, chiều đón về, nấu cơm, ăn cơm, tán gẫu, ai làm việc của người đấy rồi đi ngủ.

Nếu nói hai chúng tôi chung nhà nhưng không chung giường chắc chẳng ai tin, ngoài ôm hôn ra thì cái gì cũng không làm, trong sáng có thể sánh ngang học sinh trung học.

Ngô Giang đột nhiên giữ tay tôi lại.

- Diệp Thư, anh có chuyện muốn nói với em.

Tôi ngồi xuống bên cạnh Ngô Giang, chăm chú nhìn vẻ mặt anh ấy. Chẳng lẽ Mr.Ngô đã khai thông tư tưởng, quyết định trở về nhà mình để ngủ cho tử tế?

- Anh biết là em vẫn chưa quen được với việc anh bất ngờ xuất hiện trong cuộc sống của em. Nếu em cảm thấy không yên tâm về anh thì em có thể hỏi anh. Em muốn biết gì về anh?

Tôi muốn biết gì về anh ấy à? Có rất nhiều chuyện, ví dụ như anh ấy làm gì, gia đình như thế nào,... thậm chí cả chuyện về vợ cũ của anh ấy và lý do họ ly hôn nữa.

- Anh nói đi, có gì khai báo đấy, thành thật sẽ được hưởng ưu tiên.

Ngô Giang nhú mi.

- Ưu tiên gì? Anh muốn ngủ giường được chứ?

Tôi im lặng. Mr.Ngô này đúng là được voi đòi tiên, lại còn ra điều kiện với tôi.

- Anh thật sự định ở lại nhà em luôn?

- Gia đình anh đều không ở đây, anh không muốn sống một mình. Em cứ coi như anh thuê chung nhà với em là được. –Ngô Giang nói xong liền đưa cho tôi một chiếc thẻ. –Trong này là phí sinh hoạt của anh, mặt mã là sinh nhật em.

- Ngô Giang...

- Diệp Thư, anh sẽ trường kỳ kháng chiến, lần này không thể tách xa em được. Ngã một lần là do thiếu kinh nghiệm, ngã lần thứ hai ở cùng một chỗ chính là đần độn. Anh không ở cạnh em nhờ đâu lại nhảy ra một Nguyên Bảo thì anh quả thực sẽ thành một thằng đần.

Tôi có chút bất ngờ không biết nên phản ứng thế nào.

- Bố mẹ anh hiện sống ở Mỹ, điều hành một doanh nghiệp nhỏ. Anh cũng đang giúp cho công việc kinh doanh của gia đình. Gia đình anh rất đơn giản, không có gì phức tạp cả.

Hừm, nghe qua thì có vẻ không phải hào môn thế gia, như thế chuyện giữa tôi và Ngô Giang sẽ đỡ rắc rối hơn. Những gia đình giàu có và quyền lực đối với chuyện kết hôn của con cái thường sẽ khá khắt khe. Nếu nhà anh ấy chỉ thuộc bậc trung như thế thì càng tốt.

Nhưng mà thời đại học tôi nghe đồn gia thế của Ngô Giang không tầm thường, có lẽ chỉ là tin vịt...

- Doanh nghiệp của nhà anh tên gì?

Ngô Giang có vẻ chột dạ nhìn tôi.

- Nó nhỏ lắm, nhỏ đến nỗi có nói em cũng không biết đâu.

- Nhưng em muốn biết.

Sau một lúc im lặng, Mr.Ngô hết sức bất đắc dĩ hỏi tôi.

- Cho dù anh nói gì em cũng không được tức giận nhé!

Tôi buồn cười gật đầu. Chẳng qua là tên công ty thôi, kể cả có là công ty nhỏ như hạt vừng chẳng có tiếng tăm gì thì tôi cũng đâu có nổi giận.

- Là... Phoenix.

- Phoenix? –Tôi cũng người lại. Chủ tịch tập đoàn Phoenix họ Ngô, cũng là người thành phố H. Cách đây gần một năm con trai ông ta là Richard Ngô về thành phố H quản lý công việc, đó cũng là thời điểm tôi và Ngô Giang vô tình gặp nhau, có thể nào lại trùng hợp như vậy.

- Ý của anh là Phoenix có trụ sở ở New York, chủ tịch hiện giờ là Ngô Vũ Kỳ?

- Ủ!

Sao giữa thời buổi kinh tế khó khăn mà tôi toàn gặp được các vị đại gia thế không biết.

- Anh là Richard Ngô đúng không?

- Ủ.

Tôi ngu thật, phải đoán ra ngay anh ấy chính là Richard Ngô rồi mới phải. Cái đêm tiệc ở khách sạn rõ ràng Tỉnh Thành đã nhắc nhở tôi việc Richard Ngô tham dự.

Năm nay xem ra không phải là năm tốt để bàn chuyện tim mạch, hết lần này đến lần khác bị kinh ngạc tột độ chắc tôi sẽ sớm chết vì bệnh tim mất.

Tôi đã từng suy đoán về gia cảnh của Ngô Giang, cũng nghĩ đến trường hợp nhà anh ấy có thể lực, nhưng đến mức này thì thật sự vượt quá sức tưởng tượng của tôi.

Phoenix có thể phát triển mạnh mẽ trong bao nhiêu năm qua không phải chỉ dựa vào việc làm ăn bình thường. Dòng họ Ngô vừa có nhiều người theo sự nghiệp chính trị vừa có quan hệ với các thế lực ngầm. Họ luôn nắm được hướng phát triển nền kinh tế của chính phủ và thực hiện những phi vụ đầu tư khổng lồ.

Một gia tộc như thế, nếu nói là đơn giản thì tôi cũng không rõ như thế nào mới là phức tạp.

Tạm thời tôi chưa thể tiếp nhận ngay chuyện này, có lẽ quan hệ giữa tôi và Ngô Giang cần phải suy nghĩ lại.

Tôi đứng dậy muốn trở về phòng mình. Ngô Giang ngay lập tức ôm chặt lấy tôi, rầu rĩ nói.

- Em đã nói sẽ không tức giận.

Không giận cái con khỉ! Như thế mà là doanh nghiệp nhỏ à, lại dám nói dối tôi!

- Em không giận đâu, em chỉ thấy mệt rồi nên muốn đi ngủ thôi. –Tôi cười hiền lành.

Ngô Giang hơi run lên.

- Em có thể không cười như thế không? Thật đáng sợ!

Vậy anh ấy muốn tôi phải thế nào? Nhảy lên vui sướng à?

Tôi chỉ muốn sống cuộc sống bình thường, kết hôn với một người đàn ông bình thường.

Cửa nhà giàu khó vào, vào rồi thì khó mà toàn thân lạnh lạnh trở ra. Những gia tộc càng lớn, càng có thế lực thì những chuyện bên trong càng đáng sợ. Điều này tôi quá hiểu, tôi đã sống trong cái thế giới bề ngoài hào hoa tươi đẹp nhưng bên trong lạnh lẽo thối rửa ấy mười mấy năm, sau khi kết hôn thì lại chôn mình trong đó mấy năm nữa.

Tôi thật sự không dám tiếp tục, chỉ sợ lần này ngay xương cốt cũng mất.

Giống như đoán ra suy nghĩ của tôi, Ngô Giang bực bội nói.

- Em không thể vì gia đình anh mà không cho anh cơ hội. Sinh ra trong nhà họ Ngô cũng không phải lỗi của anh.

Tôi đương nhiên là hiểu việc ấy.

- Em xin lỗi, em muốn suy nghĩ thêm! –Tôi cố gắng gỡ tay Ngô Giang.

Ngô Giang thở dài, nhẹ nhàng buông tôi ra.

Cánh cửa sổ vốn được đóng chặt để giữ ấm bị Ngô Giang mở tung, gió lạnh tràn vào căn phòng khiến cho tôi có cảm giác ngay cả trái tim mình cũng trở nên lạnh lẽo.

Anh ấy lại hút thuốc.

- Anh nên bỏ thuốc đi, không tốt cho sức khỏe của anh. –Tôi không nhận được giạt thuốc trong tay Ngô Giang vứt đi.

Gió thổi bay tóc tôi, làm vài sợi rũ xuống mắt. Ngô Giang vén tóc cho tôi, đôi mắt nâu phảng phất nỗi cô đơn buồn bã đến nao lòng.

- Mẹ anh là vợ thứ ba của bố anh. Bà là người đẹp nhất, cũng yếu đuối nhất trong số phụ nữ của bố anh. Mẹ anh không chịu nổi áp lực trong nhà họ Ngô, nỗi lo sợ bị hãm hại cũng những âm mưu tranh giành trong đó làm bà bị trầm cảm suốt bốn năm, đến năm anh mười hai tuổi, bà cắt cổ tay tự sát.

Tôi kinh ngạc nhìn Ngô Giang.

- Anh không lưu luyến gì với nhà họ Ngô hay gia sản của Phoenix, càng không bao giờ muốn người phụ nữ của anh phải chịu đựng như mẹ anh. Diệp Thư, năm năm trước anh hẹn em ở sân thượng đại học A chính là muốn hỏi em một câu. Nếu anh không có gì cả, không phải người thừa kế Phoenix, không phải con trai của Ngô Vũ Kỳ, chỉ có hai bàn tay trắng bắt đầu sự nghiệp, em có chấp nhận sống cùng anh hay không?

Trong đầu tôi thoáng hiện lên bóng dáng Ngô Giang đơn độc trên sân thượng đại học A, hút hết điếu thuốc này đến điếu thuốc khác, mà tôi thì không xuất hiện. Anh ấy muốn biết nếu mình không có gì thì tôi còn muốn ở cạnh anh ấy không, nhưng lại nhận được tin tôi sẽ kết hôn với người thừa kế của Bảo Hoà.

38. Chương 38: Tắt Máy

Tôi trầm mặc đứng cạnh Ngô Giang. Hai chúng tôi đều chìm trong suy nghĩ riêng, vô thức nhìn ra khung cảnh bên ngoài cửa sổ.

Con đường về đêm trở nên vắng vẻ, chỉ có ánh đèn cao áp tỏa ra thứ ánh sáng nhợt nhạt.

Yêu chưa bao giờ là một điều dễ dàng. Không phải chỉ cần dành tình cảm cho nhau là đủ mà còn phải cố gắng để không làm tổn thương người kia.

Ngô Giang đột nhiên đóng cửa sổ lại, nhẹ giọng bảo tôi.

- Đi ngủ thôi, em cũng mệt rồi.

Tôi im lặng nhìn anh ấy trùm chăn nằm trên ghế, trong lòng có thứ gì đó nứt ra, từng chút một rơi vỡ.

Bảy năm trước và hiện tại, tình cảm của tôi đối với Ngô Giang vẫn nằm trong trạng thái mập mờ không xác định.

Tôi không phủ nhận mình có thích anh ấy, nhưng tôi cũng không rõ tình cảm đó sâu sắc đến đâu, liệu nó có đủ để tôi kiên trì vượt qua mọi sóng gió cùng Ngô Giang hay không.

Ngô Giang nói có thể không cần tài sản nhà họ Ngô, cứ cho là anh ấy thật sự có suy nghĩ đó thì mọi chuyện cũng không đơn giản như vậy.

Đầu óc tôi hiện giờ giống như một cuộn len, càng gỡ lại càng rối. Ở cạnh Ngô Giang tức là chấp nhận tương lai sóng gió, nhưng bảo tôi từ bỏ anh ấy... tôi thật sự không muốn.

Nằm trên giường tôi không tài nào chớp mắt nổi, cứ ngó trần trần lên trần nhà. Chưa bao giờ tôi do dự như lúc này.

Khi từ chối việc đi du học, quyết định kết hôn, rồi ly hôn... tôi luôn rất dứt khoát. Bởi vì tôi hiểu cần phải lựa chọn điều tốt nhất cho tương lai của mình và người thân.

Từ bỏ Ngô Giang sẽ tránh được vô số rắc rối với nhà họ Ngô, ở nơi phức tạp đen trắng lẫn lộn ấy không phải là chỗ thích hợp cho người muốn một cuộc sống bình thường như tôi.

Đáng lẽ ra tôi có thể lựa chọn ngay lập tức, nhưng tôi lại không làm.

Tôi đang do dự vì cái gì?

Thời gian sau đó chúng tôi rất ít khi nói chuyện. Tuy tôi không tỏ thái độ trực tiếp nhưng có lẽ Ngô Giang vẫn nhận ra tôi đang muốn kéo dài khoảng cách với anh ấy.

Ngô Giang bắt đầu về nhà muộn hơn, thường thì khi anh ấy về tôi đã đi ngủ. Buổi sáng hôm sau thấy anh ấy co mình như con tôm nằm trên ghế rất đáng thương.

Tôi sợ hãi phải đối mặt với sự phức tạp của nhà họ Ngô nhưng cũng không muốn rời xa người đàn ông này. Phải lựa chọn thế nào chính tôi cũng không rõ.

- Diệp Thư, em đã suy nghĩ kĩ chưa? –Ngô Giang xoay người về phía tôi, gương mặt có vẻ mệt mỏi, tôi cứ ngăn người mà không phát hiện anh ấy đã tỉnh giấc.

- Anh muốn nói chuyện gì?

Ngô Giang xốc chăn ngồi dậy, nghiêm túc nhìn tôi.

- Anh đã để em có thời gian suy nghĩ về mối quan hệ giữa chúng ta. Có thể việc gia đình anh quá phức tạp làm em sợ hãi, nhưng anh sẽ bảo vệ em, chẳng lẽ em không thể tin tưởng anh sao?

Không phải tôi không tin Ngô Giang mà trong cuộc sống luôn có những việc vượt ra khỏi tầm kiểm soát. Tôi cũng từng tin rằng mình có thể thay cậu bảo vệ gia đình cậu nhưng kết quả vẫn là lực bất tòng tâm.

- Em không biết phải làm gì. Ông ngoại em là Tôn Văn Tấn, từng là một trong những người có quyền lực và quan hệ rộng nhất ở thành phố H. Bố em ở rể họ Tôn Văn, trong những năm ấy em đã chứng kiến không ít cảnh người thân lừa lọc nhau để tranh đoạt gia sản. Người ta hãm hại, tranh cướp, giết chóc... Ngay cả bố mẹ em cũng trở thành một phần trong bức tranh đáng ghê tởm ấy. Ngô Giang, so với họ Tôn Văn năm ấy thì nhà họ Ngô còn cường đại hơn hàng chục lần. Em không muốn bước chân vào nơi tăm tối như thế nữa.

- Ngay cả nếu anh chấp nhận từ bỏ quyền thừa kế, tránh khỏi cuộc chiến trong gia tộc em cũng không muốn ở cạnh anh sao?

Tôi lắc đầu.

- Ngô Giang, bố anh chỉ có hai người con trai, anh trai anh đã mất tích hai năm trước ở Thụy Sĩ. Em không tin bố anh sẽ để anh dễ dàng từ bỏ Phoenix.

Ánh mắt Ngô Giang đột nhiên lạnh như băng. Bàn tay cứng rắn túm lấy vai tôi, siết mạnh làm tôi tưởng như khớp xương cũng sắp vỡ.

- Thì ra em đã tìm hiểu thông tin rất kỹ lưỡng. –Ngô Giang trầm giọng nói. –Trong mắt em, anh chỉ là một đồng rắc rối em muốn vứt đi cho rảnh nợ phải không?

Tôi hoảng hốt lắc đầu. Ngô Giang nhìn chăm chú vào mắt tôi, khoé môi khẽ nhếch lên nụ cười chua chát.

- Em sợ hãi nhà họ Ngô, không muốn bước chân vào nơi tối tăm ấy... nhưng em cảm thấy một mình anh ở trong bóng tối cũng không sao phải không?

Một mình anh ấy, hơn ba mươi năm qua...

Tôi đang làm gì thế này? Tôi không có can đảm đi tiếp cùng Ngô Giang nhưng lại lấp lửng níu kéo anh ấy. Rõ ràng là tôi rất ích kỷ, chỉ biết nghĩ đến bản thân mình, đáng lẽ ra không nên để anh ấy hy vọng. Chính tôi đã làm tổn thương anh ấy hết lần này đến lần khác.

- Anh đi đi! Sau này đừng đến gặp em nữa! –Tôi lạnh nhạt nói, móng tay bấm sâu vào da thịt.

Ánh mắt Ngô Giang giống như phủ một màu của bóng tối, trống rỗng không cảm xúc. Anh ấy từ từ buông tôi ra, đứng dậy đi thay đồ.

Ngay lúc rời khỏi nhà Ngô Giang vẫn giữ vẻ mặt lạnh lẽo vô cảm.

Nhìn cánh cửa đóng lại tôi đột nhiên bật khóc. Anh ấy sẽ không quay lại nữa phải không?

Hình ảnh những ngày sống chung giống như một cuộn phim quay chậm từ từ chạy trong tâm trí tôi.

Ngô Giang rất kì lạ. Ở ngoài thì lạnh lùng đáng sợ, nhưng chỉ cần bước vào nhà liền biến thành một người khác, giống như một con cáo vừa gian xảo vừa đáng yêu, tìm mọi cách khuấy tung cuộc sống buồn tẻ của tôi.

Ngực tôi tự nhiên nhói đau, rõ ràng tôi đã tự nhủ mình không nên ăn sô cô la nữa nhưng vẫn cứ ngu ngốc mà tiếp tục. Trong sô cô la có chất gây nghiện, cho dù chỉ hàm lượng rất nhỏ nhưng tôi nghĩ mình thật sự đã nghiện nó.

Biểu hiện đầu tiên của cơn nghiện có lẽ là bứt rứt khó chịu.

Lý trí nói với tôi rằng tôi đã làm đúng, mọi chuyện rồi sẽ qua.

Bảy năm không có tôi Ngô Giang vẫn sống rất tốt, anh ấy thậm chí còn kết hôn với một tình đầu của mình, còn có một đứa con nữa. Rồi anh ấy sẽ quên tôi, sẽ tìm được một người phụ nữ vừa xinh đẹp vừa phù hợp, người đó có thể chiếu sáng cho bóng tối của anh ấy, mang hạnh phúc cho anh ấy.

Nếu tôi đã thông suốt như thế thì vì sao tôi lại giống như sắp phát điên lên?

Ngô Giang đi rồi, có lẽ anh ấy sẽ về Mỹ hoặc một nơi khác, sẽ rời khỏi thành phố H. Có thể cả đời này chúng tôi sẽ không gặp nhau nữa.

Chết tiệt, tôi không muốn anh ấy đi!

Có phải tôi lại quyết định sai lầm rồi không?

Nếu không thì vì sao tôi lại thấy hối hận như vậy?

Ngô Giang rất hay quên lau tóc sau khi gội, anh ấy có thói quen để nguyên cái đầu ướt rồi ngồi xem phim kinh dị, mặc kệ trời đang lạnh bao nhiêu độ.

Anh ấy không thích lạc vì lúc nhỏ từng bị hóc đường thử do ăn lạc, bởi vì tôi nói thích ăn mà Ngô Giang mới cố nhai một hạt. Anh ấy nói đó là hạt lạc đầu tiên anh ấy ăn trong vòng hai mươi sáu năm qua.

Ngô Giang bỏ dùng loại nước hoa chiết xuất từ tinh dầu vỏ cam chỉ vì tôi nói Cao Phi cũng dùng mùi hương đó.

Tôi sợ hãi thế giới phủ đầy bóng tối ghê rợn mà anh ấy bị kẹt lại, không dám bước chân vào đó.

Nhưng Ngô Giang tình nguyện đi về phía tôi cơ mà, anh ấy muốn thoát ra, muốn tới chỗ ánh sáng mà tôi đang đứng.

Chỉ cần tôi đưa tay ra kéo anh ấy về phía mình.

Tôi đứng dậy, chạy xuống tầng một khu nhà, thậm chí còn không kịp đóng cửa.

Xe ô tô của Ngô Giang đã không còn ở đây. Tôi bấm di động cho anh ấy thì lại là tổng đài trả lời.

Cái người đàn ông đáng ghét này, mỗi khi tôi muốn tìm thì toàn cố ý tắt máy, rốt cục anh ấy đang ở đâu?

39. Chương 39: Bí Thối

Trong phim thường có đoạn như thế này: hai nhân vật chính giận đối nhau, một người bỏ đi, người còn lại tá hỏa đi tìm, chạy khắp mọi nơi trong thành phố, gọi điện thoại cho bạn bè và người thân, trường hợp mất tích quá hai mươi tư tiếng thì báo luôn cảnh sát cho chắc.

Dĩ nhiên là tình hình của tôi và Ngô Giang chưa đến mức phải báo cảnh sát, nhưng mà các mục như chạy khắp nơi hay gọi điện thoại cho bạn bè cũng không thực hiện được, lý do là tôi hoàn toàn không quen biết bạn bè nào của Ngô Giang. Khi chúng tôi ở cùng nhau thì chỗ hay đi nhất chính là nhà hàng và nhà tôi.

Không liên lạc được với Ngô Giang tôi đành gọi thẳng đến công ty con của Phoenix ở thành phố H, hy vọng mong manh là anh ấy có đến công ty, nhưng kì quái là ở chỗ đường dây luôn bận.

Vò đầu bứt tóc một lúc tôi vẫn chưa thể nghĩ ra là Ngô Giang sẽ đi đâu.

Có khi nào anh ấy đến đại học A không?

Ý nghĩ này vừa nảy ra thì tôi ngay lập tức đi thay quần áo rồi bắt taxi tới đại học A. Nơi đầu tiên tôi tìm đến là sân thượng toà nhà A, mất công leo hết bốn tầng lầu tôi mới biết cánh cửa dẫn ra sân thượng đã bị khoá.

Ôi trời, phải nói là chứng kiến tận mắt cái khoá rỉ sét to đùng trên then cửa tôi thật sự rất muốn chửi ầm lên.

Đúng là số con rệp, biết thế này tôi đã không đi giày cao gót!

Leo lên thì tất nhiên là phải đi xuống. Cái chân của tôi lại bị hành hạ thêm, đây có lẽ chính là một trong những lý do mà tôi đặc biệt có thiện cảm với cái thang máy.

Taxi đi qua công viên Mùa thu vàng, tôi chợt nhớ đến lần tôi và Ngô Giang gặp lại ở đây, có khi anh ấy đang ở trong công viên cũng nên. Ngay lập tức tôi bảo bác tài dừng xe, trả tiền rồi vào công viên tìm Ngô Giang.

Sự thật đã chứng minh rằng tôi quá coi thường suy nghĩ của người ngoài hành tinh, đến cả các nhà khoa học chắc còn chưa nghiên cứu được vấn đề này huống hồ là tôi.

Đi bộ muốn gãy cả chân hai vòng quanh công viên, nơi duy nhất mà tôi còn chưa vào tìm người là toilet nam, thế mà Ngô vịn vịn vẫn lặn mất tăm.

Khỉ thật, đây là tình huống gì thế không biết! Trong tiểu thuyết không phải là hai nhân vật chính sẽ bắt gặp nhau ở một nơi nào đó, tình tiết vô cùng cảm động, mọi chuyện lại quay về như lúc ban đầu à?

Công viên là nơi gặp gỡ lãng mạn cuối cùng mà tôi nghĩ ra được rồi đấy, Mr.Ngô thật ra đã chạy đi đâu cơ chứ?

Tôi chán nản vào quán cà phê gần công viên, chọn một bàn gần cửa sổ rồi ngồi ngẩn người.

Nhân viên phục vụ hỏi tôi muốn dùng gì, tôi tùy ý đáp xong mới nhận ra mình vừa gọi loại cà phê mà Ngô Giang thường uống mỗi khi chúng tôi đi cùng nhau.

Mặc dù hình ảnh một phụ nữ xinh đẹp và thanh lịch cầm tách cà phê có vẻ khá là đẹp mắt nhưng về cơ bản thì tôi không uống cà phê.

Thói quen của tôi khi vào nhà hàng là gọi nước ép hoa quả hoặc sinh tố. Tôi chưa bao giờ cho rằng vị cà phê không ngon, vấn đề là tôi lo lắng về việc nổi mụn trên mặt và sạm da nếu uống chúng.

Có những thứ đúng là rất có sức quyến rũ nhưng bạn vẫn nên kiêng dè thì hơn, lỡ chạm vào rồi bị nghiện thì thê thảm hết chỗ nói. Ví dụ như trường hợp của tôi đây, biết rõ Ngô Giang là thành phần nguy hiểm, có khả năng gây nghiện mức độ à tôi còn thử, kết quả bây giờ tự hành cả thể xác lẫn tinh thần.

Chết tiệt, càng nghĩ càng muốn điên! Mấy quyển tiểu thuyết rất hay có tình huống khốn kiếp là nam nữ chính cãi nhau, nam chính tức tối bỏ đi uống rượu, trong lúc say mơ màng lên nằm giường với người khác, rồi vân vân và mây mây, một loạt các chi tiết làm người ta tức hộc máu.

Ngô Giang mà rơi vào hoàn cảnh đó thì tôi phải làm sao?

Tôi lắc lắc đầu, cố xua tan đám tưởng tượng quái gở, đọc nhiều tiểu thuyết đúng là chẳng ra sao, mấy tác giả toàn vẽ ra những chuyện ngược thân ngược tâm đau khổ quần quai, càng éo le bi đát thì họ càng viết hăng, thật là...

- Diệp Thư, lâu quá không gặp cậu! –Một người đàn ông đột nhiên xuất hiện bên cạnh tôi.

Tôi ngẩng đầu nhìn anh ta.

Nếu đánh giá không khắt khe thì anh chàng này cũng có thể liệt vào dạng cao ráo đẹp trai, mặt mũi sáng sủa thông minh, tuy rằng vẻ ngoài không đến mức hấp dẫn chết người nhưng lại khiến người khác cảm thấy nhã nhặn lịch thiệp.

- Chào anh. –Tôi lịch sự nói.

Sau khi quan sát anh ta một lượt tôi đi đến một kết luận: Mình không quen người này.

- Cậu không nhận ra mình phải không? Mình là Hải Đăng.

Tên lạ hoắc, chưa nghe bao giờ.

Có lẽ vì vẻ mặt của tôi quá ngu ngốc nên anh ta cũng mất kiên nhẫn.

- Chúng ta học cùng cấp ba, khi đó cậu vẫn gọi mình là “bí thối”.

Hả? Bí thối á?

Tôi nhìn anh ta thêm vài lượt từ chân lên đầu, anh ta là cái tên Bí thối thời phổ thông thật à? Tôi nhớ lảng máng là đồng chí Bí thối hồi đấy mỗi lần gặp tôi mặt mũi đều cau có như tôi nợ tiền hắn không bằng, lại còn dùng vẻ học sinh gương mẫu của hắn ra áp bức phê bình tôi tội trốn học và không làm bài tập nữa chứ.

Trông anh ta chẳng có gì giống với Bí thối cả, hơn nữa tên anh ta là... à tên là gì chẳng thể, tôi đâu có nhớ tên thật của Bí thối đâu.

- Diệp Thư, trí nhớ của cậu tồi như vậy mà sao lúc nào điểm số của cậu cũng cao chót vót thế? –Sắc mặt của người đàn ông tự nhận là Bí thối đã đen như đất nồi, hoàn toàn đủ tiêu chuẩn đi đóng quảng cáo mỹ phẩm làm trắng da, tất nhiên là cho lúc chưa xài kem làm trắng.

Tôi cười cười, cố gắng để cư xử hoà nhã.

- Đăng thấy đấy, mình già cả rồi nên tế bào não lão hoá . Lâu quá không gặp nhau, dạo này cậu thế nào?

Hải Đăng nghệt mặt ra vài giây. Hừ, cái bộ mặt đó là có ý gì? Chẳng lẽ trong mắt cậu ta tôi không biết thế nào là cư xử lịch thiệp chắc, à mà hình như lúc trước tôi mở mồm là một câu Bí thối hai câu Bí thối, chưa bao giờ tôi gọi tên cậu ta. Sau một lúc Hải Đăng mới từ tốn kéo ghế ngồi đối diện tôi, bình tĩnh nói.

- Mình bây giờ làm trong một công ty nước ngoài, sau khi tốt nghiệp cậu gần như cắt đứt liên lạc với bạn học, nếu không phải lần trước mới họp lớp gặp Thụy Du thì mình cũng không biết cậu đã kết hôn.

Tôi thiếu chút nữa là phun cả cà phê trong miệng ra.

Bạn Bí thối à, thành thật mà nói thì bạn làm ơn đừng nhắc đến loài gián trước mặt mình, làm mất cả hứng thưởng thức đồ uống.

Quan trọng là thông tin bạn update hơi bị muộn, lúc bạn biết tin mình kết hôn thì chắc mình đã kịp ly hôn rồi, giờ thì còn có thêm cả một người đàn ông trong nhà nữa mà có thể sẽ trở thành chồng tương lai của mình.

Tôi hơi băn khoăn không biết có nên nói cho Hải Đăng là tôi đã ly hôn không, mà nghĩ kỹ thì không cần thiết, bây giờ nói với cậu ta là tôi đã ly hôn thì sau này khi gặp lại không chừng lại phải thông báo rằng mình đã tái hôn.

Đang trong thời kì hôn nhân hay đã ly hôn chẳng qua là chuyển từ trạng thái on sang off thôi, biết đâu nó lại chuyển về on trong tương lai, nói đi nói lại rõ mệt. Mỗi lần kết hôn ly hôn đều kéo theo cả một mớ sự tình rắc rối, tốt nhất là lược bớt đi cho đơn giản, không nói gì là tốt nhất.

Tôi ngồi trò chuyện với Hải Đăng trong quán cà phê. Nói cho đúng thì cậu ta nói là chủ yếu, tôi chỉ ngồi nghe câu được câu mất, đầu óc còn bận suy nghĩ xem phải tìm Ngô Giang ở đâu.

So với hồi làm bài thi ở đại học thì rõ ràng việc suy đoán về nơi ẩn náu của Ngô vãn vẹo còn làm tôi chết mất nhiều nơ ron thần kinh hơn.

- Diệp Thư!

- ...

- Diệp Thư! –Hải Đăng to tiếng gọi tôi.

- Hả, cái gì?

Cậu ta thở dài chán nản, lôi điện thoại trong túi ra.

- Cho mình số điện thoại của cậu!

Tôi đọc số cho Hải Đăng, cậu ta lập tức nháy luôn vào di động của tôi.

- Đây là số của mình, sau này khi nào tụ tập bạn cũ mình sẽ liên lạc với cậu nhé!

Theo bản năng tôi lịch sự gật đầu. Trong bụng thì tự nhủ sau bao năm Bí thối vẫn không để tôi yên. Ngày trước bắt ne bắt nét tôi vì phạm kỉ luật, bây giờ lại còn muốn tôi phải chường mặt đi họp lớp.

Tôi chẳng thích thú gì gặp lại bạn học hồi đó, còn nhớ khi nhà tôi có chuyện bọn họ ai cũng xì xào bàn tán sau lưng tôi. Khi tôi đi chơi đàn trong nhà hàng để kiếm tiền thì đứa mắc dịch nào đó đã tung tin đồn tôi làm tiếp viên ở mấy câu lạc bộ hạng sang, thường xuyên cặp kè với đàn ông để có tiền, thế mà cũng có khối người tin.

Đúng là cái thứ không có óc, sao bọn nó không thử dùng mấy cái dây thần kinh ở đầu ngón chân mà nghĩ thử xem nếu tôi kiếm tiền theo cách đó thì liệu tôi có cần phải đi một đôi giày thể thao và đeo cái balo rể tiền thay vì xài hàng hiệu không!

- Mình về đây! –Hải Đăng chào tôi rồi rời khỏi quán cà phê.

Tôi gật đầu tạm biệt cậu ta. Hải Đăng vừa đi tôi liền gọi điện thoại cho Ngô Giang, lần này thì có tín hiệu, một lúc sau có người bắt máy.

- Alo?

Là một giọng nữ.

Tôi cảm thấy trong lòng mình lạnh đi vài phần.

Cái tình huống khốn kiếp mà tác giả tiểu thuyết vẫn hay thêm thắt vào đột nhiên hiện ra trong đầu tôi.

40. Chương 40: Em Muốn Sống Cùng Anh

Chương 40: Em muốn sống cùng anh

Tôi cố gắng trấn tĩnh lại hỏi người phụ nữ đang nghe điện thoại.

- Chào cô, phiền cô cho tôi gặp anh Ngô Giang.

- Ngô Giang là chủ số máy này phải không? Chị là gì của anh ạ? Anh ấy uống rượu ở quán bar của chúng tôi, say quá rồi. Chị có thể đến đón anh ấy không?

Rất tiếc tôi có thể thở phào nhẹ nhõm.

Anh ấy không say đến mức theo phụ nữ lên giường. Nhưng mà chẳng có gì đảm bảo là anh ấy sẽ không làm thế, tốt nhất trước khi sự việc phát sinh thì tôi phải lôi cổ Mr.Ngô về nhà.

- Tôi là bạn gái anh ấy, hiện giờ anh ấy đang ở đâu?

- Bar Rene số 12 đường M.

Tôi cúp máy, ngay lập tức gọi taxi đến bar Rene.

Một trong số những điều đáng ghét mà đàn ông và trẻ con đều thích làm là gì?

Đây là bạn đã dặn họ ở nguyên một chỗ thì khi bạn chưa xuất hiện họ đã chạy biến sang nơi khác.

Lúc tôi đến quán bar nhân viên ở đó tường thuật lại sự việc như sau: Cô ta vừa nghe điện thoại của tôi xong thì Ngô Giang bất ngờ tỉnh dậy rồi giật lấy máy điện thoại, vứt lại một xấp tiền thanh toán rồi ngật ngưỡng ra khỏi cửa.

- Thế anh ấy có lái xe không?

- Chúng tôi không rõ.

Khỉ thật, say đến mức ấy mà còn tự lái ô tô thì rất dễ xảy ra tai nạn. Giờ này hầu hết các bar đều rất ít khách, tôi thử đảo qua một loạt bar gần khu vực đường M nhưng cũng không thấy bóng dáng Ngô Giang.

Người đàn ông xấu xa này, lại chơi trò mất tích với tôi. Anh ấy đã đi đâu cơ chứ, liệu có gặp nguy hiểm gì không?

Ngô Giang chết tiệt, đúng là gã đàn ông hư hỏng! Chẳng lẽ anh ấy chưa cãi nhau với bạn gái bao giờ, anh ấy bao nhiêu tuổi rồi còn tùy tiện uống rượu như vậy, bị phụ nữ lừa lên giường thì cũng thôi đi, nếu để xảy ra tai nạn thì phải làm sao đây?

Mãi tới tận chiều tối tôi mới uể oải trở về nhà, phải nói là tôi vô cùng bất ngờ khi thấy “món quà” to đùng đang đặt ngoài cửa.

Cả ngày hôm nay tôi đi muốn gãy chân để tìm Ngô Giang, còn anh ấy thì ngồi ngủ gà ngủ gật trước cửa nhà tôi, biết thế tôi chẳng chạy lung tung làm gì ệt, cứ ngồi nhà ôm cây đợi cáo là được.

- Ngô Giang, Ngô Giang!

Bị tôi lay gọi, lắc qua lắc lại như chai rượu có đến năm phút Mr.Ngô mới chịu mở mắt ra.

- Em đúng là người phụ nữ độc ác, em cố tình bắt anh ở ngoài đúng không? –Ngô Giang hẳn học chỉ trích tôi, giọng nói vì say nên càng thêm khàn khàn khó nghe.

Hay thật, đã say đến thế còn biết mắng người nữa! Tôi ra ngoài là để tìm anh chứ đâu có đi chơi.

Dưới sân không có ô tô của Ngô Giang, chắc ngài Cáo đi taxi về. Tôi mở khoá cửa rồi đỡ Ngô Giang dậy, dìu vào nhà.

Ngô Giang đem sức nặng cơ thể dồn cả vào tôi, nếu biết có ngày hôm nay thì đáng lẽ ra bình thường tôi không nên vỗ béo anh ấy mới phải, tốt nhất là sau này mỗi bữa chỉ cho ăn cháo loãng với dưa muối, xem anh ấy còn dám đi uống rượu không!

Cái người say xỉn này mà cho nằm ngoài phòng khách thì kiểu gì cũng lăn từ trên ghế xuống đất, làm người tốt thì tốt đến cùng, tôi đành nhường chiếc giường êm ái của mình cho Mr.Ngô.

Nhìn Ngô Giang khó chịu cởi nút áo lăn qua lăn lại trên giường, tôi lấy bộ pyjama trong tủ ra, dùng khăn ẩm lau qua người rồi giúp Ngô Giang thay quần áo ngủ cho dễ chịu. Làm phụ nữ thật chẳng dễ chút nào, lúc bình thường phải ra dáng một người tình xinh đẹp hấp dẫn, lúc cần thiết phải có sự chu đáo tận tình của một bà mẹ.

Giúp người say mặc quần áo đúng là một trong những việc tốn sức nhất. Cởi được quần áo họ đang mặc ra là một quá trình gian khổ, mặc vào bộ đồ khác lại càng gian khổ hơn. Ngô Giang lúc thì đẩy tôi ra, lúc lại giữ tay tôi... nói chung là tính tình khi say của anh ấy rất khó bảo.

Vất vả đến toát mồ hôi tôi mới làm Mr.Ngô mặc được bộ đồ ngủ, đắp chăn cẩn thận cho Ngô Giang xong tôi ra ngoài.

Uống nhiều rượu như thế khi tỉnh dậy nhất định là nhức đầu, dạ dày còn khó chịu nữa, tôi sợ Ngô Giang sẽ đói bụng liền đi nấu một nồi cháo, trong lúc chờ cháo chín tôi tranh thủ đi tắm rồi xem qua chút tài liệu.

Tối khi xong xuôi mọi việc cũng là mười giờ tối, cả ngày hành xác làm người tôi đau ê ẩm, chỉ muốn ngủ một giấc. Tôi đem chăn gối ra ngoài phòng khách, mặc dù không thích ngủ ở ghế dài chút nào nhưng không lẽ vào đánh thức Ngô Giang dậy rồi kêu anh ấy quay về phòng khách ngủ, thế thì nhỏ mọn quá.

Trước khi ngủ tôi thấy không yên tâm liền vào ngó qua Ngô Giang. Mr.Ngô có dáng ngủ vô cùng đẹp mắt, chân bị xô sang một bên, người thì đã lăn đến mép giường, chỉ thiếu chút nữa là xuống nền nhà. Tôi trèo lên giường, cố gắng kéo cái thân hình nặng như bao xi măng của Ngô Giang vào trong, tiếc là Ngô Giang chẳng thèm chú ý đến lòng tốt của tôi, đột nhiên vùng tay kéo tôi ngã nhào xuống giường rồi giống y như con bạch tuộc, tay quần chân quần, khiến cho tôi chẳng khác gì khúc giò bị bó chặt.

- Anh Giang, buông em ra!

Không có động tĩnh.

Tôi bực bội gỡ tay Ngô Giang, không ngờ người kia lại càng ra sức ôm chặt hơn.

Đây là cái tình thế gì? Chẳng lẽ cáo già giả vờ say rượu à?

Tôi tiện tay véo mặt Ngô Giang thật đau nhưng anh ấy vẫn không buồn mở mắt. Hừ, chắc là véo chưa đủ mạnh đây mà!

Tay, eo, chân, lưng... chỗ nào mà tay tôi với tới được Ngô Giang đều bị cấu véo một phát đau điếng, thế mà ngoài việc hơi nhăn lông mày rồi lẩm bẩm mấy câu không rõ ràng thì anh ấy không còn phản ứng nào khác.

Giãy giụa một lúc không có hiệu quả, cả ngày mệt nhọc khiến tôi cũng chẳng còn sức lực đâu mà chống lại. Thôi thì cũng chẳng phải chưa ngủ chung bao giờ, chuyện nhỏ này không nên tính toán.

Tôi vừa tự tìm một đồng lý do giải thích cho hành động cam chịu của mình vừa lơ mơ chìm vào giấc ngủ.

Có lẽ vì quá mệt nên tôi ngủ liền một mạch đến sáng, chỉ khi cảm thấy buồn buồn trên người mới mắt nhắm mắt mở tỉnh lại.

Có một bàn tay... không, là hai bàn tay... đang luồn trong váy ngủ của tôi... Ngoài cáo già họ Ngô kia thì còn ai nhân cơ hội người khác ngủ mà làm loạn như thế chứ!

Tôi tức giận trừng mắt nhìn Ngô Giang, kết quả là người kia còn đang bận suy nghĩ gì đó, hoàn toàn không để ý về mặt đe dọa của tôi.

- Anh đang làm gì? -Tôi lạnh nhạt hỏi.

Ngô Giang hơi nhăn mày, có vẻ không vui vì bị tôi làm phiền.

- Tìm xem cái khoá kéo váy ngủ ở đâu, rốt cục là ở chỗ nào nhỉ?

- ...

Được lắm Ngô vắn vẹo, đi uống say không biết trời đất trên dưới thế nào, vừa mở mắt ra liền giở trò lưu manh, đúng là ngày càng tha hoá mà!

Ngô Giang hình như lúc này mới cảm thấy có gì đó không đúng, động tác đột nhiên dừng lại, nghiêm túc nhìn tôi.

- Em dậy rồi à?

- Còn không bỏ ngay tay của anh ra! –Tôi gắt lên.

Mr. Ngô làm vẻ mặt như oán phụ bị ruồng bỏ, hậm hực rút tay về rồi ngồi dậy. Tôi cũng ngay lập tức rời khỏi giường.

- Anh đi đánh răng rửa mặt rồi ra ngoài ăn sáng. Em có chuyện cần nói với anh!

Tôi đã suy nghĩ kĩ càng, nếu muốn chung sống lâu dài thì có một số việc cần phải nói cho rõ. Từ trước tới giờ những gì tôi quyết định thì sẽ kiên trì theo đuổi. Lần này tôi muốn ở cạnh Ngô Giang, tất nhiên tôi sẽ chấp nhận rắc rối với gia đình anh ấy, nhưng ngược lại tôi cũng muốn Ngô Giang thẳng thắn với tôi.

Hai người ở bên nhau, nếu cứ cất giấu quá nhiều bí mật, không sớm thì muộn chúng cũng trở thành ngòi nổ nghi ngờ.

Bữa ăn sáng diễn ra trong yên lặng, chỉ có tiếng ti vi làm bầu không khí trong phòng bớt nặng nề.

Khi cả tôi và Ngô Giang đều ăn xong, tôi lấy cho anh ấy một cốc nước ấm, sau đó ngồi xuống vị trí đối diện. Ngô Giang đốt một điếu thuốc, làn khói trắng mờ mờ che phủ một phần gương mặt, giọng nói trầm khàn có vẻ xa cách.

- Em muốn nói gì?

Tôi không biết có phải Ngô Giang còn giận tôi chuyện hôm qua hay không, nhưng mà dù sao anh ấy cũng hưởng lợi một đêm rồi, lẽ nào vẫn chưa hài lòng, còn muốn tôi lấy thân bồi tội chắc?

- Anh đừng hút thuốc nữa, không tốt cho sức khoẻ!

Ngô Giang lạnh lùng nhìn tôi.

- Nếu em định nói chuyện đó thì không cần đâu. Dù sao sau này em cũng không ở cạnh anh, anh sống hay chết có liên quan gì đến em.

Hừ, tôi muốn nói chuyện tình cảm ngọt ngào mà, cái người đàn ông đáng ghét này, cứ phải làm tôi phun ra mấy câu khó nghe anh ấy mới hài lòng hả?

- Ngô Giang, em muốn sống cùng anh, hiện tại muốn, sau này cũng muốn. Sau khi anh đi em mới cảm thấy đối với em anh rất quan trọng. Nếu anh vẫn chưa thay đổi suy nghĩ... thì...thì...

Tôi đột nhiên lắp bắp, không biết phải nói gì tiếp theo. Trời ạ, đây là lần đầu tiên tôi tỏ tình, lúc qua lại với Cao Phi và Nguyên Bảo đều là hai người họ mở lời, tôi chỉ gạt đầu thôi.

- Thì sao? –Ngô Giang dụi điếu thuốc vào gạt tàn, đôi mắt nâu tràn ra những tia sáng lấp lánh.

Thì... thì sao chứ, tôi mà biết thì còn ấp a ấp úng làm gì. Thật là xấu hổ, đáng lẽ ra không nên xuống nước trước mới phải.

- Thôi được, xét thấy em cũng có thành ý, anh chấp nhận chịu thiệt thòi chung sống với em.

Cái gì? Chung sống với tôi là chịu thiệt thòi à? Thế vì sao lúc trước đuổi mãi không đi vậy?

Nói một câu trái sự thật như thế anh không sợ ăn cơm mắc nghẹn à!

Hừ, lần này bỏ qua, dù sao cũng là tôi sai trước.

- Nếu chúng ta ở bên nhau, em muốn thẳng thắn với anh về một số chuyện.

- Anh cũng nghĩ như vậy. Anh muốn em trả lời thẳng thắn vấn đề này trước.

Tôi mờ mịt không biết Ngô Giang định đề cập chuyện gì, anh ấy muốn hỏi tôi về Nguyên Bảo hay là người nhà tôi sao?

- Anh hỏi đi.

Ngô Giang gật đầu, nghiêm túc nói.

- Hừm, cái váy ngủ đó của em thật ra cởi như thế nào?

- ...

41. Chương 41: Khoá Kéo Cửa Chiếc Váy

Nói chuyện nghiêm túc với một con sói háo sắc vốn là chuyện không tưởng. Bạn chẳng thể nào có đủ bình tĩnh trước một người lúc nào cũng chỉ nghĩ đến chuyện lột đồ của bạn.

- Anh muốn ngủ giường đúng không? –Tôi cười quỵn rũ.

Ngô Giang mang theo vẻ nghi hoặc đánh giá tôi, khoé môi hơi động, sau cùng mỉm cười.

- Nói đi, em muốn hỏi gì?

Tôi suy nghĩ một lúc, muốn Ngô Giang báo cáo thành thật thì có lẽ tôi nên làm gương trước.

- Em sẽ nói trước. Trước khi bị đuổi ra khỏi nhà không xu dính túi thì em là tiểu thư nhà giàu. Mẹ em mất khi em mười bảy tuổi, bố em lấy vợ kế và có hai đứa con trai riêng xấp xỉ tuổi em. Em và ông ta không còn liên hệ gì nữa. Cách đây không lâu bà ngoại em đã qua đời. Người nhà em hiện giờ chỉ còn một bà mợ và hai đứa em họ, tất nhiên là họ cũng không ưa em lắm nên ít liên lạc. Chồng trước của em... anh ấy đã qua đời rồi nên không nhất thiết phải nhắc đến. Lý do ly hôn của bọn em thì nói thật là cho đến giờ em cũng không biết nữa. Năm nay em hai mươi bảy tuổi, không có con riêng, chỉ là luật sư quen ở văn phòng luật, tiền lương không thấp, giả như anh thất nghiệp thì em cũng có thể bao nuôi anh. Giờ anh nói chuyện của anh đi.

Hai mươi bảy năm cuộc đời của tôi có thể tóm lược đơn giản như thế, tôi kể nó một cách bình thản nhưng giọng nói vẫn không nén được sự run rẩy.

Có rất nhiều vết thương cứ tưởng đã đóng vảy biến thành sẹo nhưng chỉ cần động đến liền nứt vỡ đau đớn.

Đến chết tôi cũng không quên gương mặt thản nhiên của bố tôi khi cảnh sát báo tin mẹ tôi chết đuối. Những gì ông ta đã nói với tôi khi ở trong bệnh viện, những việc bẩn thỉu mà Trương Huệ Lan đã làm với tôi...

Ngô Giang im lặng nhìn tôi, trong lúc tôi thất thần thì vòng tay ấm áp của Ngô Giang bao bọc tôi. Mùi sữa tắm nhàn nhạt từ cơ thể anh ấy không hiểu sao lại khiến tôi hơi mê muội.

- Những chuyện em không muốn thì đừng nhắc lại! –Giọng nói dịu dàng mang theo vài phần an ủi khiến mắt tôi hơi ẩm ướt.

Khỉ thật, từ ngày sống chung với Ngô Giang chẳng hiểu sao tôi rất dễ khóc, lẽ nào bị sóng điện của người ngoài hành tinh gây biến chứng ở tuyến lệ?

- Chuyện của gia đình anh chắc em cũng biết không ít. Về phần hôn nhân, vợ trước của anh là Phan Ý An, cô ấy là mối tình đầu của anh thời trung học. Anh cùng Ý An ly hôn vì hôn nhân của bọn anh không thể tiếp tục, mỗi người đều muốn có cuộc sống riêng. Đứa bé ở với cô ấy.

Tôi tựa đầu vào ngực Ngô Giang, cảm thấy lý do ly hôn của anh ấy và vợ trước thật sự rất mơ hồ. Hôn nhân làm sao không thể tiếp tục? Bởi vì tính cách không hợp, hay là mỗi bên đều có người trong lòng, đồng sàng dị mộng?

- Diệp Thư, em còn muốn biết gì nữa?

Tôi ngẩng đầu, nhìn thẳng vào mắt Ngô Giang, nghiêm túc nói.

- Đây mới là con người thật của anh? Có lúc anh lạnh lùng đến đáng sợ, có lúc lại giống như một người hoàn toàn khác. Đôi khi em cứ như lạc vào một màn sương mù, rõ ràng là khi chúng ta mới gặp lại anh khiến cho em cảm giác một người đàn ông lạnh lùng thành thực, nói anh ba mươi tư cũng không sai. Nhưng từ lúc anh bước chân vào căn nhà này thì anh lại thay đổi, dường như em vừa chớp mắt một cái anh đã biến thành Ngô Giang của bảy năm trước.

Ngô Giang nhíu mày hỏi tôi.

- Anh của bảy năm trước như thế nào?

- Mặt dày, biến thái, trẻ con, tư tưởng quái dị.

Sắc mặt của Ngô Giang bắt đầu sa sầm.

- Thế khi chúng ta gặp lại?

- Mặt dày hơn, biến thái hơn, thêm tính háo sắc, lạnh lùng, bá đạo. Cả người sặc mùi nguy hiểm.

Ngô Giang hừ lạnh, tức giận cắn lên cổ tôi.

- Anh bây giờ khiến em sợ, cố gắng để giống như trước em lại không hài lòng. Em muốn anh phải thế nào?

Tôi sững sờ nhìn anh ấy.

Quả nhiên là Ngô Giang cố tình. Ngay từ đầu Ngô Giang đã nhận ra tôi sợ anh ấy cho nên mới thay đổi cách cư xử. Với cá tính của Mr.Ngô hiện giờ nếu muốn ngủ giường, muốn ở lại thì ai có thể ngăn được chứ, chỉ là anh ấy chiều theo ý tôi.

- Nói đi, sao anh lại thay đổi lớn như vậy? Trước đây anh hay cười, cũng không lạnh lùng bá đạo như bây giờ.

Người đàn ông vui vẻ phóng khoáng, rực rỡ như ánh nắng mặt trời của bảy năm trước đã cách tôi rất xa. Tôi muốn kéo anh ấy trở lại, không phải là giả vờ mà thật sự trở lại, tôi muốn thấy đôi mắt nâu óng ánh như mặt ong dưới ánh sáng ấy tràn ngập ý cười.

- Trước đây anh tốt vậy sao? Nhưng có tốt đến đâu vẫn không giữ nổi em.

Tim tôi khẽ nhói lên.

- Anh không bá đạo, để cho em lựa chọn, kết quả thế nào? Em đã nhận lời lấy người khác. Diệp Thư, nếu anh còn là Ngô Giang của bảy năm trước thì anh sẽ đánh mất rất nhiều thứ. Nếu anh không mạnh hơn, không thủ đoạn hơn... thì ngay cả cuộc đời mình anh cũng không thể quyết định được chứ đừng nói đến bảo vệ em. -Ngô Giang dừng lại nhìn tôi. Ánh mắt trống trải tang thương khiến cho ngực tôi cũng quặn thắt khó chịu. -Em có thể sợ anh nhưng không thể nghi ngờ tình cảm của anh. Cho dù anh thay đổi thì ở nơi này... -Ngô Giang cầm tay tôi đặt lên vị trí trái tim anh ấy. -...vẫn luôn có hình bóng của em.

Tôi chưa bao giờ là một người phụ nữ có ước vọng to lớn, chỉ muốn một cuộc sống đơn giản, hy vọng gặp được một người đàn ông thật lòng tốt với mình, có thể đi cùng mình đến hết đoạn đường còn lại. Khi có mưa thì cùng nhau trú, lúc lạnh giá có người sưởi ấm cùng, khi đau đớn khổ sở có một bờ vai để dựa vào, không cần một mình liếm láp vết thương.

Bỏ lỡ nhiều năm, chỉ cần dừng lại một chút anh ấy đã từ phía sau tiến đến bên cạnh. Tôi có lẽ đã không còn đủ sức đem hết trái tim mà yêu một người, nhưng dũng khí để bước tiếp cùng anh ấy thì vẫn còn.

Tôi chủ động hôn lên môi Ngô Giang.

- Anh muốn ngủ giường đúng không?

Ngô Giang hơi ngạc nhiên quan sát tôi.

- Câu trả lời của anh làm em hài lòng?

Tôi gật đầu, cười cười.

- Em rất hài lòng. Bây giờ chúng ta đi mua thêm một cái giường kê trong phòng sách cho anh ngủ ở đó.

- Em...

Người nào đó mặt lạnh tới mức sắp đóng băng được cả nước. Tôi không nhịn được bật cười, nhồm dầy khỏi ghế, trước khi đi còn cố tình cúi người ghé sát vào tai Ngô Giang khiêu khích.

- Thật ra khoá kéo của cái váy được giấu ở đường diềm hoa trước ngực, nếu lúc đẩy tay anh trượt lên trên một chút chắc chắn sẽ sờ thấy.

Trước khi bị móng vuốt sói tóm được tôi vội chạy biến về phòng rồi khoá cửa trong.

- Diệp Thư, em mở cửa ra! –Ngô Giang tức giận gõ cửa phòng.

Tôi lấy một bộ quần áo trong tủ ra thay, mặc kệ ngoài Cáo ở ngoài đen mặt. Hừ, chiếm nhà tôi thì dễ, muốn ăn tôi mới khó!

42. Chương 42: Trong Khách Sạn Không Có Gì

Khiêu khích khiến người ta tức điên lên rồi nghênh ngang bỏ đi thật sự là rất thích. Bình thường toàn Ngô Giang bắt nạt tôi, cuối cùng tôi cũng trả đũa được một lần.

Mr. Ngô vô cùng không vui lái xe chở tôi đến cửa hàng nội thất. Suốt cả đường đi đều giở bộ mặt đen như than ra, đúng là bụng dạ nhỏ mọn.

Ngô Giang xem qua cả chục mẫu giường, hàng trong nước rồi nhập khẩu đủ cả. Sau cùng chẳng hiểu sao anh ấy lại chọn một chiếc giường king size. Căn phòng sách của tôi diện tích hơi nhỏ, vì ngay từ đầu đã định sẽ lấy nó làm phòng để làm việc nên tôi mua giá sách khá lớn.

Tôi kéo tay Ngô Giang, nói khẽ.

- Lấy một chiếc bình thường thôi, anh lấy loại to thế này không kê vừa đâu!

Ngô Giang thản nhiên nhìn tôi.

- Không sao, nhất định là vừa.

Thanh toán xong hai chúng tôi trở về nhà, cửa hàng nội thất hẹn sẽ giao hàng vào buổi chiều. Ngô Giang hình như nghĩ ra chủ ý gì đó, sắc mặt tươi tỉnh hơn hẳn lúc đi.

Xe dừng lại trước một nhà hàng, chỗ này tôi và Ngô Giang đã từng tới ăn một lần, thức ăn khá ngon. Trong lúc chờ Ngô Giang đi đỗ xe tôi nhìn thấy Lạc Cẩm và Khải Văn đi từ trong nhà hàng ra, Khải Văn đi rất nhanh, ánh mắt lạnh lùng. Còn Lạc Cẩm chạy theo phía sau anh ta, lúc đến gần cô ấy đưa tay ra chạm vào khuỷu tay Khải Văn liền bị anh ta thô bạo hất ra.

Tôi quen Lạc Cẩm và Khải Văn đã lâu, chưa bao giờ tôi thấy Khải Văn dùng thái độ này với Lạc Cẩm. Bọn họ chơi rất thân, Khải Văn tuy không yêu Lạc Cẩm nhưng luôn đối xử với cô ấy rất tốt.

Hai người họ nói gì đó rồi lên xe, tôi chỉ đứng quan sát, cũng không tiện xen vào. Thời gian này tôi và Lạc Cẩm ít liên lạc, có lẽ cô ấy đã gặp chuyện mà tôi không biết.

- Diệp Thư, em sao thế? –Ngô Giang vỗ nhẹ lên vai tôi.

Tôi lắc đầu cười.

- Không có gì, em thấy người bạn thôi.

Ngô Giang nhú mày.

- Bạn nào? Nam hay nữ?

- Cả hai.

Đến lúc này Mr.Ngô mới hài lòng đi tiếp. Thật không hiểu nổi, chuyện nhỏ như vậy mà cũng để ý, anh ấy tưởng tôi là ai chứ, có phải người đẹp quốc gia đâu mà đi khắp nơi đều thấy hoa đào.

Thức ăn được dọn lên bàn, tôi gấp sườn chua ngọt cho Ngô Giang, chợt nghĩ đến một việc.

- Anh có biết chuyện của công ty Phương Nam không?

Lần trước tôi nhờ người thăm dò tình hình của Phương Nam rồi nói với Lạc Cầm. Công ty của nhà Khải Văn gặp chuyện cô ấy đúng là đứng ngồi không yên.

- À, mấy tháng trước họ đắc tội một người có máu mặt nên công trình gặp khó khăn, suýt phá sản đúng không? Giờ thì êm rồi, không biết từ đâu họ huy động được hơn một trăm tỷ, công trình đó cũng gần hoàn thiện rồi, chắc sẽ không bị chậm tiến độ trong hợp đồng.

Là ai lại dám không nể mặt “người kia” mà cho Phương Nam vay tiền? Nhà Khải Văn thoát nạn đúng là chuyện tốt nhưng không hiểu sao tôi lại linh cảm việc này có liên quan đến Lạc Cầm.

Hắn là tôi tưởng tượng quá mức rồi, cô ấy có thể làm gì chứ, một nữ hoạ sĩ bình thường, trong tay cũng không có gì đáng giá. Cho dù cô ấy muốn giúp Khải Văn đi nữa thì cũng là lực bất tòng tâm.

Ăn cơm trưa xong tôi cùng Ngô Giang rời khỏi bàn đi thanh toán, một nhân viên phục vụ bê trên tay khay rượu không cẩn thận va vào tôi.

- Xin lỗi chị! -Cậu nhân viên luống cuống đưa khăn sạch cho tôi.

Rượu đổ lên quần áo, dính cả vào tóc khiến tôi rất khó chịu, chỉ muốn về nhà tắm rửa cho sạch.

- Được rồi, không sao! -Tôi lạnh nhạt nói.

Ngô Giang không nói gì, chỉ nhanh chóng cởi áo ngoài ra khoác cho tôi rồi đi lấy xe.

Quần áo dính vết đỏ loang lổ của rượu vang, tóc cũng bết bết, khắp người toàn mùi rượu. Ai không biết lại tưởng tôi đi nhậu nhẹt đến nổi rơi vào thùng rượu.

Vừa vào nhà tôi vội bật bình nước nóng rồi đi tắm gội, hoàn toàn quên mất một số mối nguy hiểm mà đáng lẽ phải chú ý.

Hơi nước nóng lượn lờ. Phòng tắm ngập tràn mùi thơm của sữa tắm và dầu gội. Tôi đứng dưới vòi sen, để nước ấm tẩy rửa hết mùi rượu vang.

Từ phía sau, cơ thể nóng rực áp lên người tôi, bàn tay to lớn nhẹ nhàng vuốt ve da thịt trần trụi khiến tôi khẽ rùng mình. Khỉ thật, tôi quên khoá cửa phòng tắm!

- Anh... -Tôi quay lại nhìn Ngô Giang, vừa mở miệng đã bị hôn đến không thở nổi.

Cái gì gọi là khôn ba năm đại một giờ, chính là đã cẩn thận đề phòng, chỉ một chút sơ xuất liền bị sói ăn thịt.

Đầu óc tôi thật sự đã bị Ngô Giang làm ục mẫm. Loại chuyện này vốn dĩ tôi không có kinh nghiệm, một đêm tình kia tôi hoàn toàn chẳng nhớ được chút gì.

Môi, lưỡi, ngón tay của anh ấy trượt trên cơ thể tôi, không khí đậm đặc mùi vị đàn ông. Sớm biết sẽ có ngày này, chỉ là tôi không dự đoán được lại vào hôm nay, xem ra một màn đổ rượu trong nhà hàng kia không tránh khỏi có liên quan đến Ngô Giang.

Đúng là người đàn ông thủ đoạn, buổi sáng chẳng qua chỉ trêu chọc anh ấy một chút, vậy mà cũng không chịu bỏ qua.

Nếu lần đó cùng với Ngô Giang... trong lúc thần trí hỗn loạn tôi đột nhiên nghĩ đến một nghi vấn từ lâu, thật là tự phục mình chết đi được.

- Giang... -Tôi vừa nói vừa thở gấp, máu trong người hình như đều đang sôi lên.

Tôi muốn hỏi anh ấy một đêm trong khách sạn kia chúng tôi có làm chuyện đó thật không, nhưng lời ra đến miệng không hiểu sao lại thành.

- Em muốn vào phòng ngủ!

Trong mắt Ngô Giang dường như có hai ngọn lửa đang bùng cháy khiến cho con ngươi màu hạt dẻ cũng trở nên sáng lấp lánh. Hơi thở nóng bỏng phả lên da thịt mẫn cảm càng khiến tôi rối loạn.

- Được! –Giọng nói của Ngô Giang khàn khàn đầy gợi cảm. Chỉ một thanh âm cũng khiến tôi run rẩy.

Tôi ghét nhất là cả người ỉm ướt. Nhưng lần này hai chúng tôi lẫn lộn trên giường, tóc ướt, người chỉ lau sơ qua bằng khăn bông, nhất định là chăn đệm đều bị ướt hết. Thần trí của tôi bắt đầu phân tán, suy nghĩ xem trong tủ còn bộ chăn ga dự phòng nào không.

Cảm giác đau đớn bên dưới làm tôi tỉnh táo lại đôi chút, không nhịn được kêu lên.

Đau như vậy... chẳng phải chỉ làm lần đầu tiên mới đau sao, lẽ nào lần trước chúng tôi không có gì?

Tôi nhìn Ngô Giang, anh ấy cũng đang kinh ngạc nhìn tôi.

- Em... là lần đầu?

Vô nghĩa, lần đầu hay không chẳng phải anh rõ nhất à!

- Chết tiệt, đau quá! Anh ra ngoài đi! –Tôi bắt đầu phát cáu.

Cả người Ngô Giang đều cứng lại, hơi thở trở nên dồn dập. Đôi môi nhẹ nhàng hạ xuống những nụ hôn rải rác trên cơ thể tôi.

Tôi hơi giãy dụa muốn đẩy Ngô Giang ra, ngược lại anh ấy bắt đầu chuyển động.

- Anh... em nói là ra ngoài cơ mà!

- Không được! –Ngô Giang hôn lên môi tôi, ở khoảng cách gần tôi có thể thấy mồ hôi lấm tấm trên trán anh ấy. –Bây giờ mà dừng lại thì anh điên mất!

Khoái cảm xa lạ truyền đến khiến tôi không còn tâm trí đâu mà phản kháng, hoàn toàn chìm đắm trong mê loạn.

Ý nghĩ duy nhất của tôi trước khi mệt mỏi đến thiếp đi là kể cả không dừng lại thì Ngô Giang cũng chẳng bớt điên, tôi vẫn bị anh ấy lấn qua lấn lại đến kiệt sức. A, đáng lẽ ra không cần đặt cái giường king size kia làm gì, cuối cùng thì Cáo vẫn chiếm giường tôi.

Cuộc đời chẳng bao giờ kết thúc có hậu như truyện cổ tích, nhà tôi rốt cục bị Cáo chiếm dụng, người cũng bị ăn sạch sẽ.

P/S: (=.) Truyện ko có thật, đầu óc tôi hoàn toàn trong sáng

43. Chương 43: Ghen

Tôi ngủ li bì suốt mấy tiếng đồng hồ, mãi tới khi chuông cửa và chuông điện thoại reo inh ỏi tôi mới giật mình tỉnh dậy.

4h chiều, chắc là người của cửa hàng nội thất chuyển đồ đến. Tôi muốn ngồi dậy nhưng phía dưới đau nhức rất khó chịu. Ngô Giang nằm bên cạnh lúc này mới mở mắt.

- Em ngủ thêm đi!

Anh ấy nói xong liền quàng tay ôm tôi nằm sát vào ngực mình. Cơ thể Ngô Giang rất ấm áp, chỉ có bàn tay là không thành thật.

- Người của cửa hàng đến đây, anh không ra mở cửa à?

Ngô Giang với lấy điện thoại, tùy tiện bấm số.

- Jen Store phải không, tôi là Ngô Giang. Hiện giờ tôi có việc ra ngoài, các anh chuyển đồ vào lúc khác, tôi sẽ thanh toán phí vận chuyển lần hai.

Hay thật, đúng là nhà tư bản, thà mất thêm tiền chứ không chịu bước chân ra mở cửa.

Ngô Giang đặt điện thoại lên tủ đầu giường, tắt luôn nguồn, sau đó lại bắt đầu vuốt ve cơ thể tôi. Đừng nói là anh ấy còn muốn đây, tôi bây giờ cử động một chút cũng thấy đau, thật sự là không có khả năng liều mình bồi quân tử đâu.

Bên tai bị cắn nhẹ làm tôi khẽ run rẩy.

- Em còn đau không?

Hừ, còn biết thương hoa tiếc ngọc cơ đấy! Nếu không phải bị lấn qua lấn lại nhiều lần như vậy thì làm sao tôi lại như bị xe cán qua người cơ chứ.

- Vẫn còn giận? –Ngô Giang cười khê, giọng nói trầm khàn mang theo từ tính khiến người ta không thể kháng cự. –Chuyện hôn nhân của em có vẻ không đơn giản như anh tưởng. Hôm nay mới là lần đầu... không phải chồng cũ của em yếu sinh lý chứ?

Tôi tức giận cắn nhẹ lên vai Ngô Giang, ai không yếu sinh lý thì người đấy là cầm thú.

- Thư, em còn khiêu khích thì đừng trách anh!

Dù sao thì tôi cũng không muốn bị ăn sống nuốt tươi thêm lần nữa, tốt nhất là không nên trêu chọc Ngô Giang, đề phòng thú tính của Cáo trỗi dậy.

- Đừng nhắc tới Nguyên Bảo, anh ấy đã đi rồi, những chuyện liên quan đến anh ấy em không muốn nghĩ nữa!

Tôi ngoan ngoãn ôm lấy Ngô Giang, da thịt trần trụi cọ sát vào nhau tuy có chút không quen nhưng rất ấm áp.

- Thôi được, không nhắc cậu ta nữa, chỉ là anh...

Ngô Giang dừng lại, đột nhiên chạm môi lên môi tôi, ban đầu chỉ là cái hôn nhẹ nhàng nhưng càng lúc càng có xu hướng điên cuồng. Tôi vòng tay qua cổ Ngô Giang, nhiệt tình đáp lại, hai chúng tôi dây dưa mãi tới tận khi tôi sắp thiếu dưỡng khí một cách trầm trọng anh ấy mới chịu rời ra.

- Diệp Thư, anh rất vinh dự... vì em đã cho phép anh là người đàn ông đầu tiên của em.

Tôi đang thở gấp gấp, lại bị câu nói của Ngô Giang làm ngẩn người.

Người đàn ông đầu tiên? Hừm, nếu lần ở quán bar người tôi gặp không phải là anh ấy thì ai mà biết được người đàn ông đầu tiên của tôi bây giờ đang ở đâu. Dù sao thì tôi cũng rất may mắn, hoàn cảnh đó có thể khiến tôi rơi vào nguy hiểm, may mà người đó là Ngô Giang.

Nhưng ở trong khách sạn anh ấy không làm gì thì cũng lạ thật, thế mà còn dám gọi điện chế giễu làm tôi xấu hổ muốn chết..

- Sao cái đêm ở khách sạn anh lại làm người đàn ông kiểu mẫu vậy? –Tôi nghi ngờ nhìn Ngô Giang.

- Em yêu, lúc đấy em say rượu, ngủ say như chết, thỉnh thoảng còn nói mơ linh tinh. Hoàn cảnh đó thì “làm” có tình thú gì chứ!

- ...

Tôi quả thực muốn bịt miệng Mr.Ngô lại. Anh ấy không thể tìm một lý do dễ nghe hơn à. Cái gì mà không có tình thú chứ, người đàn ông xấu xa này!

Hai ngày cuối tuần chúng tôi gần như đều ở bên nhau, Ngô Giang biết cơ thể tôi chưa dễ chịu nên cũng không ép buộc, chỉ giới hạn ở ôm hôn.

Khi tôi ra khỏi nhà mua đồ khoảng hai mươi phút, một điều bất ngờ nho nhỏ đã xảy ra. Đây là cái giường king size từ cửa hàng nội thất đã đặt chễm trệ trong phòng ngủ, cái giường cũ của tôi thì đi nơi nào không rõ.

- Anh đã có mưu đồ từ lúc ở cửa hàng đúng không? –Tôi cảm tức trùng mắt với Ngô Giang.

Ngô Giang nghiêm túc nói.

- Anh thề là không phải thế.

Thề, có mà thề cá trê chui ống! Nếu không có dự mưu từ trước thì sao lúc tôi dặn đừng mua giường king size anh ấy lại thản nhiên như vậy. Người đàn ông gian xảo, não trái não phải đều suy nghĩ đen tối!

- Em không tin, anh được lắm, lại còn lừa em! Từ vụ cái giường đến vụ đổ rượu anh đã tính toán hết rồi.

- Vụ đổ rượu thì đúng là anh có sắp xếp đôi chút, nhưng việc cái giường thì quả thật là anh không hề có mưu đồ lúc ở cửa hàng. Ý tưởng nảy sinh từ lúc chúng ta còn chưa ra khỏi nhà.

- ...

Hừ, càng nói càng lộ rõ bản chất xấu xa!

Ngô Giang kéo tôi vào lòng, hôn lên khắp mặt tôi, đôi mắt nâu óng ánh tràn đầy ý cười.

- Đừng tính toán chuyện này nữa, nếu em còn giận thì anh lấy thân đền tội với em!

Có quỷ mới cần anh ấy lấy thân đền tội, người mệt nhất còn không phải là tôi chắc!

Ngày nghỉ cuối tuần rất nhanh đã kết thúc. Những ngày tiếp theo cả tôi và Ngô Giang đều bận việc, tuy không có nhiều thời gian rảnh nhưng mỗi khi đi ngủ, chỉ cần cảm thấy có hơi ấm của Ngô Giang bên cạnh tôi cũng thấy rất thoải mái.

Sống chung đương nhiên cũng có những lúc bất đồng, chuyện nhỏ thì không nói. Nhưng điều khiến tôi không hài lòng nhất là gần đây thường xuyên có phụ nữ gọi điện cho Ngô Giang vào buổi tối.

Tôi không phải là người thích kiểm soát hay là lòng dạ nhỏ mọn, nếu người ta gọi vì công việc tôi tất nhiên sẽ không có ý kiến, có điều người phụ nữ kia rất đáng ngờ. Cô ta luôn gọi điện vào lúc chín giờ tối, đều như vắt chanh, không sót ngày nào trong tuần.

Ngô Giang không có ý định tránh né tôi mỗi khi nghe điện thoại, cơ bản là anh ấy thậm chí cũng chẳng nói mấy câu với người kia, chủ yếu chỉ nghe rồi trả lời nhất gừng kiểu “ừ, biết rồi, còn gì nữa không”, đáng vẻ cũng không thích thú gì.

Tôi cố nhịn không hỏi, vậy mà Mr.Ngô cũng không biết đường thành khẩn khai báo, thật là làm tôi tức chết.

Tối nay người phụ nữ kia lại gọi điện, tôi chẳng buồn để ý, về phòng tắt đèn đi ngủ trước. Thích tâm sự đêm khuya thì cứ nói đi, tôi không thêm nghe.

Vì ôm cục tức nên tôi không ngủ được, lặn qua lộn lại vài lần, mãi đến khi nghe có tiếng mở cửa phòng tôi mới nằm im giả chết.

Ngô Giang nhẹ nhàng nằm xuống bên cạnh tôi, sau một lúc không động tĩnh bỗng nhiên xoay người tôi lại phía anh ấy. Hơi thở ấm áp phả lên mặt làm tôi buồn buồn.

- Diệp Thư, em định thi gan với anh đến khi nào? Em không hài lòng thì cứ nói thẳng với anh. Em nói không thích thì anh sẽ không nghe điện thoại của cô ta nữa.

Ai thêm quan tâm chứ, anh nghe điện thoại của ai thì mặc kệ anh!

- Sao không trả lời? –Ngô Giang lạnh lùng chất vấn tôi.

Tôi quay người đi, không nhìn anh ấy. Ngô Giang bực mình ép tôi quay lại.

- Diệp Thư, đó là điện thoại của Ý An.

Có ai hỏi đâu, tự khai ra làm gì! Được lắm, còn dám ở trước mặt tôi tâm tình với vợ cũ.

- Anh ra ngoài phòng khách ngủ đi! –Tôi cơ hồ nghiêng rằng thốt lên.

Ngô Giang bật cười, còn cười đến run rẩy cả người.

Cười, cười cái con khỉ! Cho anh ngủ phòng khách một tháng xem anh còn cười được không.

Tôi đột nhiên bị đè lên, bàn tay hư hỏng của Ngô Giang bắt đầu lần cởi cúc áo ngủ. Mối cũng không ngừng hôn lên khắp mặt tôi.

Hừ, nói chuyện với vợ cũ xong còn muốn đụng vào tôi, đừng hòng!

Tôi tức giận cào lên lưng Ngô Giang. Anh ấy bị đau liền dừng lại, đôi mắt nhìn tôi thăm lại vì ham muốn.

- Em thích SM à? Khẩu vị của anh không nặng như vậy nhưng nếu em muốn thì chúng ta thử một lần cũng được.

Bệnh thần kinh, ai mà muốn chơi SM với anh chứ.

- Anh đi tìm vợ cũ của anh mà tâm tình vui vẻ, đừng có chạm vào em!

Ngô Giang chặn môi tôi lại, động tác càng trở nên điên cuồng hơn. Tâm lý của tôi không thoải mái nên kiên quyết chống cự. Ngô Giang cuối cùng cũng dừng lại, vẻ mặt mất kiên nhẫn.

- Diệp Thư, con mắt nào của em thấy anh tâm tình vui vẻ với Ý An? Anh còn đang chờ em nói một câu không muốn anh nghe điện thoại của cô ta, em ngược lại thờ ơ không để bụng, rốt cục em có để tâm đến anh thật không?

Tôi kinh ngạc không biết nên phản ứng ra sao.

Ngô Giang, anh có thật là ba mươi tư tuổi không, sao có thể giả trò thăm dò trẻ con như vậy? Muốn chọc cho tôi ghen, hừ, coi như anh ấy lợi hại, tôi ghen rồi đấy!

- Ai nói là em không để bụng, em để đầy bụng.

Ngô Giang cười đen tối, cúi xuống tiếp tục hôn lên cổ tôi.

- Anh giúp em vận động cho tiêu bớt.

Cáo già xảo quyệt, tóm lại là anh ấy đều được lợi!

Giữa lúc tình ái mê loạn, bên tai tôi loáng thoáng nghe được tiếng của Ngô Giang.

- Diệp Thư, sau này bất kể có chuyện gì em cũng phải nói với anh.

Tôi không trả lời, thật sự là không còn sức để trả lời.

Từ trước tới nay những chuyện tôi càng quan tâm thì càng không bao giờ nói ra miệng. Có lẽ điểm ấy sẽ khiến người sống cùng tôi không vui.

Được, nếu là vì anh ấy thì sửa đổi cũng không sao. Tốt nhất là từ giờ nếu có phụ nữ lại gần Ngô Giang thì tôi trực tiếp trút giận lên đầu anh ấy là được, miễn phải làm bản thân khó chịu.

44. Chương 44: Anh Định Đi Đâu?

Tĩnh Thành giận dữ ném tập tài liệu lên bàn, vẻ mặt y như ai vừa ném cho anh ta một vụ khó nhằn mà lại không có thù lao.

- Diệp Thư, cô có biết tin tức gì của Cao Phi không? –Tĩnh Thành bắt ngờ đi tới chỗ tôi, giọng nói không giấu được sự bức bối.

Cao Phi là cái gì của tôi chứ, bạn trai cũ từ thời xưa như Trái Đất. Trong mắt tôi anh ta chính là hội trưởng hiệp hội côn trùng thế giới, liếc mắt một cái tôi cũng không muốn chứ đừng nói đến thăm dò tin tức của anh ta.

- Em cũng không rõ, lâu lắm rồi em không liên lạc gì với Cao Phi. Có chuyện gì vậy anh?

- Khốn thật, Cao Phi biến mất rồi. Toàn bộ quyền điều hành Đại Trị bây giờ đang nằm trong tay Thụy Du. Cô ta muốn hất chân tôi.

Ồ, vậy là có chuyện hay để xem rồi. Cao Phi và Thụy Du là cặp tình nhân tiêu chuẩn của tiểu thuyết, tự nhiên anh ta biến mất... Có thể trí tưởng tượng của tôi đi hơi xa nhưng nếu đây là tiểu thuyết trinh thám thì trường hợp này sẽ mở đầu ột vụ thám án. Đại để là cô bạn gái sắp cưới thủ tiêu anh chồng đẹp trai để cướp tài sản, một luật sư vô tình dính vào rắc rối, vì không để quyền lợi của mình bị ảnh hưởng, Tỉnh Thành sẽ tham gia vào việc điều tra và vén bức màn sự thật.

Một lô những bí mật dần xuất hiện, những màn đuổi bắt nguy hiểm, trò chơi cân não... những yếu tố quan trọng để tạo nên một cuốn tiểu thuyết trinh thám hấp dẫn.

Nhân vật chính là Tỉnh Thành, nhân vật phản diện là Thụy Du, Cao Phi sẽ đóng vai trò làm nạn nhân.

Chỉ còn thiếu cái tên truyện, nên đặt là gì nhỉ?

Hừm, tôi nghĩ tựa đề là “Sự ra đi của chủ tịch Gián” xem chừng không tệ, nhưng mà như thế không làm nổi bật nội dung tác phẩm. Haiz... vấn đề này khó đây!

- Không thể hiểu nổi, Cao Phi nghĩ cái quái gì mà lại uỷ quyền cho Thụy Du rồi biến mất cơ chứ. Tôi đã cố ngăn cô ta ký mấy cái hợp đồng điên rồ mà cô ta còn muốn đẩy tôi đi. Người đàn bà đó có chỉ số thông minh và khả năng kinh doanh tỷ lệ nghịch với vẻ ngoài của cô ta. –Tỉnh Thành cảm giận rít lên. –Rồi cô ta sẽ phá bung hết tất cả mọi thứ!

Tôi phải cố kiềm chế để không cười ra tiếng. Nói thật là Cao Phi và Thụy Du thế nào tôi chẳng quan tâm, nhưng mà chứng kiến điệu bộ của Tỉnh Thành thì chắc Thụy Du đã làm ra chuyện cực kì ngu ngốc.

Một trong những biệt tài của kẻ ngốc là làm cho người thông minh phải nổi khùng.

Tỉnh Thành trầm tĩnh như thế mà cũng bị chọc đến điên lên, điều đó chứng tỏ tài năng của Thụy Du đã đạt tới một cảnh giới siêu phàm.

- Diệp Thư, cô cứ nghĩ kĩ lại giúp tôi. Nếu cô biết chỗ nào đó mà Cao Phi có thể đến thì nói cho tôi biết. Tôi đã tìm anh ta suốt nửa tháng nay mà không có thông tin gì.

Tôi gật đầu với Tỉnh Thành, mặc dù trong bụng chắc chắn là chẳng có nổi tin tức gì cho anh ta. Hiểu biết của tôi về Cao Phi khéo còn ít hơn vài chục lần so với Tỉnh Thành.

Chuyện này cũng lạ thật, Cao Phi sao có thể tự nhiên bỏ lại công ty anh ta mất bao nhiêu công sức tạo dựng rồi biến mất? Điều đáng nói hơn ở đây là anh ta còn uỷ quyền điều hành công ty cho thảm hoạ toán học Thụy Du.

Nếu tôi không nhầm thì Thụy Du lay lắt khổ sở lắm mới đạt nổi năm phần trăm môn toán thời phổ thông, hơn nữa cô ta học thiết kế trang sức, hoàn toàn không có kiến thức chuyên ngành về việc quản lý doanh nghiệp, tôi không nghĩ một người ngay cả tính toán còn không chuẩn lại có thể điều hành Đại Trị.

- Cao Phi vắng mặt từ bao giờ anh biết không?

- Tôi nghĩ... chắc phải gần tám tháng rồi.

Đùa sao? Tám tháng? Vậy mà bây giờ Tỉnh Thành mới nói ra, khả năng kiềm chế và giữ bí mật của anh ta rất xứng đáng gia nhập Cục tình báo quốc gia đấy.

Nếu suy nghĩ một cách nghiêm túc thì khả năng có một vụ án li kì ở đây là hoàn toàn không thể. Bố của Cao Phi là Bộ trưởng Cao Vũ, mẹ anh ta cũng là người rất có tiếng tăm, quan hệ lại rộng. Nếu Cao Phi thật sự có chuyện bất trắc thì lẽ nào hai người đó không có động tĩnh gì? Anh ta biến mất lâu như thế, chỉ cần bố anh ta búng một ngón tay là lực lượng cảnh sát điều tra sẽ lật tung cả đất nước lên tìm, cho nên

chắc chắn Cao Phi không thể mất tích được, không khéo anh ta đã chán cảnh bon chen giành giật ở đời nên quyết định vào chùa đi tu, vì thế mà không có tin tức.

Đây là tôi suy đoán như thế, còn thật ra thế nào thì tôi cũng chịu.

- Anh thử liên lạc với bà Hoàng Uyên xem, hoặc là Bộ trưởng Cao Vũ, hai người họ nhất định sẽ biết Cao Phi ở đâu.

Vợ chồng bộ trưởng Cao Vũ đã ly hôn nhiều năm, Cao Phi sống với mẹ anh ta nhưng nghe nói ông Cao Vũ rất quan tâm con trai nên tình cảm giữa bố con họ cũng khá tốt. Tỉnh Thành ném cho tôi ánh mắt “cô làm như tôi không biết chuyện đó ấy”.

- Bà Hoàng Uyên bây giờ còn đang bận giải quyết mớ rắc rối mà hai cô con gái cứng của bà ta gây ra. Ông Cao Vũ thì càng tuyệt hơn, gần đây ông ta và Thụy Du rất hay đi cùng nhau, muốn người ta không suy nghĩ mờ ám cũng khó. Tôi liên lạc với ông ta thì toàn bị từ chối.

Tôi đột nhiên có chút thương cảm với Cao Phi, xem ra anh ta thật sự bị gia đình bỏ rơi rồi.

Nhưng mà giữa ông Cao Vũ và Thụy Du có mờ ám sao được, tôi thấy đây rõ ràng là tin vịt, chẳng có cơ sở nào cả. Cứ cho là Thụy Du có lòng muốn làm mẹ kế của Cao Phi thì Bộ trưởng Cao lẽ nào cũng lú lẫn đến mức không quan tâm thân phận địa vị của mình, muốn nắm tay cô ta đi tới chân trời hạnh phúc?

Vô lý, không thể tin được!

Vì chuyện của Cao Phi và Thụy Du mà tôi mất bao nhiêu là nơ ron thần kinh để suy nghĩ.

Về đến nhà tôi ngạc nhiên nhìn thấy xe của Ngô Giang đã đỗ sẵn dưới sân. Lạ thật, dạo này anh ấy rất bận, gần như toàn tám giờ tối mới về đến nhà, hôm nay tự nhiên lại về sớm.

Tôi nhẹ nhàng bước chân vào nhà, cố gắng không phát ra tiếng động, định làm Ngô Giang giật mình.

Không ngờ người giật mình lại là tôi. Ngô Giang đang thu xếp quần áo vào valy, cả hộ chiếu và một số đồ dùng khác.

- Anh định đi đâu? - Tôi đứng ở cửa phòng nhìn Ngô Giang.

Ngô Giang dừng động tác, im lặng một lúc rồi thở dài.

Anh ấy đi về phía tôi, đưa tay kéo tôi vào ngực mình.

- Diệp Thư, anh phải về Mỹ gấp để giải quyết một số việc... Cứ kéo dài mãi cũng không được. Ý An đang làm mọi việc phức tạp hơn. Em ở lại thành phố H phải cẩn thận, nếu có người nhà anh liên lạc với em thì nhất định không được đồng ý gặp mặt, tốt nhất là em hãy báo cho Ứng Long, cậu ấy sẽ biết phải làm thế nào.

Trước khi quyết định ở cạnh Ngô Giang tôi đã lường trước tình huống này, chỉ là khi nó xảy đến thì vẫn không tránh được bất ngờ.

Ứng Long...

Nói vậy Richard trong miệng cô gái ở toà biệt thự hẳn là Ngô Giang.

- Em hiểu rồi, anh cứ yên tâm. Em sẽ không có chuyện gì đâu!

Ngô Giang vui đầu vào cổ tôi, trầm giọng nói.

- Trong lúc anh không có mặt em đừng làm chuyện ngốc nghếch được chứ?

- Em có thể làm chuyện ngốc gì? Anh lo lắng thái quá rồi đấy.

Bầu không khí trong phòng đột nhiên rơi vào trầm mặc, chỉ có tiếng hít thở của chúng tôi. Sau một lúc Ngô Giang mới đứng thẳng, nâng khuôn mặt tôi đối diện với anh ấy.

- Vết sẹo trên người em từ đâu mà có, anh không hỏi không có nghĩa là anh không biết. Nếu lúc đó anh có mặt ở thành phố H thì không bao giờ anh để em làm thế. Ông ta không đáng để em hy sinh cơ thể mình.

Tôi né tránh ánh mắt của Ngô Giang nhưng gương mặt lại bị anh ấy giữ chặt.

- Hứa với anh, nếu có chuyện quan trọng phải báo cho anh, giả sử em không gặp được anh thì phải tìm Ứng Long, không được tự ý quyết định!

Tôi không phải người thích làm những việc thiệt hại cho bản thân. Nếu không phải bị bố tôi và Trương Huệ Lan ép buộc thì không bao giờ tôi hiền gan cho ông ta.

Ngô Giang có lẽ chỉ thấy sự việc qua cái vỏ bên ngoài, nếu anh ấy biết lý do thật sự bên trong...

Thôi, dù sao đây cũng là chuyện giữa tôi và bố tôi, Ngô Giang đã có đủ phiền não rồi, cứ để anh ấy tập trung giải quyết rắc rối với nhà họ Ngô trước.

- Khi nào anh đi?

- Sáng mai.

- Gấp thế sao?

- Ừ, nếu chậm hơn thì e là người không nên đến sẽ đến, như thế càng khó xử.

Tôi thật sự không vui, chẳng có người phụ nữ nào muốn để người mình yêu đi tới một nơi xa xôi mà mình không biết rõ. Hơn nữa ở đó còn một Phan Ý An đang nhắm nhe người đàn ông của tôi.

Từ sau khi tôi tỏ thái độ Ngô Giang cũng không lịch sự mà tiếp chuyện cô ta nữa, vừa nghe máy liền nói tôi rất bận rồi tắt. Thế mà cô ta không bỏ cuộc, tối nào cũng gọi, tinh thần hăng hái đến mức làm tôi khâm phục.

- Khi nào anh về?

- Anh không biết, có thể mất hai tháng hoặc lâu hơn.

Hay thật, sáng mai lập tức đi, ngày về thì không biết. Nghe cứ như chuyện thời xưa vợ tiễn chồng ra mặt trận ấy.

Tôi vòng tay ôm Ngô Giang, ừ ừ không nói.

Dự cảm của tôi không tốt lắm, tôi cảm thấy nếu lần này anh ấy đi thì sẽ có chuyện rất nghiêm trọng xảy ra.

- Anh đừng đi được không? -Không hiểu sao tôi tự nhiên lại đề ra yêu cầu ngốc nghếch như vậy.

Ngô Giang mỉm cười, bàn tay nhẹ nhàng vuốt tóc tôi.

- Anh nhất định sẽ sớm quay lại, em chỉ cần ngoan ngoãn ở nhà chờ anh là được.

Không ngoan ngoãn ở nhà thì tôi có thể chạy đi đâu cơ chứ!

Tôi buồn bực thở dài, chỉ còn một buổi tối nay, biết vậy tôi đã về nhà sớm, không ở văn phòng suy nghĩ việc của Cao Phi và Thụy Du làm gì.

- Diệp Thư, tối nay chúng ta đi xem phim được chứ?

Tôi ngạc nhiên nhìn Ngô Giang.

Anh ấy rủ tôi đi xem phim?

- Anh chắc chứ?

Còn một buổi tối mà anh ấy lại muốn phung phí thời gian ở rạp chiếu phim.

- Ừ, anh nghe nói cùng nhau xem phim là một trong những việc mà các đôi yêu nhau nhất định phải làm.

Chúng tôi chưa bao giờ cùng đến rạp chiếu phim cả.

Tôi đã từng đi xem phim với Cao Phi, rồi Nguyên Bảo... mà thôi, sau đó đều chia tay cả, chẳng muốn nghĩ đến nữa.

Kể ra thì cũng hiếm khi Ngô Giang có ý tưởng trong sáng vào buổi tối, đúng là nên hoan nghênh.

45. Chương 45: Nếu Anh Không Quay Lại, Em Sẽ Quên Anh

Rạp chiếu phim buổi tối rất đông người, tôi nhìn trái nhìn phải thấy toàn các cặp tình nhân tay trong tay vô cùng thân thiết, hầu hết bọn họ đều khá trẻ. Những người ở tầm tuổi tôi và Ngô Giang không nhiều lắm, nếu có thì thường sẽ dẫn theo một, hai đứa nhóc.

Tôi đột nhiên hơi ghen tỵ. Nếu cuộc sống của tôi không có nhiều biến cố như vậy thì giờ này hẳn là tôi cũng có một đứa con, có thể cùng chồng và con tới rạp xem phim thiếu nhi.

- Em muốn xem phim gì? –Ngô Giang cầm vài tờ giới thiệu đưa cho tôi.

Toàn là phim kinh dị, Mr.Ngô đúng là có sở thích tao nhã. Tôi đọc lướt qua phần giới thiệu rồi quyết định chọn phim Hình nhân liễu gai.

Nói thật là phim không hấp dẫn lắm, tôi mới xem được một phần ba đã bắt đầu gà gât. Ngô Giang bên cạnh thì vẫn chăm chú theo dõi, ánh sáng yếu ớt trong rạp chỉ đủ để tôi nhìn thấy hai hàng lông mày của anh ấy đang nhăn lại.

Ban đầu tôi cũng muốn giữ hình tượng người phụ nữ thanh lịch, chẳng gì thì đây cũng là buổi xem phim đầu tiên của chúng tôi, nhưng mà ý tưởng đó không duy trì được lâu, không biết là từ lúc nào, tôi nhớ lảng máng hình như là nhân vật chính đang đi tìm đứa con gái mất tích trên đảo thì tôi dựa luôn vào vai Ngô Giang ngủ một mạch đến khi hết phim.

Đèn trong rạp bật sáng, tiếng chào tạm biệt từ loa phát ra tôi mới giật mình tỉnh dậy.

- Em ngủ ngon chứ? –Ngô Giang cười cười hỏi tôi.

Tôi ngượng ngùng cúi đầu.

- Không thể trách em được, tại phim chán quá! Thế mà anh cũng cố xem hết được.

- Anh thấy em ngủ ngon nên không nỡ đánh thức. Ngủ rồi càng tốt, như thế ban đêm sẽ có thời gian cho việc khác.

“Việc khác” là việc gì chứ? Nếu Ngô Giang mà không suy nghĩ đến tôi thì đúng là chuyện lạ.

Tôi hơi đỏ mặt, Ngô Giang càng cười đến vui vẻ, nắm tay tôi cùng ra ngoài. Rạp chiếu phim này cách nhà tôi không xa nên chúng tôi đi bộ chứ không dùng xe.

Ánh đèn đường vàng nhạt làm nổi bật hai cái bóng đang nắm tay nhau trên nền gạch. Tôi đã từng đọc ở đâu đó về nắm tay và làm tình.

Người đàn ông có thể làm tình cùng bạn khi ở trong phòng chưa chắc đã dám nắm tay bạn giữa đám đông. Nắm tay bạn trước nhiều người có nghĩa là người đàn ông đó sẵn sàng công khai mối quan hệ giữa hai người.

Thật ra mọi việc trên đời đều chỉ mang tính tương đối. Trước đây Cao Phi và Nguyên Bảo cũng sẵn sàng nắm tay tôi nhưng cuối cùng vẫn khiến tôi tổn thương.

Những người đàn ông khác nhau cũng có những cái nắm tay khác nhau.

Cao Phi chỉ là cái nắm nhẹ hời hợt, mối quan hệ giữa tôi và anh ta cũng như bong bóng xà phòng, ào một cái liền tan vỡ.

Nguyên Bảo đối với tôi rất dịu dàng, cái nắm tay quá đỗi nhẹ nhàng cùng ánh mắt man mác buồn của anh ấy cuối cùng lại chìm trong màn sương mơ hồ mà tôi không thể nào hiểu được.

Hiện giờ tôi cảm thấy bàn tay Ngô Giang ấm áp vô cùng, mười ngón tay đan vào nhau, sự ấm áp dường như truyền đến tận trái tim tôi.

Ngày mai anh ấy sẽ cách tôi rất xa, tôi vẫn biết sẽ có ngày này, thậm chí tôi đã nghĩ trước nếu Ngô Giang không trở lại...

Tôi tin Ngô Giang yêu tôi, có điều tình yêu đôi khi chẳng thể chống lại số phận, chỉ là nếu đã lựa chọn thì sẽ chấp nhận kết quả. Nếu chúng tôi không thể đến được với nhau... tôi không dám khẳng định rằng mình sẽ không oán hận Ngô Giang, nhưng tôi cũng không phải thiếu nữ vừa lớn chưa hiểu sự đời.

Tổn thương sâu sắc đến đâu thời gian đều sẽ chữa lành, năm tháng sẽ biến nó thành vết sẹo, không giầy vò bạn hàng ngày, chỉ nằm yên lặng ở đó, đôi khi khiến bạn nhói đau. Nhưng một vết sẹo chẳng thể huỷ hoại cuộc đời bạn.

Ai cũng cần phải sống tiếp, cho dù con đường chỉ có một mình, ngay cả khi bàn tay lạnh lẽo không có người sưởi ấm chúng ta vẫn cứ phải bước đi đầy thoi.

Đêm mùa đông, ngoài trời gió rét thổi từng cơn lạnh buốt, tiếng lá cây xào xạc buồn đến nao lòng.

Tôi nằm trên giường, thừa nhận từng cơn kích tình mãnh liệt từ Ngô Giang. Có đôi khi không hiểu sao tôi lại vô thức nhìn ra khung cửa sổ, trong bóng tối, những cành cây đu đưa theo gió tạo thành những hình thù kì dị.

Cả người tôi giống như bị khí lạnh bao phủ, cơ thể nóng rực nhưng trái tim thì lạnh lẽo.

Đêm nay liệu có phải là đêm cuối cùng hay không?

Phụ nữ là sinh vật rất nhạy cảm, có những điều không thể thấy trước nhưng lại mơ hồ cảm nhận được.

Thật ra tôi không mạnh mẽ như vẻ ngoài, khi biết Ngô Giang sẽ về Mỹ tôi thật sự đã hoảng sợ. Tôi sợ tình cảm vừa có được lại hoá thành một giấc mộng hư ảo, sợ những kỷ ức đẹp đẽ cuối cùng lại biến thành lưỡi dao khoét vào trái tim mình, sợ người đàn ông tôi yêu sẽ không quay lại.

Nói cho cùng giữa tôi và anh ấy cũng chẳng có gì ràng buộc. Phan Ý An còn có một đứa con, còn tôi... có lẽ chỉ có đoạn thời gian ngắn ngủi này.

Ngô Giang yêu tôi, nhưng cái gọi là tình yêu... đôi khi lại tan biến chỉ trong chớp mắt, thậm chí có thể không có lấy một lý do rõ ràng, chỉ đơn giản là một buổi sáng tỉnh dậy, bỗng nhiên thấy mình đã hết yêu.

- Diệp Thư, em sao vậy? - Ngô Giang dịu dàng hôn tôi, ánh mắt tràn đầy ham muốn lại có thêm vài phần lo lắng.

Tôi không thích làm những việc mạo hiểm có thể khiến mình chịu thiệt thòi, nhưng đối với Ngô Giang, tôi đã hết lần này đến lần khác bỏ qua nguyên tắc đó.

- Ngô Giang! - Tôi chủ động đáp lại anh ấy. - Em muốn mình có con.

Ngô Giang kinh ngạc nhìn tôi, sau đó cúi xuống áp lên môi tôi, nụ hôn nồng nàn đến mức khiến tôi gần như tan chảy.

- Được, như vậy em sẽ không chạy được nữa, nhất định phải gả cho anh.

Giọng nói nhẹ nhàng mang theo ý cười nhưng động tác càng thêm mãnh liệt. Tôi không còn sức lực để suy nghĩ điều gì khác, hoàn toàn chìm đắm cùng Ngô Giang.

Hai chúng tôi quấn lấy nhau suốt đêm, giống như thể sẽ là lần cuối cùng ở bên nhau. Tôi không nhớ Ngô Giang lên đỉnh mấy lần nhưng tôi biết rõ anh ấy không dùng biện pháp bảo vệ.

Nếu may mắn, có lẽ trong bụng tôi sẽ hình thành một sinh mệnh bé nhỏ.

Sáng hôm sau, khi Ngô Giang thức dậy thay quần áo thì tôi vẫn nằm bẹp ở trên giường, mệt mỏi nhìn anh ấy kéo vali ra ngoài.

Tôi định rời giường tiễn anh ấy thì bị Ngô Giang ngăn lại.

- Em ngủ tiếp đi!

Tôi ôm lấy cổ Ngô Giang, hơi thở ấm áp của Ngô Giang phả lên gáy làm tôi buồn buồn.

- Anh nhất định phải sớm quay lại, nếu không con anh sẽ gọi người khác là bố đấy.

- Sao em biết là đã có rồi?

- Em biết chứ!

Cả người Ngô Giang hơi run lên vì cười. Anh ấy hôn tôi thật sâu, lại trầm giọng nói:

- Em đã có con của anh rồi thì đừng hòng chạy.

Tôi hừ lạnh.

- Anh mà không quay lại em sẽ lấy người khác, cho anh mất cả vợ lẫn con.

- Anh sao có thể không quay lại được. Vất vả nhiều năm như thế mới có được thành quả, từ bỏ thì đúng là có lỗi với bản thân.

Tôi tức giận dậm nhẹ lên vai anh ấy.

Khi cánh cửa đóng lại, tôi rời giường, tiến đến chỗ cửa sổ. Đứng ở đây có thể nhìn thấy Ngô Giang lên ô tô. Anh ấy mở cửa, định bước lên xe thì đột nhiên quay đầu nhìn về phía tôi.

Sáng mùa đông trời rất lạnh, không có ánh nắng ấm áp, gió thổi qua làm khăn quàng cổ của Ngô Giang bay nhè nhẹ.

Anh ấy mỉm cười với tôi. Đôi mắt nâu ánh lên tia sáng lấp lánh như màu của mật ong dưới nắng mặt trời.

Khoảng khắc ấy giống như một bức tranh tuyệt đẹp khiến cho tôi xúc động muốn rơi nước mắt.

Tôi lặng lẽ chờ chiếc xe dời đi, mãi đến khi nó biến mất khỏi tầm mắt. Trong nhà rõ ràng có bật máy sưởi nhưng không hiểu sao cảm giác lạnh lẽo vẫn lan tràn khắp mọi ngõ ngách.

"- Anh mà không quay lại em sẽ lấy người khác, cho anh mất cả vợ lẫn con.

- Anh sao có thể không quay lại được. Vất vả nhiều năm như thế mới có được thành quả, từ bỏ thì đúng là có lỗi với bản thân."

Tôi mệt mỏi nằm xuống giường, cảm thấy hơi ấm của Ngô Giang vẫn lưu lại trên gối.

Thật ra lúc ấy tôi không định nói như vậy.

Ngô Giang, nếu anh không quay lại, em sẽ quên anh.

46. Chương 46: Người Đầu Tiên Cậu Ấy Muốn Gặp Là Cô

Khoảng thời gian Ngô Giang rời khỏi thành phố H tôi bắt đầu phải quen lại với việc chỉ có một mình.

Ăn cơm một mình, ngủ một mình, xem ti vi một mình, đứng trong căn nhà yên tĩnh một mình...

Quen với việc có một người ở cạnh mình không khó, nhưng quen với việc người luôn ở cạnh mình đột ngột rời đi lại khó kinh khủng. Tôi có khi vẫn theo thói quen mà dọn hai chiếc bát, hai đôi đũa trên bàn cơm, đi siêu thị lại vô ý nhặt khoai sọ cho vào túi, thậm chí đi ngủ còn để điện phòng khách chờ Ngô Giang trở về.

Không biết từ khi nào hình bóng anh ấy đã in dấu vết lên khắp mọi nơi trong căn nhà này, khiến cho tôi dù ở ngay trong nhà mình nhưng lại cảm thấy xa lạ.

Bởi vì không có anh ấy.

Tuần đầu tiên xa nhau, Ngô Giang hầu như ngày nào cũng gọi điện cho tôi ít nhất một lần. Chúng tôi không có nhiều chuyện để nói, chỉ là hỏi vài câu vu vơ như đã ăn cơm chưa, ngủ có ngon không, hoặc cũng có khi chẳng nói gì, chỉ im lặng lắng nghe tiếng thở của người kia.

Tôi không hỏi Ngô Giang về chuyện gia đình, tôi vốn không thể giúp được gì cho Ngô Giang, việc duy nhất tôi làm được là chờ đợi anh ấy.

Tuần tiếp theo, các cuộc gọi thưa dần. Vài ngày Ngô Giang mới gọi cho tôi một lần, nếu tôi có chủ động gọi trước thì cũng không liên lạc được. Các số điện thoại gọi về liên tục thay đổi.

Người ta chỉ liên tục đổi số điện thoại khi muốn che giấu điều gì. Tôi không biết mọi chuyện đã phức tạp đến đâu, chỉ cảm thấy bản thân mình thật sự bất lực.

Điện thoại vừa reo thì tôi vội vã bắt máy, thậm chí không kịp nhìn số, đã ba ngày nay không nhận được tin từ Ngô Giang, tôi lo lắng đến phát điên lên được.

- Chị Thư, là em đây! –Giọng nói khàn khàn vang lên làm tâm trạng tôi hơi chùng xuống.

- Thế Anh, có chuyện phải không, sao lại gọi cho chị vào giờ này?

- Diệp Chính Minh đã phát hiện ra người của ta rồi.

Bàn tay tôi siết chặt điện thoại.

Việc điều tra bố tôi đã kéo dài hơn nửa năm nay, khó khăn lắm mới khiến ông ấy lộ ra sơ hở thì lại bị phát hiện. Tôi thật sự không tin trên đời này có người lúc nào cũng có thể thoát khỏi sự trừng phạt của luật pháp.

- Ông ta đã biết là chị rồi à?

- Không, có lẽ chưa phát hiện ra, nhưng em báo trước để chị chuẩn bị tinh thần. Hay là mình tạm ngừng lại đã?

Bây giờ mà dừng lại thì e là sẽ không còn cơ hội nào nữa, bố tôi và Trương Huệ Lan đều lẩn lộn mấy chục năm, sành sỏi hơn tôi vài chục lần, nếu cho họ thời gian thì chắc chắn họ sẽ tìm cách phi tang hết mọi chứng cứ. Như vậy công sức hơn nửa năm sẽ đổ sông đổ biển.

- Không thể dừng lại được, không sớm thì muộn ông ta cũng biết là tôi. Bây giờ càng phải đẩy nhanh việc thu thập sổ sách và tài liệu hơn.

- Chị Thư, như vậy thì quá nguy hiểm, ông ta đã bắt đầu nghi ngờ chị rồi, dù sao việc thu thập chứng cứ bây giờ cũng rất khó khăn, mình cứ tạm dừng ít ngày.

- Cậu đừng lo, cứ tiếp tục đi, ngày mai tôi sẽ đem tin tức Diệp Chính Tường cường bức nữ sinh phổ thông cung cấp cho báo chí. Bọn họ chắc sẽ phải vật lộn với vụ đó một thời gian.

Tôi tắt điện thoại, đồng hồ lúc này đang chỉ mười một giờ.

Cuộc chiến này tôi không nắm chắc phần thắng, nhưng ngày tàn của Diệp Chính Minh và Trương Huệ Lan cũng sắp đến rồi. Cảnh sát đã để ý bọn họ vài năm nay, nếu tôi không nhầm thì bạn gái hiện giờ của Diệp Chính Thuận là cảnh sát chìm.

Quả bom hẹn giờ cuối cùng cũng đến lúc phát nổ.

Diệp Chính Minh, Trương Huệ Lan, sai lầm của hai người đó là đã hết lần này đến lần khác dồn tôi vào chân tường.

Trong ngần ấy năm, tôi đã từng muốn bỏ qua những gì bố tôi làm.

Nhưng chính bố tôi đã lần nữa đâm tôi một nhát. Ông ấy đã không nể tình cha con thì tôi hà tất phải đắn đo.

Tin tức của Diệp Chính Tường đúng là rất có sức hút, từ lâu nó đã là tay ăn chơi khét tiếng ở thành phố H. Diệp Chính Minh chắc chắn sẽ phải bỏ không ít công sức để bịt miệng báo chí.

Ông ta là cây to đón gió lớn, khối kẻ nhìn chằm chằm chỗ đứng đó từ lâu, bầy linh cẩu đang chờ con sư tử ngã xuống, mà tôi vừa hay lại bắn nó bị thương.

Kể từ khi Thế Anh gọi cuộc điện thoại kia, cậu ta không còn liên lạc với tôi thêm lần nào nữa, thường cũng rất ít khi chúng tôi liên lạc trực tiếp như vậy để tránh bị phát hiện.

Mỗi ngày trôi qua, tôi ngoài việc chờ đợi Ngô Giang thì còn chờ luôn cả sự xuất hiện của Trương Huệ Lan. Từ trước tới nay, trước khi bỏ tôi ra mặt thì Trương Huệ Lan sẽ là người đi đầu.

Bất ngờ là Trương Huệ Lan chưa chờ được, người tôi không hề nghĩ đến lại tìm tới tôi trước.—————

Người đàn ông ngoài bốn mươi tuổi, gương mặt nghiêm nghị, lịch sự đưa danh thiếp cho tôi.

- Cô Diệp Thư, cậu Cao Phi mới tỉnh lại tại bệnh viện cách đây bốn tiếng, người đầu tiên cậu ấy muốn gặp là cô. Mời cô đi cùng tôi một chuyến.

Tôi không giấu được vẻ ngạc nhiên cầm danh thiếp của ông ta. Hoá ra Cao Phi không phải đột nhiên mất tích mà nằm viện, anh ta rốt cục bị bệnh gì mà lại biến mất cả năm nay?

- Cao Phi bị làm sao?

- Cậu Phi gặp tai nạn giao thông, chấn thương nghiêm trọng nên đã hôn mê rất lâu, bác sĩ cũng nói cậu ấy sẽ thành người thực vật, không ngờ hôm nay cậu ấy bất ngờ tỉnh lại. Cô Thư, xin cô đi cùng tôi ngay, hiện giờ tâm trạng cậu ấy không ổn định, cậu ấy nhất định rất coi trọng cô nên mới muốn gặp cô.

Coi trọng tôi? Cao Phi mà coi trọng tôi thì chắc gà trống cũng biết đẻ trứng. Anh ta chỉ cần đừng mang theo Thụy Du lượn lờ qua lại tra tấn thị giác của tôi thì tôi cũng biết ơn lắm rồi.

- Ông cũng vừa nói tinh thần Cao Phi không ổn định, có lẽ người anh ta muốn gặp không phải tôi. Ông nên báo cho Thụy Du, dù sao thì cô ấy mới là bạn gái của Cao Phi.

Người đàn ông vội vã lắc đầu, lo lắng nhìn tôi.

- Cô Diệp Thư, chuyện này tuyệt đối không thể để cô Thụy Du biết được. Xin cô cứ đi cùng tôi một chuyến, tôi cam đoan cậu Phi không có ý làm hại cô.

Ông cam đoan thì có ích gì chứ, mà thôi, tôi cũng nghĩ Cao Phi chẳng có lý do gì để hãm hại tôi, trừ khi anh ta đột nhiên lên cơn điên, lúc lái xe vì nhớ nhung tôi mà gặp tai nạn nên bây giờ muốn tôi phụ trách.

Một ngàn lần không có khả năng này.

- Được! Tôi đi cùng ông.

Chiếc ô tô đi ra khỏi nội thành, tiến đến một bệnh viện tư nhân ở ngoại ô thành phố. Tôi theo chân người đàn ông vào phòng bệnh đặc biệt.

Về cơ bản, bệnh viện trong suy nghĩ của tôi chính là nơi đâu đâu cũng là người, không khí thì toàn mùi thuốc khử trùng, có điều phòng bệnh của Cao Phi đúng là khiến tôi mở rộng tầm mắt.

Mùi rượu thoang thoảng chứng minh rõ ràng rằng bệnh nhân đang nằm đây vô cùng có nhã hứng, nằm viện mà còn thưởng thức rượu vang.

47. Chương 47: Tôi Muốn Chúng Ta Kết Hôn

Tôi bước vào trong phòng bệnh. Cao Phi đang ngồi trên giường, mặc quần áo bệnh nhân, cơ thể vẫn chưa rút hết toàn bộ máy móc hỗ trợ, cái ly rượu trên tay vì thế mà trông hoàn toàn lạc quẻ với phong cảnh chung.

- Cậu Phi, sao cậu lại uống rượu, cậu mới tỉnh lại... -Người đàn ông lo lắng thốt lên.

Cao Phi ngược lại hết sức bình tĩnh, khoe miệng khe khẽ lên thành một nụ cười giễu cợt.

- Chú Tân, chú không cần lo cho cháu, chú cứ ra ngoài trước đi, để Diệp Thư ở lại đây!

Có lẽ đã lâu không nói chuyện nên giọng Cao Phi khàn khàn, rất khó nghe.

Tôi ngừng quan sát anh ta, tự kéo một chiếc ghế rồi ngồi xuống.

Đợi người đàn ông mà Cao Phi gọi là chú Tân ra ngoài, anh ta mới quay sang nhìn tôi.

- Chào em, đã lâu không gặp!

Tôi cười máy móc.

- Chào anh.

Thật ra tôi muốn nói tốt nhất là không cần gặp lại.

- Hơn một năm trước anh nghe nói em đã ly hôn.

À, tôi suýt nữa còn kịp kết hôn lần hai luôn. Cao Phi này không phải bị đâm hỏng đầu rồi chứ, gọi tôi đến để hỏi thăm chuyện ly dị của tôi, từ khi nào anh ta lại có tính bà tám thế không biết.

- Tôi không biết là anh lại quan tâm đời sống cá nhân của tôi như vậy.

- Nếu em đã ly hôn thì tôi muốn chúng ta kết hôn!

Phải mất một phút để não bộ của tôi hoàn toàn lý giải được lời nói của Cao Phi. Anh ta vừa mới đề nghị kết hôn với tôi, không biết có phải gần đây vì có quá nhiều việc nên tôi sinh ra ảo giác hay không.

Hình như nhận ra vẻ nghi ngờ trên mặt tôi, Cao Phi chậm rãi nhắc lại một lần nữa.

- Diệp Thư, tôi muốn chúng ta kết hôn!

Tôi nghĩ vụ tai nạn thật sự đã làm Cao Phi bị chập mạch. Có lẽ ở một nơi nào đó trong bộ não của anh ta rất nhiều neuron thần kinh đang bốc cháy.

Trời thương xót Cao Phi, tôi ghét anh ta thật nhưng cũng không mong anh ta bị thần kinh phải sống trong viện tâm thần suốt phần đời còn lại.

- Để tôi đi gọi bác sĩ, chắc đầu anh phải bị va đập mạnh lắm. –Tôi thương cảm nhìn anh ta.

Cao Phi gần lên với tôi.

- Tôi không điên, tôi đang hoàn toàn tỉnh táo. Thụy Du là đồ đê tiện, cô ta dám ở sau lưng tôi trèo lên giường của bố tôi. Tôi sẽ không để cô ta yên! –Cao Phi nói xong liền ho sặc sụa.

Ánh mắt tràn đầy thù hận của Cao Phi làm tôi khẽ rung mình, xem ra tôi đúng là đã coi thường nguồn thông tin của Tỉnh Thành. Ngay cả Cao Phi cũng nói như vậy thì giữa Thụy Du và bộ trưởng Cao Vũ đúng là đã có chuyện mờ ám.

À, thế thì khả năng lớn là Cao Phi gặp tai nạn chính vì quá sốc trước quan hệ bất chính giữa cô bạn gái mười năm mếm chút nữa là cưới nhau với ông bố đáng kính.

Mà chuyện này thì có liên quan gì đến tôi chứ? Chẳng lẽ nếu anh ta kết hôn với tôi thì sẽ trả thù được Thụy Du à? Nói thật, tôi đã có đủ rắc rối và nguy hiểm để dùng trong suốt phần đời còn lại rồi, không cần thêm cái mớ bòng bong này của anh ta đâu.

- Chia buồn cùng anh, nhưng mà tôi không hiểu việc anh bị bỏ đá sao lại dây dưa đến việc kết hôn cùng tôi.

- Diệp Thư, bao nhiêu năm nay người mà Thụy Du đổ kị nhất là ai, không phải cô sao? Tôi cần một người làm vợ có thể khiêu khích Thụy Du, tôi sẽ khiến cô ta hối hận, phải quỳ xuống mà xin tôi tha thứ. Cô ta tưởng quyền rũ được bố tôi thì sẽ hoá phượng hoàng chắc, bố tôi sẽ không ngồi ở cái ghế đó lâu nữa đâu. Tôi sẽ hành hạ cô ta suốt phần đời còn lại, khiến cô ta sống không bằng chết.

Tôi nghĩ Cao Phi đã có biểu hiện hơi giống bị bệnh tâm thần, có lẽ là ở thể nhẹ nên biểu hiện chưa rõ ràng, có điều chỉ nguyên cái ý tưởng vợ vờ vờ rồi là đủ để hiểu được chỉ số thông minh của Cao Phi đã sụt giảm mấy bậc.

Một khả năng khác đây là Cao Phi đã xem quá nhiều phim truyền hình hoặc tiểu thuyết trước khi gặp tai nạn nên mới bị ám ảnh mà đề ra yêu cầu kết hôn nhằm nhí này.

Thôi được, dù là nguyên nhân gì thì anh ta cũng là người bệnh, tôi sẽ gọi bác sĩ để họ kiểm tra lại não bộ của anh ta, có lẽ cũng nên đuổi việc nhân viên nào đã đem rượu đến cho Cao Phi, rượu có thể là tác nhân khiến nơ ron thần kinh trong đầu anh ta cháy nổ thêm trầm trọng.

- Cao Phi, tôi chẳng hứng thú gì với đề nghị của anh. Tôi sẽ gọi bác sĩ, anh hẳn là cần được điều trị.

- Cô không muốn trả thù bố cô sao? Cả chồng cũ của cô nữa, tôi không tin là cô lại rộng lượng như vậy.

-Cao Phi thần nhiên hỏi tôi, thái độ y như anh ta là con giun nằm trong bụng tôi vậy.

Buồn cười thật, anh ta lòng dạ hẹp hòi thì liên quan quái gì đến tôi, chẳng lẽ tôi cũng phải tích thù ghi hận như anh ta thì mới bình thường à? Bà đây chính là thánh mẫu thời đại mới, thích dùng tình cảm tốt đẹp xóa tan hận thù đấy, được không?

- Tôi không hiểu ý anh.

- Diệp Thư, cô đột nhiên ly dị chẳng phải vì chồng cô có người đàn bà khác bên ngoài sao? Tôi đã thấy người phụ nữ đó rồi. Còn bố cô, chuyện năm đó của gia đình cô thế nào tôi cũng biết ít nhiều.

Thôi được, tôi chẳng phải thánh mẫu gì. Cao Phi nằm một chỗ quá lâu nên không biết về cái chết của Nguyên Bảo, còn bố tôi, tôi đương nhiên sẽ không bỏ qua cho ông ta, việc đó không cần anh ta phải chỉ bảo.

Cao Phi cầm ly rượu vang đỏ trong tay, đôi mắt lạnh băng không cảm xúc. Bàn tay anh ta hơi run rẩy, người sống thực vật trong thời gian dài thì khi tỉnh lại các bộ phận trên cơ thể chưa phục hồi chức năng ngay được, anh ta cảm được cái ly cũng coi như tiến bộ.

Nói thế nào nhỉ, tôi nghĩ anh ta bây giờ rất giống một kẻ điên. Vợ chưa cưới của mình biến thành tình nhân của ông bố gần sáu mươi tuổi. Ở vào hoàn cảnh của anh ta thì có phát điên lên cũng không lạ, lại cộng thêm di chứng từ vụ tai nạn, người điên luôn có khả năng khiến người bình thường phát điên theo mình, nếu không rời khỏi đây thì tôi nhất định cũng bị tâm thần giống Cao Phi luôn.

Tôi đứng dậy, dùng thái độ lịch sự nhất có thể nói với anh ta.

- Chuyện của anh tôi không muốn xen vào, tôi từ chối hợp tác với anh. -Sau khi nghĩ đến chuyện anh ta đã làm với tôi thời trung học, tôi quyết định bổ sung thêm một câu. -Có ngày hôm nay là đáng đời anh.

Cao Phi im lặng nhìn tôi. Kể ra thì tôi cũng hơi nặng lời, hoàn cảnh bây giờ của anh ta đủ thê thảm rồi, có lẽ tôi sẽ không so sánh anh ta với loài gián nữa.

- Đây mới là bản chất thật của cô. -Cao Phi không tức giận, chỉ điềm nhiên kết luận. -Khi chúng ta quen nhau thời trung học, tính tình của cô chính là như thế này, độc mồm độc miệng, lạnh lùng ngạo mạn. Lúc gặp lại ở buổi tiệc tôi đã rất ngạc nhiên, không hiểu vì sao con người cô lại thay đổi nhiều như vậy, trở nên nhu mì hiểu chuyện hơn rất nhiều, hoá ra là giả vờ.

Tôi nhíu mày, quan sát biểu hiện của Cao Phi thêm lần nữa. Anh ta nói chuyện có vẻ vẫn bình thường, không, khá là tỉnh táo, câu vừa rồi không giống người điên chút nào.

Kể cả anh ta không điên thì cũng chẳng thay đổi được sự thật là tôi không muốn dây dưa gì với chuyện giữa anh ta và Thụy Du, cộng thêm ông bố bộ trưởng nữa.

Chuyện tình kiểu Đồng Trác, Điều Thuyền, Lã Bố này tôi không có hứng thú chen một chân. Tôi còn phải lo đối phó với Trương Huệ Lan và ông chồng tương lai đang lặn mất tăm bên Mỹ.

- Làm ơn đi Cao Phi, nếu anh muốn tôi tin rằng anh không bị điên thì hãy suy nghĩ theo kiểu của người bình thường ấy. Anh bao nhiêu tuổi rồi còn muốn gây chuyện kiểu này, chẳng khác gì một thằng nhóc đang dậy thì.

Tôi cứ nghĩ một người kiêu ngạo như Cao Phi sẽ không nhún nhường mà xuống nước trước tôi. Nhưng khi tôi bước ra đến cửa anh ta đột nhiên lên tiếng.

- Cô thật sự đã quên mẹ cô, cậu cô, ông bà ngoại của cô đã chết như thế nào sao? -Giọng anh ta vẫn bình thần, hoàn toàn không có chút tức giận nào. -Nếu cô đã quên rồi thì tôi không còn gì để nói. Nhưng nếu cô còn nhớ... tôi có thể đảm bảo giúp cô trả thù. Sau khi chúng ta ly hôn, cô sẽ có năm phần trăm cổ phần của Đại Trị và một phần ba số bất động sản mà tôi đang sở hữu

48. Chương 48: Bản Danh Sách

Tôi quay lại nhìn Cao Phi, anh ta nói tôi vẫn giống trước đây, lạnh lùng ngạo mạn, đáng lẽ anh ta nên nhận ra bản thân anh ta cũng chẳng thay đổi, vẫn là một thằng đàn đại gái, hể chuyện gì động đến Thụy Du là chỉ số thông minh của anh ta tụt về mức đáng xấu hổ.

- Cao Phi, thay vì tìm một bà vợ thì anh nên tìm một bác sĩ.

- Cô muốn điều kiện như thế nào? Tôi có thể cho cô nhiều hơn, một nửa tài sản của tôi thì sao?

Sự chán ghét nhiều năm của tôi đối với Cao Phi bỗng nhiên biến thành thương hại. Anh ta yêu đến phát điên, cũng hận đến phát cuồng. Nếu anh ta đủ tỉnh táo, anh ta sẽ biết người phụ nữ như Thụy Du không đáng để anh ta phải làm vậy.

Hành động khôn ngoan nhất chính là quên luôn người đàn bà và ông bố phản bội kia, tiếp tục cuộc đời tươi đẹp. Có cả một rừng cây, ai lại đi treo cổ lên một cành cây. Phụ nữ xinh đẹp tốt bụng còn đầy xung quanh, cứ tìm sẽ thấy.

Tất nhiên là Cao Phi chẳng hiểu được điều này, nếu không anh ta đã chẳng đề nghị ngớ ngẩn như vậy với tôi.

- Anh cảm thấy chỉ cần mang tiền ra là có thể ngã giá với tất cả mọi người à?

- Cho dù không phải là tất cả thì cũng là phần lớn.

Tôi nhún vai, cười cười.

- Đáng tiếc, tôi không nằm trong phần lớn đó. Nếu là thứ tôi cần, cho dù chỉ một chút tôi cũng sẽ tìm cách có được. Nhưng nếu là thứ tôi không cần, có cho bao nhiêu cũng chẳng khiến tôi động lòng.

- Cô dám chắc là mình không cần tiền?

- Nói một cách chính xác phải là tôi không cần tiền của anh.

Cuộc nói chuyện chấm dứt tại đây, tôi tự gọi taxi về nhà, trong lúc ngồi trên xe thì bắt đầu cầu nguyện sao cho không dính dáng gì đến Cao Phi và Thụy Du trong suốt quãng đời còn lại.

Tôi nghĩ ông trời hẳn đã nghe thấy lời cầu khẩn của tôi nên sau đó Cao Phi không liên lạc với tôi thêm lần nào nữa. Ngược lại, Trương Huệ Lan và bố tôi đã bắt đầu tìm đến tôi.

Phong cách thường thấy của Trương Huệ Lan là gọi điện cảnh cáo, sau đó mới bắt đầu tiến công.

Tôi đã chuẩn bị sẵn tâm lý nghe bà ta chửi rửa, ngạc nhiên là lần này bà ta nói chuyện khá lịch sự, không ra vẻ khệnh khạng khinh người như trước.

- Diệp Thư, bố cô nói nếu cô đem tất cả chứng cứ mà cô có giao ra thì chuyện này ông ấy sẽ không tính toán nữa. Dù sao ông ấy cũng là bố cô, vợ chồng có thể bỏ nhau nhưng cha con thì không. Cô đừng gây rắc rối nữa, bố cô sẽ không để cô thiệt thòi.

Chắc Trương Huệ Lan không phải cũng mới gặp tai nạn như Cao Phi nên đầu óc có vấn đề chứ, sao tính cách lại thay đổi như chong chóng vậy?

- Bà nói với ông ta là tôi cảm ơn tấm lòng thương con tha thiết của ông ta, tiếc là tôi chịu thiệt thòi quen rồi, lợi lộc của các người tôi nhận không nổi.

Điện thoại bên kia im lặng một lúc, sau đó giọng nói lạnh lẽo của Trương Huệ Lan giống như âm thanh ma quỷ đâm vào tai tôi.

- Cô tưởng mình là ai, đủ lông đủ cánh rồi thì có thể nghiêng trời lệch đất à? Hảo huyền, nếu cô không giao bản danh sách ra thì đừng trách bố cô không nể tình cha con.

Bản danh sách nào chứ? Những gì Thế Anh gửi cho tôi chỉ có bằng chứng về việc công ty An Thái trốn thuế và có liên quan đến việc rửa tiền cho xã hội đen.

- Tôi không muốn phí lời với bà, cũng chẳng cần ân tình gì của Diệp Chính Minh, bà bảo ông ta cứ giữ cái tình cảm bố thí ấy lại cho Diệp Chính Tường.

- Mà...

Không để Trương Huệ Lan nói tiếp tôi lập tức tắt máy.

Trương Huệ Lan nói đến một bản danh sách, rốt cục là bản danh sách gì? Thế Anh đã lâu không liên lạc với tôi, là cậu ta cố tình giấu tôi hay đã gặp chuyện bất trắc?

Tôi thông qua rất nhiều người quen biết mới nghe được chút tin tức của Thế Anh, cậu ta hiện giờ đang trốn trong một khu nhà trọ cho công nhân gần khu công nghiệp Bắc Đô. Lúc tôi đến phòng trọ của Thế Anh thì cậu ta đã ra ngoài, tôi bắt buộc phải đứng chờ ngoài cửa.

Giờ tan tầm, rất nhiều công nhân bắt đầu về phòng trọ, ai nấy đều tò mò quan sát tôi.

Sáu rưỡi tối, sau khi tôi đã đứng muốn rạc cả chân Thế Anh mới trở về cùng một cô gái. Vừa nhìn thấy tôi cậu ta liền quay đầu bỏ chạy.

Tôi không đuổi theo, chỉ hét lên với cậu ta.

- Thế Anh, Trương Huệ Lan đã tìm đến tôi rồi, tôi sẽ nói cho bà ta tin tức của gia đình cậu!

Thế Anh bất đắc dĩ dừng lại, đứng đực ra một lúc rồi mới lè bước về phía tôi.

Cô gái đi cùng cậu ta trang điểm lòe loẹt, ăn mặc khá thiếu vải, dù tôi không có ý xấu nhưng nhìn bộ dạng cô ta rất giống gái bán hoa.

- Chị ta là người mà anh nói à? - Cô ta giặt áo Thế Anh, giọng nói khó chịu.

Thế Anh hơi hoảng hốt hỏi tôi.

- Chị đến đây có bị theo đuôi không?

- Không, cậu mở cửa vào nhà đi, chúng ta nói chuyện!

Cậu ta cúi đầu mở cửa, mặc kệ cô gái bên cạnh léo nhéo truy hỏi. Sau khi cả ba chúng tôi đi vào Thế Anh liền quan sát bên ngoài một lần nữa rồi cẩn thận đóng cửa lại.

- Chị Thư, đây là Mỹ Uyên, bạn gái em. - Cậu ta giới thiệu qua loa.

Thế Anh để Mỹ Uyên theo vào thì chứng tỏ cô ta đã biết việc giữa tôi và Thế Anh. Cô gái này trông không đáng tin chút nào, không biết thằng ngốc này đã tìm được cô nàng ở đâu.

- Nói vào chuyện chính đi! Bản danh sách mà cậu lấy được đâu?

Thế Anh lấp bắp hỏi tôi.

- Sao... sao chị lại biết... ai đã nói với chị?

Đúng là bản danh sách đang nằm trong tay cậu ta.

- Ai nói không quan trọng, Trương Huệ Lan đã phát hiện đến tôi rồi thì rất nhanh cậu cũng sẽ bị tóm thôi. Cậu mang bản danh sách ra đây, nếu nó là chứng cứ quan trọng thì tôi sẽ lập tức nộp cho cảnh sát.

Thế Anh phân vân nhìn Mỹ Uyên, họ trao đổi với nhau bằng ánh mắt. Cô ta khẽ lắc đầu. Thế Anh không dám nhìn thẳng vào tôi, cúi đầu né tránh.

- Bản danh sách không có ở đây, để mai em dẫn chị đi lấy.

Đùa sao, ngày mai tôi đảm bảo cậu ta cùng cô bạn gái sẽ im thin thít và lặn mất tăm, muốn tìm được còn khó hơn lên trời.

- Không được, cậu phải lấy ngay cho tôi. Cậu để ở đâu, tôi đi cùng cậu!

- Chị Thư, thật sự là hiện giờ em không giao cho chị được!

- Thế Anh, cậu nên biết bản danh sách đó cũng như quả bom hẹn giờ, cậu giữ càng lâu thì càng nguy hiểm. Diệp Chính Minh là bố tôi, ông ta ngay cả vợ mình còn xuống tay được, cậu nghĩ cậu sẽ thoát được à?

- Em...

Thế Anh bắt đầu lung lay thì Mỹ Uyên chen vào.

- Đủ rồi, anh đừng nghe chị ta!

Tôi phát cáu gắt lên với cô ta.

- Chuyện này không liên quan đến cô, cô đừng có gây chuyện, sẽ hại chết nó đấy.

Mỹ Uyên cười khẩy nhìn tôi.

- Đại luật sư, chị đừng ra vẻ thánh mẫu nữa, nếu không phải chị lôi kéo anh ấy vào chuyện này thì sao anh ấy lại gặp nguy hiểm chứ? Bản danh sách đó là bùa hộ mệnh của bọn tôi, có nó sau này cuộc sống của bọn tôi sẽ không phải khổ cực như bây giờ nữa. Diệp Chính Minh và đám quan chức muốn có bản danh sách sẽ phải nôn tiền ra!

Tôi nhú mày, bản danh sách có tên quan chức... lẽ nào là danh sách hối lộ? Nếu trực tiếp hỏi nội dung bản danh sách hai người họ chưa chắc đã nói. Tôi cố tình cao giọng với Mỹ Uyên.

- Cô cho là chỉ một bản danh sách đủ sức buộc tội họ?

- Trong đó còn có cả thời gian chuyển tiền, liệt kê hết quà tặng họ nhận, tôi không tin là họ không sợ. Chu Hải Nam, Tôn Quốc Cường... hừ, bề ngoài đạo mạo mà toàn một đám tham ô hối lộ. Bọn tôi chỉ cần họ nhả ra một phần mười những gì họ nhận được thì cũng đủ cho tôi sống sung sướng cả đời rồi. Tôi đi guốc trong bụng chị, chị muốn nhảy vào chia chác chứ gì, đừng hòng!

Khốn thật, Chu Hải Nam, Tôn Quốc Cường... hẳn là còn những người khác nữa! Riêng hai người này đều là chính trị gia có thế lực rất lớn, động đến bọn họ thì mọi chuyện đã vượt xa dự liệu ban đầu của tôi. Thảo nào Trương Huệ Lan lần này lại tỏ ra nhún nhường như vậy, bản danh sách đó đúng là rất quan trọng, bố tôi và bà ta lưu giữ nó hẳn là để đề phòng khi họ thất thế sẽ có thứ mang ra trao đổi với những quan chức kia.

Thế Anh sao có thể ngu xuẩn như vậy, cậu ta thật sự cho rằng tổng tiền những kẻ đó dễ như vậy sao?

Nếu đã động đến việc nhận hối lộ của các quan chức thì cho dù tôi là con trời cũng khó được an toàn.

- Thế Anh, giao bản danh sách cho tôi! Tôi sẽ đưa cho cậu một khoản tiền, sáng sớm mai cậu bắt chuyến xe đầu tiên rời khỏi thành phố H. Tốt nhất là đến một tỉnh nào đó cách xa đây, đừng để ai biết.

Nếu làm vậy thì may ra cậu ta mới có cơ hội sống sót.

- Chị đừng có dụ dỗ anh ấy nữa! Chị rút khỏi đây cho tôi, chúng tôi sẽ không ngu ngốc để chị lừa đâu!

Mỹ Uyên vừa nói vừa kéo tay tôi, cố sức đẩy tôi ra khỏi phòng trọ.

Thế Anh không nói gì, chỉ yên lặng ngồi tại chỗ, ánh mắt hoang mang nhìn tôi và Mỹ Uyên người kéo người đẩy.

- Thế Anh, Thế Anh...! -Tôi gọi khản cả giọng mà cậu ta không trả lời.

Mỹ Uyên vội vã đóng sập cửa trước mặt tôi.

- Cút đi, đừng làm phiền bọn tôi nữa!

Tôi đập cửa thêm một lúc nhưng không có kết quả, chỉ cần tôi rời khỏi đây hai người họ nhất định sẽ dọn đi, nhưng tôi cũng không thể đứng canh ngoài cửa suốt đêm được.

Đúng lúc này thì điện thoại reo, là số của người hàng xóm ở nhà bên cạnh. Giọng nói của chị ta có vẻ hoảng sợ, câu được câu mất.

Tôi phải rất cố gắng mới hiểu được toàn bộ câu chuyện.

Chiều nay chị hàng xóm dắt con đi học về thì có một hộp quà lớn đặt trước cửa nhà tôi. Vì nghĩ là có người tặng quà cho tôi nên chị ta không để ý. Sau đó con gái chị ta chạy ra ngoài chơi, tò mò nên mở cái hộp ra. Bên trong là xác chết của một con rắn đuôi chuông và một con dao dính máu.

Mọi người trong khu nhà đều đang rất lo lắng, họ gọi cho tôi để hỏi xem nên giải quyết thế nào, có muốn báo cảnh sát không.

Không cần nghĩ đến lần thứ hai tôi cũng biết trò này do ai làm. Ý đồ gì đây? Định đe dọa tôi rằng số phận tương lai của tôi sẽ như con rắn chết ấy à?

Tôi gọi ột người quen đến trông chừng khu trọ của Thế Anh, dặn cậu ta chú ý theo dõi, nếu hai người họ đi đâu thì phải theo đấy.

Trước hết tôi cần phải về nhà giải quyết cái hộp quà vợ vẫn kia.

Trương Huệ Lan đúng là đã quá coi thường tôi, làm nghề này ngay cả bị người ta cầm dao dọa chém tôi cũng từng nếm rồi, một con rắn chết có là cái quái gì.

49. Chương 49: Cô Nghe Tin Vợ Chồng Tôi Ly Dị Ở Đâu?

Vốn dĩ tôi định mang cái hộp đựng xác rắn cho cảnh sát để họ lấy dấu vân tay, nếu Trương Huệ Lan từng đụng vào cái hộp thì như thế cũng có thể gây cho bà ta chút rắc rối. Đáng tiếc là hàng xóm quanh nhà tôi đều rất hiếu kì, ai cũng từng đụng vào cái hộp ít nhất là một lần, dấu vân tay chắc chắn đã lẫn lộn hết cả, muốn điều tra cũng không được. Thôi thì coi như tôi rộng lượng bỏ qua ụ phù thủy đó một lần.

Tôi vào nhà, tắm rửa, ăn qua loa một bát mì rồi quyết định đi ngủ. Cả ngày hôm nay đã rất mệt mỏi, tôi cần giữ sức để dành cho cuộc chiến dài sắp tới.

Tôi xem lịch để bàn, vài ngày nữa còn một vụ kiện quan trọng cần xử lý. Hôm nay là... nhắm tính ngày tháng theo lịch tôi chốt sổ người lại.

Đã chậm mười ngày rồi!

Kinh nguyệt tháng này đã chậm so với bình thường mười ngày, có lẽ nào...

Tôi vừa vui mừng lại vừa lo lắng. Đúng là tôi rất mong đợi có con, nhưng ở vào thời điểm nước sôi lửa bỏng này Ngô Giang lại không có tin tức, tôi cũng không biết có đúng lúc không.

Bây giờ chưa đến mười giờ tối, có lẽ hiệu thuốc còn mở cửa. Tôi vội vã chạy ra ngoài tìm mua que thử thai.

Hồi hộp chờ đợi kết quả, năm phút mà dài như năm mươi năm vậy, tôi bồn chồn đi đi lại lại cho hết thời gian.

Hai vạch.

Là hai vạch.

Tôi mừng đến phát khóc. Tôi có thai rồi, tôi và Ngô Giang đã có con...

Không kiềm chế được tôi bấm điện thoại cho Ngô Giang, đây là số lúc đầu anh ấy thường dùng để gọi cho tôi. Dù biết là khả năng gặp được anh ấy không nhiều nhưng tôi vẫn muốn thử. Tôi muốn nói cho Ngô Giang biết chúng tôi đã có con.

Điện thoại đổ chuông, thật không thể tin được, tôi cứ nghĩ sẽ không liên lạc được với anh ấy!

Anh ấy nhất định sẽ rất vui...

- Alô ai đấy? –Tiếng phụ nữ nhẹ nhàng vang lên làm tôi giống như đang ở mùa xuân ấm áp đột nhiên trời chuyển rét buốt.

Tôi nhìn lại đồng hồ, mới hơn mười giờ tối, như vậy ở New York chắc chỉ khoảng mười hoặc mười một giờ sáng, có lẽ là thư ký của Ngô Giang.

- Chị cho tôi gặp anh Ngô Giang.

Người phụ nữ im lặng một lát mới lên tiếng.

- Cô tìm chồng tôi có việc gì?

Chồng?

Chị ta đang nói cái quái gì thế?

Ai là chồng chị ta?

- Xin hỏi đây có phải điện thoại của anh Ngô Giang, Richard Ngô không?

- Đúng rồi, tôi là Ý An, vợ của Richard, cô là ai?

Cái gì gọi là rớt từ thiên đường xuống địa ngục, tôi cuối cùng cũng được ném thử.

Tôi vui mừng gọi điện cho Ngô Giang, người nghe máy lại là vợ cũ của anh ấy. Rốt cục là vì sao, hai người họ đã ly hôn rồi thì Phan Ý An sao lại cầm điện thoại của Ngô Giang?

- Anh Giang có ở đó không, chị cho tôi gặp anh ấy, tôi có việc rất quan trọng cần nói!

- Bây giờ không được, anh ấy đang tắm, cô cứ nói với tôi, tôi sẽ nhắn lại cho chồng tôi.

Một tiếng chồng tôi, hai tiếng chồng tôi... Chị ta có ý thức được mình đang nói gì không, đã ly hôn sao còn tỏ vẻ thân thiết như vậy?

- Tôi nói là cho tôi gặp Ngô Giang ngay lập tức! –Tôi không kìm nén nổi, gần như quát lên trong điện thoại.

Giọng nói của Phan Ý An cũng trở nên gay gắt.

- Cô là ai, sao cô cư xử bất lịch sự thế hả?

Bất lịch sự cái con khỉ, tôi bây giờ thì cần quái gì lịch sự! Bạn trai tôi biến mất gần một tháng nay, điện thoại lúc được lúc không, trong lúc tôi có thai anh ấy còn đang ở cạnh vợ cũ, lại còn đi tắm à, muốn làm tôi tức điên lên có phải không?

- Chị Ý An, tôi không có ý quát tháo chị, có điều chị và Richard đã ly hôn rồi, tôi nghĩ chị gọi anh ấy là chồng tôi nghe không hợp lý lắm. –Tôi nhin xuống xúc động, bình tĩnh nói với chị ta.

Tiếng cười khe khẽ của Phan Ý An không hiểu sao tôi lại thấy rất chói tai, giống như tôi vừa kể một câu chuyện hết sức nực cười.

- Cô đang nói gì thế? Cô nghe tin vợ chồng tôi ly dị ở đâu, lại mấy tờ báo lá cải vớ vẩn chứ gì? Thôi đi, loại phụ nữ như cô tôi còn lạ gì, lúc nào cũng mong vợ chồng người ta bất hoà để tìm chỗ chen chân vào. Tôi không biết cô là ai, nhưng tôi nói cho cô biết, ngay cả người xinh đẹp nổi tiếng như Triệu Lan Phương mà còn không khiến Richard bỏ tôi thì cô là cái thá gì? Đừng nghĩ giờ chút thủ đoạn là có thể chiếm được chồng người khác, làm người thì nên biết liêm sỉ, cái gì không phải của mình dù có cố giành giật đến mấy cũng chẳng đến tay mình đâu.

Phan Ý An nói xong liền cúp máy, mà cho dù chị ta không cúp máy tôi cũng không biết phải nói gì.

Bàn tay cầm điện thoại của tôi không ngừng run lên.

Chuyện gì thế này?

Theo cách nói của Phan Ý An thì chị ta và Ngô Giang chưa hề ly dị. Sao có thể như vậy được, chính miệng Ngô Giang đã nói với tôi điều đó, anh ấy về Mỹ là để giải quyết rắc rối với gia đình, sau đó hai chúng tôi sẽ danh chính ngôn thuận ở bên nhau.

Nhưng bây giờ Phan Ý An lại nói bọn họ chưa từng ly dị.

Không, rất có thể chị ta đang tìm cách ly gián tôi và Ngô Giang. Trong suốt khoảng thời gian Ngô Giang sống cùng tôi chị ta cũng đã gọi điện đến không ít lần. Ngô Giang đối với chị ta rõ ràng là rất lạnh nhạt. Chị ta có thể đang lừa tôi, nhưng làm sao điện thoại của Ngô Giang lại ở trong tay chị ta cơ chứ?

Còn Triệu Lan Phương là ai? Tôi cảm thấy cái tên này rất quen, hình như tôi đã đọc ở đâu đó.

Cuộc nói chuyện với Phan Ý An làm tôi không còn tâm tình đi ngủ nữa. Thậm chí cả đứa bé vừa có cũng không làm tôi vui mừng, chỉ thấy nặng nề. So với việc bị Trương Huệ Lan dọa nạt thì Phan Ý An còn làm tôi khiếp sợ gấp trăm lần.

Hai tiếng sau tôi gọi điện thoại một lần nữa cho Ngô Giang, bây giờ thì tổng đài báo không liên lạc được.

Tôi không chịu đựng nổi, cứ đi đi lại lại trong nhà, hết dọn dẹp mọi thứ lại lau chùi giặt giũ, gần như cả một đêm tôi làm việc không ngừng nghỉ. Nếu tôi dừng lại thì chắc tôi sẽ phát điên lên mất.

Chỉ cần có thời gian rảnh tôi sẽ bị những lời xúc phạm của Phan Ý An vây lấy.

Chị ta bảo tôi làm người phải biết liêm sỉ, bảo tôi là loại phụ nữ cướp chồng người khác...

Tôi có sao?

Tôi chưa bao giờ định tranh cướp thứ gì của ai, toàn là người ta cướp của tôi. Trương Huệ Lan cướp bố tôi, cùng ông ta cướp gia sản của ông ngoại tôi. Thụy Du cướp Cao Phi, Hoàng Nam thì tranh giành Nguyên Bảo.

Tôi đã bao giờ tranh đoạt với bọn họ chưa? Chẳng phải đều là tôi chịu thua sao?

Người đàn ông đầu tiên thuộc về tôi, hết lòng yêu thương chiều chuộng tôi là Ngô Giang, bây giờ lại có người bảo anh ấy là do tôi cướp đoạt từ người khác.

Sự thật là như thế nào? Ngô Giang vì sao lâu nay không liên lạc với tôi? Tôi biết anh ấy đang phải đối phó với gia đình, nhưng lẽ nào gọi cho tôi một cuộc điện thoại lại khó khăn như vậy sao?

Sàn nhà, đồ dùng trong nhà cũng bị lau đến sáng choang, tôi không biết phải làm gì nữa, chỉ ngồi thờ trên ghế, lẳng lặng nhìn ra ngoài cửa sổ.

50. Chương 50: Tình Nhân

Sáng hôm sau tôi gọi điện cho người mà tôi gọi đến canh chừng Thế Anh, rất lâu sau anh ta mới bắt máy.

- Chị Thư...

- Anh Dũng, bên đó thế nào rồi?

Anh ta im lặng một lát rồi ngại ngần nói.

- Xin lỗi chị, tôi mất cảnh giác quá. Lúc đầu thấy Thế Anh ra khỏi nhà tôi liền vội vàng theo sau, không để ý nên bị cô gái ở cùng cậu ta đánh một cú vào sau đầu. Đến lúc tôi tỉnh lại thì đã ở trong bệnh viện rồi...

Nói như vậy thì Thế Anh và Mỹ Uyên đã trốn rồi, bây giờ muốn tìm được bọn họ còn khó hơn lên trời nữa.

- Bác sĩ bảo anh có bị sao không?

- Tôi không sao, cảm ơn chị.

- Là lỗi của tôi, đáng lẽ phải để thêm một người nữa đi cùng anh. Anh cứ ở lại viện theo dõi vài ngày xem tình hình sức khỏe có vấn đề gì không, tôi sẽ thanh toán viện phí.

Tôi cúp máy xong, bực bội không để đâu cho hết. Thời gian này chẳng có chuyện gì tốt cả, toàn là đen đủi thi nhau chạy đến.

Lúc tôi đến văn phòng, Tỉnh Thành nhìn quầng mắt thâm đen như con gấu trúc của tôi thì ngạc nhiên hỏi:

- Sao thế, dạo này cô buổi tối lao lực quá mức à? Tuổi trẻ cũng nên giữ gìn đi, cứ như vậy sẽ mau xuống sắc lắm!

Hừ, quỷ tha ma bắt cái miệng quạ của anh ta! Phụ nữ sợ nhất là bị người ta chê xấu và già, tôi lại còn đang trong giai đoạn khủng hoảng, Tỉnh Thành mà chê thêm một câu thì thù này tôi nhất định sống để bụng chết mang theo.

Không biết Tỉnh Thành có đọc được ý nghĩ của tôi không mà sau đó anh ta rất thức thời im lặng. Tôi quay về chỗ của mình, gỡ tài liệu ra xem một lúc rồi đột nhiên nghĩ đến cái tên Triệu Lan Phương.

Tỉnh Thành đã từng tìm cách tiếp cận Phoenix, với phong cách làm việc của Tỉnh Thành thì chắc chắn thông tin mà anh ta biết về nhà họ Ngô còn nhiều hơn so với những gì tôi thu thập được từ người khác.

- Tỉnh Thành, anh có biết gì về việc Richard Ngô của Phoenix ly hôn với vợ không?

Tỉnh Thành nhìn tôi cứ y như tôi là một kẻ rơi xuống từ hành tinh khác.

- Cô đang nói gì thế? Phụ nữ các cô đúng là toàn đọc mấy tờ báo lá cải vớ vẩn, làm gì có chuyện Richard Ngô ly hôn vợ. Cô biết vợ anh ta là ai không? Phan Ý An, con gái duy nhất của chủ tịch tập đoàn An Huy đấy. Giao tình giữa nhà họ Ngô và họ Phan có từ khi Phoenix mới sáng lập kìa. Những gia tộc lớn như thế thì hôn nhân phần nhiều vì lợi ích và sự tin tưởng giữa hai bên, họ mà ly hôn thì cái liên minh Ngô-Phan cũng tan rã luôn, cho dù vợ chồng họ có muốn thì gia đình hai bên cũng không bao giờ chấp nhận.

Cho dù họ có muốn thì gia đình hai bên cũng không bao giờ chấp nhận.

Nhưng rõ ràng Ngô Giang nói họ đã ly hôn, anh ấy sao có thể lừa tôi được?

- Thế anh có biết một phụ nữ là Triệu Lan Phương không?

- Ấy, chuyện này mà cô cũng biết cơ à?

Tôi nghi hoặc nhìn Tỉnh Thành. Người phụ nữ đó có gì bí ẩn à?

- Triệu Lan Phương là tình nhân của Richard Ngô suốt mấy năm, nghe nói quan hệ vượt xa so với qua đường, đến cả Phan Ý An cũng không dám gây chuyện với cô ta, chỉ nhắm một mắt mở một mắt. Chuyện về Triệu Lan Phương rất ít người biết, chỉ những ai thân cận với nhà họ Ngô mới có thông tin thôi, nghe đâu người phụ nữ này rất đẹp, bây giờ đang làm chủ một thương hiệu thời trang ở Mỹ, cũng ăn nên làm ra lắm. Có một quãng thời gian Richard Ngô không về nhà mà sống chung với cô ta, người trong nhà còn tưởng anh ta sẽ mang Triệu Lan Phương về làm bà hai, mà xong cũng không rõ thế nào họ lại chia tay, chuyện này thì tôi không thăm dò được.

Tôi sững sờ đứng như hoá đá tại chỗ, ngay cả một nụ cười gượng gạo cũng không nặn ra được.

Anh ấy từng có tình nhân, một phụ nữ rất đẹp, thậm chí Ngô Giang còn bỏ nhà đến sống cùng cô ta.

“Ngay cả người xinh đẹp nổi tiếng như Triệu Lan Phương mà còn không khiến Richard bỏ tôi thì cô là cái thá gì?”

Những lời nói của Phan Ý An giống như lời nguyện rửa bao vây lấy tôi, từng chút siết chặt lồng ngực, khiến tôi không thể thở được.

Phan Ý An-con gái duy nhất của chủ tịch tập đoàn An Huy, cuộc hôn nhân giữa Ngô Giang và Phan Ý An cũng thể hiện sự liên kết giữa hai nhà Ngô-Phan, thảo nào chị ta lại tự tin như vậy. Chị ta dám chắc họ sẽ không bao giờ ly hôn.

- Cô nói xem, thời buổi nào thì cửa nhà giàu đều không dễ sống, nếu như tôi mà có vợ bé bên ngoài thì vợ tôi có thể cho tôi một trận thừa sống thiếu chết, còn Richard Ngô ấy, anh ta có thêm ba bốn bà vợ cũng chẳng sao. À, hình như trước khi kết hôn với Phan Ý An thì Richard Ngô cũng có một quãng thời gian phong lưu lắm, từ thư ký cho tới diễn viên, người mẫu, anh ta phải qua lại với năm, sáu người ấy chứ, nhưng người

kéo dài nhất là Triệu Lan Phương. –Tĩnh Thành đang nói bỗng dừng lại quan sát tôi. –Diệp Thư, cô không sao chứ, sao mặt cô tái mét thế?

Hai chân tôi đột nhiên đứng không vững, lão đảo suýt ngã. Tĩnh Thành hoảng sợ đỡ tôi ngồi xuống ghế.

- Cô làm sao thế, bị ốm à? Hay cô xin nghỉ hôm nay đi, tôi nói với sếp cho! –Tĩnh Thành lấy cho tôi một cốc nước đường.

Tay tôi run rẩy, phải dùng cả hai bàn tay mới cầm nổi chiếc cốc.

Nếu tất cả những chuyện này là thật... thì tôi không phải là người đầu tiên.

Ngô Giang từng nói anh ấy đã chờ đợi bảy năm gặp lại với tôi, lẽ nào trong bảy năm anh ấy phải kiếm vô số phụ nữ để giết thời gian sao?

Tôi luôn ở trong tim anh ấy à? Thế thì Triệu Lan Phương nằm ở chỗ nào, có phải anh ấy cho tôi một ngăn, cho cô ta một ngăn không?

- Những gì anh vừa nói... có chắc không? Thông tin mà anh thu thập được là đúng chứ? –Tôi khó khăn mở miệng hỏi Tĩnh Thành.

Anh ta gật đầu, thần nhiên nói:

- Vụ mấy cô tình nhân trước khi kết hôn thì chỉ đáng tin khoảng năm mươi phần trăm thôi, nhưng Triệu Lan Phương thì tôi dám đem bằng luật sư của mình ra đảm bảo là có thật một trăm phần trăm.

Tôi không chịu đựng nổi nữa, nếu tiếp tục nghe Tĩnh Thành kể thêm thì chắc tôi sẽ phát điên lên mất.

- Em mệt quá, anh xin với sếp cho em nghỉ hôm nay nhé!

Tôi nói xong lão đảo ra khỏi văn phòng rồi gọi taxi về nhà.

Ngô Giang chết tiệt, dám lừa tôi. Khi tôi đề nghị chúng tôi thẳng thắn với nhau, anh ấy không hề kể gì về Triệu Lan Phương, chỉ nói vắn tắt cuộc hôn nhân với Phan Ý An.

Thôi được, cứ cho Triệu Lan Phương chỉ là mối tình trong quá khứ, dù sao thì cô ta và Ngô Giang đã chia tay, tôi có thể không tính toán. Nhưng nếu Ngô Giang và Phan Ý An đã ly hôn thì vì sao không có ai biết, chuyện động trời như thế đáng lẽ ra phải rất nhiều người biết mới đúng chứ?

Tôi luôn nghĩ đã tin ai thì không nên nghi ngờ, nhưng sự việc đang bày ra trước mắt giống như một củ hành tây, có vô số lớp, càng bóc càng khiến tôi muốn khóc.

Không thể liên lạc được với Ngô Giang, ai có thể cho tôi câu trả lời chính xác đây?

...

Ứng Long, còn anh ta.

Sao tôi lại không nghĩ đến ngay từ đầu cơ chứ? Nếu Ngô Giang đã dẫn tôi tìm đến Ứng Long thì có nghĩa là quan hệ giữa họ phải rất tốt, anh ta nhất định sẽ biết chuyện giữa Ngô Giang và Phan Ý An.

51. Chương 51: Bị Giấu Diễm

So với hơn một năm trước, lần gặp mặt này giữa tôi và Ứng Long khác biệt khá nhiều. Anh ta đối với tôi rất khách sáo, không có cái vẻ cao ngạo lạnh lùng như lần đầu tiên.

- Anh Ứng Long, tôi đến tìm anh là vì có việc muốn nhờ. Thời gian gần đây tôi không liên lạc được với Ngô Giang. Tôi có chuyện quan trọng muốn nói với anh ấy. –Mỗi khi gặp người đàn ông này tôi đều cảm thấy có phần áp lực, phải cố hết sức tôi mới không để lộ tâm trạng bất an của mình với anh ta.

Ứng Long đốt một điếu thuốc, nhả ra từng ngụm khói trắng, ánh mắt nhìn tôi nghiêng ngả.

- Cô Diệp Thư, nếu ngay cả cô Richard còn không liên lạc thì cô nghĩ cậu ta sẽ liên lạc với tôi à?
- Vậy anh có tin tức gì của anh ấy không? Anh ấy liên tục đổi số điện thoại, cũng không nói gì với tôi về chuyện bên Mỹ. Gần đây tôi còn nghe nói về một người phụ nữ là Triệu Lan Phương, anh biết cô ta chứ?

Ứng Long lắc đầu, tỏ vẻ thân tình khuyên tôi.

- Cậu ấy không nói là vì không muốn cô lo lắng. Tạm thời cô cứ chờ đợi thêm một thời gian nữa, Richard là người khôn ngoan, biết tiến biết thoái, sẽ không có việc gì đâu. Còn Triệu Lan Phương, lần đầu tôi nghe đến cái tên này, cô ta là ai, ca sĩ hay diễn viên?

Tôi cầm tách trà trên bàn, khẽ nhấp một ngụm.

Ngay từ đầu tôi đã đoán sẽ không hỏi được gì về Triệu Lan Phương từ Ứng Long.

Tôi từng đọc một truyện cười về sự khác biệt giữa đàn ông và phụ nữ. Nếu vợ hoặc chồng của bạn một đêm không về, bạn gọi ười người bạn thân nhất của họ, cả mười người phụ nữ đều sẽ nói không biết vợ bạn ở đâu, còn trong số mười người đàn ông phải có ít nhất ba người nói với bạn rằng chồng bạn qua đêm ở nhà mình, thậm chí còn khẳng định thêm anh ta vẫn đang ngủ trên ghế sofa. Bao che cho nhau vốn là tính cách đặc trưng của nam giới.

- Có chuyện này tôi nghĩ là anh biết.
- Chuyện gì?
- Ngô Giang và Phan Ý An đã ly hôn có phải là sự thật không?

Anh ta có thể giả vờ không biết Triệu Lan Phương, nhưng Phan Ý An thì anh ta không thể không biết.

Dù chỉ thoáng qua nhưng tôi cũng có thể nhận thấy sự kinh ngạc cùng hồ nghi trong mắt Ứng Long.

- Richard nói với cô thế nào thì chính là như thế. Cô nên tin tưởng cậu ấy.

Ứng Long đang né tránh việc trả lời tôi một cách trực tiếp.

Nếu kết hợp cả biểu tình vừa rồi trên mặt anh ta, tôi nghĩ anh ta hoàn toàn chưa từng nghe rằng Ngô Giang và Phan Ý An đã ly hôn.

Bạn trai tôi và vợ cũ đã ly hôn, không một ai hay biết tin tức này ngoài tôi. Điều đó có nghĩa là gì?

Có nghĩa là... rất có thể tôi đã bị lừa.

Có thể họ không ly hôn, người đàn ông của tôi chỉ dùng nó như một cái cớ để dễ ngon dễ ngọt tôi. Tại sao bây giờ lại không liên lạc được, bởi vì anh ta chán tôi rồi, muốn quất ngựa truy phong.

Tôi cố gắng giữ vẻ ngoài bình tĩnh, đứng lên chào Ứng Long rồi trở về. Đi qua tấm gương ở phòng khách, tôi nhìn lướt bóng mình trong đó.

Gương mặt mệt mỏi, hai mắt thâm quầng, sắc mặt nhợt nhạt. Người phụ nữ tiểu tụy này hoàn toàn không giống chút nào với một Diệp Thư xinh đẹp lạnh lùng thường ngày.

Tôi vô thức sờ tay lên bụng mình.

Nếu Ngô Giang thực sự chỉ định trên cột tôi, vậy thì đứa bé này phải tính thế nào đây?

Thành phố H về đêm cũng giống như một phụ nữ, ban ngày đoan trang hiền thực, tối đến yêu mị quyến rũ.

Đêm tối chính là lúc người ta cô đơn nhất, là thời điểm để những mối tình ngắn ngủi bùng nổ rực rỡ đầy mê hoặc và nhanh chóng tàn lụi vào sáng hôm sau.

Tôi đi dạo trên phố, chỉ mặc một bộ đồ đơn giản, chân mang giày bệt. Phụ nữ có thai không nên đi giày cao gót. Trước đây buổi tối tôi rất ít ra khỏi nhà, trừ khi vì công việc, nhưng bây giờ tâm trạng tôi rất tệ, nếu tiếp tục ở trong nhà tôi nhất định sẽ ngồi nghĩ linh tinh rồi phát điên lên.

Nhìn những cặp tình nhân thân mật ôm ấp, nắm tay, tôi đột nhiên có một loại chua xót trào lên từ đáy lòng.

Cách đây không lâu, có một người đàn ông cũng nắm tay tôi trên phố, ôm tôi, nói muốn chung sống với tôi cả đời.

Cho đến giờ phút này tôi vẫn không thể tin rằng anh ấy lại lừa tôi. Nếu tất cả những gì đã có giữa chúng tôi chỉ là màn kịch do Ngô Giang dựng lên thì phải nói anh ấy là một diễn viên quá xuất sắc. Mỗi một hành động, lời nói, ánh mắt... không có chút gì là giả tạo.

Tôi không thể tự thuyết phục bản thân rằng Ngô Giang trong sạch, tất cả mọi chuyện đang diễn ra đều chứng tỏ anh ấy rất có thể đang lừa dối tôi. Nhưng tôi cũng không tin anh ấy là loại người đó.

Ngô Giang chưa từng ly hôn, có tình nhân, là người đàn ông trăng hoa... tất cả những chuyện ấy đều do người khác nói với tôi, không phải do Ngô Giang nói, cũng không phải chính mắt tôi chứng kiến.

Ngay cả bị cáo ra toà còn có quyền chứng minh mình vô tội, tôi sẽ đợi Ngô Giang, đợi anh ấy cho tôi một câu trả lời thuyết phục.

Nếu anh ấy không thể trở về thành phố H, tôi sẽ đi New York tìm anh ấy.

Giả như Ngô Giang đúng là loại đàn ông trăng hoa thành tính, chỉ coi tôi như tình nhân qua đường, vậy thì coi như tôi vấp ngã thêm lần nữa. Tôi sẽ không bao giờ để Ngô Giang biết về đứa bé này, tôi sẽ sinh nó ra, một mình nuôi dưỡng nó. Mặc kệ cha nó là người như thế nào, trước hết nó là con tôi, là máu thịt của tôi, do tôi sinh ra.

Hôm nay Tỉnh Thành vừa thắng một vụ kiện lớn, anh ta hào phóng mời cả văn phòng đi ăn cơm, sau đó lại sang bar giải trí.

Ngày thường Tỉnh Thành đối với tôi không tệ, nếu không nói là có rất nhiều việc đều do anh ta giúp đỡ tôi, không đi thì rất không nề mặt nên tôi đành phải theo mọi người đi bar.

Trong văn phòng có mình tôi là nữ, được các đồng nghiệp nam ưu tiên không bắt uống rượu, chỉ ngồi góp vui. Nói thật là nếu họ có bắt tôi cũng không uống, dạo gần đây bận đến tối mất, tôi thậm chí còn chưa đi siêu âm kiểm tra sức khỏe cho thai nhi, lại còn uống rượu vào chắc con tôi sẽ biểu tình luôn mất. Cuối tuần này tôi phải đi khám mới được, chế độ dinh dưỡng của tôi không tốt, cứ thế này lâu dài sẽ ảnh hưởng đến đứa bé.

Trong lúc mọi người đang cụng ly thì tôi nhìn thoáng qua sàn nhảy. Có hai người trông rất quen.

Hình như là Thế Anh và Mỹ Uyên, cả hai đang nhảy nhót điên cuồng giữa một đồng thanh niên nam nữ.

Tôi vội vã đứng lên len qua đám đông về phía họ, Thế Anh không phát hiện ra tôi, mãi tới khi tôi kéo tay áo cậu ta thì Thế Anh mới giật mình đứng sững lại, vừa kinh ngạc vừa hoảng hốt.

- Thế Anh, ra ngoài nói chuyện với tôi! -Tôi gào lên, cố át đi tiếng nhạc chát chúa.

Thế Anh nuốt nước bọt, bất đắc dĩ theo tôi tách khỏi sàn nhảy. Trong lúc tôi không để ý thì Mỹ Uyên đột nhiên xông ra giật tay tôi khỏi Thế Anh.

- Lại là chị à, sao chị bám dai như đĩa thế hả? Bọn tôi đã nói chị đừng xen vào nữa cơ mà!

Tôi không buồn quan tâm đến cô ta, chỉ lạnh lùng nhìn Thế Anh.

- Thế Anh, tôi biết cậu cho là tôi có ý đồ với bản danh sách, nhưng tôi quả thật không định kiểm soát gì từ đây cả. Bản danh sách này nằm ngoài dự đoán của tôi, so với cậu thì tôi hiểu Diệp Chính Minh và Trương Huệ Lan hơn nhiều, cậu đe dọa bọn họ sẽ chỉ đem lại rắc rối thôi. Tốt nhất là cậu giao bản danh sách cho tôi, nếu cậu không tin tôi thì có thể đi cùng tôi đến gặp cảnh sát.

Thế Anh định nói gì đó thì Mỹ Uyên lập tức chen vào.

- Chị bị điên à, giao cho chị thì bọn tôi dùng cái gì để lấy tiền của bọn họ. Hừ, chị đừng tự mình là thông minh nữa, tôi và Thế Anh đã kiếm được kha khá rồi, sau khi nhận đủ tiền bọn tôi sẽ biến khỏi đây, chẳng ai làm hại bọn tôi được.

Chết tiệt, họ đã liên lạc với những người kia.

Tôi đột nhiên cảm thấy mọi việc đã đi quá xa, không thể khống chế được nữa.

Hòn đá đã lăn thì không ai cản được.

- Thế Anh, bây giờ cậu giao bản danh sách ra ngay đi, chúng ta sẽ đề nghị phía cảnh sát bảo vệ cậu.

Mỹ Uyên bắt ngờ xô ngã tôi rồi kéo tay Thế Anh bỏ chạy.

Sự việc quá đột ngột khiến tôi không kịp phản ứng, theo bản năng chỉ giơ tay ôm lấy bụng.

Con tôi!

Cả người tôi ngã vào lồng ngực một người đàn ông, mùi nước hoa từ tinh dầu vỏ cam thoang thoảng khiến tôi sững sốt, sau một lúc mới dám quay người lại.

Là Cao Phi.

Anh ta đang vòng tay đỡ tôi, đôi mắt lạnh lùng nhìn theo hai người vừa bỏ chạy.

- Cô không sao chứ?

Tôi lắc đầu, nói cảm ơn anh ta rồi đứng dậy. Mặc dù tôi chẳng ưa gì Cao Phi nhưng nếu không có anh ta thì lúc này con tôi nhất định sẽ gặp nguy hiểm.

P/S: Mình xin thề là trí tưởng tượng của một số bạn thật phong phú :)

52. Chương 52: Bị Tạm Giữ

Tôi rời khỏi quán bar, không vội về nhà ngay mà đi bộ quanh các con phố và ngõ nhỏ gần đấy xem có thấy Thế Anh và Mỹ Uyên không. Nếu không phải cố kỵ mình mang thai thì tôi đã đuổi theo hai người họ rồi.

Mất cả tiếng đồng hồ cũng không thấy có dấu vết gì tôi đành bỏ cuộc, ra gọi taxi về nhà.

Suốt cả quãng đường tôi chỉ xoay quanh ý nghĩ phải làm sao để giải quyết đồng rắc rối này.

Trước đây tôi không sợ Trương Huệ Lan và bố tôi giờ trở bối vì tôi chỉ có một mình, họ chẳng thể mang thứ gì ra ép buộc tôi được nữa.

Sau việc hiến gan, tôi cắt đứt toàn bộ liên lạc với gia đình cậu, người ngoài thích nghĩ thế nào cũng được, cứ cho là tôi vô tình vô nghĩa đi, nếu tôi còn tiếp tục qua lại với mẹ và Ngọc Anh thì chính là hại họ. Trương Huệ Lan sẽ tiếp tục nhắm vào họ để uy hiếp tôi. Chỉ cần tôi không quan tâm đến gia đình cậu nữa thì những người trong nhà sẽ được yên.

Nếu không có gì vướng bận, cho dù bản danh sách kia nguy hiểm đến đâu tôi cũng không ngại biến nó thành thứ chống lại bố tôi và Trương Huệ Lan, nhưng bây giờ mọi chuyện đã khác, tôi còn phải suy nghĩ cho con tôi. Tôi không thể làm một người mẹ vô trách nhiệm, đẩy con mình vào nguy hiểm.

Vào nhà, tôi một mình nằm xuống ghế dài ở phòng khách, cảm giác cô đơn lại kéo đến.

Những lúc thế này, khi tôi cần một chỗ dựa nhất thì người đàn ông của tôi đang ở đâu? Ngô Giang có nghĩ chút nào đến tôi không hay còn bận rộn với người phụ nữ khác?

Tôi rất muốn tin tưởng, nhưng lại sợ hãi kết quả là lòng tin biến thành sự mù quáng.

Giữa tôi và Ngô Giang cần phải có một kết thúc rõ ràng, nếu anh ấy không đến gặp tôi thì tôi sẽ đi Mỹ tìm anh ấy.

Là tình yêu khắc cốt ghi tâm hay chỉ là mối tình sớm nở tối tàn, nếu anh ấy yêu tôi, tôi sẽ không vì bất cứ lý do gì mà từ bỏ. Chúng tôi đã có con, đó là động lực mạnh mẽ nhất để tôi và Ngô Giang ở bên nhau. Nếu không phải, tôi ít ra cũng có thể dứt khoát bước đi con đường của mình.

Cuộc sống thực không giống như tiểu thuyết, không phải tất cả các cơ hội bị bỏ lỡ đều quay lại, tất cả những hiểu lầm đều có thể được tháo bỏ... Đôi khi, chỉ một cái xoay người cũng vô tình khiến chúng ta lỡ mất nhau.

Tôi không tin vào việc hai người vì hiểu lầm, chia cách bao nhiêu năm cuối cùng lại quay về bên nhau. Bởi vì chỉ có trong tiểu thuyết, phim ảnh, trong trí tưởng tượng của con người mới có được những tình yêu trọn vẹn không sót mẻ.

Thế giới này thay đổi từng ngày, người hôm qua gặp có khi hôm nay đã khác, tình yêu sau một năm, hai năm... liệu còn lại được bao nhiêu?

Bảy năm trước có thể Ngô Giang yêu tôi thật, tôi cũng có tình cảm với anh ấy, nhưng cả hai chúng tôi chẳng phải đều chấp nhận để người khác bước vào trái tim mình sao?

Tôi ghét việc sống trong mơ hồ, kết thúc giữa tôi và Nguyên Bảo đã khiến tôi tự hỏi mình rất lâu, cuối cùng là vì sao cuộc hôn nhân của tôi lại tan vỡ?

Tôi không muốn với Ngô Giang cũng mơ mơ hồ hồ như vậy.

Cho Ngô Giang cơ hội giải thích cũng là cho tôi và đứa con chưa chào đời một cơ hội hạnh phúc.

Tôi không có nhiều kinh nghiệm giải quyết các vụ hình sự. Mặc dù vậy tôi cũng có thể biết rằng trừ những vụ án oan sai thật sự, còn lại thì hầu hết luật sư khi ra toà hình sự đều chỉ mang tính chất nhất định phải có.

Thường thì cơ quan điều tra và thẩm phán đã nghiên cứu vụ án khá kĩ, thậm chí có khi thẩm phán còn viết sẵn luôn bản án từ trước, đợi hết phiên là đọc, cho dù luật sư có cố bào chữa đến mấy cũng khó thay đổi được, chủ yếu là nêu lên những điểm giảm nhẹ tội cho bị cáo.

Làm luật sư có một số điểm khá tốt, ví dụ như bạn sẽ chẳng bao giờ sợ thiệt khi ly hôn, trong trường hợp bị cảnh sát bắt thì ít nhất bạn cũng biết nên khai gì và không nên khai gì, không giống như hầu hết người bình thường vừa bị cảnh sát hỏi liền khai hết sạch.

Đây không phải là nước Mỹ, cho nên bạn đừng mơ cảnh sát sẽ cho bạn quyền giữ im lặng, nếu bạn cứ cố tình không khai báo và khẳng định chỉ mở mồm khi nào gặp được luật sư của mình thì sẽ bị cho là ngoan cố, không thành khẩn.

Vì thế hãy khai báo một cách khôn ngoan nhất, chỉ khai những điều có lợi ỉn, những gì bất lợi hãy chờ luật sư đến rồi quyết định. Một trong những biện pháp lấy lời khai mà cảnh sát hay áp dụng chính là hỏi đi hỏi lại nhiều lần ở cùng một chi tiết trong suốt nhiều giờ đồng hồ khiến cho người bị hỏi gặp rối loạn, đặc biệt họ thường sẽ xoáy vào những chi tiết cực kì nhỏ như tối hôm đấy ăn gì, mặc áo màu gì, mấy giờ đi ngủ, đã gặp những ai, xem ti vi có nội dung gì... Phải nói đây là biện pháp rất hiệu quả, hầu hết kẻ phạm tội ngoan cố đều tự xây dựng một mô hình khác của vụ án trong đầu mình để khai với cơ quan điều tra, vì mô hình thật và giả luôn song song tồn tại trong não nên việc hỏi lặp đi lặp lại sẽ khiến họ vô tình bị lẫn lộn và khai ra những điều họ cố tình che giấu.

Tôi nghĩ thỉnh thoảng tham gia một vụ hình sự cũng tốt, coi như có thêm kinh nghiệm, tất nhiên là tôi sẽ thích thú hơn khi tham gia với vai trò luật sư thay vì người bị nghi ngờ phạm tội.

Đáng buồn là ở chỗ tôi đang bị cảnh sát tạm giữ vì liên quan đến một vụ giết người, nói trắng ra thì họ nghi ngờ tôi là thủ phạm.

Thế Anh đã chết, cậu ta bị giết ngay ở một ngõ nhỏ cách quán bar hôm đó khoảng năm trăm mét. Mỹ Uyên mất tích, không rõ cô ta bị những người kia bắt giam hay đã xuống sông nuôi cá.

Hai người họ quá trẻ, cũng quá nông nổi, nếu họ khôn ngoan hơn thì kết cục này sẽ không xảy ra.

Tôi là người cuối cùng gặp mặt Thế Anh và Mỹ Uyên, có xô xát. Sau đó tôi lại rời khỏi quán bar ngay lập tức, đi bộ loang quanh một mình, về nhà một mình, ở nhà một mình... nói cách khác tôi không có bằng chứng ngoại phạm. Thế Anh bị giết cũng trong khoảng thời gian đó.

Tình hình hiện giờ khá căng thẳng. Nếu cảnh sát không tìm được Mỹ Uyên thì không ai có thể làm chứng rằng tôi vô tội. Hơn nữa, nếu tôi không nhầm... họ sẽ muốn kết thúc vụ án này càng nhanh càng tốt. Các vị chớp bu sẽ chẳng bao giờ muốn thông tin về cái bản danh sách kia bung bét ra.

Nếu tôi không tìm ra cách thoát tội thì với chừng ấy bằng chứng, không, thậm chí chẳng cần đến bằng chứng họ cũng có thể ghép tội cho tôi, thiếu gì cách để ngụy tạo chứng cứ cơ chứ, có khối người chẳng phạm tội còn phải đi tù oan, tôi còn có tội vô cùng nghiêm trọng, đây là đã đắc tội với ông bố đầy quyền lực cùng bà dì ghê đáng ghê tởm, sau lưng họ lại có nguyên dân chính trị gia chuyên ăn hối lộ, việc tốt không làm chỉ thích làm việc xấu.

Nguy thật, nếu tôi cẩn thận hơn một chút thì đã không cho Trương Huệ Lan cơ hội lôi tôi xuống bùn.

Thời hạn tạm giữ tối đa là chín ngày, trong khoảng thời gian đó, về mặt pháp luật thì tôi có quyền được gặp luật sư nhưng Tỉnh Thành cũng bị cơ quan điều tra vận vẹo đủ đường mới có thể vào gặp tôi.

Trong khoảng thời gian ngắn tôi không thể nói rõ ràng điều gì với Tỉnh Thành, chỉ có thể nhờ anh ta tới tìm Ứng Long.

- Anh ta là ai, bạn trai của cô à?

- Không, là bạn của bạn trai tôi. Anh dặn Ứng Long liên lạc ngay với Ngô Giang, bảo anh ấy quay lại thành phố H gấp. Nếu không thì cả tôi và đứa con trong bụng đều sẽ gặp nguy hiểm.

Tỉnh Thành ngần ra một lúc, sau đó liền gật đầu với tôi rồi rời đi. Anh ta còn cẩn thận dặn dò.

- Diệp Thư, cứng quá là gãy. Tôi đã thăm dò rồi, vụ này của cô có người đứng sau giật dây, họ chắc chắn sẽ khởi tố cô. Nếu bần cùng lắm, họ dọa đánh đập thì cô cứ nhận bừa đi, ra toà chúng ta sẽ phản cung, đừng cố khiêu khích họ.

Tôi bực bội lắc đầu.

- Không, tôi không có tội, bảo tôi nhận tội thì khác gì tự đeo gông vào cổ mình.

- Cô chưa xử lý án hình sự bao giờ nên không hiểu đâu, chuyện gì cũng có thể xảy ra. Lúc tôi mới vào nghề một thời gian, có một thân chủ cũng gần giống cô. Anh ta hoàn toàn không hợp tác với cơ quan điều tra. Điều tra viên cũng thường xuyên gây khó dễ, không cho tôi gặp thân chủ. Sau đó tôi nhận được tin anh ta tự tử trong trại tạm giam. Nhà anh ta chỉ còn một bà mẹ già, cô nghĩ ai sẽ lấy lại công bằng cho họ? Anh ta cũng vô tội, chỉ là con dê thế mạng cho người khác. Người chết là hết chuyện, cô phải tự đảm bảo an toàn mình thì còn có cách xoay chuyển tình thế.

Tôi bất giác đưa tay lên bụng, cho dù thế nào tôi cũng không thể để con tôi có chuyện.

53. Chương 53: Sảy Thai?

Tôi chờ tin tức của Tỉnh Thành suốt hai ngày nhưng không thấy anh ta xuất hiện. Nếu không phải là chưa gặp được Ứng Long thì chắc bị cơ quan điều tra làm khó, việc luật sư bị gây khó dễ, không được gặp thân chủ là chuyện thường thấy trong quá trình điều tra hình sự.

Theo luật thì trong thời gian tạm giữ chỉ có luật sư và người thân được vào gặp, mà người thân hình như cũng bị hạn chế, chỉ được gặp một lần để đưa đồ dùng cần thiết. Ấy thế mà cái người chẳng có lấy một tẹo thân thiết với tôi như Cao Phi lại có thể dằng hoàng vào thăm tôi.

- Trông sắc mặt cô xấu quá! -Anh ta nhìn tôi từ đầu đến chân một lượt.

Trong lúc hoạn nạn có người quan tâm thì mình không nên tỏ vẻ cao ngạo, có điều tôi chẳng thích thú gì việc nhìn thấy Cao Phi. Không hiểu anh ta đến đây làm gì, nếu là để cười nhạo tôi thì anh ta thật sự quá rảnh.

- Chào anh, trông anh mặt mũi sáng sủa, tinh thần tươi tỉnh, chứng tỏ gần đây ăn ngon ngủ tốt, đời sống tinh thần phong phú. Anh tới đây làm gì?

Cao Phi bật cười, tự nhiên lấy thuốc lá ra hút. Tôi hết sức trông chờ cán bộ sẽ ra yêu cầu anh ta dập thuốc lá, dùng bộ mặt lạnh như thép nguội của mình mà giáo huấn Cao Phi một loạt quy định, đáng tiếc là điều đó không xảy ra.

Thế đấy, đây chính là sự khác biệt giữa dân thường và con quan.

- Tôi nghe nói cô gặp chuyện không may nên đến thăm.

- Cảm ơn, tôi còn chưa chết đâu. Anh có thể về rồi.

Cao Phi không hề tỏ vẻ khó chịu trước thái độ của tôi, vẫn bình thản nhả khói.

- Diệp Thư, cô vẫn cứng đầu cứng cổ như ngày nào. Lần này cô đắc tội với không ít người đâu.

Tôi hừ lạnh, không thèm trả lời.

Nào tôi có muốn dây vào bọn họ, là hoạ vô đơn chí đấy chứ. Nếu không phải Thế Anh tự nhiên đem cái bản danh sách kia bỏ trốn thì tôi cũng không bị sao quả tạ ném trúng đầu thế này.

- Tôi có thể giúp cô.

Cái bánh từ trên trời rơi xuống, cần phải quan sát kỹ xem có ăn được hay không. Có thứ trông thì ngon nhưng bên trong tẩm thuốc độc, ném cái là mất mạng.

Tôi không tin Cao Phi lại có tấm lòng bồ tát như vậy, ở đời chẳng ai cho không cái gì. Anh ta nói sẽ giúp tôi cũng có nghĩa là tôi phải trả một cái giá tương xứng.

- Đừng nói là anh sẽ giúp tôi, đổi lại tôi phải đồng ý kết hôn với anh để anh có thể trả thù Thụy Du đấy.

Cao Phi lạnh lùng khẳng định.

- Không sai.

Ồ, tôi biết ngay mà, đáng lẽ cảnh sát nên bắt giam Cao Phi rồi mang anh ta đến viện tâm thần để chữa trị, cứ để anh ta ở ngoài thế này sẽ gây nguy hiểm cho xã hội.

- Chuyện này chẳng hài hước chút nào, tôi từ chối.

Nhiều lời thêm với Cao Phi cũng chẳng ích gì, dù sao thì tôi cũng không có ý định tranh luận với người bệnh.

Cao Phi lấy danh thiếp từ trong túi áo ra, đưa cho cán bộ giám sát.

- Làm phiền anh giữ cái này, khi nào cô ấy muốn thì anh liên lạc theo số trên danh thiếp cho tôi. Thời gian cô ấy ở đây mong các anh chiếu cố giúp, tôi rất cảm ơn.

- Vâng, xin anh cứ yên tâm. Đây là chức trách của chúng tôi.

Tôi không biết từ khi nào cảnh sát lại có chức trách phải gọi điện cho người không liên quan đến thăm người bị tạm giữ.

Hừ, có ông bố làm to thích thật đấy! Ngay cả cảnh sát cũng kiêu ngạo vài phần. Tỉnh Thành muốn vào gặp tôi thì trải vi tróc vậy, Cao Phi chỉ phẩy tay một cái là xong.

Tôi không thêm bận tâm đến Cao Phi, đối với lời đề nghị của anh ta tôi chưa bao giờ suy nghĩ một cách nghiêm túc. Nói cho cùng thì Cao Phi là một người đàn ông gần ba mươi, ở tuổi đấy anh ta đáng lẽ sẽ không hành động nông nổi như thế mới phải.

Tình yêu quả nhiên là khiến con người ta mù quáng.

Tôi không biết liệu tôi có giống Cao Phi, cũng đang tin tưởng một cách mù quáng hay không.

Khoảng thời gian bị tạm giữ, những khi chỉ có một mình tôi không ngừng suy nghĩ khi nào thì có tin tức từ Ung Long.

Tôi tin Ngô Giang sẽ không bỏ mặc tôi và đứa bé trong bụng, anh ấy không phải loại người đó. Cho dù mọi người nói về anh ấy như thế nào thì tôi cũng muốn gặp Ngô Giang, cứ cho là tôi mù quáng, nhưng tôi thật sự không tin những gì đã có giữa chúng tôi đều là giả dối.

Tĩnh Thành rốt cục cũng đến, chỉ là tin tức không tốt như tôi mong đợi.

- Ung Long nói anh ta tạm thời chưa liên lạc được Ngô Giang nhưng anh ta sẽ tìm cách giúp cô.

- Tôi hiểu.

Tĩnh Thành bồn chồn đan hai tay vào nhau, anh ta ngập ngừng một lúc mới hỏi tôi.

- Ngô Giang có phải là Richard Ngô không?

Tôi gật đầu. Tĩnh Thành đột nhiên thở dài, có vẻ muốn nói gì đó nhưng lại im lặng.

- Anh định nói gì với tôi thì mau nói đi!

- Diệp Thư, chuyện này... tôi cũng không biết có nên nói ra không.

Không nói thì thôi, nói nửa chừng lại không nói nữa mới khiến người ta bức mình.

- Tôi không thích lấp lửng.

- Tuy Ung Long nói là không biết tin tức của Ngô Giang nhưng tôi có một người bạn làm việc ở Phoenix, cô ta nói dự án resort ở thành phố N dự định khánh thành vào bảy tháng nữa đã tạm hoãn thành tám hoặc chín tháng. Nghe nói bên nhà họ Ngô muốn chờ đến khi Phan Ý An sinh đứa con thứ hai sẽ khánh thành khu resort này làm quà tặng cho cô ta và đứa bé.

Tôi nghĩ rất may là tôi đang ngồi. Nếu lúc này tôi đứng thì chắc sẽ ngã bổ nhào xuống đất.

- Phan Ý An mang thai à?

- Phải, nhà họ Ngô mới thông báo tin này, cái thai được hơn một tháng rồi.

Đây chắc chắn không phải là sự thật.

Tôi không tin.

Tĩnh Thành còn nói gì đó với tôi nhưng tôi không nghe rõ, tâm trí trôi dạt đến một nơi nào đó rất mơ hồ, ngay cả Tĩnh Thành rời đi lúc nào cũng không biết.

Phan Ý An mang thai có phải là sự thật không?

Nếu đó là thật... thì có lẽ họ chưa bao giờ ly hôn, và tôi đúng như lời chị ta... chỉ là một kẻ thứ ba chen chân phá hoại.

Tất cả đều chỉ là nghe nói, tôi không tin... hoặc là không dám tin.

Còn nốt ngày mai sẽ hết hạn tạm giữ, nếu Tĩnh Thành và Ung Long không tìm ra cách thì khả năng lớn tôi sẽ bị chuyển sang hình thức tạm giam.

Bụng tôi đột nhiên rất khó chịu, cứ âm ỉ đau cả buổi tối. Tôi nghi hoặc kiểm tra quần.

Có máu.

Tôi không còn bình tĩnh được nữa, con tôi... Chảy máu thường là dấu hiệu của sảy thai.

- Cứu tôi, cứu con tôi với! -Tôi hoảng sợ gào lên.

Cảnh sát ngay lập tức đến cửa phòng.

- Có chuyện gì?

Đầu óc tôi vô cùng rối loạn, tôi không còn gì cả, không thể ngay cả con mình cũng mất.

- Giúp tôi với, con của tôi... -Tôi không tìm được khóc nức nở, nói năng cũng trở nên lộn xộn.

54. Chương 54: Cô Không Mang Thai

Ánh sáng yếu ớt từ ngọn đèn bên ngoài hành lang hắt vào phòng, tạo thành những hình thù kì dị.

Tôi nhét hai viên thuốc giảm đau bác sĩ đưa vào trong miệng, không uống nước, cứ ngậm cho nó tan dần ra.

Đúng là rất đắng, nhưng tôi không còn biết làm gì khác để phân tán sự chú ý của mình. Trong đầu tôi không ngừng lặp đi lặp lại những lời của bác sĩ.

“ - Cô không mang thai, đây chỉ máu kinh bình thường thôi. - Không thể nào, gần hai tháng nay tôi không có kinh nguyệt, que thử thai cũng báo hai vạch. - Việc chậm kinh có thể do bị căng thẳng, mệt mỏi, chế độ dinh dưỡng có vấn đề. Còn que thử thai thì có rất nhiều trường hợp bị nhầm lẫn rồi. Có thể vì thấy gương mặt hoang mang tái nhợt của tôi nên bác sĩ thân tình khuyên nhủ. - Cô đừng lo lắng quá, tuổi cô còn trẻ, cơ hội mang thai còn rất nhiều.”

Tôi không rõ lắm, nếu tôi thật sự phải ngồi tù thì liệu tôi còn bao nhiêu cơ hội mang thai.

Bụng tôi râm ran đau nhức, cứ đau đớn thế này cũng tốt. Tôi không chịu nổi cái cảm xúc thất vọng và cô độc này.

Nếu tôi có con, ít nhất tôi cũng có thể vì đứa bé mà kiên cường. Nhưng hoá ra tôi không có gì cả.

Đáng lẽ tôi nên thấy nhẹ nhõm, điều kiện ở nơi này không tốt chút nào, hoàn cảnh của tôi bây giờ cũng rất nguy hiểm, đứa bé sẽ không cần chịu khổ cùng tôi.

Chỉ trong vài tiếng đồng hồ, từ một phụ nữ sắp được làm mẹ biến thành hai bàn tay trắng, cho dù tôi tự an ủi mình thế nào thì nỗi thất vọng vẫn khiến trái tim trở nên nặng nề. Mong đợi, vui mừng, lo lắng... hoá ra tất cả chỉ là một sự nhầm lẫn.

Bạn trai không liên lạc được, cứ vài ngày lại nghe được tin tức anh ta phong lưu chỗ này, trêu hoa ghẹo nguyệt chỗ kia, giờ ngay cả con anh ta cũng có luôn, tôi không biết mình nên làm gì tiếp theo.

Tôi có thể vì đứa bé mà kiên trì chờ đợi Ngô Giang, nhưng nếu không có con, tôi nên vì ai mà tiếp tục chịu khổ chờ anh ấy? Không có con... anh ấy sẽ quay về sao?

Dường như tôi lại quay về rất nhiều năm trước đây, khi tôi từ một đứa con gái sống trong nhung lụa bị đuổi khỏi nhà, không, bây giờ còn tệ hơn thế. Ít nhất lúc đấy tôi còn có người thân, còn tôi lúc này mới thật sự là hai bàn tay trắng. Đứa bé không phải là gánh nặng, nó là hy vọng của tôi, là sợi dây níu giữ tôi và Ngô Giang. Bởi vì đứa bé, tôi sẵn sàng đặt niềm tin vào anh ấy, chờ đợi anh ấy.

Lúc này đầu óc tôi tỉnh táo hơn rất nhiều, tuy rằng tôi luôn đặt hy vọng vào Ngô Giang nhưng anh ấy có thể cứu tôi sao?

Tôi chưa bao giờ là người phụ nữ thụ động chờ đợi đàn ông giải cứu.

Câu chuyện về nàng công chúa bị giam giữ trong toà tháp có con rồng canh giữ và chỉ có hoàng tử mới tiêu diệt con rồng để cứu nàng chỉ là cổ tích. Điều gì sẽ xảy ra nếu hoàng tử không bao giờ xuất hiện? Công chúa sẽ chết già trong một xó xỉnh ở toà tháp. Đáng lẽ ra thay vì chờ đợi, nàng nên tìm cách giết con rồng.

Đừng nói rằng nàng yếu đuối và không có vũ khí, không có cơ hội... Nàng có thể sinh tồn trong toà tháp đó nhiều năm thì về một khía cạnh nào đó nàng còn hiểu rõ con rồng hơn cả hoàng tử.

Đặt hết hy vọng vào một người nào đó thì chỉ bằng tự mình thực hiện.

Cứ cho là Ngô Giang quay lại thì anh ấy có thể làm gì? Người muốn tôi chết toàn kẻ có máu mặt, nếu Ngô Giang vận động những mối quan hệ của gia đình anh ấy thì sẽ kinh động đến nhà họ Ngô, mọi chuyện tiếp theo chắc chắn không dễ dàng. Hơn nữa dù là thế lực của nhà họ Ngô rất lớn nhưng đó là ở hải ngoại. Đây là thành phố H, là thiên hạ của nhà họ Cao.

Con đường trước mắt trở nên đơn giản và rõ ràng đến mức tôi không có gì phải đắn đo.

Cao Phi có thể là một gã điên cuồng vì yêu, nhưng sự điên cuồng của anh ta sẽ cứu tôi một bàn thua trông thấy.

Thậm chí nếu tôi mượn tay anh ta, Diệp Chính Minh và Trương Huệ Lan sẽ không dễ dàng bóp chết tôi như bây giờ. Lúc trước nếu tôi không vì đứa bé mà muốn dừng lại thì bọn họ chưa chắc đã có cơ hội hãm hại tôi.

Quả nhiên, tình yêu là thứ chỉ nên có khi tất cả kẻ thù đã bị tiêu diệt. Nếu không nó sẽ làm chúng ta trở nên yếu đuối, người ta yêu sẽ là trở thành điểm yếu khiến chúng ta thất bại.

Người đàn ông hứa hẹn chung sống với tôi cả đời đã biến mất, con tôi cũng không có, tôi không thể để tương lai của mình chôn vùi trong nhà tù.

Tỉnh Thành nói không sai, người còn sống thì còn có thể xoay chuyển tình thế.

Cao Phi điên thật hay giả vờ đều chẳng quan trọng, cái chính là anh ta đã lót đường mời tôi, không đi thật là lãng phí.

Tôi đi đến cửa gọi người đàn ông đã cầm danh thiếp của Cao Phi.

- Làm phiền anh liên lạc với Cao Phi, nói với anh ta là tôi đồng ý.

Tôi nói xong liền quay về giường nằm xuống chợp mắt, đây là lần đầu tiên kể từ khi bị tạm giữ tôi ngủ một giấc dài.

Không có giấc mơ đẹp đẽ, không ác mộng, chỉ có một màn sương mờ mờ làm người ta mệt mỏi.

...

Ngô Giang, em không đợi được anh nữa, chỉ có thể coi như duyên phận giữa chúng ta chưa đủ.

Chiều ngày thứ mười, tôi được thả. Cao Phi chẳng cần mất nhiều sức lực, anh ta khai rằng tối hôm đấy sau khi tôi rời khỏi quán bar anh ta đi theo tôi, khẳng định tôi chỉ đi dạo rồi quay về nhà, không hề gặp mặt Thế Anh ở bên ngoài.

Lời khai của con trai Bộ trưởng Cao Vũ, cảnh sát có muốn không tin cũng không được.

Mọi chuyện thật đơn giản. Nhưng nó đơn giản vì thân phận của Cao Phi chứ không phải vì lời khai của anh ta. Nếu Cao Phi chỉ là một người bình thường, cảnh sát hoàn toàn có thể tìm ra hàng đồng lý do không công nhận lời khai của anh ta, hoặc thậm chí bỏ qua không thèm để ý. Vốn dĩ họ cũng đâu muốn tìm ra thủ phạm thật sự, họ muốn tôi là thủ phạm.

Cao Phi đã chờ sẵn tôi ở bên ngoài, anh ta lái một chiếc Audi màu bạc. Không hiểu sao tôi lại thấy cái xe này hết sức ngứa mắt, có lẽ tôi đã sinh ra ác cảm với nhãn hiệu xe.

- Diệp Thư, tôi hy vọng là cô nhớ thoả thuận giữa chúng ta. Nếu nuốt lời cô sẽ phải quay lại chỗ này đấy.

Tôi cười nhạt, thản nhiên ngồi vào xe.

- Anh bây giờ là ân nhân của tôi, tôi nào dám đắc tội. Anh cứ yên tâm, đạo đức nghề nghiệp của tôi rất tốt, việc tôi đã nói là làm.

Khi Cao Phi vừa khởi động xe thì một chiếc Volvo màu đen đỗ sát vào bên cạnh. Ung Long từ trên xe bước xuống, gõ nhẹ vào cửa kính bên chỗ tôi ngồi.

Tôi không xuống xe, chỉ bảo Cao Phi hạ cửa kính.

- Anh tìm tôi có chuyện gì?

- Tôi nghe nói cô được thả nên đến đây.

- Cảm ơn, anh thấy đấy, tôi rất ổn. Anh báo lại với Ngô Giang là việc có thai chỉ là nhầm lẫn, tôi không sao hết.

Ứng Long dùng ánh mắt phức tạp nhìn tôi.

- Diệp Thư, tôi đã liên lạc được với Richard, cũng đặt vé máy bay cho cô rồi. Cô về nhà chuẩn bị đi, hai ngày nữa tôi sẽ đi cùng cô sang New York.

Đi New York, để làm gì chứ?

- Ứng Long, không cần đâu. Anh chuyển lời của tôi đến Ngô Giang, tôi chúc vợ chồng anh ấy trăm năm hoà hợp, gương vỡ lại lành, chúc Phan Ý An mẹ tròn con vuông.

Ứng Long im lặng. Không hiểu sao tôi lại cảm thấy mình giống như rơi xuống vực sâu một lần nữa.

Trong lòng tôi vẫn còn nuôi chút hy vọng đó không phải là sự thật. Nếu vừa rồi Ứng Long nói với tôi một câu đại khái như “cô hiểu lầm, đó chỉ là đồn đại...” có lẽ tôi sẽ nảy sinh ý nghĩ thất tín với Cao Phi.

Nhưng anh ta lại im lặng.

Mà thôi, đã chẳng còn ý nghĩa gì nữa. Tình yêu chẳng qua chỉ là một món hàng xa xỉ, có nó, người ta thấy thoả mãn, không có nó người ta vẫn có thể sống tiếp, chỉ là ít thoả mãn hơn.

Trên đời này đúng là có những người có thể hy sinh mọi thứ vì người mình yêu, tin tưởng vô điều kiện vào người đó, tiếc là tôi không phải. Khi đặt tình yêu lên bàn cân với tự do, với tương lai, tôi chỉ có thể chọn phía có lợi ỉnh nhất.

Tôi không đủ tự tin, cũng không đủ sức mạnh để sẵn sàng đem cuộc đời mình ra đánh cược vì Ngô Giang, nhất là tôi cũng không rõ liệu cái giá phải trả có đáng hay không.

- Anh nói với Ngô Giang, từ nay về sau tôi và anh ấy đường ai nấy đi.

- Diệp Thư...

Cao Phi đóng cửa kính rồi chạy xe đi, ngăn lại tất cả những gì mà Ứng Long nói. Chuyện đến nước này đã không thể cứu vãn được nữa. Bảo tôi đi Mỹ để chứng kiến cảnh Phan Ý An mang bầu, còn tôi thì vừa mới ngu ngốc tưởng lầm mình mang thai. Xin lỗi, loại chuyện này tôi không làm được, nhờ đâu tôi nổi điên mà giết Ngô Giang cũng nên.

55. Chương 55: Cao Phi

Bên hiên lớp những đoá bồ công anh mọc lênĐó là khung cảnh mãi mãi nằm trong trí nhớ của anhTiếng ve kêu từ giữa sân trường vào những giờ nghỉ trưaBao nhiêu năm vẫn rất êm áiXếp ước nguyện vào chiếc máy bay giấy anh phóng lênBởi vì cả anh và em đều không thể chờ đợi sao băng đếnTung đồng xu lên để quyết định vận mệnh cuộc đờiCả anh cũng không biết bản thân sẽ đi về đâu

Lời mong ước cùng nhau vẫn vẹn nguyênAnh vẫn tin vào lời nguyện ước chân thành ấyChúng ta tay trong tay cùng nhau điĐiều mà đến tận bây giờ em vẫn tin tưởng...

Tôi nằm trên ghế dài, tiếng nhạc nhẹ nhàng phủ đầy tâm trí. Khoé mắt không hiểu sao lại hơi ảm ứ.

Ngón tay lạnh lạnh chạm lên đuôi mắt tôi, gạt đi giọt nước mắt đang lăn xuống.

- Từ bao giờ em thay đổi sở thích vậy, nếu tôi không lầm thì trước đây em thích rock.

Cao Phi ngồi bệt xuống sàn nhà, hướng mặt về phía tôi.

- Con người đều thay đổi, tôi cũng già rồi, bây giờ nghe cái gì ầm ầm là tăng huyết áp. –Tôi không mở mắt, chỉ lạnh nhạt đáp lại.

- Tôi còn hơn em một tuổi, em đang chê tôi già à?

- Không, anh tinh thần phơi phới, đẹp trai lồng lộng, đám thanh niên choai choai còn chạy xa mới kịp. Đàn ông như anh càng nhiều tuổi càng hấp dẫn, không giống như phụ nữ bọn tôi, thêm tuổi là nhan sắc phai tàn.

Cao Phi bật cười, anh ta cúi xuống gần tôi.

- Sao em nịnh nọt mà tôi lại nghe như kim châm?

- Nghe những thứ không phải là sự thật tất nhiên là thấy chói tai.

Cao Phi hừ lạnh rồi quay lưng lại phía tôi, không nói gì nữa. Tôi mở mắt ra nhìn trần nhà, mùa đông đã hết vậy mà tôi vẫn cảm thấy lạnh lẽo.

Ngôi nhà này là một toà biệt thự cao cấp nằm cách nhà của bộ trưởng Cao Vũ không xa lắm, tôi nghĩ mục đích của Cao Phi là nhà gần một chút thì khi nào định giở võ giường oai sẽ tiện hơn, đỡ phải đi xa.

Tôi dọn đến đây đã hơn một tuần, căn nhà cũ kia tôi vẫn tiếp tục thuê. Dù sao thì nhà của Cao Phi cũng không phải là nhà tôi, giữ lại một chỗ để đi về vẫn hơn.

Thoả thuận giữa tôi và Cao Phi thiết lập tương đối rõ ràng. Tôi sẽ làm vợ hờ của anh ta, khi nào Thụy Du và Cao Vũ chấm dứt quan hệ thì tôi và Cao Phi cũng kết thúc thoả thuận.

Tôi không đồng ý đăng kí kết hôn, dù sao Thụy Du cũng chẳng thể đòi tôi hay Cao Phi mang giấy chứng nhận ra cho cô ta xem, chúng tôi tổ chức đám cưới là được. Mà thật ra một đám cưới cũng là quá khoa trương, tôi thấy Cao Phi chỉ cần dắt tôi về nhà bố anh ta, lượn qua lượn lại làm Thụy Du tức giận là đủ.

- Như thế không đủ sức thuyết phục. –Cao Phi không mấy hài lòng với ý tưởng của tôi. –Không làm đám cưới Thụy Du sẽ không hiểu cô ta đã lựa chọn sai lầm như thế nào. Bố tôi sẽ không bao giờ cho cô ta một danh phận, đó là thứ chỉ tôi mới có thể cho cô ta.

Kể ra thì Cao Phi nói cũng có lý, nhưng mà làm đám cưới thì mệt lắm, với thân phận của anh ta chắc khối bạn bè cũ của cả hai chúng tôi sẽ đến dự. Rồi một đồn mười, mười đồn trăm, tôi từ nhân vật đáng thương bị vứt bỏ ngày nào bây giờ lại một bước lên mây, sẽ tạo cơ hội cho họ sáng tác ra một đồng chuyện nhằm nhí.

- Làm ơn đi đồng chí lãnh đạo! Tôi đã có một đám cưới hoành tráng với khách mời toàn các vị tai to mặt lớn cách đây vài năm rồi. Nhà anh và nhà Nguyễn Bảo cũng không thua kém nhau là mấy, nếu lần này tổ chức đám cưới thật thì ít nhiều gì cũng có người nhận ra tôi. Hai lần lấy hai ông chồng đều là quý tử nhà giàu, tôi sẽ nổi tiếng khắp nơi à xem. Anh không định để tôi sau này còn một đường lui à?

- Vậy em định thế nào?

- Anh cứ dắt tôi theo những chỗ nào mà Thụy Du đi cùng bố anh, giới thiệu tôi là vợ sắp cưới của anh là được. Về phía bố anh thì anh nói chúng ta đã đăng kí kết hôn rồi, khi nào sắp xếp được thời gian sẽ tổ chức đám cưới. Anh yên tâm, tôi sẽ cố gắng để hiệu suất làm việc cao nhất có thể, khiến cho Thụy Du nhanh chóng hối hận muốn đập đầu vào tường vì đã đá anh. Nay, anh đã tìm được người phụ nữ nào như tôi đề nghị chưa?

Một trong những biện pháp làm Thụy Du mau chóng thất sủng là phải tìm được người phụ nữ vượt trội so với cô ta. Không cần thiết phải đẹp hơn nhưng nhất định phải quyến rũ hơn, bí ẩn hơn, khiến cho bộ trưởng Cao vừa gặp đã hồn xiêu phách lạc.

- Em làm như dễ lắm nhỉ, người phụ nữ như thế thì cũng phải từ từ mới tìm được.

Tôi chỉ muốn nhanh chóng thoát khỏi màn kịch này, biết đâu Thụy Du không quay lại với Cao Phi, hoặc tận năm bảy năm sau cô ta mới hối hận thì chẳng phải là làm mất hết tuổi xuân ít ỏi còn lại của tôi à. Cho nên phải làm sao để bố chồng tôi đá cô ta trước.

Bạn Thụy Du à, bạn không nên trách mình, có trách thì tự trách bạn sao ngày trước lại cố sống cố chết giết bạn trai của mình thôi.

- Chuyện tôi nhờ anh tiến triển đến đâu rồi?

Cao Phi có quan hệ rất rộng, bố anh ta lại là bộ trưởng, nhờ anh ta điều tra Diệp Chính Minh và công ty An Thái thì kết quả chắc chắn không trật đi đâu được.

- Chưa có nhiều lắm, ngoài những thông tin em đã có thì tôi cũng chỉ biết thêm họ có liên kết với một đường dây rửa tiền từ nước ngoài. Cảnh sát đang theo vụ này rất kĩ, chúng ta không động tới thì bọn họ cũng sẽ bị tóm thôi.

- Họ có người chống lưng, tôi chỉ sợ mọi chuyện sẽ chìm xuồng.

Cao Phi tiện tay cầm ly rượu lên uống, thản nhiên nói:

- Những người em nhắc đến tôi đã nói với bố tôi rồi. Ông ấy rất có hứng thú với cái bản danh sách kia. Bè phái của Chu Hải Nam và Tôn Quốc Cường ông ấy đã ngứa mắt nhiều năm nay, chỉ chờ có cơ hội đẩy họ xuống bùn, cứ để cảnh sát bắt bố em và Trương Huệ Lan, ô dù sẽ bị triệt dần, xem lúc đấy còn ai giúp được nhà họ Diệp.

Thụy Du đã làm sứt mẻ không ít tình cảm giữa Cao Phi và Cao Vũ, có điều như thế này cũng không hẳn là xấu. Cao Vũ vì cảm thấy có lỗi với con trai nên bất cứ yêu cầu nào của Cao Phi ông ta đều rất hào phóng đáp ứng.

Tôi không biết tâm tình mình hiện giờ như thế nào, không vui cũng không buồn. Tìm được người có thể giúp tôi trả thù đáng lẽ ra tôi phải rất vui mới đúng, nhưng mà tôi lại không thấy có cảm giác thoải mái.

Chuyện Phan Ý An mang thai là có thật, khu resort hoãn khánh thành đúng là vì chờ đứa con thứ hai của Ngô Giang và Phan Ý An ra đời.

Mặc dù tôi tự nhủ chẳng có liên quan gì đến mình, giữa tôi và Ngô Giang đã chấm hết nhưng lúc đọc được nguyên nhân phía Phoenix tuyên bố trên báo tôi vẫn không kìm chế được nỗi chua xót trong lòng.

Ngô Giang chết tiệt, tốt nhất là anh đừng bao giờ xuất hiện trước mặt tôi nữa, cứ chết dí ở nước Mỹ của anh đi!

Còn muốn tôi sang đó, để làm gì chứ, làm vợ bé hay Triệu Lan Phương thứ hai?

Diệp Thư tôi đúng là có mắt như mù, không phân biệt nổi đâu là hoàng tử đâu là tên lừa đảo.

Cũng may mà anh đã bỏ nghề giáo viên, nếu không thì bộ mặt của ngành giáo dục sẽ bị tên lừa đảo nhà anh làm mất hết.

Tức điên lên mất, thật là muốn bóp chết Ngô Giang!

- Diệp Thư, em có thù oán gì với tờ báo đấy à? –Cao Phi đứng một bên nghi hoặc nhìn tôi.

Tờ báo thì chẳng có lỗi gì với tôi, chỉ là trên đó có đăng một mẩu tin nhỏ xíu về việc hoãn lễ khánh thành khu resort do Phoenix đầu tư ở thành phố N. Trong lúc không biết trút giận vào đâu tôi đã dùng bút đâm chọc nó, kết quả là nó thủng lỗ chỗ như than tổ ong.

Tôi giương bộ mặt tươi tỉnh đối diện với Cao Phi.

- Tôi thử bút ấy mà, anh có việc gì cần tôi làm à?

Cao Phi hình như chưa kịp quen với việc thay đổi sắc mặt như thời tiết của tôi nên ngó người ra một lúc mới nói được một câu.

- Tôi thật khâm phục em, vừa mới tức giận như điên mà chớp mắt một cái liền cười như không có gì.

- Anh quá khen rồi, làm tôi ngại quá!

Khoé miệng Cao Phi hơi giật giật.

- Cuối tuần này tôi đã đặt lịch chụp ảnh cưới, áo cưới sẽ đặt ở July, chụp ngoại cảnh ở khách sạn Lavender. Em có ý kiến gì không?

Tôi tất nhiên là chẳng có ý kiến gì. Nói thật Cao Phi cũng quá cẩn thận, chỉ giả vờ cho thiên hạ nhìn thôi mà phải cất công đặt toàn chỗ sang trọng như vậy.

Tuy là tôi không có thiện cảm với anh ta nhưng phải công nhận nếu không xét đến đoạn quá khứ đáng ghét như gián thời trung học thì Cao Phi cũng không đến nỗi tệ. Anh ta đẹp trai, có tiền, có ông bố làm to, quan trọng nữa là anh ta yêu phụ nữ chứ không phải đàn ông. Thụy Du chắc hẳn đã bị nước vào trong não nên mới bỏ anh ta để chạy theo Cao Vũ, ông ấy có quyền cao chức trọng, phong độ ngồi ngồi đi nữa thì cũng một bó tuổi rồi, hay là cô ta có sở thích yêu đại thúc, trong tiểu thuyết cũng có kiểu này.

56. Chương 56: Vợ Chồng Son

Tôi ngồi mọc rề một chỗ cùng cái laptop, tiêu phí buổi tối thứ sáu bằng việc đọc tiểu thuyết. Lúc Cao Phi bước vào tôi cũng nghe thấy tiếng mở cửa nhưng không buồn bận tâm.

- Em đang làm gì thế?

- Tôi đọc truyện.

- Truyện gì?

- Đàm mỹ, thể loại nam với nam ấy. Anh có hứng thú à?

Im lặng.

Tôi cũng đoán là Cao Phi không tiêu hoá nổi.

- Em không phải là... cái gì nhỉ... à, người ta gọi là Hủ nữ?

Tôi làm gì mà đạt được đến cảnh giới hủ, chẳng qua là gần đây hơi bị mất niềm tin vào tình yêu nam nữ nên đọc đam mỹ nhiều hơn ngôn tình thôi.

- Anh đừng kì thị như thế, thực ra về quá trình yêu nhau thì cũng giống nam nữ thôi, khác mỗi cái là nam với nam.

Cao Phi đưa tay chắn trước mắt tôi và màn hình laptop.

- Nhà có khách đấy, em ra ngoài đi, tôi giới thiệu em luôn.

Ấy, phải lên sân khấu sớm thế cơ à? Tôi tưởng còn được thoải mái thêm vài ngày.

Tôi soi gương, chải lại tóc tai cho gọn gàng, bộ quần áo mặc nhà này trông cũng lịch sự, không có vấn đề gì cả.

- Khách nào đấy?

- Chị họ tôi và thằng con trai.

May mà chưa phải nhân vật chính, tôi cần thêm thời gian mới đủ tinh thần đối phó với Thụy Du, thôi cứ coi như tập dượt trước.

Chị họ Cao Phi là Nguyệt Ánh, làm giáo viên tại trường tiểu học, có vẻ là người thủy mị dễ gần. Điều bất ngờ ở đây là con trai chị ta.

Thằng nhóc này chừng mười bốn tuổi, đầu tóc quần áo theo kiểu... rất là khó nói, mặt mũi thì phải công nhận đẹp trai, chỉ chục năm nữa là đuổi kịp chú nó. Nhìn cái cách nói chuyện và hành động là đủ biết ông cháu đẹp trai thuộc kiểu ngang tàng, chẳng hiểu sao nó lại đồng ý đến nhà Cao Phi chơi thay vì kiếm một chỗ nhảy nhót ở bên ngoài.

- Phi à, không phải chị nói chú đâu, nhưng mà tuổi cũng không nhỏ nữa, phải ổn định đi thôi. Hai cô chú có tướng vợ chồng lắm đấy, mau chóng mà sinh một đứa con đi, tốt nhất là cứ sinh con gái ấy, chứ như chị để cái thằng quý này khổ phải biết. Riêng giải quyết mấy trò quậy phá của nó cũng đủ mệt thở không ra hơi.

Tôi tỵ nữa thì sắc trà, tôi và Cao Phi mà có tướng vợ chồng á? Tôi thấy giống ông chủ và người làm thuê thì có.

- Chị cứ nói vậy chứ trẻ con đứa nào chẳng hiếu động. Các cụ ai cũng thích cháu trai mà. –Tôi cười lấy lòng.

Nói vậy thôi chứ tỉ lệ sinh mấy năm gần đây đều là nam cao hơn nữ, dự kiến vài chục năm nữa là đàn ông nước ta phải sang châu Phi mới cưới nổi vợ. Nam nhiều nữ thiếu, haiz... sinh con trai xong sau này muốn cưới vợ cho nó chắc phải trợn mắt lên mà tìm, lại còn tranh nhau sút đầu mẹ trán ấy chứ. Chẳng thà sinh con gái, khi nó lớn mình chẳng mất công tìm chồng cho nó, chỉ ngồi một chỗ chờ người ta đến xin làm rể là được.

Nguyệt Ánh lắc đầu thở dài.

- Đấy cô xem, thằng này đầu thì nhuộm xanh nhuộm đỏ, quần áo lành lặn không mặc cứ thích quần bò rách tơi tả. Hôm nay là tôi ép lắu nó mới ăn mặc tử tế một chút đấy, bình thường nhìn nó chẳng giống ai cả. Cứ sinh con gái lại nhàn, ngoan ngoãn nghe lời.

Thằng nhóc đang ngồi chúi mặt vào cái điện thoại chơi game liên ngắc đầu lên, nhếch mép cười.

- Thôi đi mẹ, nếu không có con thì mẹ làm sao mà lên mặt được với mấy bà vợ nhỏ của bố!

Ôi trời, đúng là đại hiệp xuất chiêu, vừa mở mồm liền trời long đất lở, nhìn bộ mặt giận đến đỏ gay của mẹ nó là tôi đủ hiểu giông bão sắp kéo về. Trước mặt khách mà nó quăng quả bom như vậy... đây mà là phim kiếm hiệp thì chắc tôi phải chấp tay mà nói với nó “tạ hạ xin bái phục”.

Để tránh xảy ra bạo lực gia đình trong nhà của Cao Phi tôi vội đánh trống lảng sang chuyện khác.

- Quang Ninh đẹp trai thế này chắc ở lớp nhiều bạn để ý lắm nhỉ?

Thằng nhóc liếc tôi một cách nhàm chán, sau đó đột nhiên nhe răng cười.

- Cô thấy cháu đẹp trai thật à?

- Ừ

- Thế cháu với chú Phi thì ai đẹp trai hơn?

Thằng quý, định làm khó nhau à?

Một bên là ông chủ Cao, một bên là khách của ông chủ Cao. So sánh một cách công bằng thì ông cháu tuổi trẻ ngang tàng, tương lai chính là kiểu đàn ông không xấu phụ nữ không yêu. Ông chú tuy hơi già một chút nhưng sự nghiệp ổn định, thành thực quyền rũ. Hai người này phong cách trái ngược, có điều đặt cạnh nhau đều đẹp mắt cả.

Ấy, sao càng nói càng giống cái truyện đam mỹ với hai nhân vật chính kiểu mỹ cường công và đại thúc thụ mà tôi đang đọc thế nhỉ? Chết thật, đọc nhiều quá loạn hết cả kênh lên rồi.

Các cụ vẫn dạy là ăn cây nào thì rào cây ấy, tôi hưởng lợi của Cao Phi tất nhiên là phải khen anh ta.

- Chồng cô đương nhiên là đẹp trai nhất rồi. –Tôi vừa cười vừa làm bộ liếc mắt với Cao Phi.

Quang Ninh làm động tác buồn nôn. Mẹ nó ngồi một bên thì cười ngất.

- Hai người đúng là vợ chồng son, ngọt như mật ấy!

Cao Phi hơi đỏ mặt, cầm tách trà lên uống liền bị sặc, ho sù sụ, tôi phải vỗ lưng cho anh ta.

- Anh không sao chứ?

Anh ta xua xua tay, thằng nhóc Quang Ninh thản nhiên ném ra quả bom tiếp theo.

- Khổ thân chú, chắc bình thường chẳng được ai khen. Nay mới được vợ bênh một câu đã xúc động không kìm được.

Cao Phi đang ho mà cũng không chịu nổi tròng mắt với Quang Ninh. Ông lớn tròng ông nhỏ, đây mà là đam mê thì cảnh này hẳn sẽ mở đầu ột tình yêu.

Xuy xuy, tôi lại nghĩ linh tinh rồi!

Sau khi tiễn được thằng nhóc có tổ chất người đàn ông xấu xa trong tương lai ra về tôi mới thở phào nhẹ nhõm. Hy vọng Cao Phi không còn đứa cháu khác người nào nữa, không thì tôi chắc phải tốn thêm một đồng nơ ron thần kinh mới đối phó nổi.

Có thể là tuổi cao rồi nên tôi chẳng hiểu được suy nghĩ của bọn trẻ nữa. Lúc nhỏ tôi cũng hơi tai ngược, nhưng mà đây là bên ngoài thôi, còn ở trước mặt bố mẹ và khách khứa tôi bao giờ chẳng là con ngoan trò giỏi.

- Em đi ngủ đi, mai chọn váy cưới. Chủ nhật chúng ta sẽ đi chụp ảnh.

Tôi gật đầu, định về phòng ngủ thì chợt thấy hơi đói, hồi chiều tôi có nấu chè để trong tủ lạnh nên quyết định ăn một bát.

Tôi nhớ rõ ràng là mình đã múc chè ra ba bát rồi cho vào tủ lạnh, vậy mà bây giờ một bát cũng không còn. Người giúp việc trong nhà Cao Phi chỉ làm theo giờ, không có ăn uống gì ở đây cả, chẳng lẽ tôi lỡ ăn mà không nhớ?

Chắc chắn không phải, khả năng chuột ăn cũng bị loại bỏ luôn.

À không, trong nhà này còn một đối tượng khả nghi nữa, là Cao Phi.

- Cao Phi, anh ăn hết chè trong tủ lạnh à?

Cao Phi nhăn nhó chế giễu tôi.

- Ai thêm ăn chè em nấu. Tôi bị một lần là tổn tới già rồi.

Hừ, dám thái độ kiêu đấy à? Lần duy nhất anh ta ăn đồ tôi làm cũng là chuyện của chục năm trước rồi. Hồi đấy tôi cũng học theo đám con gái trong lớp, ngày mười bốn tháng hai thì làm bánh tặng bạn trai.

Đấy cũng là lần đầu tôi động đến việc bếp núc, nếu trừ bỏ chỗ bánh quy đó hơi cháy một chút, mùi hơi khét một chút, hình dáng hơi xấu một chút thì còn lại đều ổn cả. Mà quà tặng thì quan trọng ở tấm lòng chứ không phải giá trị món quà. Do số lượng hư hại không thể sử dụng quá nhiều nên tôi chỉ gom được vài cái lảnh lảnh tặng Cao Phi. Sau khi ăn thử cái đầu tiên mặt anh ta biểu cảm rất phức tạp, ăn cố được đến cái thứ ba thì Cao Phi nói sẽ mang về nhà ăn dần mà thật ra là mang đi “mời” đám chiến hữu ăn hộ.

Tôi còn giữ lại một cái để thưởng thức thành quả lao động của mình ở nhà. Phải nói là sau khi nếm thử tôi vô cùng khâm phục tinh thần sắt đá của Cao Phi, gặp phải tôi lúc đấy chắc đã phun cả cái bánh ra ngoài.

Chính vì chuyện này mà tôi đi học nấu ăn, quyết tâm valentine năm sau sẽ tặng Cao Phi một cái bánh kem siêu đẹp siêu ngon. Kết quả là chưa kịp tặng bánh đã xảy ra chuyện. Bây giờ nghĩ lại tôi mới thấy phải ăn chỗ bánh quy khỉp kia là đáng đời Cao Phi.

Cái thói đứng núi này trông núi nọ của anh ta nhận trừng phạt thế là đáng đời.

- Chè trong tủ tôi không ăn, anh không ăn, trong nhà có trộm chắc, sao trộm gì không trộm lại trộm ba bát chè? Anh ăn thì cứ nhận đi, chè tôi nấu ngon quá nên anh không kìm nén được tôi cũng thông cảm cho anh thôi.

- Ngon gì mà ngon, em cho quá ngọt! –Cao Phi bực tức cãi lại.

Ồ, hay thật đấy, anh ta không ăn mà lại biết là quá ngọt, chê ngọt còn ăn hết cả ba bát!

Cao Phi cũng nhận ra là mình lỡ lời, đành quay mặt đi không nhìn tôi.

- Ồ thì tôi lỡ ăn rồi, tôi tưởng là người giúp việc nấu. Nếu biết là em nấu có cho tiền tôi cũng không ăn...

Tôi bĩu môi khinh thường, đúng là ăn chè đá bát, không cảm ơn còn chê bai. Người rộng lượng như tôi mới không thềm chấp nhặt với anh ta.

57. Chương 57: Thử Áo Cưới

Trước khi tôi đóng cửa phòng ngủ Cao Phi đột nhiên hỏi tôi.

- Diệp Thư, em vẫn ổn chứ?

Tôi nhăn mày, không rõ lắm anh ta có ý gì. Tôi thì có chỗ nào không ổn?

- Tôi ổn, sao vậy?

- Thật vậy à?

Cao Phi phát bệnh chặc, tự nhiên lại hỏi tôi kì lạ như vậy. Tôi nghĩ nên đổi lại vai trò, tôi mới là người phải hỏi thăm tình hình sức khoẻ thần kinh của anh ta.

- Tôi ghét nhất là úp mở, có gì thì nói thẳng!

Cao Phi bật lửa châm một điếu thuốc, anh ta từ tốn rít một hơi, làn khói màu trắng quanh quẩn trong không khí.

Tôi rất muốn bảo anh ta hãy ra chỗ khác mà hút thuốc, việc anh ta hút thuốc khi ở gần tôi sẽ khiến tôi cũng có nguy cơ mắc bệnh ung thư phổi giống như anh ta. Có thể Cao Phi đã thấy chán đời sau khi Thụy Du trở mặt nhưng tôi thì còn muốn sống thêm vài năm. Có điều đây là nhà Cao Phi, tôi còn phải cầu cạnh người ta đây việc, làm sao dám ý kiến này nọ.

Sau một lúc trầm mặc Cao Phi đột nhiên hỏi tôi:

- Em còn yêu anh ta?

Tim tôi khẽ nhói lên. Cao Phi muốn hỏi ai? Anh ta là ám chỉ Nguyễn Bảo hay Ngô Giang?

Dựa vào quan hệ giữa Cao Phi và Tỉnh Thành thì việc người đàn ông trước đây của tôi là Richard Ngô chắc cũng đến tai Cao Phi rồi.

- Tôi nghĩ việc đấy không có liên quan gì đến anh.

- Tích tụ nhiều trong lòng lâu ngày sẽ khó chịu.

Bị bỏ rơi vào thời điểm khó khăn nhất, một mình chống chọi rồi thoả hiệp... tôi không biết liệu còn điều gì khó chịu hơn thế.

- Cao Phi, sau vụ tai nạn anh ngày càng bà tám đấy.

Cao Phi nhún vai tỏ ý bất lực.

- Thôi được, dù sao cũng là chuyện riêng của em.

Tôi đóng sầm cửa lại, mệt mỏi ngồi bệt xuống sàn nhà.

Trong đầu vô thức hiện lên bóng dáng của người kia. Tôi hít thở sâu, liên tục tự nhắc nhở mình.

“Không được nghĩ nữa, không được nghĩ đến anh ấy!”

“Mọi chuyện đã qua rồi, không còn liên quan gì nữa, đừng nghĩ tới nữa...”

Người đàn ông đó và tôi đã kết thúc, cho dù tôi không cam tâm, muốn biết lý do, muốn nghe chính miệng anh ấy nói ra sự thật...

Bởi vì từ tận sâu trong lòng mình tôi vẫn không tin tất cả những gì chúng tôi đã trải qua đều chỉ là một màn kịch. Nếu tôi chỉ là một cô gái mười mấy hai mươi tuổi, tôi có thể bị anh ấy lừa gạt. Nhưng tôi đã qua cái tuổi đó từ lâu, lăn lộn trong nghề luật sư, gặp đủ mọi kiểu người, bản lĩnh của tôi chưa đạt đến mức liếc một cái liền biết tốt xấu nhưng chắc chắn không ngu xuẩn tới nỗi bị người ta dắt mũi mà không chút nghi ngờ.

Bản thân tôi đúng là rất mâu thuẫn, một mặt muốn thấy Ngô Giang, mặt khác tôi cũng hiểu điều đó chẳng có ý nghĩa gì.

Chúng tôi không thể quay lại được nữa, trên danh nghĩa tôi sẽ trở thành vợ của Cao Phi. Cứ cho là Ngô Giang và Phan Ý An đã thật sự ly hôn thì sao, bố anh ấy chỉ cần bớt chút thời gian là biết hoàn cảnh của tôi.

Hai cuộc hôn nhân trên danh nghĩa, chẳng ai quan tâm giữa tôi và Nguyên Bảo hay Cao Phi như thế nào, một phụ nữ kết hôn đến hai lần, toàn cùng với con trai gia đình giàu có, nếu nói là hoàn toàn không có mục đích xấu thì chẳng ai tin tưởng.

Ngay cả một gia đình bình thường còn không muốn con trai họ lấy tôi chứ đừng nói đến nhà họ Ngô tiền dè chết người, lúc nào cũng phòng người ngoài như phòng giặc.

Không nên nghĩ đến anh ấy nữa, đáng lẽ ra ngay từ đầu tôi không nên vọng tưởng có được một kết thúc tốt đẹp. Thật ra ai cũng biết trên đời này chẳng có đôi giày nào chỉ vừa với duy nhất một người, nếu hoàng tử đem chiếc giày thủy tinh của Lọ Lem cho các cô gái đi thử để tìm nàng thì tôi đoán chắc chàng sẽ có hẳn một bầu đoàn thể tử.

Nói cho cùng thì có tìm được nàng hay không cũng chẳng quan trọng lắm, cho dù không có nàng chàng vẫn là hoàng tử cao quý, rồi chàng sẽ tìm được một cô gái quý tộc xinh đẹp hay một công chúa để làm vợ. Còn nàng... nếu nàng không muốn chết già trong xó bếp hoặc bị bà mẹ kế làm cho thê thảm thêm thì nàng sẽ phải tự cứu mình.

Khoác lên mình chiếc váy cưới lộng lẫy, nắm tay người mình yêu trong hôn lễ, hứa hẹn bên nhau trọn đời... đó là ước mơ của rất nhiều cô gái.

Tôi cũng từng có mong ước đó, nhưng đây là khi tôi còn trẻ, còn tràn đầy hy vọng vào tương lai. Bây giờ trái tim đã quá mệt mỏi, chỉ muốn một cuộc sống bình lặng không sóng gió.

- Chị tình mắt thật, chiếc váy này mới được nhập về, xu hướng váy trơn đang làm mưa làm gió mùa xuân năm nay đấy chị. - Nhân viên bán hàng không ngừng tán dương tôi. - Chị mặc đẹp quá, nhìn cứ như người mẫu chụp ảnh quảng cáo ấy!

Tôi xoay mình trong gương, cũng không tệ lắm. Dù sao chỉ làm giả để loè thiên hạ nên tôi nghĩ không cần khoa trương quá. Nhân viên tư vấn giới thiệu nhiều mẫu váy cầu kỳ, phần đuôi váy dài tha thướt, trang trí rất đẹp mắt, nhưng mà nghĩ đến cảnh ôm theo cái đuôi khủng bố này chạy lăng xăng để chụp ảnh thì chắc phải tốn không ít calo nên tôi chọn kiểu váy đơn giản nhẹ nhàng.

Lúc tôi từ phòng thử đồ bước ra ngoài, Cao Phi đang ngồi xem báo chờ tôi.

- Cao Phi, chiếc váy này anh có ưng mắt không, nếu không ưng tôi sẽ đổi.

Cao Phi ngẩng đầu lên nhìn tôi, ánh mắt vụt sáng, chắc anh ta đã thấy tiềm năng của tôi trong việc khiến Thụy Du phải tức đến nổ đom đóm mắt, cái gì chứ riêng khoản đáng đáp thì tôi ăn đứt Thụy Du. À, thật ra nếu là phong cách kute dễ thương thì tôi không hợp bằng Thụy Du, có điều Thụy Du cũng ngang tuổi tôi, cô ta đâu có diện được kiểu dễ thương đáng yêu nữa đâu.

Cao Phi đi đến gần tôi, mỉm cười rất khó hiểu. Nhân viên cửa hàng đứng một bên lại tiếp tục vai trò làm cái máy khen.

- Anh chị đẹp đôi quá, trông cứ như một cặp diễn viên điện ảnh!

Cô ta tinh mắt thật đấy, đúng là tôi và Cao Phi đang đóng phim, mỗi tội phim này không có đạo diễn hay biên kịch, cũng chẳng ra rạp bán vé, hơn nữa mục đích chủ yếu là tương tác với người xem.

- Em mặc cái váy này rất đẹp, nhưng em không muốn kiểu nào cầu kì hơn à? Loại có ren hoa thêu tay chẳng hạn.

Thật là đáng khen, Cao Phi thậm chí còn biết đến cái gọi là ren hoa thêu tay trên váy!

- Tôi thích chiếc này!

- Thế thì cứ theo ý em.

Việc thử váy cưới của tôi và Cao Phi diễn ra khá đơn giản. Cao Phi đột nhiên đưa tay gỡ chiếc kẹp cài của tôi dùng để giữ búi tóc. Động tác này không có gì đặc biệt, chỉ là nhìn từ bên ngoài thì hơi mờ ám.

Mái tóc đen của tôi xoã xuống, những lọn tóc xoăn phủ lên hai vai và trước ngực. Tôi nghi hoặc nhìn Cao Phi.

- Như thế này sẽ đỡ lộ liễu hơn.

Lộ liễu? Anh ta đang ám chỉ ngực tôi à?

Đúng là chiếc váy này khoét ngực hơi sâu nhưng cũng không đến nỗi hở nhiều da thịt lắm.

Ánh mắt Cao Phi trở nên nhu hoà, không biết có phải tôi bị ảo giác không mà lại cảm thấy trong mắt anh ta chứa vài phần tình cảm.

- Có người từng nói với tôi, có những thứ nếu bỏ lỡ thì sẽ không bao giờ quay lại được. Nhưng mà tôi không tin, có thể quay lại hay không phải thử một lần mới biết được.

Câu này có ý gì? Não bộ của tôi hoạt động mất khoảng hai phút vẫn không hiểu được thâm ý của lãnh đạo.

Tôi vô tình nhìn ra bên ngoài cửa kính.

Không xa lắm, ngay bên ngoài cửa hàng áo cưới, một người đàn ông cao ráo, gương mặt điển trai với đôi mắt màu hạt dẻ ấm áp động lòng người, đang trừng mắt tức giận với tôi.

Đầu óc tôi trống rỗng, hoàn toàn không biết phải phản ứng như thế nào.

Trong những ngày tháng khổ sở vì nghi ngờ, tôi đã từng mong mỗi biết bao anh ấy sẽ xuất hiện trước mặt tôi, giải thích với tôi tất cả chỉ là hiểu lầm. Nhưng anh ấy vẫn biến mất.

Đến bây giờ chúng tôi đã đường ai nấy đi, tôi chẳng còn mong gặp lại thì anh ấy lại đến, còn chọn đúng lúc tôi thử áo cưới để xuất hiện.

Ngô Giang!

58. Chương 58: Không Gặp Không Về

- Diệp Thư, em sao thế? –Cao Phi ở một bên gọi tôi.

Tôi giật mình quay sang nhìn anh ta, ngơ ngác một lúc mới thốt ra thành câu.

- Không có gì, chúng ta về thôi!

Mặc dù quay lưng về phía cửa kính tôi vẫn cảm thấy ánh mắt nóng bỏng bám theo mình.

Lúc tôi và Cao Phi ra khỏi cửa hàng Ngô Giang vẫn đứng nguyên ở chỗ cũ. Cao Phi và tôi đi song song nhau, khi đến gần Ngô Giang thì Cao Phi đột nhiên dừng lại, nheo mắt đánh giá một chút mới rời bước.

Trái tim tôi đập điên cuồng trong lồng ngực, đúng là anh ấy, Ngô Giang thật sự đã trở về!

Anh ấy đã giữ đúng lời hứa quay lại, chỉ là quá chậm...

Tôi lướt qua anh ấy giống như một người xa lạ, không dám nhìn vào gương mặt người đàn ông đã ngủ bên cạnh tôi rất nhiều đêm, cũng không dám đón nhận ánh mắt của anh ấy.

Chính tôi cũng không hiểu vì sao mình lại có cảm giác hoảng hốt khi Ngô Giang trở lại. Nếu những gì tôi biết về Ngô Giang là thật, tôi thậm chí còn có thể kiêu ngạo mà mắng anh ấy là thứ đàn ông lẳng nhăng, đem tình cảm của tôi ra làm trò đùa.

Có lẽ... vì tôi tin anh ấy không phải là người như vậy. Ngô Giang có thể đã giấu diếm tôi rất nhiều việc, cũng làm những việc có lỗi với tôi, nhưng anh ấy sẽ không coi tôi như một người phụ nữ giải sầu qua đường.

Tôi càng lúc bước đi càng nhanh, gần như là bỏ chạy. Tôi sợ hãi, nếu anh ấy gọi tên tôi, nếu anh giữ tôi lại... tôi sẽ làm thế nào?

Không nên tiếp tục nữa, dây dưa cũng chẳng có ý nghĩa gì. Cho dù anh ấy quay về cũng không thay đổi được sự thật là chúng tôi đã cách nhau quá xa.

Giữa chúng tôi có Phan Ý An, có đứa bé sắp chào đời kia, có Cao Phi, thậm chí có thể có những người nào khác mà tôi không biết.

Tôi đến chỗ ô tô của Cao Phi mới dừng lại thở dốc. Hai bàn chân đi giày cao gót đau nhức, có lẽ đã bị trầy da cũng nên.

Cao Phi mở cửa xe, khó hiểu nhìn tôi.

- Em làm sao thế, tự nhiên chạy như ma đuổi. Tôi cũng phục em luôn, mang giày cao gót mà chạy nhanh thật!

Tôi không trả lời, tự động ngồi vào xe. Lúc này khi Cao Phi dừng lại... anh ta đáng lẽ phải biết Ngô Giang chứ, vì sao anh ta lại làm như không quen biết gì?

- Em có thấy người đàn ông đứng ở cửa hàng áo cưới lúc này rất quen mắt không? Nhìn khá giống Richard Ngô của Phoenix.

Không phải giống mà chính là anh ấy. Cao Phi không nhận ra thật hay giả vờ?

- Ban đầu tôi suýt cho là anh ta, mà nghĩ lại thì khả năng không phải. Richard Ngô giờ này hẳn là còn đang ở New York chuẩn bị sinh nhật con trai anh ta. Nghe nói năm nào nhà họ Ngô cũng làm tiệc khá lớn mừng sinh nhật cho thằng nhóc đấy. Hơn nữa người thừa kế của Phoenix không có lí gì lại tiêu tụy như vậy.

Tôi nhìn qua cửa kính xe ô tô, những lời của Cao Phi giống như cơn gió thoảng qua rồi biến mất.

Đã vài tháng không gặp, trông Ngô Giang không có vẻ hào hoa lịch lãm trước đây, anh ấy có lẽ cũng sống không tốt cho lắm. Người gầy đi nhiều, đôi mắt nâu dịu dàng lại phủ một màu tang thương khiến người ta đau lòng.

Tôi thở dài ngả người lên ghế, khẽ nhắm mắt lại. Vừa rồi có phải tôi nên đứng lại chào anh ấy một câu tử tế không?

Cao Phi hỏi tôi vài câu gì đó nhưng tôi không chú ý nên cũng không trả lời anh ta. Hai chúng tôi bắt đầu im lặng cho tới lúc về nhà của Cao Phi.

Xe đi gần đến cổng thì một chiếc ô tô màu đỏ rực đập vào mắt tôi, không hiểu sao tôi lại có dự cảm về phụ nữ.

Ô tô của Cao Phi dừng lại, sắc mặt anh ta không tốt cho lắm. Nhìn vẻ mặt này của Cao Phi thì tôi cũng ít nhiều đoán ra người ngồi trên chiếc xe kia.

Thụy Du từ trên chiếc xe đỏ bước xuống. Cô ta mặc một chiếc váy dạ màu trắng, mái tóc nâu làm xoăn thành những búp tóc rất đáng yêu, gương mặt trang điểm nhẹ nhàng... Được rồi, tuy là tôi ghét Thụy Du nhưng công tư phân minh, cô ta xứng đáng nhận điểm chín rưỡi ăn trưng diện này, rất trong sáng, rất thuần khiết, vừa nhìn là rung động cả tâm hồn.

- Em ở trên xe chờ tôi! –Cao Phi lạnh giọng nói rồi đi xuống.

Ồi chào, lại còn sợ tôi xuống phá đám chắc? Có cho tiền chị đây cũng không thèm, ngồi từ xa xem kịch chẳng vui hơn à!

Tôi hồi hộp chờ mong đoạn hội ngộ của đôi tình nhân. Nghe nói sau khi Cao Phi tỉnh lại chỉ mới gặp Thụy Du đúng hai lần, mà lần nào cũng có mặt bố anh ta.

Đây là lần vụng trộm đầu tiên của họ, à, có cả tôi thì không biết có tính là vụng trộm không?

Mặc dù tôi rất muốn chạy xuống nghe diễn biến câu chuyện nhưng không được, nhờ đâu lại mang tiếng hóng hớt nên chỉ có thể ngồi đoán mò thông qua biểu cảm của hai người đó.

Thụy Du rưng rưng nước mắt, bàn tay đưa lên định chạm vào mặt Cao Phi lại buông xuống, cắn môi, hơi cúi mặt, đưa tay lên bịt miệng... Khả năng bày tỏ của Thụy Du đúng là phong phú, chỉ vài động tác đã diễn đạt đầy đủ yêu, khiến người ta thương tiếc không thôi. Tôi mà là đàn ông chắc cũng bị cô ta khiến cho hồn xiêu phách lạc, có điều tôi sẽ cố gắng để không bị cô ta làm mắc bệnh nào tàn như Cao Phi.

Nghĩ lại thì từ thời phổ thông cô ta đã giỏi nhất trò yếu đuối khiến người ta thương tiếc. Mỗi lần đến phiên cô ta trực nhật là lại có người làm giúp. Mà kể cũng buồn cười, trường tôi học khi ấy phụ huynh nhất trí đóng tiền thuê người quét lớp lau dọn, đến cả giẻ lau bảng trước buổi học cũng có lao công giặt sạch rồi mang vào. Trực nhật của bọn tôi gọi thế cho nó văn vẻ thôi, chứ thật ra là chạy lên xoa bảng rồi chạy về chỗ, thế mà vẫn có người sợ Thụy Du một mỗi nên làm thay cô ta.

Thật ra nói thế cũng hơi oan uổng Thụy Du, cô ta có nhờ đâu, toàn là người ta tự nguyện đấy chứ. Đám con gái trong lớp cũng hay nói xấu sau lưng cô ta, bảo cô ta giả tạo này nọ. Theo ý kiến của tôi thì người đẹp xưa nay vẫn hay bị ghen tỵ. Giả sử cho các cô gái lựa chọn làm một người xinh đẹp như tiên nữ nhưng thường xuyên bị hội ngồi lê đôi mách bàn tán sau lưng hay làm một người nhan sắc tầm thường, tham gia làm thành viên hội ngồi lê đôi mách đi nói xấu người đẹp. Tôi thì tôi không biết ai khinh thường cái đẹp bên ngoài mà chọn cái thứ hai chứ tôi dứt khoát chọn cái số một.

Tất nhiên nếu đứng trên vị trí một người đã từng làm bạn với Thụy Du mà nói, tôi thà chơi với người không bao giờ phân biệt nổi sự khác nhau giữa màu tím đậm và tím nhạt, không biết kẻ mắt cho ra hồn... còn hơn là có đứa bạn xinh đẹp nhưng phản trắc như cô ta.

Thôi được, dù chẳng thích lắm nhưng tôi phải thừa nhận nội dung tốt vẫn hơn bề ngoài tốt.

Tôi suýt thì nhảy dựng lên khỏi ghế, Thụy Du bật khóc nức nở rồi chạy lên xe đi mất. Sao lại thế, phải là một màn hội ngộ cảm động chứ, còn chưa ôm hôn cơ mà, sao cô ta lại bỏ đi?

Trời ơi, Cao Phi chết tiệt, anh ta gỡ bộ mặt lạnh lùng đó ra cho ai xem, anh ta muốn quyến rũ Thụy Du quay về cơ mà. Cứ thế này thì tôi sẽ phải chết già trong nhà anh ta mất! Còn đâu là tuổi thanh xuân của tôi.

Cái gọi là mất đi rồi mới nuôi tiếc hoàn toàn thể hiện hết sức rõ ràng ở Cao Phi. Thụy Du đi rồi anh ta liền đứng im như tượng nhìn theo xe của cô ta. Nhìn mãi, nhìn mãi, nhìn mãi...

Do không dám tùy tiện phá vỡ không gian hồi tưởng của lãnh đạo nên tôi đành im lặng ở trên xe nhìn điện thoại. Sau khi tôi chờ đến sắp mọc rêu mốc thì Cao Phi mới nhúc nhích người, đi mở cổng rồi lái ô tô vào sân.

Anh ta không nói, tôi cũng không hỏi. Theo kinh nghiệm đọc ngôn tình của tôi thì cái đầu đất của Cao Phi hiện giờ còn bận bịu một đồng suy nghĩ lằng nhằng giữa yêu và hận.

Tình tiết câu chuyện của Cao Phi và Thụy Du khó đoán quá, làm tôi vẫn chưa nghĩ ra sẽ diễn biến thế nào. Tôi còn đang đợi Cao Phi vô tình phun ra chút ít tin tức để tôi còn đoán mò nội dung chưa nghe được thì anh ta lại gỡ bộ mặt lạnh te không cảm xúc ra lệnh cho tôi.

- Hôm nay em ngủ sớm đi, đừng có thức khuya quá, mai phải chụp ảnh!

Tôi định mở miệng rồi lại thôi, nhanh chóng gật đầu rồi về phòng, để anh ta yên tĩnh ở phòng khách.

Thật ra thì tôi muốn nói là bây giờ còn chưa đến sáu giờ chiều, đi ngủ có phải hơi sớm không? Nhưng tâm tình Cao Phi không vui, tốt nhất là không nên chọc vào.

Trở về phòng, không bị thứ gì phân tán tư tưởng tôi lại nghĩ đến Ngô Giang. Lúc đấy anh ấy không đuổi theo, cũng không nói gì, chỉ đứng cô độc ở đấy.

Điện thoại của tôi có chuông báo tin nhắn, số trên màn hình là số điện thoại Ngô Giang dùng trước đây khi ở thành phố H.

Anh ấy gửi tin nhắn cho tôi. Để làm gì, anh ấy muốn nói gì? Tôi không biết, chưa bao giờ tôi đoán được suy nghĩ của anh ấy.

Chuông báo tin nhắn tiếp theo lại vang lên.

Tôi ngồi im nhìn không chớp mắt vào màn hình, cứ thế đến tin nhắn thứ năm mới dừng lại.

Có nên xem không?

Hai tiếng nói thay nhau ầm ĩ trong đầu tôi.

Xem đi, xem anh ấy định nói gì. Biết đâu tất cả chỉ là hiểu lầm thì sao?

Không nên xem, đã rõ ràng đến thế rồi. Mà có là hiểu lầm thì sao, chẳng quay lại được nữa!

Tôi lắc đầu, cố gắng bình tĩnh. Không biết vì sao cái đầu lạnh lùng tỉnh táo của tôi hề động đến Ngô Giang là rối tung lộn xộn.

Tôi bấm vào xem tin nhắn.

“Anh muốn gặp em!”

“Diệp Thư, anh chờ em ở công viên Mùa thu vàng, chỗ chúng ta gặp lại nhau.”

“Không gặp không về.”

“Anh không để em kết hôn với người khác đâu!”

“Cho dù tuyên án tử hình cũng phải cho bị cáo biết lý do đúng không? Em không nói gì hết đã đẩy anh xuống địa ngục, anh không chấp nhận.”

59. Chương 59: Chụp Ảnh Cưới

Tôi nhìn đồng hồ, bảy giờ tối. Nếu tôi không nhầm thì chẳng có công viên nào mở cửa đến tận bây giờ, chắc Ngô Giang sẽ không ngờ ngẩn đến nỗi ngồi lại luôn trong đó chứ?

Có lẽ tôi nên đi ăn tối, như thế sẽ không suy nghĩ đến anh ấy nữa. Lúc tôi xuống phòng bếp thì Cao Phi đã rời đi từ lúc nào, xe của anh ta không có ở trong sân.

Theo dự đoán của tôi thì năm mươi phần trăm là anh ta đi tìm Thụy Du, năm mươi phần trăm còn lại là ra bar uống rượu giải sầu.

Người giúp việc hôm nay xin nghỉ, trong tủ chỉ có đồ ăn thừa từ hôm qua và thực phẩm tươi chưa chế biến, tôi lục lọi một lúc không thấy có thứ gì vừa mắt, mà hôm nay tôi không có tâm trạng nấu nướng, tốt nhất là gọi đồ ăn ngoài.

Ăn bánh pizza cộng thêm một cốc Pepsi, bụng tôi đã ngừng biểu tình. Khó hiểu là trước đây tôi từng ăn bánh của cửa hàng này rồi, cảm thấy rất ngon, lần này ăn lại cứ như nhai sáp, chẳng có mùi vị gì cả.

Tôi quyết tâm không sờ tới cái di động, để phòng bản thân trong lúc hồ đồ lại chạy đi gặp Ngô Giang.

Xem ti vi, xem báo, đọc truyện, xem tài liệu, lên mạng... tôi cố gắng để tìm tất cả mọi việc có thể làm được ra nhằm phân tán sự chú ý. Nhưng tôi không biết ti vi chiếu cái gì, không biết trên báo có tin gì, cũng chẳng hiểu nội dung của tài liệu... nói cách khác thì một chữ cũng không vào nổi đầu.

Lần trước tôi đã mềm lòng trước Ngô Giang, biết rõ là không nên nhưng vẫn đồng ý bắt đầu cùng anh ấy, kết quả là thương tích đầy mình. Nếu tôi còn không rút nổi kinh nghiệm tiếp tục đắm đầu vào hố lửa thì không nghĩ ngờ gì nữa, bệnh của tôi đã hết cách chữa trị.

Tôi mở nhạc trong phòng, quyết định uống hai viên thuốc ngủ rồi nằm lên giường. Tôi không thể đi gặp Ngô Giang, đã biết sẽ không có kết quả thì chẳng nên tiếp tục.

Đầu óc từ suy nghĩ tỉnh táo dần trở nên mơ màng, tai tôi nghe thấy tiếng chuông điện thoại, muốn chạm vào nhưng mí mắt nặng trĩu, không cách nào mở ra được.

Liệu anh ấy có ngồi ở công viên cả đêm không?

Chắc là không, tuy trời đã sang xuân nhưng vẫn còn lạnh, ngồi ở đấy sẽ thành ngô đông lạnh mất. Anh ấy sẽ không ngốc như vậy.

Không gặp không về!

Ngô Giang, mau về đi, đừng đợi em! Em sẽ không đến.

Chuông điện thoại reo không ngừng, chỉ là sau một lúc tôi hoàn toàn chìm vào giấc ngủ, không nghe được gì nữa.

- Diệp Thư, Diệp Thư, em không định dậy à?

Tôi khó khăn mở mắt, gương mặt Cao Phi ở rất gần làm tôi giật mình.

- Có chuyện gì thế?

- Chúng ta phải đi chụp ảnh cưới, em nhớ chứ?

À, đúng rồi. Tôi mệt mỏi gật đầu với anh ta. Đợi Cao Phi rời khỏi phòng mình tôi mới ra khỏi chăn, vội vã chụp lấy cái điện thoại.

Hai mươi cuộc gọi nhỡ, chín tin nhắn.

“Diệp Thư, sao em chưa đến?”

“Có chuyện gì với em phải không, sao em không nghe điện thoại?”

“Trời rất lạnh, em thực sự không đến sao?”

“Người phụ nữ nhắn tâm, em không đến anh sẽ không chờ em nữa.”

Tim tôi khẽ thất lại. Anh ấy bỏ cuộc cũng tốt, hai chúng tôi càng kéo dài càng khó khăn.

“Em không đến gặp anh thì anh sẽ đến chỗ em.”

“Diệp Thư, anh đang đứng ở cổng khu biệt thự em ở, em ra ngoài gặp anh hoặc anh sẽ tìm cách đột nhập vào đó.”

“Thôi được, anh chịu thua, bảo vệ khu này chặt quá, anh không vào được. Em mau ra đây!”

“Anh không hiểu, cho dù em nghe được gì thì ít nhất cũng nên đợi anh trở về giải thích với em. Vì sao em lại vội vàng lấy anh ta?”

“Diệp Thư, gặp anh được không, anh không muốn chúng ta lại bỏ qua nhau một lần nữa.”

Tôi ngồi bó gối trên giường, gục đầu xuống, cảm thấy trái tim mình bị rất nhiều cây kim châm vào, đau nhức âm ỉ.

Giải thích thì thế nào? Tôi bây giờ đã cười lên lưng cộm, nhảy xuống chẳng phải là tan xương nát thịt hay sao? Cao Phi muốn tôi sống không bằng chết cũng chẳng có gì khó. Hơn nữa... tôi đã lựa chọn con đường trả thù thì không thể không có anh ta.

Tôi vỗ vỗ mặt mình, vào phòng tắm đánh răng rửa mặt.

Khi xe ô tô ra khỏi cổng khu biệt thự tôi còn để ý bên ngoài nhưng không thấy Ngô Giang, chắc anh ấy đã đi từ lâu...

Từ lúc ở nhà cho tới khi đến khách sạn Lavender tôi và Cao Phi rất hạn chế nói chuyện. Anh ta có tâm sự, tôi cũng có tâm sự, chẳng ai muốn mở miệng.

Người chụp ảnh cưới cho tôi và Cao Phi là một người khá có tiếng tăm trong lĩnh vực này, nghe nói mời được ông ấy không dễ chút nào. Chỉ là một màn che mắt thiên hạ mà anh ta cũng đầu tư kỹ càng như thế.

Hay thật, vừa đúng tới qua tôi cũng chuẩn bị cho Cao Phi một sự bất ngờ, anh ta tìm nhiếp ảnh gia này thì tác dụng thúc đẩy càng lớn.

Suốt nửa tiếng đồng hồ cả tôi và Cao Phi bị nhiếp ảnh gia từ nhắc nhở nhẹ nhàng đến tức giận mắng mỏ.

- Hai người làm cái gì thế, chụp ảnh cưới mà mặt buồn như đám ma.

Tôi thật muốn khen ông ấy một câu, khả năng quan sát của chú thật tốt.

- Này anh, chú rể mà lạnh lùng thế à, anh có muốn cưới cô ấy không, ánh mắt phải thể hiện sự vui mừng yêu thương chứ!

Cái này đúng là làm khó Cao Phi rồi, tôi có phải người anh ta yêu đâu, làm sao thể hiện tình cảm tha thiết được. Mà anh ta cứ lạnh lùng còn hơn, giả như bây giờ anh ta đem ánh mắt yêu thương ra biểu diễn khéo tôi lại sợ đến không đứng nổi.

- Cô ơi, cô là cô dâu đấy, cô phải cười hạnh phúc hay là e lệ ngượng ngùng, phải nhìn chồng cô tràn ngập tình cảm chứ, sao cô cứ nhìn lung tung xung quanh làm gì hả? Ở đây chồng cô là người đàn ông đẹp trai nhất rồi, không cần chú ý ai khác đâu! - Mặt nhiếp ảnh gia đã đỏ gay như con gà chọi, chắc ông ấy bị tôi và Cao Phi làm tức điên rồi.

Tôi thở dài quay sang nhìn Cao Phi. Thụy Du ơi là Thụy Du, tới qua đã lên facebook ngụ ý khiêu khích rõ ràng như thế rồi mà chẳng lẽ hôm nay cô ta không đến à? Cô ta thích nhất là tranh cướp thứ gì của người khác cơ mà.

- Quàng tay lên cổ chú rể đi, hai người nhìn nhau đắm đuối vào!

Tôi cũng không định làm người chụp ảnh tăng huyết áp vì tức giận nên chủ động phối hợp, vòng tay ôm lấy cổ Cao Phi.

Cao Phi hơi cứng người lại, anh ta nhìn tôi chăm chú rồi mỉm cười.

- Đúng rồi, chú rể biểu cảm rất tốt. Cô dâu cười đi nào!

Cái này giống y như đóng phim, tôi và Cao Phi là diễn viên còn ông chú chụp ảnh đóng vai trò làm đạo diễn, nghĩ thế nên tôi không tự chủ bật cười.

Trong lúc tôi đang không tập trung thì Cao Phi bất ngờ áp sát mặt tôi. Mùi nước hoa từ tinh dầu vỏ cam quanh quần bên cạnh khiến tôi thất thần.

Cảm giác mềm mại trên môi truyền đến, máu trong người tôi dường như đông lại.

Tôi kinh hãi trốn mắt nhìn Cao Phi, anh ta... anh ta... lại dám hôn tôi?

- Tuyệt, đẹp lắm, rất tự nhiên!

Tự nhiên cái con khỉ, đây là tự ý xâm phạm thân thể của người khác! Cao Phi phát bệnh thần kinh rồi, đáng lẽ tôi nên báo cho viện tâm thần mang anh ta đi để khỏi gây nguy hiểm cho xã hội.

Tôi vô tình nhìn vào tấm gương lớn trong đại sảnh. Hình ảnh một cô gái xinh đẹp mặc váy xanh phản chiếu trong gương, bởi vì cô ta đứng phía sau lưng nên lúc này tôi không nhìn thấy, có điều Cao Phi hẳn là thấy rất rõ.

Thảo nào anh ta bất ngờ giờ trò quỷ, tôi cứ tưởng anh ta bị điên.

Thì ra Thụy Du đã đến.

Tôi tự nhiên ghé sát tai Cao Phi thì thầm.

- Anh hài lòng với bất ngờ này chứ?

Cao Phi lạnh lùng cười, bàn tay lạnh lẽo vuốt ve gương mặt tôi.

- Cảm ơn em, tôi rất hài lòng!

Tôi quan sát biểu hiện của Thụy Du từ tấm gương. Cô ta cắn môi, quay mặt đi như đang khóc, sau nửa phút thì bỏ chạy.

Tôi và Cao Phi ngay lập tức rời nhau. Cao Phi dậm bước đuổi theo Thụy Du nhưng không hiểu sao bỗng đứng lại.

- Tôi... có nên đuổi theo cô ấy không?

Tham khảo ý kiến của tôi à? Theo tôi thì không, cứ để cô ta hưởng thụ cảm giác bị bỏ rơi, như thế sau này mới dễ bắt cô ta lại, phải cho cô ta thấy chỉ có Cao Phi mới cho cô ta một đám cưới danh chính ngôn thuận, đây là thứ mà phụ nữ nào cũng muốn nhưng Cao Vũ lại không thể cho.

Nhưng mà trong phim rất hay có cảnh nhân vật chính bỏ chạy vì kích động, qua đường bị xe đâm chết. Eo ôi, xem nhiều phim quá làm tôi lại tưởng tượng linh tinh rồi!

- Anh cứ nên đuổi theo đi, đề phòng Thụy Du lái xe không cẩn thận.

Ánh mắt Cao Phi hơi tối lại.

- Được, vậy em ở đây chờ tôi. Một lúc nữa tôi sẽ quay lại!

Cái gì, còn quay lại hả? Hôm nay diễn kịch chưa đủ sao?

Tôi thần nhiên kiểm cái ghế ngồi xuống, ngược lại cả ông chú chụp ảnh, người phụ việc và trang điểm đều đang nhìn tôi tò mò.

- Chồng cô đi đâu vậy? - Ông chú chụp ảnh cau mày hỏi tôi.

- Chú chịu khó chờ một chút, anh ta đi gặp bạn gái cũ, một lúc nữa sẽ về.

- Cái gì? - Cả ba người đồng thanh hô lên, thật là ăn ý trong công việc.

Cô gái trang điểm có vẻ thông cảm với tôi, nhẹ nhàng nói.

- Chị đừng buồn, chắc chồng chị và cô ta không có gì đâu.

Làm ơn đi người đẹp, nếu Cao Phi và Thụy Du không có gì thì tôi mới phải lo lắng đấy, tốt nhất là họ có gì đi, thế tôi mới mau chóng được giải thoát.

Ông chú chụp ảnh lên tiếng chất vấn tôi.

- Cô cứ để chồng cô đi như thế à? Nếu là vợ tôi thì bà ấy sẽ túm tóc con bé kia mà cho nó mấy cái tát luôn ấy.

Chú ơi chú bà tám quá đi, chú định khuyên cháu đi đánh ghen chắt!

Tôi ngồi một lúc thấy hơi chán liền ra ngoài vườn hoa của khách sạn đi dạo. Bước từ trong ra ngoài nhiệt độ thay đổi đột ngột làm tôi lạnh run người. Ngớ ngẩn thật, tôi mặc cái váy cưới mỏng manh lại còn hở lưng hở ngực, không mau chóng đi vào sẽ chết vì rét.

Đột nhiên một chiếc áo vest đen của nam giới khoác lên người tôi. Hơi thở ấm áp quen thuộc phả lên gáy làm tôi không nén được rung động.

- Đi theo anh! –Ngô Giang lạnh lùng nói, không đợi tôi trả lời đã kéo tay tôi.

60. Chương 60: Cô Ấy Là Vợ Tôi

Tôi giằng tay mình khỏi Ngô Giang, lùi lại hai bước, kéo giãn khoảng cách giữa chúng tôi.

- Anh muốn làm gì?

- Anh chỉ muốn nói chuyện với em.

- Tôi không có chuyện gì để nói với anh.

Ngô Giang đi về phía tôi, không chút nào che giấu sự tức giận. Tôi hoảng hốt lùi thêm mấy bước tới khi lưng chạm vào tường. Ngô Giang ngay lập tức vây tôi lại trong hai cánh tay của anh ấy.

- Em không có chuyện gì để nói à? –Ngô Giang gần lên từng tiếng. –Em mặc kệ anh chờ cả đêm bên ngoài, sáng nay còn vui vẻ đi chụp ảnh cưới với Cao Phi. Diệp Thư, trước khi anh đi em đã nói sẽ đợi anh quay lại, vậy mà anh chưa về em liền nhận lời lấy người khác, có phải em thấy anh rất ngu ngốc, rất dễ lừa không?

Tôi hít thở sâu, cố gắng bình tĩnh, sau đó đem tất cả hoà nhã tích lũy được để hỏi Ngô Giang một cách bình thường mà không nghiêng răng nghiêng lợi.

- Anh chỉ cần trả lời em một câu, nếu đáp án là không thì em lập tức sẽ huỷ đám cưới với Cao Phi, cúi đầu xin lỗi anh. Còn nếu đáp án là có... từ nay về sau anh cắt xa một chút, đừng chạy đến trước mặt em.

Sắc mặt Ngô Giang trầm xuống.

- Em hỏi đi!

- Đứa bé trong bụng Phan Ý An có phải con anh không?

Tôi không rõ vì sao thời điểm này tôi lại kích động như vậy. Trong đầu tôi nảy lên ý nghĩ hết sức điên cuồng. Nếu Ngô Giang không làm chuyện có lỗi với tôi, nếu mọi thứ chỉ là hiểu lầm, chẳng sợ Cao Phi gây khó dễ tôi cũng quay lại bên cạnh Ngô Giang, cùng lắm chúng tôi sẽ bỏ trốn.

Đáp lại tôi chỉ là sự im lặng. Về mặt cam chịu của anh ấy... bức tường cuối cùng trong lòng tôi đã sụp đổ hoàn toàn.

Tôi đã hy vọng rằng ít nhất một lần trong đời mình cũng có người thực lòng yêu tôi, thực lòng muốn che chở bảo vệ tôi. Cho dù chúng tôi không thể đến với nhau đi nữa thì đó là do duyên phận không đủ, không phải tất cả mọi mối tình đều kết thúc bằng sự phản bội.

- Diệp Thư, không phải như em tưởng tượng đâu.

Tôi cười cay đắng, không phải như tôi tưởng sao? Tôi có thể tưởng tượng ra cái gì?

- Anh có bị cô ta dùng thuốc kích thích không?

- Không, anh...

- Thế thì chẳng có lý do gì để em chấp nhận được. –Tôi gần như gào lên, dùng tất cả sức lực đẩy Ngô Giang ra, ném chiếc áo khoác vào người anh ấy rồi bỏ chạy.

Trong đầu tôi lúc này không thể suy nghĩ bất kì điều gì, chỉ muốn đi khỏi đây, tránh khỏi người đàn ông kia càng xa càng tốt. Anh ấy quay lại làm gì, tôi không cần. Nếu anh ấy không trở về thì ít nhất tôi có thể giữ lấy chút tin tưởng cuối cùng. Bây giờ thì không còn gì nữa, anh ấy đã đập nát tất cả.

Tôi chạy ra khỏi khách sạn, không hề để ý đèn giao thông, giống như một kẻ điên băng qua đường.

Tiếng còi ô tô chói tai, tiếng động cơ xe gầm rú làm tôi giật mình. Chỉ trong nháy mắt, chiếc xe ô tô sẽ lao tới chỗ tôi.

- Diệt Thư! –Giọng nói kinh hoàng của Ngô Giang vang lên từ phía sau lưng tôi.

Cả người tôi bị ôm chặt, ngã lăn trên nền đường vài vòng, vừa may tránh được chiếc ô tô.

Thiếu chút nữa tôi sẽ thành nhân vật chính của một bài báo về vụ tai nạn giao thông kinh dị, tựa đề có thể sẽ là cô dâu trẻ chết thảm dưới bánh xe tải.

Tôi choáng váng gượng dậy, lưng bị chà xuống mặt đường làm tôi có cảm giác đau đớn. Một tay của Ngô Giang vẫn đang ôm bên hông tôi.

- Em có sao không, có bị đau ở đâu không? –Ngô Giang lo lắng hỏi tôi, trong mắt không giấu nổi vẻ hoảng loạn.

Vừa nãy chính anh ấy đã ôm tôi tránh khỏi chiếc xe.

- Em không sao...

- Em bị điên à, sang đường mà không nhìn?

Ngô Giang lớn tiếng quát tôi. Hành động của tôi đúng là rất bất cẩn, suýt thì tiêu đời. Tôi vội vàng ngồi dậy, không cãi lại Ngô Giang, chỉ im lặng quan sát anh ấy.

Sắc mặt tái mét, quần áo đều bị dính bụi đường, tiều tụy không tả nổi, ôm tôi lăn mấy vòng chắc cũng trầy trụa khắp người.

Ngô Giang từ từ đứng lên, trên trán lấm tấm mồ hôi, tay trái giữ chặt lấy cổ tay phải. Anh ấy bị thương.

- Giang, cổ tay của anh bị làm sao?

Ngô Giang nghiêng răng, đưa mắt nhìn tôi rồi gất lên.

- Mau mặc áo khoác vào!

- Để em đưa anh đi bệnh viện!

- Mặc áo khoác vào!

Tôi bất đắc dĩ đợi đèn xanh cho người đi bộ rồi quay lại vỉa hè bên kia nhặt chiếc áo khoác Ngô Giang đánh rơi mặc lên người, tiện thể vẫy một chiếc taxi.

Trong lúc tôi đỡ Ngô Giang lên xe thì ông chú chụp ảnh cùng hai người nữa chạy từ trong khách sạn ra.

- Ôi trời, may là cô không sao! Tôi nghe nói có một cô gái mặc váy cưới lao đầu vào xe tải tự tử, cứ tưởng là cô nghĩ không thông. –Ông ấy vừa vượt ngực vừa thở hồng hộc.

Tự tử cái con khỉ! Tôi không còn hơi sức đâu giải thích, quay sang nhân viên trang điểm.

- Cô có mang túi xách của tôi ra đây không?

Sau khi thay váy tôi đã đưa túi cho cô ấy cầm, trong túi có ví tiền và cả điện thoại nữa.

- Của chị này!

- Cảm ơn.

Tôi định đóng cửa taxi thì ông chú chụp ảnh vội ngăn lại.

- Cô đi đâu đấy? Chồng cô quay lại tôi phải giải thích thế nào?

- Cháu phải đi bệnh viện, có gì thì cháu sẽ báo cho anh ta, chú đừng lo!

- Cô nhớ gọi điện nói với cậu ta đấy kẻo chồng cô lại bảo chúng tôi không để ý đến cô!

Tôi gật đầu như già tổi, chỉ muốn mau chóng đưa Ngô Giang đi. Ông chú chụp ảnh ngược lại vẫn chưa hài lòng.

- Thế cậu này là ai? Cô dừng vì một phút nông nổi mà bỏ chồng, phải nghĩ cho tương lai!

Trời ạ, ông chú này có bệnh nói nhiều phải không, đâu phải việc của ông ấy. Tôi gấp đến phát điên lên rồi, không rõ cổ tay của Ngô Giang bị làm sao nữa.

Trong lúc tôi còn chưa nghĩ ra cách gì để đuổi ông chú chụp ảnh phiền phức thì Ngô Giang điên tiết quát lên.

- Mẹ kiếp, cô ấy là vợ tôi!

Ba người đứng bên ngoài kinh ngạc không kịp phản ứng. Tôi nhanh tay sập cửa xe lại rồi bảo tài xế đến bệnh viện.

Trong xe yên lặng một cách bất thường. Ngô Giang dựa người vào ghế, không thèm nhìn tôi, vẻ mặt rõ ràng là vẫn còn tức giận.

Tôi không biết nên làm gì, muốn chạm vào anh ấy lại sợ động đến vết thương. Chắc chắn trên người Ngô Giang không chỉ có vết thương ở cổ tay.

Những khi gặp người bị thương chúng ta nên hỏi gì?

Hỏi anh có đau không? Vô nghĩa, tất nhiên là đau rồi.

Để em giúp anh được không? Vớ vẩn, tôi chẳng giúp được gì cả, nếu chảy máu cam thì tôi còn biết phải lấy bông băng chứ những vết thương khác thì tôi chịu.

Trái tim còn đập thành thịch trong lồng ngực, một màn nguy hiểm vừa rồi đúng là dọa tôi sợ gần chết. Lúc này tôi không thấy giận Ngô Giang nữa, chỉ lo anh ấy có chỗ nào không ổn.

Anh ấy ôm tôi tránh khỏi chiếc xe... may mà không phải là đẩy tôi ra còn mình thì bị đâm. Nếu anh ấy làm thế thì tôi điên mất, chẳng thà tôi chết quách đi cho xong.

Tôi càng nghĩ càng sợ, khoé mắt bắt đầu ẩm ướt. Ngô Giang ở một bên cuối cùng cũng lên tiếng.

- Em khóc cái gì? Anh mới là người phải khóc này.

- Anh làm sao mà phải khóc!

- Vợ chưa cưới của anh sắp lấy người khác, anh suýt thì bị xe đâm chết, như thế chưa đáng khóc à?

Tôi vừa bực vừa buồn cười, quay sang trừng mắt với Ngô Giang. Nếu Ngô Giang vì sự ngu ngốc của tôi mà có chuyện thì cả đời tôi đều không thể tha thứ ỉn.

- Ai bảo anh liều lĩnh như vậy, nếu anh làm sao...

- Nếu em làm sao thì anh có khóc cũng muộn. –Ngô Giang trầm giọng nói, mặt mỗi ngả đầu lên vai tôi.

–Diệp Thư, đây là lần thứ hai anh cảm thấy sợ hãi như vậy. Lần đầu tiên là khi anh thấy mẹ anh nằm trong bồn tắm đầy máu. Đừng làm anh phải trải qua loại cảm giác này nữa, anh sẽ điên mất!

61. Chương 61: Tránh Xa Anh Một Chút Kẻo Bị Sét Đánh Oan

Tình trạng của Ngô Giang không đến nỗi nghiêm trọng, bác sĩ nói anh ấy bị trật khớp cổ tay, sau khi nắn khớp và băng bó thì tạm thời tay phải không nên vận động cho đến khi lành hẳn. Tổn thương ngoài da thì không có gì đáng nói, chỉ trầy xước nhẹ.

Tôi cũng phải để ý tá sát trùng vết thương đằng sau lưng. Vì không có gương nên tôi cũng không biết vết thương như thế nào.

- Không rõ có để lại sẹo không? –Tôi vô ý lẩm bẩm.

Ngô Giang ngồi đợi một bên phì cười.

- Có gì đáng cười?

- Không có gì, thật ra có sẹ cũng không sao, anh không để ý đâu!

Anh không để ý nhưng tôi để ý.

Hai chúng tôi ngồi bên ngoài hành lang, nhất thời im lặng. Điện thoại di động trong túi xách rung liên hồi, là Cao Phi gọi tới.

“ Diệp Thư, em đang ở đâu?”

Cuộc vụng trộm đầu tiên của Cao Phi và Thụy Du cũng lâu ra phết, mấy tiếng rồi mới nhớ ra tôi.

“ Tôi có chút việc riêng cần làm, khi nào gặp tôi sẽ giải thích sau.”

“ Em không sao chứ?”

“ Tôi không sao, bây giờ không tiện nói chuyện.”

“ Được...”

“ À khoan đã!”

“ Em muốn nói gì với tôi?”

“ Tôi làm hỏng cái váy cưới rồi, anh không phiền nếu phải thanh toán tiền cái váy chứ?”

Phía bên kia im lặng một lát, tôi nghĩ mình đã nghe thấy tiếng hít thở của Cao Phi, cái kiểu hít thở mà người ta thường dùng khi muốn kiềm chế để không nổi điên lên.

Tôi nhớ là cái váy này cũng không đắt lắm, hơn nữa ảnh cưới hoàn toàn là để phục vụ mục đích của Cao Phi, tôi lại còn gặp tai nạn lao động trong quá trình ở hiện trường nữa, về tình về lý Cao Phi đều nên thanh toán tiền cái váy.

“ Được, em không phải lo!”

Có tiếng nghiêng răng, hừ, đúng là người càng giàu càng keo kiệt, làm hỏng mỗi cái váy mà phải tức đến nghiêng răng nghiêng lợi.

Tôi tắt điện thoại, nhét nó lại vào túi xách. Ngô Giang không nói gì, chỉ nhìn tôi chăm chăm.

Nhìn kiểu gì vậy, cứ như là tôi phạm phải trọng tội ấy!

Một nữ y tá đột nhiên đi đến gần tôi, dè dặt hỏi.

- Cô ơi, cô vừa từ đám cưới đến à?

Tôi không rõ lắm sao cô ta lại hỏi vậy nhưng mà cũng lười giải thích nên chỉ gật đầu.

- Thế anh đây có phải chú rể không? -Cô ta quay sang phía Ngô Giang.

- Không phải! -Ngô Giang hừ lạnh.

Thái độ của Ngô Giang đúng là làm người ta thấy ghét. Nữ y tá ngược lại cười đến sung sướng quay về phía một nhóm y tá trẻ khác đang đứng nháy mắt.

- Cô ơi, thế... hai người vừa bỏ trốn khỏi đám cưới đúng không? Giống như trong phim ấy. Hay quá, tôi cứ nghĩ mấy chuyện này không có ngoài đời chứ...

- ...

Tôi muốn nói: những chuyện như thế đúng là không có ngoài đời.

Nữ y tá đặt tay lên má, vẻ mặt vô cùng mơ mộng.

- Chao ôi lãng mạn quá! Cô gái phải lấy người mình không yêu. Đúng vào lúc chủ hôn hỏi “Có ai phản đối đám cưới này thì hãy lên tiếng, nếu không thì hãy im lặng mãi mãi”, vậy là chàng trai bước vào đem cô gái bỏ trốn.

Tôi: !!!

Phải nói là trí tưởng tượng của các cô gái trẻ thật phong phú. Nếu ngoài đời thực mà có cô gái nào làm ra hành động như thế chắc sẽ bị ném đá không thương tiếc. Bỏ trốn khỏi đám cưới, để chú rể và bố mẹ hai bên muối mặt với khách khứa... tôi nghĩ bỏ trốn trước đám cưới may ra còn chấp nhận được.

- Anh có bị chóng mặt hay khó chịu chỗ nào không? Nếu không thì em đưa anh về. –Tôi chủ động đứng dậy nói với Ngô Giang.

Ngô Giang ngẩng đầu nhìn tôi, hai hàng lông mày nhíu chặt.

- Sau đó em sẽ đi đâu?

- Em về nhà. Cao Phi đang đợi em.

Ngô Giang mệt mỏi gục đầu xuống, vò đầu khiến mái tóc rối tung.

- Anh phải làm thế nào thì em mới thay đổi quyết định?

- Anh không cần làm gì hết.

Bởi vì tôi sẽ không thay đổi.

Cho dù là vì lý do gì thì Ngô Giang đã phản bội tôi, có thể là anh ấy say rượu, có thể nhất thời bị tình cũ làm xúc động... Thật ra lỗi lầm đó rất nhiều đàn ông đều mắc phải, rất nhiều phụ nữ có thể tha thứ, chỉ là tôi không thuộc về số phụ nữ đó.

- Ngô Giang, nếu đổi lại là em lên giường với người đàn ông khác rồi có thai, anh có thể bỏ qua mà làm lại từ đầu với em không?

Ngô Giang đứng dậy, nhìn thẳng vào mắt tôi. Cái nhìn mang theo áp lực mơ hồ làm tôi muốn bỏ chạy.

- Anh không lên giường với Ý An, anh xin thề rằng kể từ khi kết hôn anh thậm chí chưa bao giờ ngủ chung một phòng với cô ta. Nếu anh có nửa câu dối trá sẽ bị sét đánh chết.

Tôi cười lạnh, cảm thấy lời thề này đáng buồn cười nhất trong số những lời dối trá mà tôi từng nghe. Tôi bước cách xa khỏi Ngô Giang.

- Em làm gì thế?

- Tránh xa anh một chút kẻo bị sét đánh oan.

- Em...

Ngô Giang tức giận đến trán nổi gân xanh, anh ấy bước đến gần tôi, có vẻ hết sức kiềm chế nói với tôi.

- Diệp Thư, đúng là anh có những chuyện chưa nói với em. Nhưng anh không phản bội em, nếu anh có lỗi lầm gì thì đây là anh đã lưu tinh trùng trong cái bệnh viện chết tiệt của nhà họ Phan.

Tôi sững sờ không nói nên lời. Có lẽ nào...

- Sau khi anh trai anh mất tích, vì lo lắng việc nhà anh sẽ không có người thừa kế nếu anh gặp bất trắc nên bố anh đã yêu cầu anh lưu tinh trùng trong một bệnh viện ở Mỹ. Bệnh viện đó thuộc về gia đình Ý An, mọi thủ tục đáng lẽ bắt buộc phải có khi cô ấy yêu cầu thụ tinh nhân tạo đã bị bỏ qua. Việc duy nhất anh làm được khi biết chuyện là bắt họ hủy bỏ ống nghiệm chứa tinh trùng còn lại. Về phần đứa bé... cô ấy muốn dùng nó để hàn gắn quan hệ của bọn anh.

62. Chương 62: Anh Yêu Em

Tôi có chút choáng váng, tạm thời chưa thể tiếp nhận được những gì Ngô Giang nói.

Phan Ý An mang thai con của Ngô Giang nhưng đó lại là kết quả của thụ tinh nhân tạo. Chị ta muốn dùng đứa bé để giữ Ngô Giang.

Tôi thật sự không hiểu, nếu chị ta có thể làm ra hành động như thế chứng tỏ chị ta rất yêu Ngô Giang, vậy vì sao lúc trước lại đồng ý ly hôn?

Trong suốt thời gian qua Ngô Giang đã ở đâu? Vì sao tôi không thể liên lạc được với anh ấy?

Đầu óc tôi loạn thành một đoàn, mơ mơ hồ hồ theo Ngô Giang lên taxi, đến khi tôi thoát khỏi mơ suy nghĩ bông bong thì nhận thấy con đường xe đi là đường về căn hộ tôi thuê.

Chiếc xe đỗ lại dưới sân, tôi quay sang Ngô Giang, không đành lòng nói:

- Em không sống ở đây nữa.

Ngô Giang dùng tay trái mở cửa xe, chậm rãi bước xuống.

- Anh biết, bây giờ anh sống ở đây.

Anh ấy vẫn còn giữ chìa khoá nhà tôi. Suy nghĩ ấy khiến cho tôi không cách nào mở miệng nói rằng tôi phải về gặp Cao Phi được. Tôi dặn lái xe chờ mình rồi theo Ngô Giang lên nhà.

Trong phòng khách vẫn còn chiếc vali của Ngô Giang, có lẽ anh ấy mới về thành phố H hôm trước. Tôi rời khỏi nhà chưa lâu lắm, hơn nữa cuối tuần đều thuê người giúp việc đến quét dọn nên nhà không đến nỗi bụi bặm.

- Giang, anh cần em giúp gì không?

Ngô Giang kéo vali về phòng ngủ, tay trái không phải tay thuận của Ngô Giang nên anh ấy có phần khó khăn. Tôi nhanh chân giúp anh ấy mở cửa phòng.

- Em giúp anh thay đồ nhé!

Chỉ có một tay chắc sẽ không thuận tiện thay áo, nhất là sơ mi và pyjama. Ngô Giang đột nhiên nhìn tôi chăm chú, giọng nói trầm ấm lại có chút run rẩy.

- Em có ở lại không?

Tôi cảm thấy nghèn nghẹn ở cổ, không cách nào thốt ra miệng được, chỉ có thể lắc đầu.

Quan hệ giữa chúng tôi bây giờ không còn như trước đây, tôi không thể coi như chưa có gì xảy ra mà ở cạnh anh ấy.

- Diệp Thư, thật ra em muốn thế nào? Anh và Ý An không hề có gì, bọn anh đã ly hôn từ lâu, đứa bé này cũng không phải lỗi của anh. Em nhất quyết lấy Cao Phi sao?

Không phải là tôi muốn thế nào, sự việc bây giờ không theo ý tôi được nữa. Đứa bé kia, cho dù muốn chối bỏ thì nó đã tồn tại trên đời. Giữa Ngô Giang và Phan Ý An có hai đứa trẻ kết nối, sao có thể nói không có gì là không có gì.

- Tại sao? Ý An yêu anh như vậy thì sao lại đồng ý ly hôn?

Ngô Giang mệt mỏi lắc đầu. Anh ấy không muốn nói với tôi.

Vì sao lại phải giấu tôi, có bí mật gì ở đây?

- Giang, bên cạnh anh có quá nhiều chuyện em không hiểu được, mà anh lại cố tình không để em biết. Em muốn thẳng thắn còn anh lại muốn che giấu. Khi em khó khăn anh ở đâu, khi em cần anh nhất tại sao người em gặp được qua điện thoại lại là Phan Ý An?

Bầu không khí trong phòng trở nên nặng nề, tôi thực sự không thể tiếp tục đứng đây thêm nữa, nếu không chắc tôi sẽ nghẹt thở.

Tôi quay người đi ra ngoài.

- Diệp Thư!

Bước chân không tự giác dừng lại, tôi không nhìn thấy vẻ mặt Ngô Giang, chỉ cảm thấy âm điệu buồn bã trong giọng nói của anh ấy.

- Vì sao em lại kiên quyết như vậy, vì sao lại là cậu ta, chẳng lẽ em không thể quên Cao Phi?
- Cao Phi có gì không tốt, anh ấy có tiền, có thể lực, anh ấy chưa từng kết hôn, cũng không có con riêng. Khi em gặp khó khăn anh ấy xuất hiện, anh ấy cũng không giấu diếm em chuyện gì. Anh nói xem Cao Phi không bằng anh ở điểm nào?

Ngô Giang không trả lời, tôi lập tức bước về phía cửa ra vào.

Cao Phi đúng là hình mẫu lý tưởng của người đàn ông độc thân. Anh ta chưa từng kết hôn, chẳng qua là còn dây dưa với người tình cũ. Anh ta xuất hiện giúp đỡ tôi bởi vì anh ta cần tôi làm chút chuyện mà người khác không làm được. Giữa tôi và Cao Phi ngoài mối quan hệ lợi ích ra thì chẳng có gì khác, tôi không cần thiết phải biết chuyện gì của anh ta cho nên anh ta cũng không cần phải giấu tôi.

Trước khi tôi đóng sập cửa nhà thì nghe thấy tiếng nói khàn khàn của Ngô Giang.

- Anh yêu em.

Tôi cảm thấy sống mũi cay cay. Đúng là nếu đặt lên bàn cân, điểm duy nhất Ngô Giang hơn Cao Phi là anh ấy yêu tôi.

Nhưng mà chỉ tình yêu thì không đủ. Kể từ khi anh ấy rời đi giữa tôi và Ngô Giang đã hình thành bức tường ngăn cách không dễ gì xoá bỏ.

Tôi có thể bỏ qua những người phụ nữ đã ở bên cạnh Ngô Giang, nhưng tôi không biết liệu một ngày nào đó họ có giống như Phan Ý An, đột nhiên xuất hiện khiến tôi trở tay không kịp.

Ngô Giang cho rằng tôi chưa từng quên Cao Phi, vậy trong lòng anh ấy liệu còn Triệu Lan Phương hay người nào khác mà tôi chưa biết không?

Tôi không hề giấu Ngô Giang về những người tôi từng có tình cảm bởi vì với tôi mọi chuyện đều là quá khứ. Ngô Giang không nói cho tôi biết thì chỉ có thể lý giải trong lòng anh ấy còn vương vấn chuyện cũ, quá khứ của anh ấy không chừng một lúc nào đó sẽ sống lại.

Hơn mười năm, cái ngày bố tôi phải trả giá cho những gì ông ấy làm sắp tới. Tôi không muốn ông ta có cơ hội thoát khỏi sự trừng phạt. Quan trọng hơn, tôi muốn biết vì sao mẹ tôi nhất định phải chết, những gì bà ấy biết đáng sợ tới mức bố tôi phải giết người diệt khẩu thì chắc chắn không phải chỉ là chuyện rửa tiền hay buôn lậu.

Suốt cả đoạn đường về nhà của Cao Phi tôi đều suy nghĩ mông lung, cuối cùng vẫn chẳng đâu vào đâu.

Cao Phi đối với Thụy Du có phải cũng cố chấp như Phan Ý An đối với Ngô Giang không? Cho dù người kia dứt tình thì người này vẫn kiên quyết muốn giữ lại.

Có lẽ là không, tuy tôi không rõ Cao Phi có thật sự định giẫy vò Thụy Du, khiến cô ta nửa đời còn lại phải sống khổ sở bên cạnh mình không nhưng kể từ lúc ở cạnh anh ta, tôi cảm thấy Cao Phi có mục đích khác.

Cái cách anh ta nhìn Thụy Du... nếu tôi không nhầm, thì đấy không phải là yêu say đắm hay hận thấu xương. Cái nhìn ấy có phần lạnh lùng, đôi khi loé lên vài tia sắc bén, giống như thể anh ta muốn xuyên qua Thụy Du thấy một cái gì đó khác.

Khi tôi bước chân vào nhà thì Cao Phi đang nhàn nhã ngồi xem tivi, mùi cháo gà từ bếp bay ra thơm lừng cả căn nhà.

Cao Phi liếc qua tôi một cái rồi lại quay về xem tivi.

- Trông em thảm hại quá, cứ như vừa đi đánh ghen về vậy. Hôm nay tôi không muốn ăn cơm nên bảo người giúp việc nấu cháo gà, em không phiền chứ?
- Không sao.

Tôi trả lời lầy lẹ rồi về phòng mình tắm rửa. Lúc vào phòng tắm tôi mới soi gương nhìn được vết thương sau lưng.

Cũng không có gì, trầy xước nhẹ, thế mà Ngô Giang lại bắt tôi nhất định phải sát trùng khiến tôi cứ nghĩ hẳn là mất một mảng da.

Không có người giúp đỡ không biết mấy ngày tới Ngô Giang sẽ làm thế nào? Cái tay trật khớp của anh ấy tạm thời không thể làm mọi việc như bình thường được. Lúc đấy tôi ở bên ngoài, nghe loáng thoáng bác sĩ nói tay phải của Ngô Giang từng bị gãy, tốt nhất phải chú ý để không bị thương thêm lần nữa.

Tôi múc cháo ra hai bát đặt lên bàn ăn. Đầu óc lại bay đến căn hộ nhỏ của mình. Giờ này Ngô Giang ăn uống gì chưa? Tay trái không phải tay thuận, anh ấy chắc chắn rất khó khăn nếu ăn cơm, cho dù cầm thìa ăn cháo cũng khó.

63. Chương 63: Vô Táo

Tôi và Cao Phi đối diện nhau trên bàn ăn, nhất thời đều im lặng. Trong nhà chỉ có tiếng ti vi xen lẫn một vài âm thanh hỗn tạp từ bên ngoài vọng vào.

- Hôm nay em đi đâu, tôi quay lại nhưng không thấy em?

- Tôi gặp một tai nạn nhỏ nên đi bệnh viện kiểm tra.

- Có sao không?

- Không sao.

Chuyện thế nào chắc Cao Phi đã nghe từ ông chú chụp ảnh cả rồi, tôi cũng chẳng muốn giải thích nhiều.

- Anh và Thụy Du tiến triển tốt chứ? -Tôi làm như vô tình hỏi thăm.

Cao Phi buông thìa, từ tốn uống nước. Khi tôi cứ tưởng anh ta không định trả lời mình thì Cao Phi đột nhiên lên tiếng.

- Mọi việc đều tốt cả.

Cái câu mọi việc đều tốt cả này thật sự rất mơ hồ, chẳng cung cấp được chút thông tin cụ thể nào. Rốt cục là tốt ra sao, hai người họ đã tình thương mến thương trở lại chưa? Diễn tiến tình cảm của họ là một trong những yếu tố quan trọng quyết định thời gian làm công của tôi.

Tôi húp thêm vài thìa cháo, đầu óc không tự chủ được lại nghĩ đến cánh tay bị thương của Ngô Giang. Anh ấy vì tôi mà bị thương, tôi nên ở lại chăm sóc cho Ngô Giang mới phải.

Nhưng tôi không biết phải đối mặt với Ngô Giang như thế nào, chỉ cần gặp Ngô Giang tôi đều sẽ nghĩ đến Phan Ý An đang mang thai con của anh ấy. Mà tôi hiện tại lại mang tiếng là vợ sắp cưới của Cao Phi.

- Em sao thế, có tâm sự à?

Tôi khuấy khuấy bát cháo, không còn tâm trạng ăn uống nữa.

- Tôi có thể hỏi anh vài câu không?

- Hỏi đi!

- Nếu... tôi chỉ nói là nếu thôi, có một người phụ nữ vì quá yêu anh, cô ta tìm cách có được mẫu tinh trùng của anh rồi thụ tinh nhân tạo để có con với anh. Anh sẽ đối xử thế nào với đứa bé?

Cao Phi ngạc nhiên nhìn tôi.

- Hỏi câu khác đi, tôi chưa bao giờ gặp phải người phụ nữ nào điên rồ như vậy.

Điên rồ? Đúng là hành động của Phan Ý An có phần điên rồ nhưng mang thai và sinh nở không phải chuyện đơn giản, chị ta chấp nhận hy sinh như thế chứng tỏ tình cảm của chị ta với Ngô Giang rất sâu sắc.

- Tôi không có câu hỏi khác, tôi chỉ muốn biết anh nghĩ gì về đứa trẻ kia thôi. Cho dù là thụ tinh nhân tạo nhưng nó vẫn là con anh.

Cao Phi lạnh lùng cười.

- Thế em thử tưởng tượng nhé, có một người đàn ông vì quá yêu em, anh ta tìm cách có được trứng trong cơ thể em, sau đó tiến hành thụ tinh trong ống nghiệm với tinh trùng của anh ta rồi ột người phụ nữ mang thai sinh ra con của hai người. Em cảm thấy thế nào?

Tôi rùng mình, cảm thấy may mắn đã ngừng ăn cháo, nếu không rất có thể sẽ bị sặc.

- Ý tưởng này của anh... có vẻ hơi biến thái.

- Đại khái là tôi cũng nghĩ như vậy về câu hỏi của em. –Cao Phi nhún vai đáp lại.

Đối với Phan Ý An mà nói tôi hoàn toàn không có thiện cảm, chỉ là một chút thương hại. Vấn đề là đứa trẻ chưa chào đời kia, nó là một sinh mệnh mà Ngô Giang không thể chối bỏ. Về mặt sinh học anh ấy là cha nó.

Có một số chuyện càng gỡ lại càng rối, tôi cũng không rõ phải giải quyết thế nào, hiện giờ chỉ có thể nước đến đâu bắc cầu đến đấy.

- Diệp Thư, tôi nghĩ yêu một người không yêu mình chẳng có gì sai, nhưng nếu không biết đâu là giới hạn thì tình yêu đó sẽ trở thành gánh nặng, một loại phiền phức, thậm chí còn khiến cho người ta sợ hãi.

Cao Phi cầm quả táo trên bàn nhét vào tay tôi.

- Tôi muốn ăn táo. Gọt một quả táo bù ột cái vấy cưới, như thế chắc không thiệt đâu.

Không phải chứ, vẫn còn phần uất vì tôi đã phá hỏng cái vấy à?

Tôi nhìn Cao Phi, nhìn quả táo trong tay, cảm thấy người đàn ông này đúng là thay đổi còn nhanh hơn thời tiết.

- Cao Phi, nếu anh đã nghĩ được như thế thì vì sao anh lại nhất quyết muốn Thụy Du quay về bên cạnh anh? Cứ cho là anh muốn hành hạ cô ta cả đời, nhưng dìm cô ta xuống địa ngục theo cách đó thì bản thân anh cũng không thoát ra nổi.

Cao Phi làm như không nghe thấy tôi hỏi, chăm chú theo dõi tôi gọt táo.

- Không dứt, em gọt cả quả mà không dứt chút nào.

Gọt vỏ táo mà không dứt... chuyện này làm tôi nhớ đến thời còn học ở trường trung học V. Ngày mừng tám tháng ba năm ấy lớp tôi tổ chức sinh hoạt, các bạn trong lớp cùng bắt thăm, mỗi tổ sẽ có một người trúng thăm phải lên thi nữ công gia chánh.

Gì chứ riêng cái khoản này tôi chưa bao giờ phải nhúng tay. Có lẽ khi ấy tôi được chiều chuộng đã quen, suy nghĩ cũng rất trẻ con.

Đã thế tôi còn luôn tìm ra được lý do biện hộ cho cái sự lười của mình: Người giúp việc là để làm việc nhà, xã hội đã phân công ai làm việc đấy, mình cũng không nên tranh công việc của người ta. Nếu việc gì mình cũng làm hết thì người giúp việc đâu còn việc làm nữa, họ sẽ thất nghiệp, tạo nên gánh nặng cho xã hội, blah blah...

Để tránh việc phải lên làm trò cười miễn phí cho thiên hạ, tôi định nhân lúc không ai để ý thì chuẩn về trước, ai ngờ mới bước được một chân ra hành lang đã bị Bí thối chặn đường. Cái đồ Bí thối đáng ghét, chẳng lẽ hấn gấn vệ tinh theo dõi nhất cử nhất động của tôi hay sao mà biết tôi định làm gì!

Từ trước tới nay dự cảm của tôi lúc nào cũng chuẩn, tôi dính trúng cái lá thăm ngớ ngẩn kia. Phải lên thi cùng tôi còn ba người nữa, kì quái thế nào mà lại toàn các bạn nữ ngoan ngoãn học giỏi. Chỉ có mình tôi thuộc thành phần ...hơi hơi cá biệt.

Vòng đầu tiên, thi xem ai gọt vỏ táo nhanh nhất mà không dứt, hoặc là bị dứt ít nhất.

Bảo tôi thi xem ai ăn mỳ nhanh nhất thì còn cơ thắng chứ gọt vỏ táo thì đừng hời, dự trước là thua.

Mặc dù tôi cũng cố gắng để cái vỏ táo được lành lặn nhưng mà kết quả không khả quan lắm, nhìn đồng vỏ vụn trên đĩa tôi cũng thấy tội nghiệp cho bạn giám khảo phải đếm xem tôi làm đứt bao nhiêu lần.

Cao Phi cũng có mặt ở cuối lớp, lúc tôi mang quả táo sứt sẹo cùng đồng vỏ về chỗ anh ta hết sức vui vẻ nhe răng cười.

- Anh cười cái gì?

- Anh nghe nói gọt vỏ táo mà không đứt thì tức là chỉ có một người yêu mình, đứt càng nhiều chứng tỏ càng có nhiều người yêu. Em nhìn xem, phải có cả đồng người yêu thăm em, em đúng là có sức hút khó cưỡng lại.

Tôi không nhịn được cũng phì cười, đang thoải mái bỗng nhiên tôi có cảm giác gai người, giống như có ai đó đang hết sức oán hận mình.

Quay sang, nhìn trái, nhìn phải, khua một vòng khắp lớp, đối tượng đáng nghi nhất là Bí thối, tôi vừa nhìn tới chỗ hắn thì hắn liền cúi luôn đầu xuống. Hừ, đúng là thấy người ta vui vẻ thì ghen tỵ, bụng dạ nhỏ mọn.

Những kỉ niệm đẹp giống như một chiếc hộp đựng thức ăn không bao giờ nguội, mỗi lần mở ra thì mùi thơm đều khiến chúng ta có ước muốn được quay về, ném lại quãng thời gian trong trẻo không đau buồn đó.

- Chuyện trước đây... em còn trách tôi không? -Cao Phi ngập ngừng hỏi tôi.

Nhắc đến vấn đề này quả thực cũng hơi khó nghĩ. Tôi không phải là người duy nhất trên thế giới bị bạn trai và cái người từng là bạn tốt của mình phản bội, tôi không nhất thiết phải cảm hận họ cho đến cuối đời, mặc dù vào thời điểm đó đúng là họ đã dạy cho tôi một bài học về lòng tin.

Có lẽ nhờ vào chuyện tình của bọn họ mà cơ thể tôi đã tăng sức đề kháng, vì thế sau này khi chứng kiến Nguyên Bảo và Hoàng Nam tôi không đến nỗi uất hận mà đắm đầu vào ô tô tự tử.

Đối với cả Cao Phi và Thụy Du, tôi không còn chút cảm hận nào, chỉ là sự chán ghét thì không thể xoá bỏ hoàn toàn được. Thật ra thì bây giờ tôi cũng không chán ghét Cao Phi cho lắm nhưng chỉ có thể coi anh ta như người xa lạ, không thể còn bất cứ tình cảm nào khác.

- Thật sự thì... không. Chuyện qua lâu rồi, tôi cũng không muốn mất thời gian vì những gì không đáng. -Tôi bỏ táo, bỏ lõi, đặt lên đĩa rồi đẩy về phía Cao Phi.

Về mặt Cao Phi cứng đờ, anh ta cầm miếng táo lên ăn một cách gượng gạo rồi rời khỏi bàn.

- Tôi về phòng trước.

- Vâng, chúc anh ngủ ngon.

Cao Phi đi lên vài bậc thang thì bỗng nhiên đứng lại, anh ta không quay về phía tôi, chỉ làm như vô tình nói:

- Hôm nay tôi nhận được tin nhà họ Ngô có biến, hình như Ngô Vũ Kỳ đã tước bỏ quyền thừa kế của Richard Ngô và thu lại toàn bộ tài sản của Phoenix mà anh ta có trong tay. Em nói xem, cuộc đời luôn có những chuyện mà chúng ta không lường trước được, một người đàn ông đang ở đỉnh cao, có mọi thứ rồi lại thành hai bàn tay trắng, chắc anh ta bây giờ rất chật vật.

Tôi không đáp lại Cao Phi, bình tĩnh cho bát vào bồn rửa, vắn vỏi nước. Trong đầu đột nhiên nghĩ đến câu hỏi mà trước đây Ngô Giang từng hỏi tôi.

“Nếu anh không có gì cả, không phải người thừa kế Phoenix, không phải con trai của Ngô Vũ Kỳ, chỉ có hai bàn tay trắng bắt đầu sự nghiệp, em có chấp nhận sống cùng anh hay không?”

Tôi rất muốn trả lời “Có” với anh ấy. Tôi chẳng hề ngại chuyện Ngô Giang không có bố mẹ giàu có, không được thừa kế gia sản bạc tỷ, không sợ cùng anh ấy sống vất vả. Cái tôi sợ là xung quanh Ngô Giang có quá nhiều vướng mắc. Phan Ý An, hai đứa trẻ, Triệu Lan Phương... tất cả chùng ấy bí mật đủ để khiến tôi không dám bước tiếp.

Cảm giác lạnh cóng từ bàn tay truyền đến khiến tôi tỉnh táo trở lại. Từ này đến giờ tôi không xoay vùi nước ấm mà lại bật nước lạnh khiến hai bàn tay cũng đỏ ửng lên.

Tình cảm đúng là thứ không tốt, chỉ toàn khiến người ta phiền lòng.

Ngô Giang bị tước quyền thừa kế cũng có nghĩa là anh ấy và bố mình đã xảy ra xung đột. Chuyện này... rất có thể là vì tôi.

Tôi úp chiếc bát cuối cùng lên giá, tần ngần đứng ở phòng bếp một lúc liền quyết định đến chỗ Ngô Giang. Khi tôi thay quần áo xong, xách túi bước xuống cầu thang thì tình cờ gặp Cao Phi.

- Em định ra ngoài à?

Tôi gật đầu.

- Tôi có chút việc cần giải quyết.

Cao Phi chỉ cười nhạt rồi quay người đi, không hiểu sao anh ta cứ luôn thích nói chuyện mà không nhìn mặt tôi.

- Buổi tối nên cẩn thận một chút, gọi thẳng taxi vào cổng khu biệt thự ấy.

- Tôi biết rồi, cảm ơn anh.

- À... câu hỏi của em về Thụy Du tôi vừa suy nghĩ kĩ càng. Tôi nghĩ đáp án có chút ít thay đổi.

Tại tôi ngay lập tức đồng ý nghe ngóng. Thay đổi cái gì đây? Lẽ nào Cao Phi đã hết bệnh não tàn?

- Tôi sẽ khiến bố tôi và cô ta chia tay, sau đó tôi sẽ đá cô ta.

Ồ, thì ra đây là chút ít thay đổi mà Cao Phi mới có được sau khi đã “suy nghĩ kĩ càng”.

Thôi, thế cũng coi như là có tiến bộ so với hồi anh ta có cái tư tưởng đem Thụy Du về bên cạnh mình để hành hạ đến hết đời rồi.

Mặc dù nói một cách khách quan thì tôi nghi ngờ những gì anh ta nói với tôi đều là nói dối, thật ra mục đích của anh ta là gì cũng không phải vấn đề tôi cần quan tâm, dẫu sao thì Cao Phi cũng không nhằm vào tôi.

64. Chương 64: Đau Đớn

Căn hộ ở khu nhà gần hồ vốn do tôi thuê, vậy mà bây giờ khi đến đây tôi lại có cảm giác mình mới là khách.

Tôi đẩy cửa bước vào. Ngoại trừ phòng ngủ bật đèn sáng thì cả căn nhà đều chìm trong bóng tối. Ngô Giang đứng bên cửa sổ, ánh sáng hắt từ phòng ngủ chỉ đủ để tôi nhìn thấy hình dáng của anh ấy. Điều thuốc đang cháy hiện lên một chấm đỏ trong bóng tối.

Nhà nong nặc mùi thuốc, không rõ Ngô Giang đã hút bao nhiêu điếu.

Tôi bật đèn phòng khách, Ngô Giang đứng trong bóng tối đã lâu, đáng lẽ anh ấy phải bị chói mắt nhưng Ngô Giang lại giữ nguyên tư thế, nhìn tôi không chớp mắt.

Tôi đi đến chỗ cửa sổ, mở tung hai cánh cửa cho không khí bên ngoài tràn vào, xua tan bớt mùi thuốc.

- Vì sao em quay lại? –Giọng nói trầm ấm của Ngô Giang khản đặc bất thường.

Vì sao? Tôi cũng không biết là vì sao, chỉ là tôi không chịu nổi khi nghĩ Ngô Giang sẽ một mình vật lộn trong nhà với cái tay bị thương.

Tôi giật điếu thuốc trên tay Ngô Giang rồi dụi vào gạt tàn. Trong gạt tàn có rất nhiều mẫu thuốc...

- Làm sao anh châm được thuốc lá? –Tôi tức giận chất vấn.

Người đàn ông đáng ghét này, đã không khoẻ còn hút thuốc.

Ngô Giang cười nhẹ.

- Anh chỉ bị trật khớp chứ có phải tàn phế luôn đâu. Hơn nữa dùng bật lửa bằng tay trái cũng không khó lắm, luyện tập một chút là được.

- Từ nay không được hút thuốc nữa!

Tôi đi vào phòng bếp, mở tủ lạnh. Bên trong đã rỗng không từ lâu. Tôi xếp thực phẩm vào trong tủ. Trứng, thịt, rau quả tươi, giò, xúc xích, bánh mì, sữa... Ngô Giang chắc chắn sẽ không ăn uống cho tử tế, tốt nhất là mua sẵn thực phẩm, khi nào ăn sẽ nấu. Tôi đang phân vân không biết có nên thuê một người giúp việc đến nấu ăn hàng ngày cho anh ấy không.

Khi tôi vừa đứng lên bỗng nhiên có một cánh tay ôm lấy hông mình. Ngô Giang vui đùa vào gáy tôi.

- Em luôn như vậy, vào thời điểm anh nảy ra suy nghĩ từ bỏ thì em lại xuất hiện.

Người tôi khẽ run lên. Ngô Giang hiện nay đã không còn gì, nếu tôi bỏ mặc anh ấy...

- Anh chưa ăn tối đúng không? Bây giờ anh đi tắm đi, em sẽ hâm lại cháo cho anh.

Trên đường đi tôi đã vào tiệm cháo sườn mua cháo cho Ngô Giang. Cháo ở đây nổi tiếng nhiều năm nay, lần trước khi tôi và Ngô Giang vào ăn anh ấy cũng rất thích.

Ngô Giang không động đậy, hai chúng tôi cứ đứng như thế một lúc anh ấy mới chịu buông tôi ra.

- Gọi đầu giúp anh, anh không tự làm được!

Cũng phải, với một cái tay thì mặc quần áo và gội đầu chắc chắn là không dễ dàng.

Tôi bật nước nóng, chuẩn bị quần áo cho Ngô Giang. Không hiểu sao Ngô Giang chỉ rời khỏi tôi vài tháng mà lại giống như đã rất lâu, ngay cả cởi áo cho anh ấy tôi cũng có phần ngại ngùng.

- Chỉ là nhờ em cởi áo gội đầu thôi, anh có ăn thịt em đâu mà em lúng túng như vậy.

Hừ, có giỏi thì tự làm đi, đã nhờ vả người ta còn nhiều chuyện!

Ngô Giang nằm vào trong bồn tắm, tôi dùng vòi hoa sen xịt nước cho ướt tóc anh ấy rồi lấy đầu gội ra thoa đều. Hình như đây là lần đầu tiên tôi gội đầu cho người khác ngoài bà tôi.

Thời gian bà tôi bắt đầu giai đoạn mất dần ý thức tôi cũng chăm sóc bà từ việc tắm rửa đến ăn uống, nhưng công việc của tôi không cho phép tôi dành nhiều thời gian cho bà, cuối cùng đành phải để bà tôi vào viện.

Tôi cẩn thận không để đầu gội vào mắt Ngô Giang, xả sạch bọt rồi dùng khăn lau tóc cho anh ấy.

- Xong rồi, anh tắm đi, em ra ngoài hâm cháo. –Tôi tiện tay cài vòi sen rồi quay người đi. –Anh phải chú ý không để ướt băng đấy.

Có lẽ Ngô Giang vô ý chạm vào vòi nước nên nước từ vòi sen đột ngột phun lên người tôi.

- Á, Giang, tắt nước đi! –Tôi vội vã tránh khỏi tầm phun.

Lúc vào nhà tắm tôi chỉ mặc quần dài và sơ mi mỏng, bây giờ thì ướt hết cả.

- Xin lỗi, anh không cẩn thận.

- Không sao, em có quần áo trong phòng, để em đi thay. Anh cứ tắm đi!

Còn phải chờ Ngô Giang ăn xong tôi mới yên tâm về chỗ Cao Phi, trong khoảng thời gian đó chắc cứ mặc pyjama cũng được, lúc nào về thì thay quần áo khác. Tôi không thích đóng bộ nghiêm chỉnh khi ở nhà, cảm thấy cơ thể bị căng cứng rất khó chịu.

Tôi cởi bỏ quần áo bên ngoài, ngay cả đồ lót cũng bị ướt, may mà đây là nhà tôi, trong tủ cái gì cũng có đủ.

Bỗng nhiên bàn tay còn ẩm ướt của Ngô Giang nắm lấy vai tôi, kéo tôi quay về phía anh ấy, không biết anh ấy vào phòng ngủ từ lúc nào. Tôi còn chưa cài cúc áo pyjama nên vội vã kéo hai vạt áo lại.

- Buông ra, anh làm gì thế? Tự nhiên phát điên...

Ngô Giang chỉ dùng một tay cũng có thể giật tay tôi xuống khiến hai vạt áo bị bung ra. Ánh mắt nóng rực của anh ấy chăm chú vào ngực tôi.

Sau đó Ngô Giang đột nhiên thở phào nhẹ nhõm buông tôi ra. Anh ấy gục đầu lên vai tôi, mái tóc còn ẩm cọ lên da thịt làm tôi khẽ run lên vì lạnh.

- Em chưa “cùng” với cậu ta đúng không?

Tôi hiểu ý của Ngô Giang. Anh ấy muốn tôi giúp mình gọi đầu, rồi lại vô ý làm tôi bị ướt... mục đích thật sự chẳng qua là muốn tôi cởi đồ. Anh ấy muốn biết trên người tôi có dấu vết của Cao Phi hay không. Ngô Giang có thể hỏi thẳng tôi nhưng lại chọn biện pháp thăm dò kiểu này. Sợ tôi nói dối sao?

Tôi lạnh lùng đẩy Ngô Giang ra, cởi áo ném xuống đất.

- Anh nhìn đi, nhìn cho kỹ đi! –Tôi điên tiết quát lên. –Không có gì hết, anh hài lòng rồi chứ?

Ngô Giang lắc đầu, đưa tay ôm lấy tôi.

- Đừng tức giận, anh sai rồi! –Ngô Giang luống cuống giải thích. –Anh biết là không nên nghi ngờ em...

- Làm từ mấy hôm trước thì hôm nay sao còn vết tích gì được.

Ngô Giang bị câu nói của tôi làm cứng đờ người. Đôi mắt vẫn lên những tia đỏ.

- Anh không tin!

- Một nam một nữ sống chung, ngay chuyện cưới xin cũng tính rồi, anh nói xem anh không tin cái gì?

- Em thậm chí đã kết hôn với Nguyên Bảo nhưng lần đầu tiên chẳng phải với anh sao?

Tôi gạt tay Ngô Giang trên người mình, cười lạnh.

- Đó là trước đây. Cao Phi cứu em khỏi phải vào tù, em dùng thân thể báo đáp cũng là chuyện thường tình.

- Đủ! Em đừng nói nữa! –Ngô Giang gầm lên.

Cả người anh ấy lão đảo lúi về sau, ánh mắt đau đớn giống như một đứa trẻ bị vứt bỏ.

- Em sẽ không... chúng ta chỉ xa nhau vài tháng... em không thể đối xử với anh như vậy...

Tôi nghĩ mình thật sự điên rồi, tôi đang đem tất cả uất ức của mình dồn lên Ngô Giang, cố tình làm anh ấy đau khổ hoang mang giống như tôi đã trải qua...

Không nên như thế này, tôi không nên đối xử với anh ấy như thế!

65. Chương 65: Nếu Đúng Thế Thì Sao?

Tôi nhặt áo mặc lên người, tâm tình rối loạn đến nỗi chặt vật mãi mới cài nổi mấy chiếc cúc. Ngô Giang dựa người lên tủ áo, ánh mắt vẫn bám theo từng cử động của tôi.

- Diệp Thư... –Ngô Giang định nói gì đó với tôi nhưng bị tiếng chuông cửa cắt ngang.

Tôi lấy cớ mở cửa để tránh né Ngô Giang. Vốn dĩ mọi chuyện giữa tôi và anh ấy đã đủ căng thẳng, cái người đang đứng chờ ngoài cửa còn khiến tôi có cảm giác mình đang ôm một quả bom sắp nổ.

- Cao Phi, sao anh lại đến đây?

Cao Phi cười nhẹ, đôi mắt ngay lập tức nhìn qua tôi vào trong nhà.

- Tôi thấy muộn rồi nên đến đón em.

Anh ta không hỏi nhưng lại biết tôi đi đâu, chỉ có hai khả năng, một là anh ta cho người theo dõi tôi, hai là tự anh ta đã đi theo tôi.

Cao Phi rốt cục có mục đích gì đây, tôi và anh ta đã thoả thuận trước ngoài những vấn đề có liên quan đến chuyện giữa anh ta và Thụy Du thì Cao Phi sẽ không can thiệp vào đời sống cá nhân của tôi. Cho dù là khả năng một hay hai thì rõ ràng Cao Phi đã vi phạm thoả thuận.

- Sao anh biết tôi ở đây?

Cao Phi cau mày nhìn ra sau lưng tôi, giọng nói cũng trở nên lạnh lẽo.

- Sao anh ta lại ở đây?

Tôi ngoảnh đầu lại. Ngô Giang rất thoải mái đứng trong phòng khách, ngay tầm mắt của Cao Phi. Anh ấy vẫn cởi trần và mặc quần dài như lúc nãy, mái tóc còn ẩm ướt, nhìn qua thật sự rất có phong thái của chủ nhà hư hỏng.

Cố ý, Ngô Giang chắc chắn là cố ý. Anh ấy cho rằng giữa tôi và Cao Phi có quan hệ mờ ám nên muốn chọc tức Cao Phi.

- Thưa, em không mời khách vào nhà à? –Ngô Giang tự nhiên nói.

Hay thật, đây là nhà tôi, tôi thích mời ai thì mời, ai mượn anh ấy ra về thị uy!

Khi tôi còn chưa lên tiếng thì Cao Phi đã thản nhiên bước vào, khoé môi hơi nhếch lên tạo thành nụ cười giễu cợt.

- Thì ra là anh Richard Ngô. Tôi mới nghe được tình hình của anh, thật sự là rất đáng tiếc. Nếu anh tạm thời chưa có chỗ ở thì cứ ở lại nhà cũ của vợ tôi cũng được, dù sao hiện tại Diệp Thư cũng đã dọn đến sống chung với tôi.

Sắc mặt Ngô Giang trầm xuống, ánh mắt cũng trở nên u ám, bàn tay trái xiết chặt nổi đầy gân xanh.

- Diệp Thư và anh chưa chính thức kết hôn, anh gọi cô ấy là vợ vẫn còn hơi sớm. Ba mươi chưa phải là Tết.

Cao Phi đi đến trước mặt Ngô Giang, hai người họ một bên quần áo chỉnh tề, một bên tuy có hơi lồi thoi nhưng lại rất gợi cảm. Nói chung nếu phải cho điểm thì tôi sẽ cho Ngô Giang cao điểm hơn vì tôi thấy anh ấy thuận mắt hơn.

- Nếu là trước đây tôi sẽ có chút lo lắng... nhưng mà bây giờ anh ớc không mang nỗi mình ớc, Diệp Thư là người thông minh, tôi tin cô ấy sẽ có lựa chọn đúng đắn. Làm thằng đàn ông thì phải đủ sức lo cho người phụ nữ của mình chứ không phải sống dựa vào cô ấy.

Tôi không thích Cao Phi dùng giọng điệu này với Ngô Giang. Ngô Giang không phải kẻ bất tài, cho dù bây giờ anh ấy gặp khó khăn thì không có nghĩa là anh ấy sẽ không đứng dậy được. Hơn nữa cứ cho là Ngô Giang dựa vào tôi đi nữa thì cũng là tôi muốn cho anh ấy dựa.

- Cao Phi, chúng ta ra ngoài nói chuyện. –Tôi vẫn giữ vẻ bình tĩnh nhưng giọng nói thì không kiềm chế được đã lộ ra sự tức giận.

Cao Phi làm như không nghe thấy tôi, vẫn tiếp tục đả kích Ngô Giang.

- Ai có thể cho cô ấy một cuộc sống tốt hơn không cần nói cũng rõ, anh muốn Diệp Thư phải vất vả cả đời với anh? Anh đủ sức bảo vệ cô ấy khỏi người bố mất nhân tính của cô ấy không, đủ sức khiến bố anh không thể đụng đến cô ấy không? –Anh ta lắc đầu cười nhạt. –Tôi có thể trả lời hộ anh, đáp án là không. Richard Ngô, nếu anh thật sự yêu Diệp Thư thì đừng níu kéo cô ấy nữa.

Cái quái gì thế, Cao Phi lên cơn điên à?

Người đàn ông của tôi thì tôi có thể mắng, có thể châm biếm, có thể bắt nạt, còn người ngoài ai cũng đừng mong động đến một sợi tóc của anh ấy.

Tôi tiện tay vớ lấy cái bình hoa ném xuống sàn nhà, ngay gần chỗ Cao Phi đứng. Thật ra thì nếu cái bình đủ to tôi sẽ úp nó lên đầu Cao Phi để anh ta câm miệng, đáng tiếc là nó hơi nhỏ.

Tiếng đồ sứ vỡ tan trong đêm tối đặc biệt chói tai, cả Cao Phi và Ngô Giang đều ngạc nhiên nhìn tôi. Tôi không hét, không cấu gât, vẫn vô cùng nhã nhặn cười với họ.

- Có con gián rất to vừa chạy qua, tôi ghét gián!

Cao Phi nhú mồm, lạnh lùng bước đến nắm chặt khuỷu tay tôi rồi kéo tôi ra khỏi nhà. Anh ta đi rất nhanh khiến tôi phải chật vật chạy theo.

Xuống đến sân, Cao Phi buông tay tôi rồi rút thuốc lá ra hút. Tôi xoa xoa khuỷu tay, bực bội nhìn Cao Phi.

Anh ta túm tay tôi như thế kiểu gì cũng hằn lên vết đỏ, đây rõ ràng là hành động xâm phạm thân thể của người khác, lại còn hút thuốc lá nữa chứ. Khói thuốc bay lung tung thế kia tôi chắc chắn sẽ hít phải không ít thì nhiều, khoa học đã chứng minh rằng hít phải khói thuốc cũng có thể dẫn đến ung thư và một số bệnh khác như những người hút thuốc... Tôi hoàn toàn có cơ sở để tin rằng Cao Phi đang muốn ám hại tôi.

Cao Phi rít mấy hơi liền ném điếu thuốc xuống đất, dùng mũi giày di di nó.

Hừ, nói tóm lại thì anh ta đã tiếp tục thể hiện sự coi thường pháp luật bằng việc xả rác bừa bãi sau khi có ý gây tổn hại đến sức khỏe của tôi.

- Diệp Thư, tôi cứ nghĩ sau mười năm em ít nhất đã khôn ngoan hơn trước, xem ra tôi đã lầm.

Câu này hẳn là nói giảm nói tránh của câu “Cô đúng là đồ dần độn!”. Nói cho cùng thì nếu Cao Phi thông minh anh ta đã chẳng bị Thụy Du dắt mũi chùng ấy năm và đá một phát nhẹ nhàng. Cho nên ai chê tôi ngu ngốc còn được, riêng Cao Phi không có tư cách đấy.

- Cao Phi, tôi nghĩ trước đây chúng ta đã nói rất rõ ràng, anh không thể can thiệp vào chuyện riêng của tôi.

- Sao? Tôi nói hần vài câu làm em đau lòng?

Đau lòng à, tôi tức điên lên mới đúng.

- Anh không nên vượt quá thỏa thuận giữa chúng ta. Anh không là gì của tôi cả.

Cao Phi xiết tay thành nắm, tôi có thể thấy đôi mắt anh ta loé lên tia lạnh lẽo. Người đàn ông này rốt cục muốn gì đây? Tôi không bị hoang tưởng nhưng phản ứng của anh ta rất dễ khiến tôi cho rằng anh ta có tình ý với tôi.

- Tôi không là gì của em? Vậy thì chúng ta kết hôn, như thế tôi sẽ là chồng em, có quyền can thiệp vào chuyện riêng của em rồi chứ?

Đúng là một ý tưởng nhằm nhí!

- Cao Phi, anh còn tỉnh táo không đấy, anh quên mục đích ban đầu của mình rồi à?

- Tôi không quên... nhưng tôi muốn thay đổi. Tôi sẽ từ bỏ việc trả thù Thụy Du, chúng ta có thể bắt đầu lại. Những gì Richard Ngô cho em tôi cũng có thể, thậm chí còn nhiều hơn.

Ồ, nghe cứ như tiểu thuyết ấy nhỉ. Tác giả ngôn tình thường rất thích cái kiểu sau nhiều năm gặp lại, nam phụ khốn kiếp khi xưa từng tệ bạc với nữ chính sẽ hối hận quay đầu. Tôi nghĩ lý do của những tình tiết như thế thường là để thỏa mãn một phần hư vinh của phụ nữ. Nếu gã đàn ông khi trước từng bỏ rơi bạn lại hối hận theo đuổi bạn lần nữa thì còn gì tuyệt bằng, chúng ta có thể ngẩng đầu kiêu ngạo hát hàm nói với hần: “Bà đây không phải động vật nhai lại”. À, tất nhiên là nói chuyện thô lỗ quá thì cũng không nên, hẳn là nói một câu ý tứ uyển chuyển một chút nhưng nhất định phải làm nổi bật nội dung trên.

- Thực ra tôi không phải là người hay ảo tưởng nhưng mấy câu vừa rồi của anh làm tôi cho rằng anh có tình ý với tôi.

Ánh mắt Cao Phi trở nên âm trầm, anh ta thấp giọng hỏi:

- Nếu đúng thế thì sao?

66. Chương 66: Ngõ Cụt

Nếu đúng thế thì sao? Chuyện này còn sao trắng gì nữa, tôi có phải trâu bò đâu mà nhai lại.

- Cao Phi, nói một cách nghiêm túc thì anh là người đàn ông không tồi, nhưng nếu được lựa chọn tôi sẽ không bao giờ kết hôn với anh.

- Em còn giận tôi chuyện năm đó?

Tôi lắc đầu.

- Không, tôi thật sự không oán giận gì anh nữa.

Lòng tin cũng giống như tấm gương, nếu đã vỡ một lần, cho dù khéo léo ghép lại như thế nào cũng không thể toàn vẹn như ban đầu. Mà điều kiện quan trọng nhất của tình yêu và hôn nhân chính là tin tưởng.

- Cao Phi, tôi không yêu anh.

Đây chắc là lý do dễ hiểu nhất. Thật ra thì chuyện tình cảm có hàng trăm cách giải thích, nhưng chung quy lại vẫn chỉ là yêu hay không yêu.

Cao Phi nhú mày, trầm giọng nói:

- Không nhất thiết phải yêu mới kết hôn. Có rất nhiều người sống chung rồi mới có tình cảm.

- Tôi không phải những người đó.

- Vậy em yêu ai? Richard Ngô à?

- Phải, tôi yêu anh ấy.

- Em thật sự muốn ở cạnh anh ta, ngay cả khi anh ta chẳng thể cho em cuộc sống đầy đủ sao, từ khi nào mà em lại biến thành người phụ nữ dùng trái tim để suy nghĩ thay vì cái đầu vậy?

Đối với câu hỏi của Cao Phi tôi chưa biết nên trả lời như thế nào. Anh ta nói đúng, tôi bây giờ có vẻ khá giống mấy cô gái mới lớn sẵn sàng lao đầu vào tình yêu mà không suy nghĩ thiệt hơn.

Tôi biết không phải tất cả các cặp vợ chồng trước khi lấy nhau đều có tình cảm yêu đương. Đôi khi chỉ là đến tuổi đấy, gặp được một người phù hợp thì kết hôn, sống qua ngày là được. Người ta ai cũng sợ cô đơn, sợ rằng đến một ngày nào đó không có ai bên cạnh. Thế nên mới là bạn đời mà không phải là người yêu cả đời.

Nhưng tôi không làm được, hoặc có lẽ hiện tại tôi vẫn chưa chán nản đến mức chỉ muốn tìm một người để sống chung.

Có thể tôi ngây thơ và giáo điều, nhưng tôi thật sự không tưởng tượng nổi sẽ để một người đàn ông mình không yêu chạm lên cơ thể mình, hôn mình, làm tình cùng anh ta...

- Diệp Thư, em vẫn ương bướng như ngày nào.

- Anh không thấy là sau nhiều năm tôi đã trở nên mềm mỏng hơn, biết điều hơn à?

- Tôi chỉ thấy em vẫn giống trước đây, thà tự mình chịu khổ cũng không tìm đến tôi.

Mười năm trước tôi không tìm đến Cao Phi, đó không phải là ương bướng mà là tự trọng. Còn hiện tại, thật ra tôi đã nhờ đến anh ta rất nhiều.

Việc trả thù Thụy Du... có lẽ ngay từ đầu chỉ là một cái cớ. Cao Phi chẳng qua chỉ mượn lý do đó nhằm tiếp cận tôi một cách hợp lý.

- Lúc anh tỉnh lại trong bệnh viện anh thật sự gọi tôi đến là vì Thụy Du à?

- Điều đó có thay đổi quyết định của em không? -Cao Phi nhướn mày hỏi tôi.

À, dĩ nhiên là không, bất kể anh ta gọi tôi vì nguyên nhân gì, kể cả anh ta có yêu tôi chết đi sống lại nên mới bịa ra sự tích phản bội đau lòng đó để lôi kéo tôi thì kết quả vẫn sẽ như thế này, không yêu chính là không yêu.

- Không! –Tôi trả lời dứt khoát.

- Thế thì tôi cũng chẳng muốn mất công nói cho tốn nước bọt.

Không phải chứ, đến nước bọt mà cũng tiếc, đúng là người càng giàu càng keo kiệt.

Cao Phi đột nhiên đưa tay xoa đầu tôi làm tóc tôi lộn xộn hết cả. Tôi ngạc nhiên nhìn anh ta.

- Em đã dễ chịu hơn chưa?

- Dễ chịu cái gì?

Cao Phi lắc đầu, vẻ mặt như kiểu ai cũng hiểu chỉ mình cô không hiểu.

- Đã dứt khoát lựa chọn rồi, không cần phân vân nữa, chẳng phải là dễ chịu hơn sao? Có một số việc cho dù em đắn đo bao lâu thì em vẫn sẽ lựa chọn như vậy, thế thì không cần thiết phải suy nghĩ nhiều.

Tôi không hiểu Cao Phi định làm gì, mục đích của anh ta hình như đã vượt xa sức tưởng tượng của tôi.

- Thật ra thì anh có ý gì?

- Không có ý gì cả, trước đây từng làm những việc có lỗi với em. Bây giờ muốn bù đắp lại. Thật ra thì lúc ở nhà tôi đã nói hơi quá, Richard Ngô không đến mức hai bàn tay trắng đâu, anh ta cùng vài người bạn đã mở một công ty xuất nhập khẩu ở thành phố H, quy mô hiện tại cũng tương đối, ít nhất sẽ không để em thiếu ăn thiếu mặc.

Chuyện gì thế này? Vậy là lúc trước Cao Phi cố tình nói hoàn cảnh của Ngô Giang vô cùng thảm hại để kích thích tôi à? Vừa rồi ở trong nhà anh ta đã kích Ngô Giang cũng là muốn chọc tức tôi?

Kể cả những lời mờ ám anh ta vừa nói...

- Anh cố ý khiêu khích tôi để tôi lựa chọn ở bên cạnh Ngô Giang?

Cao Phi phì cười, rút một điếu thuốc ra định hút rồi lại ném đi.

- Tôi không thể chịu nổi bộ mặt đura đám của em, mỗi lần nhìn thấy em là tôi mất cả khẩu vị ăn uống. Tôi chẳng qua chỉ thúc đẩy một chút để em nhanh chóng quyết định thôi.

Hình như... tôi đã bỏ lỡ mất điều gì đấy nên mới không đoán ra được suy nghĩ của Cao Phi.

Cao Phi hơi cúi người xuống, bất ngờ hôn nhẹ lên trán tôi, hơi thở lạnh lạnh phủ lên da thịt khiến tôi bất giác lùi lại.

- Diệp Thư, giữa chúng ta có lẽ đã thiếu mất một chút duyên phận. Người đàn ông đó thật sự yêu em, vào những lúc tôi gây tổn thương cho em thì anh ta đều xuất hiện. Lần đầu tiên, lần thứ hai... không phải tôi không muốn bù đắp cho em mà là em vốn không cần đến tôi, lúc nào tôi cũng chậm chân hơn anh ta. –Giọng nói của Cao Phi nhẹ nhàng nhưng lại nhuốm chút nuối tiếc. –Tôi nghĩ... có lẽ những gì đã bỏ lỡ thì đúng là không thể quay lại. Năm đó em từng nói với tôi cho dù trước mặt là ngô cứt cũng không sao, cái gọi là ngô cứt chẳng qua chỉ là con đường có bức tường xây kín mà thôi. Nếu cảm thấy không thể từ bỏ, vậy thì leo qua, không leo qua được thì phá tường.

Năm ấy Cao Phi bị bố mình ép học Ngoại giao vì muốn anh ta theo con đường chính trị, mà những năm cấp ba thành tích học tập các môn tự nhiên của Cao Phi cũng không tốt cho lắm, khó mà tin được sau này anh ta lại học tài chính xuất sắc như vậy. Khi tôi mười mấy tuổi đúng là rất dũng cảm, rất ngang bướng, rất có tinh thần, chỉ là sau nhiều năm tôi đã không còn chí khí ngày đó nữa. Khi ấy tôi thật lòng khuyên Cao Phi theo đuổi con đường mà anh ta muốn. Thật ra lúc đó ít tuổi nên tư tưởng của tôi cũng có phần ngây cuồng.

Ý tưởng leo tường đập phá đúng là tôi truyền cho Cao Phi. Tôi suy nghĩ rất đơn giản, nếu cố phá tường rồi mà hoá ra đằng sau không phải khu vườn tuyệt đẹp với cây xanh trái ngọt mà là bãi rác hôi thối cũng

chẳng sao, chúng ta quay lại đi con đường khác là được. Nếu không cố đến cùng đã bỏ cuộc, nhờ một ngày nào đó tình cờ nhòm qua bức tường thấy được thứ mà mình mơ ước đằng sau thì nhất định sẽ hối tiếc cả đời. Người lớn đôi khi không tin tưởng vào con cái, cho rằng ước mơ không theo kế hoạch của bố mẹ là viễn vông, lãng phí thời gian. Nhưng mà tuổi trẻ sinh ra chẳng phải là để lãng phí sao, nếu lúc còn trẻ không tranh thủ lãng phí nó thì khi đến già đâu còn gì để phí.

Cho nên trước năm mười bảy tuổi, tôi chính là một đứa ương bướng, không húc đầu vào tường đến sứt mẻ thì không bỏ cuộc.

Bây giờ tôi không còn đủ dũng cảm và nhiệt huyết đó nữa, nhưng tôi có lẽ vẫn còn niềm tin vào những thứ đằng sau ngóc cụt, cho nên tôi không muốn từ bỏ.

67. Chương 67: Cầu Hôn

Cao Phi đút hai tay vào túi áo, ngửa cổ lên nhìn bầu trời. Vầng trăng khuyết nhợt nhạt thỉnh thoảng lại bị vài đám mây che lấp, khiến cho ngay chút ánh sáng ít ỏi cũng không thấy đâu.

- Nếu như trước đây tôi không chọn Thụy Du thì bây giờ chúng ta... –Cao Phi nói đến đây liền dừng lại.

Tôi hiểu ý anh ta, nhưng cho dù không có Thụy Du thì cũng không có nghĩa tôi và Cao Phi đến giờ vẫn ở bên nhau. Có bao nhiêu mối tình kéo dài được đến mười năm? Rất có thể bọn tôi sẽ chia tay vì một lý do khác, không hợp nhau, đã chán nhau, hoặc là vì một người thứ ba nào đó đột nhiên xuất hiện...

Duyên phận vốn là thứ rất kì lạ, nếu thiếu mất một chút thôi cũng khiến người ta dù chỉ cách nhau một con đường cũng không thể nào gặp được.

- Cao Phi, chuyện giả vờ kết hôn giữa chúng ta còn giá trị không?

Cao Phi bật cười nhìn tôi, không hiểu vì sao đêm nay tôi thấy anh ta rất khó hiểu.

- Diệp Thư, em thật sự cho rằng nếu em làm trái thoả thuận tôi sẽ đẩy em vào tù sao? Từ khi nào trong mắt em tôi lại biến thành thằng đàn ông hẹp hòi như vậy?

Tôi âm thầm hừ lạnh.

Từ khi nào à, chẳng phải chính anh đã đe dọa tôi trước sao?

- Cứu tôi khỏi vụ án giết người, bảo vệ tôi khỏi Trương Huệ Lan, giúp tôi trả thù... anh làm tất cả những việc đó vì cái gì? Chắc chắn không phải vì muốn tôi đóng màn kịch nực cười kia.

Cao Phi thản nhiên nói:

- À, gần đây tôi tự nhiên thích tham gia vào chuyện của người khác.

Đúng là lý do vớ vẩn.

- Anh không thể trả lời một cách nghiêm túc à?

Cao Phi nhíu mày suy nghĩ, cuối cùng đưa ra kết luận làm tôi rất muốn đập đầu vào tường.

- Tôi cũng không rõ lắm, em tự đoán đi! –Anh ta nói xong liền ngáp một cái. –Tôi buồn ngủ rồi, tạm biệt.

Cao Phi quay người bước đi, hoàn toàn không cho tôi cơ hội mở miệng hỏi thêm. Trước đây mỗi khi không muốn nói chuyện với tôi anh ta đều dùng câu nói này.

Tôi nhìn theo bóng lưng Cao Phi rời đi, mười năm trước, cái buổi tối mà Cao Phi nói lời chia tay tôi hình như cũng gần giống thế này. Vẫn là khung cảnh ấy, chỉ là lòng người đã thay đổi.

Đến khi tôi định lên nhà thì mới phát hiện Ngô Giang đứng ở chân cầu thang quan sát tôi, vẻ mặt chìm trong bóng tối nên tôi không thể nhận thấy biểu cảm của anh ấy, chỉ có đôi mắt là sáng rực khác thường.

Nhớ lại những lời vừa nãy tôi nói với Cao Phi chắc đã bị Ngô Giang nghe thấy, tôi không khỏi xấu hổ.

“Tôi yêu anh ấy!” Ôi trời, Cao Phi chết tiệt, tự nhiên làm tôi nói ra câu ấy, lại còn ngay thời điểm tôi và Ngô Giang đang chiến tranh. Mặt mặt chết đi được!

Tôi làm như không để ý đến Ngô Giang, cứ thế bước lên tầng. Ngô Giang chỉ im lặng đi theo phía sau, lúc tôi mở cửa vào nhà, không nhìn được quay lại nhìn thì thấy anh ấy đang tủm tỉm cười.

- Có gì đáng cười đâu!

- Đúng, không có gì đáng cười.

- Thế anh đang cười cái gì?

- Anh xúc động quá nhưng không khóc được, chẳng lẽ cười mà em cũng không cho?

Tôi bực mình quát lên:

- Không cho phép cười!

Ngô Giang ngoan ngoãn gật đầu.

- Được rồi, nhất vợ nhì trời, em bảo không cười thì không cười.

Tôi day day trán, cảm thấy lúc này đối mặt với Ngô Giang thật sự không có chút uy thế nào cả. Để tránh phải nói chuyện với anh ấy tôi đi dọn chỗ mảnh sứ vỡ rồi vào bếp hâm cháo. Ngô Giang đứng ở cửa bếp, không lên tiếng, chỉ chăm chú nhìn tôi.

Dọn bát và thìa ra bàn xong, tôi quyết định đêm nay nên đến khách sạn. Ở cùng một chỗ với Ngô Giang hiện tại chỉ khiến tôi hít thở không thông. Lúc này về nhà Cao Phi không thích hợp lắm, tôi không muốn Ngô Giang và Cao Phi có cơ hội hằm hè nhau thêm.

- Diệp Thư, chúng ta kết hôn đi!

Cái thìa trong tay tôi rơi xuống sàn, tạo thành một tiếng “keng” rất chói tai.

Ánh mắt Ngô Giang sáng rực, lấp lánh như mật ong dưới nắng mặt trời, ầm ập tràn ngập tình cảm khiến tôi không tự chủ được mà thất thần.

Tôi đọc rất nhiều tiểu thuyết, cũng xem cả phim truyền hình nữa. Và tôi thì cũng không phải có nhiều tế bào lãng mạn lắm để đòi hỏi phải có một màn cầu hôn tràn ngập hoa hồng hay trái tim trên cát, nhưng ít nhất thì cũng không phải là như thế này.

Tôi đang mặc pyjama, vừa cài nhau một trận long trời lở đất với Ngô Giang, hiện đang đứng trong bếp như một bà nội trợ với mái tóc bị Cao Phi làm xù lên.

Người đàn ông cầu hôn tôi thì còn tuyệt hơn, tàn tật một tay, mặc đồ ngủ và chắc chắn là chưa tắm.

- Anh biết gì không? Nếu không phải vì em niệm tình anh đã cứu em và hiện giờ đang bị thương thì em đã dùng chổi quét anh ra khỏi nhà rồi. Anh nghĩ gì mà cầu hôn em vào lúc này? Ít nhất thì anh đã từng kết hôn, anh cũng nên biết rút kinh nghiệm từ lần cầu hôn trước chứ!

Ngô Giang dùng tay còn lại vò đầu, hai tai ửng đỏ. Anh ấy đi đến gần tôi, cúi người nhặt cái thìa bị rơi rồi bỏ vào bồn rửa.

- Em không muốn kết hôn với anh sao? –Ngô Giang nghiêm túc hỏi tôi.

Thật lòng mà nói... thì tôi đương nhiên là muốn kết hôn với anh ấy. Nhưng kết hôn không phải một trò đùa, cuộc đời cũng chẳng giống như tiểu thuyết ngôn tình để bạn có thể cứ lấy nhau rồi ly dị.

Ngô Giang hơi cúi đầu, cụng trán vào trán tôi. Đôi mắt nâu ầm ập dường như muốn đem trái tim tôi tan chảy.

- Em đã nói là em yêu anh. –Giữa căn phòng im ắng, lời thì thầm của anh ấy trở nên đặc biệt rõ ràng, giọng nói khàn khàn đầy từ tính khiến cho tôi bị mê hoặc.

- Điều đấy không có nghĩa là em sẽ lấy anh. –Tôi cảm thấy sự chống đỡ của mình quá yếu ớt.

Lý trí nói với tôi rằng không nên dễ dàng bỏ qua như vậy, Ngô Giang là một bọc rắc rối, rồi sẽ có cả đồng phiền phức theo anh ấy chạy đến tìm tôi. Trước khi trời yên biển lặng, tốt nhất tôi không nên xúc động quyết định bất cứ vấn đề chung thân đại sự nào.

- Diệp Thư, em có đồng ý lấy anh không?

Không, không, không được đồng ý, bây giờ chưa phải lúc!

Hãy nhớ rằng chúng tôi vừa mới cãi nhau, đúng thế, vừa mới cãi nhau, anh ấy còn chưa tắm nữa...

Cho dù như thế... tôi vẫn không cách nào mở miệng nói “không”.

“Ọc ọc!”

Tiếng động nghe rất giống tiếng bụng kêu, không cần phải đoán cũng biết nó từ bụng ai.

Tôi mím môi cố nín cười, sắc mặt Ngô Giang thì chuyển dần thành màu tôm luộc.

Khung cảnh cầu hôn phòng bếp hoàn toàn bị phá vỡ.

- Từ lúc gặp em ngày hôm qua đến giờ anh còn chưa ăn gì đâu, em không cảm thấy việc anh có thể vì em mà quên ăn đã đủ chứng minh tình cảm của anh hết sức sâu sắc à? Em hãy nghĩ đến điều đó mà suy xét nhận lời lấy anh đi chứ!

Mặt Ngô Giang đã nóng đến nỗi tôi nghĩ nếu đập một quả trứng lên cũng có thể rán được thành món ốp-la.

68. Chương 68: Hiểu Lâm

Kết thúc của màn cầu hôn phòng bếp là Ngô Giang ăn hết sạch chỗ cháo tôi mua, trong lúc tôi rửa bát và dọn dẹp thì anh ấy đi tắm. Cho đến bây giờ tôi vẫn chưa chuẩn bị tâm lý để từ chối Ngô Giang, mà nhận lời thì không được, tốt nhất là tạm tránh mặt anh ấy. Nhân lúc Ngô Giang còn chưa tắm xong, tôi vội vàng thay quần áo rồi xách túi ra khỏi nhà.

Tôi vặn tay nắm cửa, không mở.

Tôi lục túi xách tìm chìa khoá, không thấy.

Điều này có nghĩa là gì?

Cửa bị khoá rồi, chìa khoá của tôi thì bị lấy mất.

Còn ai trông coi nhà này chứ, Ngô Giang chết tiệt! Dám khoá cửa rồi giấu chìa để nhốt tôi trong nhà. Người đàn ông xấu xa này!

Không có cách ra ngoài, tôi đành ôm cục tức ngồi chờ ngoài phòng khách, dùng ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống nhìn Ngô Giang. Anh ấy ngược lại hết sức ung dung đi về phía tôi, trên tay còn cầm theo máy sấy tóc.

- Giúp anh! –Ngô Giang đưa máy sấy cho tôi.

Giúp à? Giúp cái cửa khoá ấy, đúng là cái nét đánh chết không chừa. Cho dù rơi vào cảnh tàn tật không nhà thì bản chất gian xảo vẫn không thay đổi.

- Người ta hoàn toàn có thể sấy tóc chỉ với một tay, anh cũng nên thử đi! –Tôi lạnh lùng từ chối.

Ngô Giang không giận, cười cười nhìn tôi.

- Đây là để tăng thêm tình cảm giữa chúng ta.

Tôi nghĩ Ngô Giang nên cảm thấy may mắn vì từ nhỏ đến lớn tôi đều là con người hoà nhã, không có khuynh hướng bạo lực, nếu không thì chắc tôi đã dùng cả cái máy sấy đập vào đầu anh ấy.

- Cách cải thiện tình cảm của anh thật độc đáo, anh nhốt em trong nhà của em, đây là hành động gì hả?

Ngô Giang thở dài một hơi, tự nhiên ngồi xuống sàn nhà, ngay dưới chân tôi.

- Anh không biết, chỉ cần là chuyện liên quan đến em thì anh đều hành động rất vội vã, anh biết làm thế em nhất định sẽ tức giận nhưng lại không nghĩ ra biện pháp nào khác. Anh sợ mình chỉ cần chậm chạp một chút em sẽ rời đi mất.

Tôi nhìn mái tóc dày còn ẩm ướt của Ngô Giang, nhẹ nhàng dùng khăn lau tóc cho anh ấy.

Trong nhà rất yên tĩnh, chỉ có tiếng máy sấy kêu không ngừng. Tôi cảm thấy chỉ âm thanh ro ro từ nó mới che giấu nổi tiếng tim đập hỗn loạn của mình.

- Triệu Lan Phương là ai? –Tôi cố gắng bình tĩnh hỏi Ngô Giang.

Người phụ nữ từng khiến anh ấy bỏ rơi gia đình chắc chắn phải là người anh ấy có tình cảm sâu sắc. Một Phan Ý An chen vào giữa chúng tôi đã là quá đủ, tôi cần biết Triệu Lan Phương có thật đã là quá khứ hay không.

Tiểu thuyết đều nói phụ nữ rất si tình, những nhân vật nữ chính đã chờ đợi nam chính rất nhiều năm, thậm chí biết người đó có hình bóng khác trong lòng vẫn cứ yêu điên cuồng, lặng lẽ chờ đợi, tình nguyện hi sinh...

Tôi không có bản lĩnh đó, chắc vì thế nên đến giờ vẫn chỉ là nhân vật phụ. Nếu người tôi yêu cả đời vương vấn người khác, chẳng thà chúng tôi một lần cắt đứt. Tôi chính là người phụ nữ lòng dạ hẹp hòi, không thể chịu đựng uất ức như thế.

- Có một khoảng thời gian anh rất phóng túng, Lan Phương là một trong những người tình của anh. –Ngô Giang nặng nề nói. –Quan hệ giữa bọn anh cũng coi như trao đổi, anh giúp cô ta tiền bạc và những mối quan hệ để phát triển sự nghiệp.

Cô ta dùng thân xác sưởi ấm anh? Nghĩ thế tôi không khỏi cảm thấy đáy lòng lên men.

- Tại sao trước đây anh lại giấu em?

- Diệp Thư, nếu ngay cả Lan Phương mà em cũng biết thì chắc đã nghe được nhiều chuyện về anh rồi. Anh thừa nhận trước đây là anh làm vậy, nhưng từ khi chúng ta bắt đầu anh chưa từng làm chuyện có lỗi với em. Khi ấy khó khăn lắm em mới chấp nhận anh, nếu em biết anh từng phóng túng như thế... anh sợ em sẽ liệt anh vào danh sách không bao giờ nên đến gần.

Nếu chỉ là quan hệ như vậy thì sao Ngô Giang lại ngang nhiên sống chung với Triệu Lan Phương, thân mật đến nỗi ai cũng tin chắc cô ta sẽ thành bà hai?

- Anh vì một người phụ nữ chỉ là trao đổi đơn thuần mà bỏ rơi vợ anh, Ngô Giang, giải thích này em không thể tin được. Nếu anh nói là anh với cô ta vừa gặp đã yêu, si mê điên cuồng đến mức muốn ly dị vợ em còn thấy hợp lý hơn.

Ngô Giang dường như muốn nói gì đó nhưng lại im lặng. Anh ấy cười khổ, ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt tôi.

- Nói đi nói lại em chẳng qua chỉ muốn tìm lý do từ chối anh đúng không? Nếu không phải vì Cao Phi thì là ai? Hay là cậu bạn học vẫn yêu thầm em từ thời phổ thông?

Bạn học nào, ai yêu thầm? Tôi không hiểu Ngô Giang đang nói gì nữa. Tôi bực bội đứng lên đi cất máy sấy.

- Anh bớt suy diễn lung tung đi, trí tưởng tượng của anh cũng phong phú quá rồi đấy. Em chẳng có bạn học yêu thầm nào cả. Chúng ta chia tay là do giữa anh và em có vấn đề...

Ngô Giang bắt ngờ túm vai tôi, đẩy tôi dựa sát vào tường. Hơi thở nóng rực cùng đôi mắt vẫn tia máu khiến tôi run sợ. Cả người Ngô Giang toát ra mùi nguy hiểm, anh ấy giống như một con sư tử đang hoàn toàn mất khống chế.

- Lâm Hải Đăng là ai? Từ trên trời rơi xuống chắc, cái ngày chúng ta cãi nhau em đã đi đâu, chẳng phải còn ở quán cà phê nói chuyện với cậu ta sao? Nếu không phải cậu ta gọi điện bày tỏ tình cảm với em thì anh thậm chí còn không biết đến sự tồn tại của người đàn ông đó. Có phải khi anh vắng mặt cậu ta đã tìm em không?

- Anh điên rồi, buông em ra!

Làm sao anh ấy biết chuyện tôi ngồi cà phê chứ? Mà gọi điện bày tỏ cái quái gì, tôi và Bí thối thậm chí chưa hề liên lạc lấy một lần sau ngày hôm ấy.

Ngô Giang áp môi mình lên môi tôi, cái hôn điên cuồng đầy chiếm đoạt. Tôi kinh ngạc đến quên cả phản ứng lại. Anh ấy chưa bao giờ như thế này.

Tôi cố gắng đẩy Ngô Giang ra nhưng vô ích, móng tay cào lên cổ anh ấy cũng không làm Ngô Giang dừng lại. Đầu móng tay tôi còn ẩm ướt, chắc đã làm Ngô Giang chảy máu.

Ngô Giang rời khỏi môi tôi, vùi đầu vào hõm vai.

- Giang, anh... -Tôi chưa kịp nói hết câu thì cảm giác đau điếng từ vai truyền đến.

Ngô Giang cắn tôi.

Môi anh dính màu đỏ tươi rất chói mắt. Ánh mắt đã bớt sự điên cuồng nhưng bàn tay đang cố định tôi vẫn không buông lỏng. Tôi đưa tay sờ lên vết cắn.

Chảy máu rồi, cắn cũng hiểm thật đấy, chắc vừa ăn tối có bao nhiêu sức đem ra dùng cả. Biết vậy tôi đã cho anh ấy nhịn đói.

- Anh điên rồi!

Ngô Giang cười lạnh, đôi mắt trở nên u ám như bầu trời sắp nổi bão.

- Đúng, anh điên rồi. Bị bố anh và em ép đến phát điên. Những ngày bị giam lỏng, không có cách gì liên lạc được với bên ngoài anh chỉ nghĩ đến em, sợ em không tìm được anh sẽ lo lắng. Anh ba mươi mấy tuổi đầu rồi còn vì tình cảm mà đem chuyện sống chết ra đối đầu với bố mẹ, khiến mẹ anh suýt nữa lại phát bệnh. Vì anh điên rồi nên mới làm ra những chuyện như thế... Gia đình anh chấp nhận thỏa hiệp, còn em thì sao? Em có người đàn ông khác, anh sống dở chết dở nằm trong bệnh viện chờ em đến nhưng em không quan tâm. Em ngoài miệng nói yêu anh nhưng lại không thật sự muốn ở cạnh anh. Em cho rằng chuyện Ý An mang thai là lỗi của anh, nhưng anh còn khó chịu hơn em em có hiểu không? Anh có thể bỏ qua Nguyễn Bảo, Lâm Hải Đăng... vì sao em không thể quên chuyện Triệu Lan Phương. Anh còn chưa đủ hèn mọn cầu xin tình cảm của em hay sao?

Bị giam lỏng, nằm viện... tất cả những chuyện ấy tôi đều không biết. Khoảng thời gian đó tôi không nhận được tin tức của Ngô Giang, Ứng Long một câu cũng không tiết lộ. Tôi chỉ có thể tự mình phỏng đoán, mà lại có quá nhiều tin tức khiến tôi đưa ra những giả thiết sai lầm.

Khi bị cảnh sát tạm giữ, tôi chỉ tự hỏi vì sao Ngô Giang không xuất hiện, vì sao anh ấy không tìm tôi, không ngờ anh ấy cũng tự đặt câu hỏi tương tự về tôi.

Ngày ấy Ứng Long chỉ nói sẽ đưa tôi đi Mỹ gặp Ngô Giang, không hề đề cập gì đến việc anh ấy nằm viện. Có rất nhiều việc xảy ra với Ngô Giang mà tôi không hay biết, có lẽ Ngô Giang cũng như vậy, hoàn toàn không rõ tình cảnh của tôi lúc đó.

Ứng Long rõ ràng đóng vai trò quan trọng trong chuyện này, dù vô tình hay cố ý thì anh ta cũng đã khiến cho chúng tôi hiểu lầm nhau.

69. Chương 69: Hoa Anh Đào Nở

Tôi cầm bàn tay đang túm vai mình của Ngô Giang, nhẹ nhàng kéo xuống.

- Anh bình tĩnh một chút, chúng ta có hiểu lầm.

Ngô Giang im lặng, từ từ buông lỏng tay. Anh ấy lùi xa tôi vài bước, đưa tay vuốt mặt, có vẻ rất mệt mỏi.

- Anh xin lỗi, mấy ngày nay anh quá căng thẳng nên dễ kích động. Em về phòng ngủ đi, anh sẽ ở ngoài này.

Anh ấy vẫn không chịu để tôi đi. Mà thật ra bây giờ tôi cũng không có ý định đấy. Tâm trạng Ngô Giang rất không ổn, tôi không thể để anh ấy ở lại một mình.

Ngô Giang có lẽ quá mệt mỏi, vừa đặt lưng xuống giường liền mơ màng ngủ, nhìn tư thế ngủ của anh ấy tôi thật sự không hiểu nếu lúc này tôi không bảo anh ấy về phòng ngủ thì Ngô Giang sẽ nằm như thế nào trên cái ghế dài ở phòng khách.

Tôi nhẹ nhàng vuốt tóc Ngô Giang, hồi tưởng lại lần đầu tiên chúng tôi gặp nhau. Khi đó anh ấy mới hai mươi sáu tuổi, đẹp trai, trẻ trung, tràn đầy sức sống, bên người lúc nào cũng như có một vầng hào quang, rực rỡ như mặt trời. Bảy năm sau chúng tôi gặp lại, Ngô Giang đã trở thành người đàn ông thành thực quyền rũ nhưng lại khiến người khác cảm thấy lạnh lùng xa cách.

Ngô Giang ngủ không yên, lông mày luôn nhăn lại, bàn tay lạnh lạnh vẫn giữ chặt tay tôi. Gương mặt anh ấy hốc hác đi nhiều, cằm lún phún râu, dưới mắt còn hai quầng thâm rất rõ.

Cao Phi nói đúng, cho dù tôi đắn đo suy nghĩ bao lâu thì vẫn sẽ lựa chọn như vậy. Tôi không muốn rời xa Ngô Giang, ít nhất là thời điểm này tôi biết mình vẫn yêu anh ấy.

Tôi miên man suy nghĩ rồi chìm dần vào giấc ngủ, sáng hôm sau tỉnh dậy cả người đều nhức mỏi kinh khủng. Bởi vì cả đêm tựa người vào đầu giường rồi ngủ quên nên hai vai tôi tê rần. Tôi cố gắng nhẹ nhàng rút tay mình khỏi Ngô Giang, chậm rãi xuống giường để làm bữa sáng.

Tôi ướp thịt bò, rửa tay xong, định chờ Ngô Giang ngủ dậy mới nấu mì thì phát hiện anh ấy đã đứng ở cửa bếp nhìn tôi từ lúc nào.

- Em làm anh mất ngủ à? –Tôi nhớ là mình đã đập gừng tỏi nhẹ nhất có thể, chắc tiếng động vẫn vọng vào phòng ngủ.

Ngô Giang lại gần tôi, dùng một tay ôm tôi vào lòng, hơi thở ấm áp phả nhẹ lên cổ. Tôi ngo ngoáy muốn tránh khỏi anh ấy, tay tôi đang ướt, không cẩn thận sẽ dính lên người Ngô Giang.

- Đừng, cứ để thế này một lúc! –Giọng Ngô Giang khàn khàn. –Mỗi khi nhìn thấy em đứng trong bếp làm đồ ăn anh đều cảm thấy rất hạnh phúc, giống như có một gia đình của riêng mình. Diệp Thư, anh biết em còn để tâm về những mối quan hệ trước đây của anh, nhưng đó là quá khứ, bây giờ ngoài em ra trong lòng anh không còn ai khác. Lúc trước anh không dám nói bởi vì anh sợ, anh không dám chắc em có thể bỏ qua. Anh thật sự muốn kết hôn với em, xây dựng gia đình của chúng ta.

Đúng là tôi còn lẩn tránh về những người phụ nữ mà Ngô Giang qua lại nhưng không phải vì tôi chấp nhận quá khứ của anh ấy. Lúc đó chúng tôi còn chưa yêu nhau, Ngô Giang đến với người nào cũng là tự do cá nhân, tôi không thể đòi hỏi Ngô Giang cả đời chỉ biết đến mình. Ai chẳng có những mối tình trong quá khứ, tôi cũng như vậy. Nhưng điều khiến tôi khó chịu là anh ấy cố tình giấu tôi. Người ta chỉ cố tình che giấu những gì không bình thường. Nếu đó là mối tình đã qua, nếu hiện tại Ngô Giang không còn lưu luyến thì hà tất phải giấu tôi? Nếu mãi về sau tôi không biết cũng không sao, đằng này cuối cùng tôi vẫn cứ biết, mà lại còn nghe từ người khác. Cảm giác ấy rất khó chịu, giống như chuyện riêng của nhà bạn nhưng bạn lại là người duy nhất không hay biết.

- Lúc chúng ta xa nhau, em thường xuyên không liên lạc được với anh. Có một lần gọi được thì lại là Ý An nghe máy. Chị ta nói hai người chưa hề ly dị, khi đấy em còn lầm tưởng mình có thai, tâm tình em rất bất ổn. Lại có người nói với em những chuyện phong lưu trước đây của anh... Giang, nếu là chính anh kể với em thì em có thể hiểu, nhưng sao anh lại để người khác nói với em những điều đó. Em rất hoang mang, không

lâu sau em bị người ta hãm hại, bị cảnh sát giữ mấy ngày. Em nhờ Ứng Long tìm anh nhưng anh ta chưa bao giờ nói với em bất kì thông tin nào của anh. Anh đã xảy ra chuyện gì ở Mỹ?

Tiếng thở của Ngô Giang trở nên nặng nề, bàn tay đang ôm tôi càng siết chặt hơn.

- Anh xin lỗi, anh thật sự không biết... Khoảng thời gian đó anh về Mỹ là muốn thông báo về việc anh và Ý An đã ly hôn với hai bên gia đình, trước đây Ý An nói Bin còn quá nhỏ, muốn anh tạm thời giữ kín chuyện ly hôn. Anh đồng ý một phần cũng vì không muốn bố anh và bố mẹ Ý An chú ý đến em. Lúc anh công khai mọi chuyện bố anh rất tức giận, sau đó xảy ra một số việc, anh bị giam lỏng trong một ngôi nhà ở ngoại ô...

Ngô Giang dừng lại, tôi ngẩng đầu nhìn anh ấy, im lặng đợi anh ấy kể tiếp nhưng Ngô Giang lắc đầu.

- Thôi, quên đi! Quan trọng là hiện giờ anh đã tự do, chúng ta có thể danh chính ngôn thuận ở bên nhau, không cần che giấu gì nữa. Sau này anh sẽ bảo vệ em, không để ai bắt nạt em!

Khoảng thời gian kia rốt cục đã xảy ra những gì, tệ hại đến mức Ngô Giang phải giấu diếm tôi sao?

Nếu anh ấy đã không muốn nói, cho dù tôi dò hỏi thế nào cũng không được. Ít nhất thì anh ấy cũng đã giải thích, không phải Ngô Giang bỏ mặc tôi mà thời điểm đó chính anh ấy cũng lo không được thân mình. Tôi hít một hơi, nghiêm túc nói với Ngô Giang.

- Hứa với em, sau này sẽ không lừa dối em!

- Đương nhiên. –Ngô Giang vừa nói vừa hôn nhẹ lên trán tôi.

Lời hứa của đàn ông vốn dĩ không đáng tin nhưng phụ nữ lại tình nguyện tin. Không phải do phụ nữ quá ngốc nghếch, mà họ tình nguyện bị lừa.

Tương lai là thứ không thể nắm bắt, ngày mai tỉnh dậy có thể người đàn ông đó sẽ hết yêu bạn, cũng có thể sẽ yêu bạn đến hết đời. Nhưng chúng ta vốn không có cách gì biết trước tương lai, cho nên tốt nhất là nắm bắt hiện tại.

Ngày mai là thứ không cách gì kháng cự được, vậy thì giữ lấy tình yêu ngay khoảnh khắc này đi. Hiện tại anh ấy yêu tôi, thật lòng với tôi, thế là đủ rồi.

- Vì em mà anh từ bỏ mọi thứ, anh không nuối tiếc sao?

Gia sản khổng lồ của Phoenix, quyền lực cùng địa vị của người thừa kế... tôi hy vọng Ngô Giang sẽ không hối tiếc vì quyết định của mình.

- Không phải vì em. –Tiếng cười trầm thấp vang lên trên đầu tôi. –Em đọc quá nhiều tiểu thuyết rồi đấy. Em thật sự cho rằng anh là kiểu đàn ông từ bỏ tất cả gia sản địa vị vì phụ nữ à?

Hừ, nghe cứ như tôi tưởng bỏ thì phải. Nếu không phải do tôi thì vì sao Ngô Giang lại rời khỏi nhà họ Ngô, còn bị bố anh ấy tước quyền thừa kế?

- Diệp Thư, cho dù anh từ bỏ những gì thì đó là quyết định của anh, vì chính bản thân anh, cùng em không có liên quan gì hết, càng không phải là lỗi của em, cho nên em không cần phải cảm thấy áp lực vì chuyện này. Em chỉ cần thoải mái làm vợ anh là được.

Tôi ngẩn người giây lát, sau đó gật nhẹ đầu, khe khẽ đáp:

- Vâng.

Đến lượt Ngô Giang ngẩn người, anh ấy có chút vội vã nâng khuôn mặt tôi lên, đôi mắt nâu tràn đầy vui mừng nhìn tôi.

- Em vừa nói gì? Em đồng ý kết hôn với anh đúng không?

Tôi ngại ngần gật đầu.

- Diệp Thư, em có đồng ý kết hôn với anh không?

Người đàn ông này, nhất quyết bắt tôi phải lên tiếng lần nữa mới chịu bỏ qua.

- Anh không có nhẫn, không hoa, không rượu vang, lại còn mặc quần áo ngủ nữa... có ai cầu hôn như thế không?

- Nhẫn à... có, anh có mua, em chờ một lúc!

Tôi trợn mắt kinh ngạc nhìn Ngô Giang tức tốc chạy về phòng, lục tung cả vali rồi mang ra một chiếc hộp bọc nhung.

Thì ra anh ấy đã có chuẩn bị từ trước, không phải là cầu hôn bộc phát.

- Diệp Thư, em có đồng ý lấy anh không? Anh không giàu có, hiện tại cũng chỉ có một căn nhà, công việc không phải kiếm được rất nhiều tiền nhưng chắc chắn em sẽ không phải sống khổ cực. Nếu em lấy anh, em sẽ có quyền sở hữu một nửa tài sản của anh, tiền lương của anh sau này cũng do em quản lý. Anh biết làm việc nhà, lúc ngủ không ngáy to, không nghiện rượu bia... Anh không nghiện thuốc lá, thỉnh thoảng có hút một chút... thôi được, anh sẽ bỏ luôn cả thuốc lá.

Tôi nhìn chiếc nhẫn cầu hôn trong hộp mà Ngô Giang cầm trên tay. Thiết kế đơn giản nhưng rất tinh tế, viên kim cương sáng lấp lánh được đặt giữa một bông hoa...

Khoé mắt không hiểu sao lại ầm ứ, tôi vừa sụt sịt vừa nhanh chóng lau nước mắt.

- Em sao thế, đừng khóc!

- Có ai như anh không, hai lần đều cầu hôn trong nhà bếp. -Thật ra tôi không muốn trách móc Ngô Giang, chỉ là quá xúc động, không biết phải diễn tả thế nào.

Ngô Giang lúng túng vò tóc.

- Được rồi, em đừng khóc, giờ anh sẽ đi đặt nhà hàng!

Tôi vội giữ Ngô Giang lại.

- Hôm qua anh còn cần em nữa.

- Hả, anh đã xin lỗi rồi mà, thôi được, nếu em còn tức giận thì cần lại anh đi!

Ai cần anh làm gì chứ! Tôi mím môi cố nín cười, kiễng chân hôn lên môi Ngô Giang, trịnh trọng nói:

- Xét thấy anh rất có thành ý, điều kiện đưa ra không tồi, thôi thì em chịu thiệt thòi vậy. Ngô Giang, em đồng ý lấy anh.

Tôi nghĩ số phận của tôi thật sự không thể thoát khỏi cảnh được cầu hôn trong nhà bếp. Tiểu thuyết đúng là thứ không đáng tin.

Mà thật ra trọng điểm không phải ở nhà bếp, nhà hàng hay là bãi biển... Quan trọng là người đàn ông cầu hôn bạn có yêu bạn không, bạn có yêu anh ta không. Nếu đáp án là có thì nhà bếp hay nhà hàng có gì khác nhau?

Khi mới chuyển đến căn hộ này tôi đã thầm nghĩ lúc hàng cây hoa anh đào nở khung cảnh sẽ rất đẹp, vì thế mà tôi luôn trông chờ đến mùa xuân. Nhưng khi hoa anh đào nở thật thì tôi lại không chú ý. Mãi đến tận bây giờ, nhìn ra bên ngoài mới thấy cả con đường đã ngập tràn sắc hồng của hoa.

70. Chương 70: Cưới Chồng Phải Cưới Liền Tay

Sau khi Ngô Giang cầu hôn tôi, cuộc sống chung sau đó của chúng tôi rất hài hoà. Về phần đăng kí kết hôn tôi vẫn hơi lo lắng, tuy rằng Ngô Giang không có ý định quay lại nhà họ Ngô nhưng anh ấy cũng không thể chiến tranh với bố mẹ mãi được. Bố anh ấy chắc chắn không chấp nhận tôi, lại còn đứa bé trong bụng Phan Ý An nữa, nói thế nào cũng rất phiền phức.

Ngô Giang biết tôi còn phân vân nên không thúc ép, tay phải vừa lành là anh ấy bắt đầu trực tiếp tham gia công việc ở công ty với mấy người bạn, cũng giới thiệu tôi với bạn bè mình. Tôi hiểu ý của Ngô Giang, Ngô Giang muốn khẳng định với mọi người thân phận của tôi, cũng tỏ rõ sự nghiêm túc và tôn trọng của anh ấy với tôi.

Hầu hết bạn bè của Ngô Giang đều khá thân thiện, hôm tôi và mấy người bạn của Ngô Giang cùng ăn cơm ở nhà hàng, một người trong số họ đột nhiên nhắc đến Ứng Long, ngay lập tức Ngô Giang lạnh lùng nói: “Không cần gọi điện, tôi không muốn cậu ta đến đây!”

Không khí vui vẻ trên bàn cơm liền chùng xuống, mọi người đưa mắt nhìn nhau, sau đó có người nhanh chóng lái câu chuyện theo hướng khác để làm nóng không khí.

Mấy ngày trước Ngô Giang về nhà, trên mặt và bụng có vài vết bầm tím, tôi hỏi thì anh ấy nói qua đường không cẩn thận bị xe đụng, rõ ràng là nói dối, xem ra anh ấy và Ứng Long đã đánh nhau.

Ngô Giang chưa từng kể nhiều về quan hệ giữa mình và Ứng Long nhưng tôi có thể đoán được họ rất thân thiết, nếu không thì vào thời điểm anh ấy rời khỏi thành phố H đã không nhờ Ứng Long để ý đến tôi.

Khi tôi kể lại chi tiết những việc xảy ra lúc chúng tôi xa nhau, Ngô Giang không nói ra miệng nhưng chắc chắn anh ấy đã nghi ngờ Ứng Long. Nếu hai người họ xô xát với nhau thì nghi ngờ trước đây của tôi có lẽ đúng. Ứng Long đã cố tình để tôi hiểu lầm Ngô Giang, nhưng vì sao anh ta phải làm vậy?

Tôi đem chuyện này hỏi Ngô Giang, anh ấy chỉ nói đơn giản: “Sau này em hãy hạn chế tiếp xúc với Ứng Long hết mức có thể. Anh không bạn bè gì với cậu ta nữa.”

Biết là không thể cạy miệng được Ngô Giang nên tôi đành nghe theo lời anh ấy. Thời gian sau thỉnh thoảng tôi có thấy Ứng Long ở vài nhà hàng hoặc khách sạn, mỗi lần lại đi cùng một cô gái khác nhau. Điểm chung là bọn họ đều trẻ đẹp và thân hình bốc lửa. Mỗi lần như thế tôi đều tránh chạm mặt anh ta, vốn dĩ anh ta và tôi đã không có ấn tượng tốt đẹp gì, giờ lại thêm cả chuyện với Ngô Giang, dù sao tôi cũng chẳng muốn gây thù chuốc oán với xã hội đen. Tôi chỉ thương cảm cho Phạm Linh, không biết khi nào cô ấy mới thoát khỏi anh ta.

Cuộc sống hiện tại khiến tôi rất thoải mái, tôi nghĩ ông trời cảm thấy tôi sống tốt quá lâu, sợ tôi thấy nhột nên phải cho thêm tí sóng gió.

Một ngày đẹp trời, người tình cũ của chồng sắp cưới đến tìm bạn, muốn nhờ bạn xem xét một bản hợp đồng làm ăn của cô ta. Ai mà tin đây là tình cờ thì nhất định não người đây đã bị chập mạch.

Tôi còn nhớ lần đầu tiên có tình địch đến tìm tôi là lúc tôi còn làm vợ Nguyên Bảo. Cô gái ấy tên gì ấy nhỉ, hình như là Kim Ngọc. Thật ra lúc đấy cô ta chẳng khiến cho tôi bận tâm nhiều lắm, thậm chí tôi còn có phần vui mừng khi thấy người khác sắp sa chân vào hố lửa. Nguyên nhân là tôi đã mất hy vọng vào Nguyên Bảo, hơn nữa tôi cũng biết giữa Nguyên Bảo và Kim Ngọc căn bản chẳng thể xảy ra chuyện gì được.

Trường hợp hôm nay đại khái cũng gần giống như thế nhưng có khá nhiều điểm khác biệt. Ví dụ như Triệu Lan Phương thuộc kiểu phụ nữ quyền rũ và nào có nếp nhăn, không góc nghếch dễ tin người như Kim Ngọc. Ngô Giang là đàn ông hàng thật giá thật, anh ấy thích phụ nữ, và giữa hai người họ thật sự đã phát sinh tình cảm.

Hơn nữa lúc đối mặt với Kim Ngọc tôi vẫn là vợ Nguyên Bảo, mặc dù chỉ trên danh nghĩa. Còn hiện giờ tôi và Triệu Lan Phương chỉ khác nhau ở chỗ tôi là người yêu hiện tại, còn cô ta thuộc thì quá khứ. À, tôi đã được cầu hôn và có một cái nhẫn kim cương nhưng không dám đeo ra ngoài, chỉ cất ở nhà. Mấy vụ cướp của giết người ở đâu mà chẳng có, thiếu một cái nhẫn tay tôi cũng chẳng xấu đi mà mạng sống lại ít bị đe dọa hơn. Nói chung thì hiện tại tôi vẫn chưa phải vợ của Ngô Giang, nếu nói là vợ chưa cưới thì lại không có gì để chứng minh, thật sự là sức uy hiếp đối với Triệu Lan Phương không lớn cho lắm.

Trong bụng không vui nhưng trên mặt vẫn phải tươi cười như gió xuân, tôi nghĩ mình đã luyện được đến mức chuyên nghiệp.

- Cô Lan Phương, người soạn thảo hợp đồng này cho cô làm rất tốt, mọi điều khoản đều rất chặt chẽ. Tôi không có ý kiến sửa chữa gì cả.

Triệu Lan Phương tao nhã hút nước cam trong cốc. Đôi môi màu hồng cùng mái tóc xoăn sóng to màu nâu sẫm của cô ta hết sức hài hoà với bộ váy trắng, gương mặt không phải xinh đẹp đến mức hoa hường nguyệt thẹn nhưng càng nhìn càng thấy quyến rũ. Tôi đang tự hỏi có bao nhiêu đàn ông ao ước được làm cái ống hút trong miệng cô ta.

- Cô Diệp Thư này, cô làm việc ở văn phòng luật được bao lâu rồi?

Triệu Lan Phương đột nhiên hỏi tôi một câu chẳng liên quan cho lắm đến bản hợp đồng, hay cô ta đang bày tỏ sự nghi ngờ đối với năng lực của tôi?

- Cũng được vài năm rồi. Sau khi tôi tốt nghiệp đại học thì đã xin vào văn phòng làm thực tập sinh.

- Khi đó cô bao nhiêu tuổi?

- Hai mươi hai.

Cô ta mỉm cười, dùng một tay chống cằm, ánh mắt mơ màng như đang hồi tưởng về một đoạn hồi ức đáng nhớ.

- Cô biết không, khi tôi ở tầm tuổi đó cũng gặp được một người đàn ông rất tuyệt vời. Anh ấy đã cứu tôi thoát khỏi cảnh phải làm điếm ở New York.

Tôi ngạc nhiên nhìn Triệu Lan Phương. “Làm điếm ở New York”? Không ngờ quá khứ của cô ta lại khó khăn như thế, nhưng điều này càng chứng tỏ cô ta là người không đơn giản. Tôi và Triệu Lan Phương chỉ vừa mới gặp mặt, rất ít có người phụ nữ nào lại sẵn sàng đem chuyện quá khứ không mấy tốt đẹp như vậy kể ra.

- Bạn trai tôi lúc ấy là một gã khốn, hần xúi tôi đi vay tiền của đám xã hội đen ở New York để làm ăn, mà thật ra hần mang đi cờ bạc hết cả, sau đó hần bỏ trốn. Tôi không có tiền trả nợ, bọn cho vay lãi ép tôi tiếp khách. Số tôi đúng là rất may mắn, ngay lần đầu bị bọn chúng mang đến một nhà hàng tiếp các khách là thương gia giàu có thì đã gặp anh ấy. Anh ấy trả nợ cho tôi, giúp tôi tìm việc làm nhưng chưa từng đòi hỏi tôi phải đáp lại bằng thân xác. Khi đó tôi chỉ biết anh ấy đã có vợ sắp cưới. Tôi thật sự không dám mơ tưởng gì nhiều, cho dù chỉ làm tình nhân của anh ấy tôi cũng rất mãn nguyện. Tôi từng chủ động nhưng anh ấy lại từ chối. Đáng ngạc nhiên là sau khi kết hôn anh ấy không sống chung với vợ mà dọn ra ở riêng, tôi thường xuyên đến đó nấu cơm dọn dẹp, chăm sóc cho anh ấy. Rồi chúng tôi phát sinh quan hệ thân mật, anh ấy lại càng tốt với tôi hơn trước, giúp đỡ tôi phát triển sự nghiệp ở New York.

Nếu có một phụ nữ xinh đẹp kể cho bạn nghe câu chuyện tình yêu đầy cảm động của cô ta và chồng sắp cưới của bạn, bạn sẽ phản ứng như thế nào?

Phương án A: nhảy dựng lên lộ mặt nạ của cô ta, nói thẳng cho cô ta biết bạn thừa hiểu mục đích thật sự của cô ta, cố tình kể ra những chuyện đầy để gây hiềm khích giữa bạn và chồng sắp cưới, bạn sẽ không bao giờ mắc mưu.

Phương án B (phương án thường thấy trong ngôn tình): Bạn sẽ để chuyện này trong đầu, trầm trở suy nghĩ, đau khổ vật vã một mình, sau đó dần trở nên u uất. Bạn và chồng sắp cưới sẽ bắt đầu mâu thuẫn cãi nhau vì bạn luôn bị ám ảnh nghi ngờ tình cảm của anh ta. Thế rồi một ngày xấu trời, chồng sắp cưới của bạn phát điên lên vì cãi nhau với bạn, anh ta sẽ đến quán rượu uống say quắc cần câu, rồi thì thật là tình cờ cô người tình cũ xinh đẹp cũng xuất hiện luôn ở đấy. Điểm dừng chân tiếp theo của hai người họ là ở một nhà nghỉ, khách sạn, hoặc là nhà riêng của một trong hai... nói chung là địa điểm sạch sẽ và có một cái giường. Chuyện sau đó thì cho dù nào có ít nết nhặn đi nữa cũng biết sẽ xảy ra như thế nào. Kịch bản thường thấy là bạn sẽ phát hiện ra chuyện tình một đêm của anh chồng đáng yêu, màn ngược tâm đau khổ quần quai bắt đầu. Một là bạn dứt khoát chia tay, biến chồng sắp cưới thành người yêu cũ. Hai là bạn và anh ta sau thời gian thương tâm thì cuối cùng gương vỡ lại lành.

Haiz... đúng là loại tình tiết chuyên dùng trong tiểu thuyết có khác, dẫn ra một đồng làng nhằng theo sau. Không biết các tác giả nghĩ sao chứ theo như tôi đã chứng kiến một vài trường hợp say xỉn, nếu thật sự say tới mức không phân biệt được cô này với cô kia thì đồng nghĩa với việc anh ta sắp bắt tình nhân sự đến nơi rồi, chẳng làm nên cơm cháo gì đâu. Hơn nữa đàn ông say rượu, trừ những người tửu lượng quá yếu, uống một cốc liền say, các trường hợp còn lại đều phải uống rất nhiều mới say không về nổi nhà, mà như thế tức

là cả người họ sẽ toàn mùi rượu, vô cùng khủng khiếp, thậm chí có thể nôn mửa. Tôi thật sự không biết người phụ nữ nào lại có thể hy sinh bản thân để quan hệ với một gã say.

Tôi khuấy nhẹ cốc nước chanh, uống một ngụm rồi bình tĩnh nói với Triệu Lan Phương.

- Câu chuyện của cô rất xúc động, hy vọng cô không phiền vì tôi đã tự ý đoán trước phần kết. Người đàn ông đó không vì cô mà ly hôn với vợ, anh ta và cô đã đường ai nấy đi, có đúng không?

Sắc mặt Triệu Lan Phương hơi thay đổi, nụ cười nhẹ nhàng trên môi cũng cứng lại. Sau vài giây cô ta ngay lập tức lấy lại vẻ bình thản, đưa tay lên vuốt tóc, đôi mắt được tô vẽ cẩn thận nhìn thẳng vào tôi.

- Cô nói đúng, là tôi đề nghị chia tay với anh ấy. Nhưng tôi rất có lòng tin, nếu trước đây tôi đã khiến anh ấy xiêu lòng một lần thì bây giờ cũng có thể. Hiện giờ anh ấy và vợ đã ly dị, tôi nhất định sẽ cố gắng hết sức.

Cố gắng hết sức cơ đấy! Chuyện tình cảm không phải cứ cố gắng hết sức là được. Nhưng mà nói sao thì người phụ nữ này cũng rất nguy hiểm. Có lẽ tôi nên về trao đổi với Ngô Giang, để cho anh ấy tự mình giải quyết.

- Cô Lan Phương, không lâu trước đây tôi đã nhận lời cầu hôn của bạn trai. Mặc dù anh ấy rất muốn nhanh chóng đăng kí kết hôn nhưng tôi vẫn còn do dự. Hôm nay nhờ gặp được cô nên tôi đột nhiên phát hiện có một số thứ phải đánh dấu chủ quyền mới được. Đúng là cưới chồng phải cưới liền tay.

Bàn tay cầm cốc nước của Triệu Lan Phương liền run lên, gương mặt xinh đẹp của cô ta trở nên vằn vẹo rất khó coi. Lẽ nào cô ta đang mong chờ tôi tức tốc quay về gây chuyện với Ngô Giang rồi chia tay anh ấy nhưng không được như nguyện?

Tôi nào có phải thiếu nữ mới lớn mà nóng nảy như thế chứ, thứ cô ta muốn tôi nhất định không cho. Nếu Ngô Giang là kẻ trắng hoa lăng nhăng, đi đâu cũng có một đám nhân tình thì chẳng cần Triệu Lan Phương chạy đến đòi, tôi sẽ tự đá anh ấy ra khỏi cửa. Nhưng rõ ràng anh ấy không phải kiểu người như thế, cứ cho là đã từng thì cũng thay đổi rồi, tôi đương nhiên sẽ không vì quá khứ của Ngô Giang mà dẫn vật anh ấy.

- Bây giờ cũng không còn sớm nữa, tôi xin phép về trước. -Tôi tươi cười tạm biệt cô ta.

Người ta vẫn thường hay chửi bới những phụ nữ là kẻ thứ ba, gọi họ là hồ ly tinh, nhưng mà hai tay phải vỗ thì mới có tiếng chứ. Nếu người đàn ông kia không cho kẻ thứ ba cơ hội thì làm sao họ chen chân phá vỡ được. Cho nên tôi nghĩ trước khi dẫn mặt kẻ thứ ba, trước hết phải về quán triệt tư tưởng với người đàn ông đang ở nhà cái đã.

71. Chương 71: Anh Ấy Là Chồng Tôi

Mặc dù tôi luôn tự mình là người rất giỏi giữ bình tĩnh, nhưng gặp phải sự khiêu khích rõ ràng như thế này từ người tình cũ của Ngô Giang, nếu bảo tôi không tức chút nào thì chắc phải đợi đến khi tôi cắt tóc đi tu, rũ bỏ hồng trần.

Cục tức này nên trút lên đầu ai đây? Triệu Lan Phương là người tình cũ của Ngô Giang, cô ta vì Ngô Giang mà đến tìm tôi... không trút giận lên đầu anh ấy thì còn trút lên ai nữa.

Ngô Giang vừa vào đến cửa nhà đã chứng kiến bộ mặt hình sự của tôi, lại nhìn cái vali đã xếp vào khá nhiều quần áo thì không khỏi kinh ngạc.

- Thưa, em định đi đâu?

Tôi thản nhiên đóng vali lại. Tiếp tục xếp các đồ dùng khác vào trong thùng các tông.

- Em dọn đi nơi khác.

Ngô Giang lập tức bước đến giữ tay tôi, vẻ mặt không hiểu nhưng ánh mắt lại ẩn chứa tức giận.

- Em sao vậy, rốt cục có chuyện gì? Em giận dữ gì với anh thì cứ nói ra, sao lại dửng dưng bỏ đi?

- Em đâu có bỏ đi, em chỉ dọn đồ đạc thôi. Hôm nay người tình cũ xinh đẹp của anh đến tìm em, kể ra một câu chuyện vô cùng cảm động. Nếu không nghe những gì cô ta nói thì em thật sự không biết anh lại là người đàn ông giàu lòng nhân ái như vậy, lại còn từng có một mối tình khắc cốt ghi tâm.

- Em đang nói ai? Là Lan Phương phải không? Chết tiệt, cô ta đã nói linh tinh gì với em?

Tôi hất tay Ngô Giang ra, cầm cuộn băng dính lên, bắt đầu dán chiếc thùng lại, sau đó dùng kéo cắt xoẹt một cái.

- Anh đoán ra nhanh thế, hay là trước đây anh đã kịp gặp cô ta để ôn lại chuyện cũ rồi?

Mặt Ngô Giang nhăn nhó như thể bị oan khuất đầy mình, anh ấy xuống giọng dỗ dành tôi.

- Thưa, chuyện không phải như em nghĩ. Anh thật sự không còn tình cảm gì với Lan Phương cả. Em không thể chỉ nghe lời nói từ một phía đã vội vàng đòi chia tay. –Ngô Giang vừa nói vừa giằng lấy cuộn băng dính và cái kéo trong tay tôi rồi ném chúng ra xa. –Anh không đồng ý cho em đi!

Thôi được, xem bộ mặt lo lắng này của anh ấy tôi cũng không nhẫn tâm bắt nạt thêm nữa.

Tôi nghiêm túc nhìn thẳng vào mắt Ngô Giang, cố gắng để không bật cười.

- Anh biết không, em thậm chí chưa hề nhắc đến việc chia tay, chính anh mới là người lặp đi lại lại điều đó.

- Ý em là gì?

- Anh có một ngôi nhà còn gì, em dọn đồ để chuyển đến sống ở nhà anh.

Mặt Ngô Giang ngệt ra, có vẻ như không thể hiểu nổi ý nghĩ của tôi.

- Không phải em muốn chia tay à?

- Chia tay chia chân cái gì chứ? Anh đã chuẩn bị xong hết giấy tờ để làm thủ tục đăng ký kết hôn rồi đúng không? Em cũng làm xong rồi, mai chúng ta đi đăng ký. Mấy ngày tới sẽ dọn tới nhà anh ở luôn.

- Em nghiêm túc?

- đương nhiên, nhưng anh tốt nhất là đừng để ong bướm bay tới gần em nữa, nếu cứ thảnh thơi lại bị chích một phát như hôm nay em không biết sẽ xảy ra chuyện gì đâu. Sau này anh ngoan ngoãn mà làm chồng em đi, không được hẹn hò gì với người phụ nữ đó nữa, đã rõ chưa?

- Rõ rồi, rõ rồi!

Sau đó Ngô Giang thở phào nhẹ nhõm, im lặng suy nghĩ một lúc, vẻ mặt liền chuyển từ ngạc nhiên bối rối sang nguy hiểm. Anh ấy nheo mắt lại, bất ngờ ôm chặt lấy tôi rồi đè tôi xuống sàn nhà.

- Em được lắm, dám đùa giỡn anh! Nhìn bộ mặt ngu ngốc của anh em hài lòng rồi chứ? –Ngô Giang vừa nói vừa cù lên eo tôi làm tôi không nhịn được cười to, cổ gầy dựa để thoát khỏi anh ấy.

- Toàn anh tự tưởng tượng, em có nói gì đâu!

- Em dọa anh sợ chết khiếp, thấy vui lắm hả? Lần này không cho em một bài học nhớ đời thì sau này chắc sẽ bị em đùa bỡn mất hết mặt mũi.

- Không, đừng cù nữa... -Tôi không chịu nổi giờ cờ trắng đầu hàng.

Trong chiến tranh, chẳng phải kẻ địch đầu hàng rồi sẽ được tha chết hay sao, tôi đã nhận thua rồi vẫn bị trừng phạt không thương tiếc. Buổi chiều chỉ uống mấy ngụm nước chanh, đến khi về nhà còn bị Ngô Giang lấn qua lấn lại, sàn phòng khách có lót thảm nhưng vẫn cứng hơn so với giường, thế mà Ngô Giang còn cho rằng thử ở địa điểm mới sẽ kích thích hơn. Cuối cùng chỉ hại tôi đau hết cả lưng.

Mấy ngày tiếp theo tôi và Ngô Giang bận bịu với việc đăng ký kết hôn rồi dọn nhà nên tôi không có thời gian đến văn phòng. Triệu Lan Phương cũng không tìm tôi thêm lần nào, nếu không phải cô ta đang có kế hoạch mới thì chắc Ngô Giang và cô ta đã gặp mặt.

Với tính tình của Ngô Giang, tôi đã tỏ thái độ khó chịu như thế thì anh ấy chắc chắn sẽ nói rõ ràng với Triệu Lan Phương, để cô ta không tới quấy rầy tôi nữa.

Nói thật là tôi cũng hơi tò mò, không biết Triệu Lan Phương sẽ cố gắng hết sức để giành giật chồng tôi như thế nào.

Hay ho ở chỗ cô ta chưa xuất hiện trở lại thì Phan Ý An đã vác bụng bầu tới tìm tôi.

Nếu hết người tình cũ lại đến vợ cũ của chồng bạn đến tìm bạn, đây có phải là trùng hợp không? Chắc chắn là không, đây là hành động có dự mưu từ trước, họ thay nhau tới hẳn là định khùng bố tinh thần bạn.

Phan Ý An hẹn gặp tôi ở tầng hai của một quán cà phê trong khu phố cổ. Chẳng hiểu sao chị ta có bầu mà lại thích leo lên tận tầng hai làm gì, quán này ngay tầng một cũng có sân vườn rất thoáng mát.

Tôi và Ngô Giang đã là vợ chồng chính thức, được pháp luật công nhận. Đối với Phan Ý An tôi không nhất thiết phải e sợ, nhưng dù sao chị ta cũng là vợ cũ của Ngô Giang, lại từng có con với anh ấy, không phải kiểu người có thì thêm đông mà không có cũng chẳng sao như Triệu Lan Phương. Cảm xúc của tôi với chị ta khá phức tạp.

Cuộc điện thoại lần đầu chúng tôi nói chuyện làm tôi vô cùng ác cảm với người phụ nữ này. Chị ta không những mồm miệng nanh nọc mà còn nói dối trắng trợn, thôi, tôi có thể bỏ qua. Nhưng ngay cả việc tự ý thụ tinh nhân tạo để mang thai con của Ngô Giang mà cũng làm được thì tôi nghĩ chị ta thật sự đã yêu đến phát điên rồi.

Trái với suy đoán ban đầu của tôi, Phan Ý An cư xử rất lịch sự, không hề nói năng ghê gớm như lúc trước.

- Cô Diệp Thư, lần này tôi đến tìm cô chắc cô cũng đoán được lý do.

À, thì chắc là định tuyên chiến muốn cướp lại chồng tôi, hoặc không thì gây xích mích chứ gì nữa. Tuy không thích Phan Ý An nhưng tôi phải công nhận nếu chị ta cứ nhỏ nhẹ hiền lành thế này thì đúng là rất giống mấy vị phu nhân đài các.

- Có gì chị cứ nói thẳng.

Phan Ý An đặt tay lên bụng, bàn tay thon dài xoa nhẹ, ánh mắt đượm vẻ u sầu. Nếu tôi không lầm thì chị ta đã mang thai khá lâu rồi, bụng của chị ta có vẻ hơi nhỏ so với bình thường, mà cũng có thể là vì cái thai nhỏ.

- Tôi hy vọng cô nghĩ đến hai đứa con vô tội của tôi và Ngô Giang mà buông tha cho anh ấy. Có có điều kiện gì xin cứ nói, tôi nhất định sẽ đáp ứng.

Ồ, đây là khiêu khích gây xích mích không thành công nên dùng vật chất để dụ dỗ. Không phải Phan Ý An xem quá nhiều phim truyền hình đâu chứ, chị ta thật sự nghĩ ngoài đời có thể dùng tiền để giải quyết chuyện tình cảm sao?

- Chị Ý An, xin chị hãy tôn trọng tôi nếu chị muốn tôi tôn trọng chị. Chị coi tôi là loại người gì? Chị cảm thấy tôi là người phụ nữ sẽ bán chồng mình để đổi lấy những thứ khác à?

- Vậy cô muốn như thế nào? Cô còn trẻ, có tài, có nhan sắc, cô tìm đâu chẳng được chồng, vì sao cô nhất định phải cướp chồng tôi? –Chị ta mở ví lấy ra một tấm ảnh của một đứa bé trai khoảng vài tuổi, rất đáng yêu. –Đây là con trai tôi, nó vẫn còn nhỏ. Coi như là tôi cầu xin cô, tôi không thể để con tôi lớn lên mà không có bố.

Phan Ý An đúng là rất khéo nói. Chị ta tỏ ra mình là người đáng thương, nhắc đến con cái, đánh vào tâm lý dễ mềm lòng của người khác.

- Tôi không cướp chồng của chị. Khi tôi và anh ấy đến với nhau thì hai người đã ly dị rồi. Còn nữa, tôi và Giang đã đăng ký kết hôn, bây giờ anh ấy là chồng tôi, mong rằng sau này chị sẽ không tìm tôi vì những việc như thế này nữa. Chào chị! –Tôi vội vã đứng lên rời khỏi quán cà phê.

Cuộc nói chuyện này cứ tiếp tục cũng chẳng đi đến đâu cả, những hành động của Phan Ý An đã cho thấy chị ta rất cố chấp. Nhưng đứng ở vị trí của chị ta mà nói thì tôi thật sự là người xấu, cho dù tôi không phải nguyên nhân khiến gia đình chị ta tan vỡ nhưng tôi lại là người làm họ không thể gương vỡ lại lành.

Nếu chị ta tới gặp tôi sớm hơn, khi mà tôi còn chưa quyết định ở bên cạnh Ngô Giang, chắc chắn tôi sẽ có ý nghĩ đường ai nấy đi. Bây giờ thì mọi chuyện không thể thay đổi được, anh ấy là chồng tôi, không phải món hàng trong cửa tiệm để có thể nói trả lại hay vứt bỏ.

Tôi ghét cái cảm giác tội lỗi này, rõ ràng đã nghĩ sẽ không lung lay rồi, vậy mà vẫn không thoát khỏi suy nghĩ về đứa bé trai đã mấy tuổi kia. Nó không có lỗi, đáng lẽ nó phải có một gia đình hoàn chỉnh cả bố lẫn mẹ.

Lấy một người đàn ông đã có con đúng là phức tạp hơn tôi tưởng. Trước đây tôi đã căm ghét Trương Huệ Lan như thế nào thì con của Ý An chắc cũng căm ghét tôi như thế.

Tôi mệt mỗi bước xuống cầu thang, vai tôi đột nhiên bị giữ lại.

- Cô Diệp Thư, cô nói đi, tôi phải làm sao để cô trả anh ấy cho tôi? –Phan Ý An lắc mạnh vai tôi, móng tay chị ta bấm vào da thịt làm tôi đau nhói.

- Chị Ý An, chị bình tĩnh lại, đây là cầu thang. Chị kích động như vậy rất nguy hiểm.

Tôi nhìn xuống chân Ý An, chị ta đi giày cao gót. Trời ạ, chị ta không thấy sợ thì tôi cũng sợ hộ. Mang giày cao gót đi lên cầu thang thế này đã có thể bị ngã, chị ta lại còn có thai.

- Chị Ý An, chị buông tôi ra! –Tôi cố gắng gỡ tay chị ta khỏi vai mình nhưng không được, chị ta luôn miệng khóc lóc, tay vẫn không ngừng lắc mạnh vai tôi. Người phụ nữ này hoàn toàn mất trí rồi!

Chỉ trong một thoáng, tôi bị mất thăng bằng, ngã lăn xuống cầu thang. Tôi nghe thấy tiếng Ý An hét lên.

Trước khi ngất đi, tôi chỉ cảm thấy đau trên trán, bên tai loáng thoáng có tiếng kêu của một phụ nữ:

- Nhanh lên, cứu người, cứu người! Có bà bầu nữa, gọi cấp cứu mau lên!

72. Chương 72: Vu Khổng

Lúc tỉnh lại trong bệnh viện, người đầu tiên mà tôi nhìn thấy là Ngô Giang. Anh ấy lo lắng ngồi một bên giường, vẫn luôn nắm tay tôi.

- Em thấy thế nào? Có đau ở đâu không?

Thật sự mà nói thì trên trán tôi vẫn còn cảm giác đau, tôi đưa tay lên sờ, một miếng gạc... Trán tôi bị thương, chắc lúc lăn trên cầu thang bị đập đầu rồi, tôi sờ khắp mặt mình, may quá, không thấy có vết thương nào nữa.

- Trán em bị trầy xước à?

- Không, bác sĩ nói bị rách hơi sâu một chút nên phải khâu lại, vết thương rất nhỏ thôi... -Ngô Giang chứng kiến vẻ mặt kinh hoàng của tôi, tiếp tục giảm nhẹ thương tích. –Thật sự là rất nhỏ, rất rất nhỏ, chỉ bằng một đốt ngón tay thôi.

Một đốt ngón tay sao có thể coi là rất nhỏ được, đến mức phải khâu thì nhất định là để lại sẹo rồi. Trời ạ, tôi bình thường chẳng có ưu điểm gì, chỉ có bộ mặt dễ nhìn, vậy mà lại có sẹo!

Vết khâu ở gần thái dương, buông tóc mái xuống là có thể che hết. Loại thuốc mờ sẹo tốt nhất hiện giờ là gì nhỉ, không nhớ nữa, tôi phải hỏi bác sĩ mới được. Sớm biết xảy ra chuyện xúi quẩy thế này thì còn lâu tôi mới đi gặp Ý An.

Ý An... chị ta đâu rồi, lúc đấy hình như tôi nghe thấy người ta gọi cấp cứu cho bà bầu. Lẽ nào chị ta cũng bị ngã?

- Anh, Ý An có sao không?

Về mặt Ngô Giang trầm xuống, lắc đầu.

- Cô ấy mới từ phòng phẫu thuật ra, đứa bé không giữ được. Em và cô ấy đã xảy ra chuyện gì?

Đứa bé không giữ được! Không hiểu sao mọi chuyện lại thành ra thế này?

- Chị ta hẹn em gặp ở tầng hai quán cà phê, bọn em nói chuyện, lúc em rời khỏi đó, đi xuống cầu thang thì bị chị ta đuổi theo. Sau đó chị ta nắm vai em, tâm trạng khá kích động. Em bị mất thăng bằng nên ngã xuống.

Ngô Giang nhướn mày nhìn tôi.

- Ý An cố tình xô em xuống?

- Em không nghĩ thế, lúc đẩy chị ta cứ túm vai em khóc lóc, em thì cố gỡ tay chị ta ra. Chị ta đẩy vai em hơi mạnh làm em bị mất thăng bằng. Em đi giày cao gót, đứng ở cầu thang nên không vững cũng là bình thường. À, chị ta cũng đi giày cao gót...

Phan Ý An tìm mọi cách để có con với Ngô Giang nhằm kéo anh ấy quay về bên cạnh mình, nay đứa bé không còn, chị ta nhất định cảm thấy rất khổ sở.

Nhưng mà... tôi cứ cảm thấy có cái gì đấy không ổn. Sao tai nạn này lại trùng hợp tới như vậy? Nếu tôi và Ý An không gặp ở tầng hai, chị ta không đuổi theo giằng co với tôi thì sẽ không có vụ ngã cầu thang. Lúc đẩy tôi cũng rất sợ chị ta sẽ bị ngã nên chỉ dám nhẹ nhàng gỡ tay ra, khi ngã xuống tôi cũng không hề bám vào người chị ta, sao chị ta lại ngã theo được, lẽ nào vì đi giày cao gót nên giữ thăng bằng kém?

- Ý An nằm ở đâu, em muốn đi thăm chị ta.

Ngô Giang ái ngại nhìn tôi, nghiêm túc nói:

- Không nên, mẹ cô ấy đang ở đây. Tâm trạng bác ấy rất kích động, có thể sẽ nói những câu khó nghe với em.

Cũng phải, nói sao thì tôi cũng là người khiến Ngô Giang và Ý An không quay lại với nhau, giờ Ý An bị mất đứa bé trong lúc đi cùng tôi, mẹ chị ta nhất định sẽ quy mọi tội lỗi lên đầu tôi.

Tôi bực bội ngồi trên giường, đầu óc không ngừng suy nghĩ miên man. Đúng là một mớ rắc rối, nhà họ Ngô rất coi trọng đứa trẻ này, họ còn vì chờ đứa bé ra đời mà hoãn khánh thành một khu nghỉ dưỡng. Ý An mất đứa bé lại có liên quan đến tôi, trong mắt bố mẹ Ngô Giang chắc sẽ càng nghĩ xấu về tôi hơn.

- Em sao thế, bị đau đầu à?

- Không, em chỉ thấy khó chịu thôi.

Ngô Giang nhẹ nhàng kéo tôi ngả đầu lên vai mình, giọng nói trầm ấm của anh ấy giống như một loại thuốc an thần khiến tôi thấy dễ chịu hơn hẳn.

- Chuyện xảy ra không phải lỗi của em, đừng suy nghĩ nhiều quá!

- Đứa bé đó cũng là con anh, anh có... cảm thấy gì không?

Ngô Giang thở dài, một tay vẫn nắm tay tôi.

- Đó không phải là con anh. Nói một cách chính xác đấy là đứa trẻ có mang ADN của anh. Tuy rằng anh không mong tai nạn này xảy ra nhưng cho dù Ý An có sinh đứa bé thì anh cũng sẽ không thừa nhận nó.

Cánh cửa phòng bệnh đột nhiên bị đẩy mạnh, một người phụ nữ ngoài năm mươi tuổi giận dữ bước vào. Bà ta trừng mắt phần nộ với tôi và Ngô Giang.

- Giang, anh giỏi lắm! Vợ anh đang nằm trên giường còn chưa tỉnh mà anh lại sang đây với con hồ ly tinh này.

Không cần ai giới thiệu tôi cũng biết người phụ nữ này là mẹ của Ý An.

- Mẹ... -Ngô Giang khó xử lên tiếng liền bị bà ta cắt lời.

- Đừng gọi tôi là mẹ, tôi không dám nhận đâu.

- Vâng, thưa bác. Diệp Thư là vợ cháu, không phải hồ ly tinh nào cả. Xin bác hãy tôn trọng cô ấy.

Mẹ Ý An bị phản ứng của Ngô Giang làm bất ngờ, bà ta tức tối chỉ tay vào Ngô Giang, giọng nói hơi run lên.

- Anh... anh... anh gọi tôi là bác à?

Tôi biết là hoàn cảnh như thế này không vui vẻ gì nên không dám cười. Nhưng từ trước tới giờ tôi mới nghe cuộc chiến hoa hồng giữa mẹ chồng nàng dâu, bây giờ còn có cả chiến tranh giữa mẹ vợ và con rể cũ. Mà Ngô Giang cũng thật là... mẹ Ý An tức giận mới nói mát anh ấy, anh ấy liền lập tức chuyển qua gọi bà ta bằng bác.

- Thưa bác, cháu và Ý An đã ly hôn rồi. Chuyện xảy ra hôm nay với cô ấy cháu rất lấy làm tiếc. Hiện tại vợ cháu đang không khỏe, khi nào Ý An tỉnh lại cháu và vợ sẽ đến thăm.

Mẹ Ý An đã tức đến đỏ gay cả mặt, bà ta nghiêng răng ken két, tôi nghĩ chắc bà ta đang hận không thể xông đến ăn tươi nuốt sống tôi.

- Anh nhanh thật đấy, đã kịp rước con hồ ly tinh này về làm vợ rồi cơ đấy. Hôm nay anh ba mặt một lời với tôi, rốt cục là con gái tôi có chỗ nào không phải với anh mà anh bỏ nó? Trước đây anh chần chừ không kết hôn, nó cũng chấp nhận chờ anh. Mấy năm qua nó sinh con cho anh, quán xuyến công việc đầu ra đấy. Anh trắng hoa bên ngoài, suốt ngày lấy lý do công việc bỏ mặc nó, nó có trách móc anh một câu nào không? Thế mà anh đối xử với nó như thế hả? Anh là đồ bạc tình bạc nghĩa!

Cho dù tôi rất muốn bênh vực Ngô Giang, nhưng đứng ở phương diện của mẹ Ý An thì anh ấy đúng là người chồng tồi tệ đã làm khổ con gái bà ta.

Ngô Giang đứng dậy, đi đến trước mặt mẹ Ý An, từ tốn nói:

- Chuyện giữa cháu và Ý An đã kết thúc, cho dù nói gì cũng không thay đổi được. Cháu thực sự xin lỗi đã khiến bác và gia đình buồn lòng.

Mẹ Ý An cười lạnh, ánh mắt oán độc xoáy vào tôi.

- Xin lỗi à? Được, nếu anh cảm thấy có lỗi với con tôi thì hôm nay anh đừng bảo vệ cho con hồ ly tinh kia. Nó đẩy con tôi ngã, làm cháu tôi chưa ra đời đã chết oan, anh dám che chở nó thì đừng trách tôi là ác!

Cái quái gì thế? Con gái bà ta điên lên lắc tôi như chai rượu làm tôi bổ nhào xuống cầu thang, lãnh nguyên cái sẹo trên trán, tôi không tính toán với chị ta thì thôi bà ta lại còn đến đây vu khống tôi.

Nãy giờ bà ta mắng mỏ tôi thì tôi có thể nhịn, vì nói đúng ra tôi không hoàn toàn vô can. Nhưng chuyện này thì không nhịn được, tôi việc quái gì phải đẩy Ý An xuống cầu thang chứ.

- Thưa bác, bác nói chuyện nên có lý một chút. Bác dựa vào đâu mà bảo cháu đẩy con bác ngã?

Mẹ Ý An khinh miệt nhìn tôi, vẻ như tôi giống một cái túi rác làm bà ta ghê tởm.

- Cô cướp chồng con tôi, nó đi gặp cô rồi bị ngã mất đứa con. Trên đời này làm sao lại trùng hợp như vậy? Rõ ràng là cô ghen tỵ nó mang thai nên mới cố tình làm thế. Đúng là thứ đàn bà lẳng lơ, lòng dạ ác độc! Cô làm việc ác không sợ bị sét đánh à?

Người đàn bà này thật sự không thể nói lý được, bà ta chẳng có chứng cứ gì, toàn suy đoán linh tinh đã đem tội danh đổ lên đầu tôi.

- Bác gái, cháu hiểu lúc này chị Ý An bị thương, bác làm mẹ sẽ rất đau lòng. Nhưng bác không thể chưa rõ ràng mọi chuyện đã kết tội cháu. Cháu không có lý do gì để làm thế với con bác. Những gì bác vừa nói chỉ là do bác suy đoán, bác đợi chị Ý An tỉnh dậy rồi hỏi chị ấy mọi chuyện sẽ rõ.

73. Chương 73: Không Tin

Khi tôi có cảm tưởng mẹ của Ý An sắp xông tới túm tóc đánh tôi như mấy bà hàng tôm hàng cá thì một cô gái trẻ đi vào phòng, vội vã kéo tay bà ta.

- Dì ơi, chị An tỉnh rồi, dì mau về phòng đi!

Đợi bà ta đi rồi, Ngô Giang quay sang an ủi tôi.

- Em đừng lo, sẽ không có chuyện gì đâu. Để anh đi gặp bác sĩ xem sức khoẻ của em có vấn đề gì không. Nếu ổn thì chúng ta về nhà, sáng mai sẽ tới thăm Ý An.

Tôi mệt mỏi gật đầu, ngồi xuống giường chờ Ngô Giang. Tôi không thích ở lâu trong bệnh viện, cứ mỗi lần vào viện là tôi lại có thêm một cái sẹo, chẳng phải kỉ niệm đáng nhớ gì. Ý An mới tỉnh lại, có lẽ biết tin mình mất đứa con chị ta sẽ rất kích động, lúc này mà gặp cũng không ổn.

Trong lòng tôi không khỏi bất an. Chuyện lần này xảy ra có quá nhiều cái trùng hợp kì lạ, liệu có phải là một âm mưu không? Nếu Ý An tỉnh dậy mà vẫn nói là do tôi hại chị ta thì sao? Nếu mọi chuyện đã dự tính từ trước thì khi tỉnh lại chị ta chắc chắn sẽ đổ mọi tội lỗi lên đầu tôi.

Phải, cứ cho là chị ta thật sự đã hãm hại tôi, nhưng biện pháp này quá mức nguy hiểm, để hại được tôi chị ta cũng mất luôn con mình. Ý An trăm phương ngàn kế để có đứa bé này, tôi không tin chị ta lại vì tôi mà hy sinh đứa bé, chẳng có người mẹ nào lại độc ác như vậy.

- Thưa, anh hỏi bác sĩ rồi, chúng ta có thể về nhà nhưng chưa thể làm thủ tục xuất viện được. Mai em phải đến để bác sĩ kiểm tra thêm.

Tôi ngăn người suy nghĩ hoàn toàn không phát hiện ra Ngô Giang đã quay lại, anh ấy phải gọi vài lần tôi mới chú ý.

- Anh nói xem, nếu Ý An nói rằng em cố tình đẩy chị ta thì sao?

- Sao em lại nghĩ thế?

Đương nhiên là có căn cứ để suy đoán như vậy, mọi việc diễn ra trùng hợp một cách kì lạ.

- Biết đâu chị ta muốn vu khống em, khiến em phải ngồi tù? À không, khả năng này rất khó xảy ra.

Địa điểm là do Ý An chọn, chị ta là người đuổi theo tôi núp kéo, việc chị ta có bầu còn đi giày cao gót cũng là nguyên nhân lớn khiến chị ta bị ngã. Hơn nữa không có bằng chứng nào chứng minh được tôi đã đẩy chị ta ngã, dù cảnh sát có điều tra đi nữa cũng sẽ thiên về kết luận là một vụ tai nạn. Ý An cũng biết rõ tôi là luật sư, xét về hiểu biết pháp luật và kinh nghiệm đối với cơ quan điều tra tôi đều hơn chị ta nhiều, không có lý gì Ý An lại chọn điểm mạnh của tôi để đánh vào.

Trong tiểu thuyết, thường sẽ là như thế nào nhỉ?

- A, có thể chị ta sẽ cung cấp tin tức ấy tờ báo lá cải, giật tít kiểu như “nữ luật sư ác độc, vừa cướp chồng vừa hại chết con người khác”, hoặc là “người phụ nữ đáng thương vừa mất chồng vừa mất con bởi kẻ thứ ba”. Làm như thế chị ta có thể huỷ hoại cả danh dự và sự nghiệp của em.

Tôi cảm thấy suy đoán này có vẻ hợp lý, Ngô Giang lại lắc đầu.

- Chúng ta về nhà thôi, em cần nghỉ ngơi. Sau này bớt đọc tiểu thuyết và xem phim truyền hình đi, trí tưởng tượng của em đã đủ phong phú lắm rồi.

Tôi hậm hực trừng mắt với Ngô Giang, đúng là đàn ông suy nghĩ đơn giản. Anh ấy không biết là khả năng những chuyện xấu xa trong tiểu thuyết xảy ra ngoài đời thực cao hơn là những chuyện tốt đẹp à? Chúng ta tìm mỗi mắt cũng khó thấy người đàn ông si tình đẹp trai, coi vợ như trời, cả đời chỉ biết một người yêu duy nhất là vợ mình, nhưng muốn tìm kẻ thứ ba độc ác, mẹ chồng cay nghiệt mưu mô, em chồng chua ngoa khinh người, và gã chồng tồi tệ trắng hoa vũ phu... thì chẳng khó khăn lắm đâu.

- Báo lá cải là một con dao hai lưỡi, Ý An có thể lợi dụng chúng để công kích em. Nhưng bản thân cô ấy cũng sẽ bị kéo vào, mấy tay phóng viên sẽ không đơn giản chỉ nhắm vào em mà còn tìm hiểu cả Ý An nữa. Chẳng có ai thích bị đào bới đời sống riêng tư đâu, nhất là khi họ có những bí mật ảnh hưởng cả cuộc đời.

- Chị ta chắc chắn sẽ là người phụ nữ xinh đẹp đáng thương, cho dù có bị lục lọi quá khứ thì có thể ra chuyện gì chứ? Không chừng họ còn tìm ra rằng anh đã bỏ bê vợ cũ mấy năm trời trước khi ly hôn, em sẽ càng bị chửi nhiều hơn.

Ngô Giang bắt lực thử dài nhìn tôi.

- Em yêu, em có cảm thấy thay vì làm luật sư đáng lẽ ra em nên theo đuổi lĩnh vực sản xuất phim hoặc nhà báo không?

- Cẩn tắc vô áy náy, em chỉ đang đề phòng thôi.

Kinh nghiệm từ quá khứ đã dạy tôi rằng nếu không muốn bị người ta giáng một đòn chí mạng thì phải luôn có sự chuẩn bị. Cho dù không thay đổi được sự việc thì cũng giảm thiệt hại tới mức thấp nhất.

- Không có ai ở trong nhà họ Ngô mà không có bí mật. Em yên tâm đi, Ý An làm như thế là cô ấy tự đào mồ chôn mình, cô ấy sợ mấy tờ báo lá cải đó hơn em nhiều.

Tôi nghiêm túc quan sát Ngô Giang, hình như... anh ấy đã biết chuyện gì nhưng vẫn giấu tôi. Phải có nguyên nhân nào thì anh ấy mới dám chắc Ý An sẽ không dám động đến tôi.

Trong tiểu thuyết có rất nhiều nhân vật nam không tin tưởng vợ hoặc người mình yêu, nếu có chuyện không hay xảy ra với nữ phụ xấu xa, ngay lập tức họ liền tin lời người khác, kết tội nữ chính. Nếu Phan Ý An nói tôi hãm hại chị ta liệu Ngô Giang có sinh lòng nghi ngờ tôi không? Vừa rồi anh ấy luôn khẳng định Ý An sẽ không cố tình gây bất lợi cho tôi, lẽ nào trong mắt Ngô Giang chị ta lại là người phụ nữ lương thiện tốt bụng?

- Em sao thế, lại ngăn người ra rồi? –Ngô Giang mở cửa xe, giục tôi lên ô tô.

Đầu óc tôi vẫn đang lộn xộn bởi một mớ suy nghĩ chẳng đâu vào đâu, cái viễn cảnh Ngô Giang cho rằng tôi là người phụ nữ xấu xa thật kinh khủng.

- Giang, anh có tin em không? –Tôi buột miệng hỏi.

- Em muốn nói gì?

- Nếu Ý An nói rằng em đã xô ngã chị ta, anh có tin không?

- Không tin. –Ngô Giang quả quyết nói.

Đối với tôi, sự tin tưởng của anh ấy có giá trị hơn bất kỳ ai. Anh ấy là chồng tôi, là người thân nhất của tôi, chỉ cần Ngô Giang tin tôi thì cho dù Ý An nói gì cũng không quan trọng.

- Cảm ơn anh.

Ngô Giang nhú mày không hài lòng.

- Sao lại cảm ơn, anh là chồng em. Em là người như thế nào anh còn không hiểu sao? Đừng nói là em không làm gì sai, ngay cả nếu em làm sai thật thì anh vẫn sẽ bảo vệ em.

Chỉ vì câu nói ấy của Ngô Giang, tôi không còn lo lắng về việc của Ý An nữa. Bây giờ tôi không chỉ có một mình, còn có chồng tôi, có người sẵn sàng vì tôi mà che mưa chắn gió.

Ngày hôm sau, tôi cùng Ngô Giang vào thăm Ý An. Lúc chúng tôi bước vào thì chị ta đang ngồi trên giường, sắc mặt tiêu tụy, hai mắt sưng đỏ, chắc đã khóc rất nhiều.

Mẹ Ý An vừa thấy chúng tôi liền tức giận bật dậy khỏi ghế, chỉ thẳng tay vào mặt tôi.

- Đồ ác độc, cô còn dám vác mặt tới à? Cô hại con tôi cháu tôi còn chưa đủ sao? Cút ngay!

Ý An run rẩy giữ lấy tay mẹ mình, vừa nói vừa ngấn ngấn nước mắt.

- Mẹ, con xin mẹ! Chuyện qua rồi, chắc cô ấy không cố ý đâu, mẹ đừng như vậy!

Tôi cũng người lại, chỉ nghe đoạn đối thoại này cũng có thể đoán được Ý An đã nói gì. Cho dù tôi có lường trước sự việc đi nữa thì vẫn hơi sốc khi bị vu oan.

Tôi quay sang trừng mắt với Ngô Giang, giờ thì anh thấy rõ rồi nhé, không lại bảo tôi lo xa với chả tưởng tượng.

Ngô Giang trầm mặc một lát liền đi đến bên giường Ý An, nhẹ giọng nói:

- Ý An, chuyện xảy ra với đứa trẻ tôi rất lấy làm tiếc. Hôm nay có mặt mọi người cô hãy nói rõ ràng, tôi không muốn Diệp Thư phải mang tiếng oan là hãm hại cô.

Ý An cắn môi, nước mắt thay nhau lăn xuống. Chị ta bật khóc nức nở.

- Vâng, là em tự mình ngã xuống, không liên quan gì đến Diệp Thư. Anh hài lòng chưa? Giờ con em đã mất rồi, anh không thể hỏi thăm em vài câu hay sao, vì sao anh lại xa lạ với em như vậy?

Tôi giận đến tím mặt, người phụ nữ này, chị ta dùng nước mắt và sự uất ức của mình để buộc tội tôi.

74. Chương 74: Có Một Số Việc Cô Không Nên Làm

Ngô Giang đưa mắt về phía tôi, tỏ ý trấn an. Tôi thề là mình không hoảng loạn, không sợ hãi, anh ấy không cần trấn an tôi. Hiện giờ tôi chỉ tức phát điên lên thôi... kiểm chế, thật kiểm chế...

Lúc bị vu oan giết người tôi cũng không điên tiết như thế này, bởi vì khi đó tôi đã tự mình dính vào rắc rối, có gan chọc vào con hổ thì cũng phải chấp nhận bị nó xé thịt. Hơn nữa tôi không có vinh dự được nhìn tận mắt kẻ bĩ ổi đứng sau hãm hại tôi, kẻ đó cũng không rưng rưng nước mắt ra vẻ làm người tốt.

Còn Phan Ý An, tôi có tự nhiên chạy đến trêu tức chị ta đâu? Làm người nâng lên được thì phải đặt xuống được, đã không nỡ đặt xuống thì phải giữ cho chặt. Chị ta tha thiết với Ngô Giang như thế thì ngay từ đầu sao còn đồng ý ly dị, ly dị rồi thì lại bày đủ trò để níu kéo. Mà thôi, cứ cho là chị ta không quên nỗi Ngô Giang nên muốn tranh giành với tôi, nhưng chỉ vì hãm hại tôi mà con mình cũng hy sinh được, người đàn bà này đúng là có bệnh.

Ngô Giang chậm rãi ngồi xuống giường, đôi mắt nâu chăm chú quan sát Ý An. Trong mắt Ngô Giang không có tức giận, kinh ngạc hay nghi ngờ, tôi chỉ thấy một sự phẳng lặng đến kì lạ, giống như anh ấy đang đối diện với một người mình không có chút tình cảm nào.

- Ý An, mọi chuyện hôm đó cô hãy kể lại rõ ràng. Chúng ta biết nhau chừng ấy năm, tôi chưa bao giờ để ai bắt nạt cô.

Cả người tôi giống như bị người ta hắt một gáo nước lạnh. Ngô Giang đang nói gì vậy? Hôm qua anh ấy còn hứa sẽ tin tôi, bảo vệ tôi... không, anh ấy không phải người như vậy. Tôi không biết Ngô Giang đang tính toán điều gì nhưng chắc chắn anh ấy không dễ dàng tin lời Ý An.

- Chuyện qua rồi, em không muốn nhắc lại nữa! - Ý An khẽ chớp mắt, giọt lệ trong veo nhẹ nhàng lăn xuống.

Cảnh khóc của chị ta thật sự không thua gì trong phim, nghe nói trước đây chị ta làm người mẫu, đáng lẽ phải làm diễn viên mới đúng. Nếu theo nghiệp diễn xuất khéo bây giờ nổi tiếng khắp thế giới rồi đấy.

Ngô Giang nhíu mày, giọng nói vẫn nhẹ nhàng như cũ.

- Ý An, cô còn nhớ khi chúng ta học phổ thông chứ?

- Em nhớ. Lúc đấy anh rất hoà đồng với mọi người, chỉ có với em là khác biệt. Em cứ luôn nghĩ anh không ưa em, thì ra anh lạnh nhạt với em là vì anh thích em.

Hai người họ anh một câu, tôi một câu, ôn lại chuyện cũ tình cảm dạt dào. Tôi không hiểu Ngô Giang thực ra muốn làm gì. Đây đâu phải chuyện mục kỉ niệm tình yêu đâu. Hơn nữa tôi còn đang đứng ở đây, coi tôi là không khí chắc.

- Những năm qua tôi đối với cô thế nào, tôi nghĩ cô là người rõ nhất. Khi chúng ta kết hôn, tôi thật sự muốn che chở cho cô và con trai, cho tới hôm nay tôi cảm thấy mình chưa từng làm việc gì có lỗi với cô. –Ngô Giang ôn tồn nói.

Ồ, không phải tôi bệnh vực Ý An, tôi không rõ giữa hai người họ trước đây có mâu thuẫn gì, nhưng trong thời gian kết hôn mà Ngô Giang có nhân tình ở bên ngoài thì làm sao nói là không có lỗi với chị ta được? Thôi, quên đi, chồng tôi đang nói chuyện tình cảm với vợ trước, đáng lẽ tôi phải xách cổ anh ấy về nhà mà giáo dục tư tưởng lại một lần mới đúng.

Điện thoại trong túi Ngô Giang có chuông báo tin nhắn. Ngô Giang mở điện thoại ra xem, đôi mắt nâu thoáng qua tia lạnh lẽo. Anh ấy bình tĩnh cất điện thoại, ra vẻ không có gì tiếp tục nói chuyện với Ý An.

- Nể tình cảm mười mấy năm qua giữa chúng ta, tôi muốn hỏi cô một việc.

Hốc mắt Ý An đỏ ửng, chị ta sụt sịt gật đầu.

- Anh nói đi!

- Đứa bé vừa mất kia có phải do cô thụ tinh nhân tạo mà có không?

Ý An bị Ngô Giang hỏi bất ngờ, sắc mặt đột nhiên tái nhợt, chị ta bối rối tránh ánh mắt của Ngô Giang. Bàn tay túm chặt chiếc chăn trên giường, mắt tự nhiên nói:

- Sao anh lại hỏi em như vậy?

Trái với vẻ ôn hoà lúc nãy, Ngô Giang lạnh lùng đáp:

- Cô chỉ cần nói phải hay không.

- Anh có biết em thụ tinh đầu đón như thế nào không, sao anh lại hỏi em như vậy? Lúc đấy anh không cần em, em làm thế nào cũng không níu kéo được anh. Em rất tuyệt vọng, rất khổ sở, em chỉ muốn chúng ta về bên nhau. –Ý An không ngừng đưa tay lau nước mắt đang trào ra. –Sao anh lại hỏi em như vậy, em làm tất cả cũng vì em yêu anh.

Ngô Giang không hề để ý đến nước mắt của Ý An.

- Năm tháng trước, vì sao Ứng Long ở lại New York suốt ba tuần mà cậu ta lại chỉ đến gặp tôi một lần? Thời gian đó cậu ta làm gì cô biết không?

- Em... em không biết. Có lẽ anh ấy có việc bận nên không thể gặp anh.

Ngô Giang nhếch miệng cười lạnh, đôi mắt sắc bén đánh giá Ý An.

- Cô có bản lĩnh lớn thế này, trước đây tôi che chở cô đúng là thừa thãi.

Ý An run rẩy đưa tay muốn chạm vào Ngô Giang lại bị anh ấy hất ra. Ngô Giang đứng dậy, không nhìn Ý An mà đi thẳng về phía tôi.

- Giang, anh đang nói gì vậy? Có phải anh hiểu lầm gì em không? Anh đừng nghe những người đó bịa đặt, em thật sự chỉ yêu anh.

Tôi không biết nên nhận định thế nào về tình cảnh này, nếu tôi không nhầm thì mình mới là nhân vật chính, vừa bị vu khống và đang phải chịu ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống của bà mẹ Ý An. Chồng tôi và chị ta thì lại đang diễn cảnh chia ly đau khổ.

- Ý An, có một số việc cô không nên làm. Cô động đến vợ tôi là đã chạm đến giới hạn cuối cùng của tôi.

Giọng nói lạnh lùng của Ngô Giang làm nhiệt độ trong phòng đột nhiên giảm đáng kể. Tôi cứ như kẻ mù phương hướng rơi vào rừng rậm, chẳng hiểu nổi chuyện gì đang diễn ra nữa. Ngô Giang và Ý An lúc đầu tâm sự tình cảm, thoát một cái biến thành chất vấn đau khổ, giờ chuyển sang màn đe dọa sắc mùi nguy hiểm.

- Anh tin cô ta, anh vì cô ta mà nghi ngờ em sao? Em mới là người biết anh trước, yêu anh trước, vì sao anh lại tin tưởng cô ta?

Ý An giống như phát điên, gào lên giận dữ, ánh mắt căm hận hướng về tôi làm tôi khẽ rùng mình.

Cái này đúng là lật mặt như lật bàn tay, chẳng thấy đáng vẻ nhu mì đáng thương đâu nữa, biến thành người đàn bà hung ác rồi.

Mẹ Ý An vội vàng chạy đến đỡ con gái, luôn miệng an ủi.

- Con đừng như vậy, sức khỏe con còn yếu lắm! –Bà ta quay sang Ngô Giang đầy trách móc. –Anh làm khổ con gái tôi chưa đủ phải không? Hôm nay còn dẫn con hồ ly tinh kia đến chọc tức nó. Tôi nói cho các người biết, chuyện này tôi không để yên đâu!

Không để yên, sợ thật đấy, không rõ bà ta tính làm gì tôi! Tôi chẳng qua là người bình thường, cũng không phải nhân vật có tiếng tăm gì, nếu thuê vệ sĩ đi theo có phải là hơi khoa trương không nhỉ?

- Ý An, tôi không phải là anh ấy hay Ung Long, tôi sẽ không dung túng bao che cô cả đời, nhất là cô lại dám động tới người phụ nữ của tôi!

Ngô Giang nói xong liền ôm tôi rời khỏi phòng bệnh. Cho dù quay lưng lại tôi cũng có thể cảm thấy ánh mắt sắc nhọn như dao của hai mẹ con họ.

Thời buổi đảo điên, đúng là không thể trông mặt mà bắt hình dong được. Người bề ngoài dịu dàng chưa chắc bên trong đã không ôm một bụng rắn rết. Nhưng không hiểu được người ngoài đã đi một nhẽ, tôi bây giờ ngay cả chồng mình cũng không hiểu nổi.

75. Chương 75: Hiệu Đồ Cổ

Ra ngoài hành lang, tôi gạt tay Ngô Giang khỏi người mình, cố tình đi vượt lên trước.

- Em sao thế?

Tôi làm sao à, tôi chẳng sao hết. Chồng tôi giấu tôi cả đồng chuyện, ngay trước mặt tôi cùng vợ cũ của anh ấy ôn lại tình xưa. Cái gì mà tôi chưa từng để ai bắt nạt cô, tôi thật sự muốn che chở cô và con trai... Thế tôi là cái quái gì? Bù nhìn rơm đuối chim à?

- Thưa, em đang giận anh chuyện gì?

Ai cũng có quá khứ, đã kết hôn thì phải chấp nhận quá khứ của nhau. Việc đó tôi làm được. Ngay cả khi Triệu Lan Phương đến tìm tôi, kể lể chuyện tình cảm động của cô ta và Ngô Giang tôi cũng có thể cho qua, bởi vì Ngô Giang đã nói đó là quá khứ, anh ấy không còn tình cảm gì với cô ta nữa. Tôi cũng từng yêu người khác, khi tình cảm đã phai nhạt rồi thì mình chấp nhận cũng chẳng có ý nghĩa, cho nên tôi chẳng quan tâm Triệu Lan Phương. Đối với quá khứ của Ngô Giang mà nói cô ta hoàn toàn là kiểu nhân vật có thì thêm đông mà không có càng bớt loạn.

Vấn đề ở đây là Phan Ý An. Chị ta không đơn giản là vợ cũ, giữa họ có một đứa con, đó là mối ràng buộc không cách gì xóa bỏ được. Dấu ấn của người phụ nữ này quá sâu sắc, mười mấy năm tuổi trẻ, có ai quên được người đi cùng mình mười mấy năm cuộc đời?

Cái cách mà Ngô Giang và Ý An nói chuyện, những bí mật chỉ hai người họ biết, rõ ràng tôi giống như một người ngoài, càng nghe càng không hiểu. Thông tin duy nhất tôi nắm được qua đoạn hội thoại của họ là nó có liên quan đến tôi, đến lý do Ý An hãm hại tôi, thậm chí có thể là cách để chứng minh tôi trong sạch. Thái độ của Ngô Giang với Ý An rất lạnh nhạt, nhưng tôi có thể nhận ra nếu không phải bị ép đến bước cuối cùng, anh ấy vẫn có ý nghĩ sẽ bảo vệ chị ta.

- Anh đã hứa sẽ không lừa dối em. –Tôi tức giận chất vấn anh ấy.

- Anh không lừa em chuyện gì cả.

Tôi nhìn thẳng vào mắt Ngô Giang, anh ấy không né tránh. Là nói thật sao? Tôi làm cái nghề này đã gặp rất nhiều loại người, cũng hiểu được một điều, những gì mắt mình chứng kiến, tai mình nghe thấy, trái tim cảm nhận được...đôi khi vẫn có thể là giả. Nhưng một thứ hết sức mơ hồ như trực giác thường lại chuẩn xác tới kì lạ.

Trực giác của tôi mách bảo rằng Ngô Giang đang giấu tôi, rất nhiều chuyện.

- Anh biết không, mặc dù em để tâm đến quá khứ của anh nhưng em chưa từng nghĩ sẽ mang nó ra dẫn dắt anh. Chúng ta đã kết hôn thì nên tin tưởng nhau, nhưng anh vẫn giấu diếm em. Em không cần anh phải kể chi tiết yêu đương gặp gỡ với vợ anh như thế nào, nhưng ít nhất thì chuyện có liên quan đến em anh phải nói cho em biết rõ chứ. –Tôi cười lạnh, giọng nói cũng trở nên chói tai. –Anh nói luôn muốn bảo vệ chị ta, vậy em thì sao? Anh bảo vệ em như thế nào, để hết người tình cũ đến vợ cũ của anh tìm đến em thị uy, ra oai, hăm hại, đây là cách anh bảo vệ em à?

- Thư, em bình tĩnh, bây giờ không phải lúc cãi nhau! Vài ngày nữa bố anh sẽ đến thành phố H.

Sao, bố chồng tôi sẽ đến thành phố H? Vì vụ rắc rối giữa tôi và Ý An?

Hắn là thế rồi, nhà họ Ngô vốn rất coi trọng đứa bé này, giờ đứa bé không còn, lại còn liên quan trực tiếp đến tôi, bố chồng tôi không tìm tôi hỏi tội mới lạ.

Thật nhức hết cả đầu!

- Em muốn yên tĩnh suy nghĩ, anh cứ đi làm việc của anh đi!

- Em phải đến chỗ bác sĩ để khám lại đã!

Tôi bực bội gắt lên:

- Em không sao, anh mới là người nên đi gặp bác sĩ đấy. Tim với não của anh ngày nào cũng phải che giấu cả đồng bí mật, rất cần kiểm tra.

Tôi nói xong liền quay người bỏ đi. Ngô Giang không đuổi theo, tôi thấy hơi khó chịu nhưng như thế cũng tốt, cả hai chúng tôi đều cần yên tĩnh.

Ngồi trong quán cà phê, tôi không biết nên làm gì, chỉ thẫn thờ nhìn tách cà phê nâu được phủ một lớp bọt trang trí hình hoa khá đẹp mắt.

Tôi không thích cà phê, cho dù là loại cà phê nào nên chỉ gọi để đẩy chứ không động vào. Tôi biết lúc này mình quá nóng nảy. Chia rẽ tôi và Ngô Giang là mục đích của Ý An, tôi có thể ở trước mặt chị ta làm như không hề bị tác động nhưng bên trong đúng là đã lung lay. Cãi nhau với Ngô Giang không phải hành động khôn ngoan vào thời điểm này, khi mà bên cạnh anh ấy luôn có người sẵn sàng tranh giành với tôi.

Điện thoại reo, tôi nhìn lên màn hình, là một số máy lạ.

Không thể tin được, sao lại có số điện thoại phía trước toàn số 0, chỉ hai chữ số cuối là 13? Chắc mạng di động có vấn đề.

- A lô, ai đấy ạ?

- Chào cô, cô là cô Diệp Thư, con gái bà Tôn Diệu Linh đúng không? –Một giọng nam rất dễ nghe vang lên trong điện thoại.

Người này là ai, vì sao lại hỏi tôi như vậy? Đã rất nhiều năm nay không còn người quen nào của mẹ tôi liên hệ với tôi. Nghe giọng nói của anh ta chứng tỏ anh ta còn khá trẻ.

- Đúng rồi, anh là ai?

- Tôi là Abel, chủ hiệu đồ cổ số 13 đường N. Hơn mười năm trước bà Diệu Linh có gửi ở cửa hiệu của tôi một món đồ, làm phiền cô qua lấy.

Hiệu đồ cổ số 13 đường N, tôi chưa từng nghe cái tên này. Mẹ tôi chắc chắn chưa từng nhắc đến, mà sao mẹ tôi lại gửi đồ tại đó chứ, còn hơn mười năm rồi họ mới liên lạc. Thật kì lạ, liệu có phải một trò lừa đảo không?

- Mẹ tôi đã gửi thứ gì vậy?

- Tôi không thể tiết lộ được, khi nào cô đến nhận đồ sẽ biết. Hẹn gặp lại cô, tạm biệt!

Người đàn ông nói xong liền nhanh chóng cúp máy, tôi gọi lại cho anh ta nhưng không được, chỉ toàn những tiếng tút tút dài dằng dặc.

Hừ, lừa đảo hay không cứ đến sẽ biết. Đường N nằm ở khu vực trung tâm thành phố, rất đông người qua lại. Đầu đường là trụ sở của công an phường B, lại có một chốt cảnh sát giao thông tại ngã tư, từ trước tới nay trị an khu vực này rất tốt, nếu có ý định cướp giật bắt cóc thì cũng sẽ không chọn địa điểm ở đây.

Tôi thanh toán tiền cà phê, sau đó bắt xe đến đường N. Đếm lần theo số các cửa hiệu trên đường. Cửa hiệu đồ cổ số 13, thật ra là 13A, nó nằm ngay bên cạnh cửa hàng hoa tươi số 13.

Cửa hiệu này bên ngoài được thiết kế giống như những cửa hiệu ở phương Tây từ những thế kỷ trước, dùng tông màu trầm khiến cho người ta có cảm giác vừa xưa cũ lại vừa bí ẩn. Trước cửa ra vào là một mái hiên hình vòm, dưới mái hiên đặt mấy chậu diên vĩ đang nở những đoá hoa màu xanh nhạt rất đẹp.

Nếu tôi không nhầm thì đã qua thời gian hoa diên vĩ nở lâu rồi, người chủ hiệu này chắc phải có phương pháp đặc biệt mới có thể làm hoa diên vĩ nở khi trời đã sang hè thế này.

Tôi đẩy cửa bước vào, người đàn ông trẻ tuổi đang lau một chiếc đĩa, nghe tiếng động liền quay về phía tôi, gật đầu cười.

- Chào cô Diệp Thư. Mời cô ngồi. -Anh ta nhanh chóng bỏ dở công việc đang làm, kéo ghế cho tôi.

Người đàn ông này đẹp như từ tranh vẽ bước ra vậy. Anh ta chưa hỏi đã biết tôi là Diệp Thư, lẽ nào chúng tôi từng gặp nhau?

- Chào anh, chắc anh là Abel?

- Là tôi. -Anh ta lịch sự rót trà ra tách. -Tôi xin lỗi vì đã đường đột báo tin cho cô, nhưng bà Diệu Linh đã yêu cầu thứ này chỉ có thể trao cho cô sau khi cô hai mươi bảy tuổi, và đã kết hôn, mà tôi cũng mới biết về việc kết hôn lần thứ hai của cô.

Chắc chắn tôi đã gặp anh ta rồi, ở đâu nhỉ?

...

Ở nghĩa trang X, anh ta chính là người đã đặt hoa bách hợp lên mộ Nguyên Bảo.

76. Chương 76: Không Nhớ Rõ

Nếu Abel quen cả mẹ và chồng cũ của tôi, đây chắc không phải một hiệu đồ cổ bình thường. Tôi nhớ là cả mẹ tôi và Nguyên Bảo đều không có hứng thú đặc biệt với đồ cổ, rốt cục là vì sao họ lại biết nhau?

- Anh Abel, sao anh lại biết mẹ tôi?

- Bà Diệu Linh là khách hàng ở cửa hiệu của tôi. Ngoài việc bán các món đồ, tôi còn nhận giữ chúng nữa. Đây là một trong những nơi an toàn nhất thế giới nếu cô muốn cất giấu thứ gì.

Tôi bị sự khoa trương của anh ta làm bật cười. Abel làm như cửa hiệu đồ cổ của anh ta được bảo vệ ngang các ngân hàng ở Thụy Sĩ ấy.

- Mẹ tôi đã gửi thứ gì cho tôi vậy?

Abel bê ra một chiếc hộp gỗ, mở nắp hộp, lấy quyển sổ bìa cứng đặt trước mặt tôi.

- Đây là nhật kí của mẹ cô, bà nhà đã dặn tôi phải đưa trực tiếp cho cô.

Tôi nhận lấy quyển nhật kí, giở qua vài trang giấy. Điều kiện bảo quản ở đây khá tốt, giấy không có dấu hiệu bị mủn, chữ viết cũng không bị nhoè.

Hơn mười năm qua, đây có lẽ là món đồ duy nhất mẹ để lại cho tôi. Khi mẹ còn sống, tôi chưa bao giờ có ý nghĩ rằng mẹ tôi sẽ viết nhật kí. Trong mắt tôi, mẹ mạnh mẽ, cứng rắn, xinh đẹp... là một người phụ nữ thép đầy kiêu ngạo, chỉ cần là việc mẹ tôi muốn làm thì không ai có thể ngăn cản. Nếu mẹ tôi đã cố tình để quyển nhật kí lại cho tôi, còn chọn thời điểm lâu như vậy nhất định là có ẩn ý.

Tôi vô thức xoa xoa những trang giấy đầy chữ.

Mẹ, mẹ có hối hận không? Hối hận vì yêu ông ta, hối hận vì đã chọn lựa ông ta mà phản bội tình thân?

Kết quả của việc đem hết trái tim để yêu một người, vì người đó mà quay lưng lại với tất cả... chính là nhận lấy sự phản bội, cuối cùng là chết trong tay người mình yêu.

Tôi sẽ không bao giờ rơi vào kết cục bi thảm ấy.

Tình yêu là vĩnh cửu, nhưng người yêu thì chẳng phải có thể thay đổi rất nhiều sao?

Trên đời này, duy nhất không bao giờ phản bội mình, chỉ có thể là bản thân mà thôi. Trước khi yêu một người đàn ông, nhất định phải tự yêu mình trước.

Tình yêu vốn dĩ là một canh bạc, người ngốc nghếch đem tất cả vốn liếng đặt vào, đến lúc thua cuộc sẽ gục ngã không dậy nổi. Tôi không muốn, cũng không dám đem tất cả tình cảm và niềm tin ký thác vào một người.

Cho dù tôi yêu anh, cho dù tôi chấp nhận đặt cược, nhưng vẫn phải để lại ình đường lui. Nếu coi anh là tất cả, tới khi anh quay lưng, tôi chẳng phải sẽ thành hai bàn tay trắng sao?

Mẹ tôi không chỉ trắng tay mà còn mất luôn cả tính mạng.

- Mẹ tôi gửi quyển sổ này cho cửa hiệu khi nào?

- Ngày 26 tháng 7 năm mà bà Diệu Linh qua đời.

Một tuần trước khi mẹ tôi mất.

Mẹ gửi quyển sổ này lại chắc chắn là có lời muốn nói với tôi, hoặc là... mẹ vốn đã dự đoán đến chuyện không may xảy ra.

- Khi đó mẹ tôi có nói gì nữa không, thái độ của mẹ tôi như thế nào?

Abel trầm mặc uống trà, anh ta nhẹ nhàng đặt chiếc tách xuống, lắc đầu.

- Chuyện lâu quá rồi, tôi không còn nhớ rõ nữa.

Cũng phải, khi đó anh ta mới mười mấy tuổi. Khoan đã, như vậy thì khi mẹ tôi gửi quyển nhật kí anh ta không thể là chủ cửa hàng được, chắc phải còn một người nữa.

- Lúc đó ai là chủ cửa hàng, người đó chắc cũng biết mẹ tôi đúng không?

- Cô Diệu Thư, hơn mười năm trước tôi đã quản lý cửa hiệu này. Ở đây tôi còn một người phụ việc nữa, nhưng cô ấy cũng giống tôi, không biết gì hơn về bà Diệu Linh.

Hy vọng tìm ra lời giải cho cái chết của mẹ tôi bỗng chốc tan thành mây khói, hoàn toàn không có manh mối nào... ngoài quyển nhật kí này. Nhưng kể cả trong nhật kí mẹ tôi có viết rằng bố tôi âm mưu hãm hại mẹ thì nó cũng không đủ sức thuyết phục khi ở trước toà.

Rốt cục bố tôi được thần thánh phương nào phù trợ, làm sao ông ấy có thể làm đầy rẫy việc xấu mà không bị trừng phạt?

Cảnh sát điều tra ra đường dây rửa tiền mà ông ấy đóng vai trò quan trọng nhưng khung hình phạt cao nhất cũng chỉ đến mười lăm năm, mà một người giỏi luồn lách và quan hệ rộng như thế thì mười lăm có thể biến thành mười, thành năm, thành ba... Cái giá đó quá nhẹ!

Mẹ tôi, ông ngoại, cậu... đã mất cả cuộc đời, còn ông ta chỉ mất vài năm. Tôi thật sự không cam tâm.

- Abel, việc mẹ tôi qua đời đến giờ vẫn còn rất nhiều điểm đáng nghi. Tôi muốn điều tra lại sự việc, mong anh suy nghĩ kỹ lại xem còn chi tiết nào mà anh biết về mẹ tôi không?

- Tôi rất lấy làm tiếc nhưng tôi không thể giúp gì cho cô được.

Người ta đã từ chối rõ ràng như thế tôi cũng không thể ép buộc. Một vụ án từ hơn mười năm trước muốn anh ta nhớ rõ cũng khó, lại còn dính líu đến cảnh sát, chẳng người buôn bán nào thích mình vướng vào cả.

- Cảm ơn anh, tôi phải về rồi. -Tôi đứng dậy chào anh ta.

Trước khi ra khỏi cửa hiệu ánh mắt tôi vô tình lướt qua một chiếc nhẫn bày trong tủ kính. Nhìn nó rất giống nhẫn cưới của Nguyên Bảo. Phát hiện ánh mắt của tôi Abel ngay lập tức đóng chiếc hộp nhẫn lại rồi cất nó đi, như thể anh ta sợ tôi sẽ xông lên cướp lấy cái nhẫn vậy.

Chẳng lẽ trông tôi giống một kẻ ăn cướp à? Tôi hoàn toàn có thể trả tiền để mua nó mà.

- Chiếc nhẫn đó... có thể cho tôi xem không? Tôi cũng đang muốn mua nhẫn.

- Xin lỗi cô, đây là món đồ có người đặt rồi.

Cho dù có người đặt cũng đâu cần phải tỏ thái độ che đậy khẩn cấp như vậy. Thật đáng ngờ. Tôi cảm thấy Abel có lẽ không đơn giản là một chủ hiệu đồ cổ, anh ta có cái gì đó rất đặc biệt, không giống với mọi người, cụ thể là gì tôi cũng không nói rõ được.

- Anh Abel, nếu tôi không lầm thì lần đầu chúng ta gặp nhau là ở nghĩa trang X, anh đã đến viếng mộ... chồng cũ của tôi. -Tôi cẩn thận thăm dò anh ta.

Abel gạt đầu, đôi mắt không có chút nào ngạc nhiên trước câu hỏi.

- Đúng vậy. Anh Nguyên Bảo cũng từng là khách hàng của tôi.

- Anh ấy đã mua gì ở đây vậy? Trước đây tôi không biết là Nguyên Bảo thích sưu tập đồ cổ.

Abel nhăn mày tỏ vẻ suy nghĩ, sau một lúc anh ta lắc đầu cười khổ với tôi.

- Xin lỗi cô, thật sự đã lâu quá rồi! Tôi không còn nhớ rõ nữa.

Nói dối, người đàn ông này đang cố tình giấu tôi...

Anh ta đến thăm mộ Nguyên Bảo chứng tỏ quan hệ giữa họ không thể chỉ là một lần mua hàng, mà nếu là khách hàng thân thiết thì không có lý gì Abel lại không nhớ rõ món hàng Nguyên Bảo đã mua. Hơn nữa Abel ngay lập tức đã nhận ra tôi ở nghĩa trang, anh ta hẳn phải gặp tôi trước đây rồi.

Có điều gì đó không ổn. Abel chắc chắn biết về Nguyên Bảo nhiều hơn những gì anh ta nói. Nguyên Bảo có thật sự là người vô tính không hay có điều gì mà tôi và Hoàng Nam đều không rõ? Abel, người đàn ông này dường như biết tất cả nhưng lại khéo léo che giấu mọi chuyện sau lớp mặt nạ hoà nhã của anh ta.

Tôi hít một hơi thật sâu, cố gắng che giấu nội tâm đang cuộn sóng.

Biết được quan hệ giữa họ thì thế nào? Nguyên Bảo đã mất rồi. Kể cả anh ấy có còn sống đi nữa thì hai chúng tôi cũng đâu còn quan hệ gì. Anh ấy đã từng làm gì, là người như thế nào, có bí mật gì... đều không còn liên quan đến tôi nữa.

- Dù sao cũng cảm ơn anh. Hẹn gặp lại anh lần khác.

Tôi lịch sự chào tạm biệt, không ngờ đến Abel lại thản nhiên nói.

- Không, chúng ta sẽ không gặp lại nữa.

Tôi sững sốt quay sang nhìn anh ta. Abel có ý gì? Tuy tôi không có sở thích với đồ cổ, có thể cả đời cũng không mua món đồ cổ nào nhưng nếu quyển nhật kí này thật sự có manh mối để cảnh sát điều tra thì Abel và tôi nhất định phải gặp lại.

- Cô Diệp Thư, điều kiện để bà Diệp Linh gửi món đồ ở chỗ tôi là sẽ không có ai biết việc này, làm nghề này của chúng tôi việc cần nhất là giữ bí mật, hy vọng cô thông cảm. Nếu có ai hỏi cô cứ nói tìm thấy quyển nhật kí trong số đồ cũ, tuyệt đối không thể để lộ rằng mẹ cô đã gửi nó ở đây.

Chuyện này... nghe thì có vẻ hợp lý nhưng vẫn rất đáng ngờ.

- Tôi hiểu rồi, vậy nếu tôi đến mua đồ thì sao? Lẽ nào anh vẫn cho rằng chúng ta sẽ không gặp lại?

Abel vẫn giữ nụ cười nhả nhặn trên môi, người đàn ông này luôn mang vẻ mặt ôn hoà tươi cười nhưng trong mắt thì không chứa ý cười, chứng tỏ anh ta chỉ đang cười đối phó.

- Tôi rất tiếc nhưng cửa hiệu của tôi không thích hợp với cô. Cô quá quyết đoán, quá tinh táo. Người như cô sẽ không bao giờ chìm trong đau khổ hay níu kéo quá khứ, càng không bao giờ vì ai mà đánh đổi mọi thứ mình có, cửa hàng của tôi không có thứ gì phù hợp với cô cả. Con người nếu không vì tình cảm thì chính là vì tiền tài mà mù quáng, nhưng cô lại rất khôn ngoan để biết trả giá bao nhiêu là đủ. Cô thật sự là một nhà đầu tư có tài.

Tôi không hiểu, điều đó thì liên quan gì ở đây?

- Những khách hàng quá thông minh... cô biết đấy, làm ăn với họ thật khó, mà tôi thì không thích những việc khó khăn.

Lý do mà Abel đưa ra đúng là làm tôi được mở rộng tầm mắt. Chắc lĩnh vực buôn bán đồ cổ không giống với cách ngành khác, người ta không cần sẵn đón niềm nở với tất cả khách hàng. Hoặc Abel là một kẻ lập dị, anh ta chỉ bán hàng cho những ai anh ta thích, có thể là anh ta thấy tôi quá phiền nên không muốn bán hàng cho tôi.

Thế giới rộng lớn có cả tá những người kì quặc. Dù sao tôi cũng chỉ thuận miệng hỏi mà thôi. Tuy tôi đoán Abel biết rất nhiều chuyện nhưng khó mà ép anh ta nói ra điều gì được. Người đàn ông này thật sự không đơn giản. Có lẽ tôi nên điều tra về anh ta trước rồi mới quay lại. Biết địch biết tra, trăm trận trăm thắng.

Lúc rời khỏi cửa hiệu đồ cổ, tôi nhìn thoáng qua mấy chậu diên vĩ đang nở hoa, cảm thấy có lẽ lần sau nên hỏi cả cách làm sao để hoa nở được vào mùa hè, chắc Lạc Cẩm sẽ có hứng thú, nhà cô ấy có cả một vườn hoa diên vĩ. Lúc ấy tôi hoàn toàn không ngờ rằng sau này tôi quả thực không bao giờ gặp lại Abel nữa, ngay cả cửa hiệu đồ cổ đó cũng biến mất không để lại dấu vết.

77. Chương 77: Tầm Xuân Đơn Côi, Dệt Kén Một Mình (2)

Mưa rơi trên ao nhỏ, vòng sóng gợn lăn tăn

Bao nhớ nhung quyến luyến đều theo gió thổi tan

Giờ bồi hồi lật giở, đồng cam cộng khổ, mộng cũ ủa màu
Làm sao để dài lâu mà sánh cùng trời đất.

Mùa đông năm nay thời tiết vô cùng khắc nghiệt, tuyết rơi liên tục mười mấy ngày, trời lạnh giá khiến cho cây cối khắp nơi đều bị đóng băng.

Tế Tuyết ngồi trong phòng, đôi mắt xám chú mục vào tờ giấy trắng, nàng muốn vẽ lại hình ảnh trong mơ nhưng không được. Bàn tay vô thức viết lên mấy câu

“Ngã trú trường giang đầu

Quân trú trường giang vĩ

Nhật nhật tư quân bất kiến quân

Cộng ẩm trường giang thủy

Thử thủy kỷ thời hưu

Thử hận hà thời dĩ

Chỉ nguyện quân tâm tự ngã tâm

Định bất phụ tương tư ý”

Bài từ này nàng đã đọc ở đâu, khi nào? Nàng chỉ biết chắc chắn không phải lúc ở phương bắc.

Thanh Vân đẩy cửa phòng bước vào rồi nhanh chóng đóng lại, trên tay hắn cầm một đĩa bánh nướng đang bốc khói.

- Tuyết Nhi, đang xem gì vậy? Ăn bánh đi!

Tế Tuyết giật mình vội vàng nhét tờ giấy vào bên dưới mấy quyển sách dày, cố gắng làm ra vẻ tự nhiên.

- Không có gì...

Hành động giấu diếm của nàng không qua được mắt Thanh Vân. Hắn từ từ đặt đĩa bánh lên bàn, mỉm cười hỏi nàng.

- Đạo gần đây nàng còn mơ thấy ác mộng không?

- Không, ta không gặp ác mộng nữa. –Nàng chỉ thường mơ thấy một nam tử không rõ mặt, nghe thấy hắn gọi tên nàng, giọng nói bi thương đến tê tâm liệt phế.

Thanh Vân gật đầu, tình trạng hiện giờ của Tế Tuyết chưa tính là hồi phục hoàn toàn nhưng cũng đã tốt hơn rất nhiều.

- Nàng đã nhớ ra thêm chuyện gì chưa?

Tế Tuyết muốn hỏi Thanh Vân về nam tử nàng thấy trong mơ nhưng lại nhịn xuống, lắc đầu.

- Ta vẫn chỉ nhớ đến khi mẫu phi qua đời, Thanh Vân, người nói Diệc Hàn đã chết, ta đã báo được thù. Nhưng sau đó thì như thế nào?

Thanh Vân vuốt nhẹ tóc nàng, đưa bánh cho Tế Tuyết.

- Từ từ nàng sẽ nhớ ra, đừng vội vàng quá, sẽ ảnh hưởng không tốt. Nàng ăn đi cho nóng!

Nàng xịu mặt xuống, ngoan ngoãn cầm bánh ăn. Thật ra mấy năm nay mọi chuyện của nàng đều do Thanh Vân chăm lo, tự nàng cũng cảm thấy rất kì lạ. Nàng vốn là vương gia, quyền thế chỉ dưới một người, phú khả địch quốc, rốt cục nàng sao lại sa cơ lỡ bước đến mức nhà không có để về?

Nghe nói hoàng đế hiện giờ là Tế Duyệt, con trai của Tây Lăng Vương. Kẻ này hắn phải mưu lược hơn người, nếu không Tế Ly, Tế Khắc làm sao không giành được ngôi báu với hắn? Thanh Vân chỉ kể rất vắn tắt mọi việc cho nàng, nếu có hỏi thêm hắn đều trả lời “từ từ sẽ nhớ ra”.

Thật là có quá nhiều chuyện nàng không hiểu, càng nghĩ càng đau đầu.

- Tuyết Nhi, mùa xuân tới... chúng ta thành thân được không?

Lời đề nghị của Thanh Vân khiến Tế Tuyết bị nghẹn, hắn vội vã rót cho nàng chén nước, vỗ nhẹ sau lưng nàng.

- Sao vậy? Thành thân với ta đáng sợ tới mức nàng thà chết nghẹn sao? –Thanh Vân cười khổ. –Ta biết thân phận ta không xứng với nàng, nhưng ta đối với nàng là thật lòng.

Một kẻ không chốn dung thân, bị người ta săn đuổi phải bỏ trốn như nàng sao có thể nói là hắn không xứng? Nếu có ai không xứng ở đây thì phải là nàng. Nàng chẳng thể giúp được gì cho hắn. Từ nhỏ tới lớn nàng chưa bao giờ phải lao động nặng nhọc, vì bị giam trong thân phận nam nhi nên càng không biết thù thừa may vá, nấu nướng giặt giũ... tất cả những việc mà phụ nữ nên biết nàng đều không biết, lại thêm cả

cần bệnh mất trí làm hấn phải tốn công chạy chữa. Bảo nàng làm thê tử, nâng khăn sửa túi cho hấn thì người chịu thiệt thòi là hấn mới phải.

Không có gia thế, không tiền bạc quyền lực, nàng thậm chí còn vô dụng hơn cả một cô gái bình thường.

Thanh Vân, ta chỉ sợ người chê ta phiền phức, đã không thể giúp gì còn trở thành gánh nặng cho người.

- Nếu nàng thật sự là gánh nặng ta cũng nguyện mang theo cả đời. Phùng Thanh Vân ta sợ rất nhiều thứ, nhưng vác nặng chắc chắn không sợ.

Tế Tuyết cần môi, chậm chạp tựa đầu vào ngực hấn, cuối cùng kiên quyết nói.

- Được, mùa xuân tới... chúng ta thành thân.

Thanh Vân vui mừng siết chặt nàng trong lòng, nụ hôn nhẹ như lông chim rơi xuống trên tóc nàng, chuyển dần đến trán, mắt, rồi môi.

Theo trí nhớ sót sẹ của mình Tế Tuyết biết nàng chưa từng thân mật với ai như vậy, nhưng không hiểu sao nàng vẫn cảm thấy nụ hôn này không đúng, cảm xúc của nàng không nên như thế.

Đáng lẽ trái tim nàng phải đập cuồng loạn, phải cảm thấy ngọt ngào tận tâm can, phải quyến luyến không muốn rời xa. Vì sao... nàng không rung động? Vì sao tâm của nàng vẫn bình lặng đến thế?

Thanh Vân tốt với nàng, yêu nàng, tình nguyện vì nàng vào sinh ra tử, nàng nên yêu hấn...

Phải, nàng nên yêu hấn, không thể làm hấn đau lòng. Dù sao cả đời nàng cũng sẽ trôi qua những ngày như thế này, bình lặng cùng hấn, phu thê tương kính như tân đến hết đời. Rất nhiều người cầu còn không được, nàng chẳng thể tham lam đòi hỏi quá nhiều.

Cái thứ tình yêu điên cuồng từng khiến nàng giày vò đau đớn đã ở rất xa, ném thử một lần là đủ rồi, không nên phạm sai lầm nữa.

Cả Kim Môn cốc chìm trong không khí từng bừng náo nhiệt, thiếu chủ Phùng Thanh Vân muốn thành thân đúng là chuyện vui mừng nhất mấy chục năm nay, lão cốc chủ tuy không hài lòng lắm với con dâu nhưng tự biết mình phản đối cũng chẳng ăn thua nên đành chấp nhận. Xấu tốt gì thì con dâu có vẫn hơn không. Bao lâu nay Phùng cốc chủ cũng đã chán cảnh quý tử dung mạo như thiên tiên nhà mình bị giang hồ đồn đại là mỹ cường thụ.

Tiếc rằng đám cưới không thể diễn ra theo kế hoạch, mùa xuân đến Tế Tuyết bất ngờ phát bệnh, nàng thường xuyên mê man, thần trí không tỉnh táo, thỉnh thoảng lại lẩm bẩm những câu không đầu không đuôi. Thanh Vân thử dùng rất nhiều biện pháp nhưng không có tác dụng. Hấn chợt nghĩ đến phần còn lại của Thạch Liên Hoa chôn ở Lệ Châu, loại thuốc này dùng nhiều sẽ có hại, nhưng đã có kinh nghiệm một lần, giờ hấn sẽ chỉ dùng một lượng nhỏ, hấn sẽ có tác dụng.

- Cha, con phải đi Lệ Châu một chuyến để mang Thạch Liên Hoa về, cha thay con chăm sóc Tuyết Nhi. Cha không được bắt nạt nàng, con rất nhanh sẽ trở về. -Thanh Vân cẩn thận dặn dò Phùng cốc chủ.

- Hừ, chuyện đơn giản thế ta còn không biết sao? Ta đã nhiều tuổi thế này còn chấp nhặt một đứa đầu óc có vấn đề như nó làm gì chứ? Mà ta đã nói từ trước là mau mang Thạch Liên Hoa về đây, ai bảo người không chịu, cứ giấu giấu diếm diếm, ta là cha người chứ có phải thổ phỉ đâu mà đề phòng.

“Cha mà gặp được liệu quý thì còn đáng sợ hơn cả thổ phỉ, chắc chắn mấy mảnh còn lại của Thạch Liên Hoa sẽ bị cha làm thí nghiệm hết sạch”. Thanh Vân chỉ nghĩ trong bụng chứ không nói ra mồm, hấn còn phải nhanh chóng lên đường.

Mùa xuân năm ấy ở Lệ Châu, Thanh Vân chưa từng nghĩ tới sẽ gặp mặt Tiêu Phàm.

Chuyện cũ đã xa xôi vô cùng, đã rất lâu hấn không nghĩ đến nam tử này, càng chẳng muốn quan tâm Tiêu Phàm sống ra sao, có hối hận đau khổ hay không. Tế Tuyết đã quên thì hà tất hấn phải so đo.

Vùng đất đông đúc náo nhiệt tin tức cũng rất nhiều. Thanh Vân ngồi trong quán trà, nghe người ta bàn tán, nhiều nhất là chuyện về Thuận Tuyên Đế.

Chiếc bàn gần chỗ hán ngồi có năm người đàn ông. Một kẻ dáng vẻ gầy gò, mặt mũi tầm thường cầm một chén trà lên nhấp từng ngụm, cố làm động tác tao nhã nhưng chỉ khiến người khác thấy tức cười.

- Các người biết gì chưa, tiểu thư nhà Trần đại nhân vừa được tuyển vào cung rồi đấy, là đích thân Hoàng thượng lựa chọn. Nghe nói vừa nhìn thấy bức tranh họa lại dung mạo Trần tiểu thư, hoàng thượng đã hạ lệnh tuyển vào cung, không chừng sẽ được phong phi. Lần này thì con đường thăng quan của Trần đại nhân chắc chắn sẽ rộng mở.

Người ngồi bên cạnh chép miệng lắc đầu.

- Thôi đi, tuyển vào cung cũng đâu phải sẽ một bước thành phượng hoàng. Hoàng thượng phong lưu khắp Diêm quốc ai mà không biết. Mỗi năm tú nữ vào cung có ai không như hoa như ngọc. Các vị tiên hoàng ba năm mới tuyển tú một lần, nay hoàng thượng mỗi năm tuyển một lần, chẳng mấy chốc bao nhiêu nữ tử xinh đẹp đều sẽ vào cung hết. Sau ba năm mà không được sủng hạnh mới cho trở về, lúc đấy tuổi cũng đâu còn nhỏ nữa, nếu không mau tìm mối thành hôn thì sẽ thành gái già thôi. Đây chưa chắc đã là chuyện tốt đâu.

Người kia không cho là phải, bực bội nói:

- Người đúng là thối miệng. Ta và Trần đại nhân là chỗ thân tình, người thấy ta sắp được lấy phú quý của Trần đại nhân nên muốn trừ ẻo phải không?

- Nay, ta chỉ nói sự thật thôi, đừng tưởng được vào cung mà có thể cáo mượn oai hùm. Phương hoàng hậu và Phương thừa tướng còn ngồi kia thì mười Trần tiểu thư cũng chẳng làm nên trò trống gì đâu.

Hai người đang cãi cọ qua lại thì một người béo núc bất ngờ hỏi:

- Kể cũng lạ, hoàng thượng nhiều cung tần như vậy mà đến giờ chỉ có mỗi Thái tử, liệu có phải bị bệnh không?

- Bậy bạ, cẩn thận cái miệng của người, muốn mất đầu à?

Thanh Vân nghe những tin đó cũng không có cảm xúc gì rõ rệt. Kẻ kia đã là Hoàng thượng, quyền khuynh thiên hạ, đừng nói là ba ngàn giai lệ, cho dù là mười ngàn thì cũng có gì lạ? Chỉ là hán thấy tiếc cho Tế Tuyết, tiếc cho nàng vì Tiêu Phàm mà đau khổ sống không bằng chết, tiếc vì nàng đem cả sinh mệnh thành toàn cho Tiêu Phàm, kết quả là Tiêu Phàm chẳng vì nàng mà nhỏ một giọt nước mắt.

Mấy năm nay chắc Tiêu Phàm rất thoả mãn, rất sung sướng ngồi trên ngai vàng đổi bằng tính mạng của nàng.

Hữu duyên thiên lý năng tương ngộ, Thanh Vân nghĩ giữa hán và Tiêu Phàm không biết là thứ duyên chó má gì, vì sao hán vừa xuất hiện ở Lệ Châu thì Tiêu Phàm cũng có mặt?

Năm năm, Thanh Vân chưa bao giờ muốn làm kẻ trước mắt mình suy sụp như lúc này. Hán phong lưu tuấn nhã, khí khái mười phần, dựa vào đâu mà hán có thể an nhàn qua ngày như vậy?

Tiêu Phàm nói muốn gặp Tế Tuyết, Thanh Vân chỉ âm thầm cười lạnh. Người nói muốn là có thể gặp sao? Năm xưa vì muốn đoạt thiên hạ mà lừa gạt nàng, khiến nàng sống dở chết dở. Nếu không phải một cây Thạch Liên Hoa từ trên trời rơi xuống kia thì mồ nàng đã xanh cỏ rồi, còn đợi hán tới gặp được sao?

Thanh Vân nói với Tiêu Phàm rằng Tế Tuyết đã chết, hán muốn Tiêu Phàm hối hận đau khổ, ít nhất thì cũng bị lương tâm cắn rứt, nhưng phản ứng của Tiêu Phàm cuối cùng lại khiến hán thương hại.

Năm năm qua, có lẽ không chỉ một mình Tế Tuyết sống không tốt.

Đêm khuya, mặt trăng lơ lửng trên bầu trời, chiếu lên mặt đất những vùng sáng nhợt nhạt. Tiêu Phàm nhú mày, cầm cả bình rượu lên tu ừng ực. Đạo gần đây hán cảm thấy mình ngày càng quái gở, có lẽ vì hán đang già đi. Ánh nắng mặt trời làm hán thấy nóng bức khó chịu, ánh sáng mặt trăng lại khiến hán cảm thấy lạnh lẽo cô đơn. Hán cũng không rõ rốt cục mình muốn gì.

Thái giám eo éo nhắc hán Uyển Phi đã tới, đang chờ ở bên ngoài. Tiêu Phàm đặt bình rượu xuống, ra lệnh cho Uyển Phi vào.

Ánh đèn rực rỡ, mỹ nhân như hoa, trái tim hắn khẽ rung lên từng nhịp. Uyển Phi nếu nhìn từ xa, nhất là khi chỉ thấp thoáng sau những tấm rèm mỏng manh... vô cùng giống người ấy.

- Hoàng thượng, sao người lại nhìn Uyển Tâm như vậy? –Cô gái xinh đẹp thẹn thùng cúi đầu, hai gò má ửng hồng, dung nhan như hoa đào tháng ba khiến người ta không thể không xao xuyến.

Tiêu Phàm nhíu mày, khoé môi khẽ nhếch lên nụ cười tự giễu. Không phải là nàng, tuy rằng vẻ ngoài giống đến năm phần, cả giọng nói cũng có điểm giống... nhưng chung quy vẫn không phải.

- Uyển Tâm, trăm muốn nghe người đàn. –Hắn tựa người trên long ỷ, hai mắt nhắm nghiền, giọng nói lạnh nhạt không vui cũng không buồn.

- Hoàng thượng muốn nghe khúc gì?

- Tùy người!

Tiếng đàn réo rất vang lên, Uyển Tâm vô cùng tự tin vào cảm nghệ của mình, từ ngày nàng vào cung đến nay hoàng thượng vẫn luôn chú ý đến nàng. Tuy chưa từng được sủng hạnh nhưng nàng cũng không vội vã.

Thuận Tuyên Đế từ lâu đã có tiếng là kẻ phong lưu, đối với nàng hắn khi gần khi xa, thường xuyên tìm nàng nhưng lại chỉ bảo nàng gảy đàn hoặc cùng hắn chơi cờ. Nàng thích thứ gì hắn đều cho người mang đến. Ngay cả áo khoác lông cáo trắng được cống nạp hắn cũng ban cho nàng mặc dù Hoàng hậu đã có lời trước. Nàng nghĩ hắn nhất định thật lòng với mình, nếu không sao lại tốn nhiều công sức vì mình như vậy.

Người trong hậu cung xì xào rằng Phương hoàng hậu mấy năm nay đã bị hoàng thượng lạnh nhạt, tuy đang độ tuổi xuân tươi đẹp nhưng chẳng khác nào ở trong lãnh cung, ngày ngày chỉ biết phát tiết uất hận lên những nữ nhân khác. Nghe nói kể từ ngày đăng cơ, hoàng thượng chưa một lần đến chỗ hoàng hậu.

Đêm nay Uyển Tâm lại được gọi đến điện Trường Sinh, nàng chơi hết ba khúc nhạc, thấy hoàng thượng có lẽ đã ngủ liền dừng lại, nhẹ nhàng đến bên hắn.

Mùi rượu thoang thoảng cùng dung mạo tuấn tú của hắn khiến nàng hồi hộp, ngay cả hơi thở cũng nhẹ đi mấy phần. Uyển Tâm len lén đưa tay lên vuốt ve khuôn mặt hắn. Bàn tay nàng ngay lập tức bị nắm lấy, giọng nói khàn khàn đầy gọi cảm làm trái tim nàng đập liên hồi.

- Dừng đi! Dừng rời bỏ ta!

Uyển Tâm áp má lên tay hắn, nhẹ giọng đáp lại:

- Không, thiếp sẽ không đi.

Đôi mắt đen tuyền như màn đêm mở ra, tia tình ý thoáng hiện ra bất ngờ vụt tắt. Tiêu Phàm hất tay Uyển Tâm, hung ác quát lên:

- Ra ngoài!

Uyển Tâm kinh hãi quỳ xuống, nàng chưa từng thấy vẻ mặt này của hắn, lạnh lùng như băng, ánh mắt mang theo khinh miệt không hề che giấu, cứ thế đâm thẳng vào lòng của nàng.

Người trong cung truyền tai nhau Uyển Phi mới được sắc phong ít ngày trước đêm qua làm hoàng thượng nổi giận, sáng nay hoàng hậu đã trừng phạt nàng ta phải đóng cửa chếp kinh nửa năm.

Chốn hoàng cung mỹ nữ như hoa, mỗi ngày trôi qua đều có người mới tới, so với người cũ thì tất nhiên trẻ trung xinh đẹp vạn phần. Nửa năm sau e rằng hoàng thượng đã sớm quên vị Uyển Phi này rồi. Thật đáng tiếc ột đoá hoa, chỉ vừa hé nở đã bị người ta vùi dập.

Uyển Tâm ngồi trong phòng, giấy chếp kinh lộn xộn trên bàn, vài tờ rơi trên nền đất. Nàng không quan tâm, chỉ co ro ở một góc giường khóc tức tưởi. Hai mắt nàng sưng đỏ, tóc tai bù xù, không còn thấy đâu là “phù dung như điện, liễu như mi” nữa.

Vì sao lại thành ra thế này? Từ khi vào cung nàng vô cùng cẩn thận, không dám thị sủng mà kiêu, mỗi một hành động đều không có chỗ nào để chê trách. Đêm ấy rốt cục là thế nào, sao hoàng thượng lại đột nhiên nổi giận? Nàng không hiểu, nếu cả đời phải chôn vùi ở đây, xuân sắc phai tàn mà không rõ lý do nàng thật sự không cam tâm.

Cửa phòng bất ngờ bị đẩy ra. Một nữ tử cung trang hoa lệ, gương mặt xinh đẹp được tô vẽ tỉ mỉ bước vào. Dáng vẻ tha thướt yếu điệu cộng thêm khí chất cao quý tạo thành một bức tranh hoàn toàn đối lập với Uyển Tâm.

- Muội muội, sao muội lại tiêu tụy như vậy? Mới mấy ngày không gặp mà trông muội xuống sắc quá! –Phương Quân Di nhẹ giọng thăm hỏi, mỗi câu nói ra nghe thì giống quan tâm nhưng lại mang thêm vài phần châm chọc.

Uyển Tâm xuống giường, cúi người hành lễ.

- Hoàng hậu nương nương cát tường.

Phương Quân Di xua tay tỏ ý bình thân, nhìn khắp một lượt căn phòng, lại thấy giấy chép kinh rơi lung tung, khoé môi khẽ cong lên như cười giễu.

- Muội muội, việc chép kinh phải thành tâm mới được. Muội để lộn xộn như thế này rõ ràng là không tôn kính Phật Tổ, ta sao có thể nửa năm đã tha thứ uội được. –Phương Quân Di hơi nghiêng đầu nói với nô tỳ theo hầu. –Thuý Liên, thông báo ra ngoài Uyển Phi nương nương còn chưa thành tâm hối cải, phạt thêm nửa năm đóng cửa tĩnh tâm.

Tới mức này thì Uyển Tâm không nhịn nổi nữa, nàng tức giận trừng mắt với Phương Quân Di.

- Hoàng hậu, người như thế là lộng quyền. Thần thiếp tuy có tội nhưng đã bị trừng phạt rồi, người sao có thể lợi dụng việc công để trả thù như vậy.

Phương Quân Di che miệng cười, đôi mắt long lanh loé lên tia ác độc.

- Lộng quyền? Lợi dụng việc công trả thù riêng? Ha ha, bản cung là Hoàng hậu, sống chết của người chỉ nằm trong một câu nói của bản cung. Người nghĩ mình là ai mà đòi chống đối bản cung?

Uyển Tâm lúc này chỉ có thể cắn răng chịu đựng, Phương Quân Di nói không sai, chốn hậu cung Hoàng hậu nắm quyền, ai có thể gây chiến với ả được chứ.

- Uyển Tâm, người nên chấp nhận sự thật, ở đây mà chép kinh cả đời đi. Nếu thấy buồn chán quá thì cầu xin ta, ta sẽ cho người vào am ni cô xuống tóc làm đệ tử Phật môn.

Hai tay Uyển Tâm xiết chặt, cố kiềm chế để không xông tới cào rách mặt Phương Quân Di. Ắn đàn bà thâm độc này muốn nhân cơ hội để diệt trừ nàng, chắc chắn ả muốn trả thù vì nàng có được sự chú ý của hoàng thượng.

- Người không cần phải nghĩ xấu về bản cung, bản cung chẳng thêm ghen tỵ với người đâu. –Phương Quân Di khoan thai bước về phía Uyển Tâm, bày tay nòn nà nhẹ nhàng nâng cằm Uyển Tâm lên, quan sát một lúc. Móng tay đỏ chót càng làm nổi bật làn da trắng xanh của Uyển Tâm. –Haiz... người và những kẻ trước đây đều giống nhau, tuy là người xinh đẹp hơn một chút so với bọn họ... nhưng thực chất cũng chỉ là thể xác của người khác thôi.

Uyển Tâm kinh ngạc nhìn Phương Quân Di. Thế thân? Những kẻ giống nàng?

- Không biết đúng không? Người không phải kẻ đầu tiên vừa tiến cung đã được phong phi, trước kia... có mấy người nhĩ, nhiều quá bản cung nhớ không nổi. –Phương Quân Di nhíu mày, duyên dáng đưa tay lên day thái dương. –Thật sự là rất nhiều. Nhưng mà kết cục thì đều chỉ có một thôi.

Tiếng cười lạnh lớt như chuông bạc của Phương Quân Di làm Uyển Tâm rùng mình. Một luồng khí lạnh bao phủ cơ thể nàng, từng sợi tóc đều muốn dựng lên vì sợ hãi.

- Người có biết vì sao hoàng thượng chỉ có mình Thái tử là con nối dõi không? Bởi vì đã mấy năm nay hoàng thượng không gần nữ sắc, làm sao có con được.

- Không, không thể nào...

- Sao lại không chứ? Đám cung nữ các người được hoàng thượng chú ý cũng chỉ vì các người có nét giống người trong lòng hoàng thượng mà thôi. Nếu các người ngoan ngoãn thì còn có thể sống lâu một chút, đừng

này kẻ nào cũng nuôi mộng tưởng hảo huyền, muốn bò lên long sàng. Hoàng thượng thủ thân như ngọc, các người lại muốn làm hoàng thượng vậy bản, có kết quả này cũng là xứng đáng.

Phượng Quân Di nói xong, hài lòng nhìn Uyển Tâm khuôn mặt trắng bệch không chút huyết sắc, hai mắt còn lộ rõ vẻ kinh hoảng.

- Hừ, muốn chim sẻ thành phượng hoàng, trên đời đâu có chuyện dễ dàng như thế! –Phượng Quân Di bĩu môi khinh miệt rồi quay lưng bỏ đi.

Cô ta cảm thấy rất thoải mái, bấy lâu này cuộc sống lạnh lẽo tù túng trong cung làm cô ta sắp phát điên lên. Hành hạ người khác, khiến người ta sống khổ sở hơn mình là lạc thú của Phượng Quân Di.

Chuyện như thế này cũng chẳng phải lần đầu, dù sao Thuận Tuyên cũng sẽ không hỏi đến, không chừng ít ngày nữa sẽ tìm được một nữ nhân khác dung mạo so với Uyển Tâm còn giống người trong lòng hẳn hơn.

Những nữ nhân được Thuận Tuyên chú ý đều có nét giống Thành Tuyên Đế Tế Tuyết, Phượng Quân Di cũng từng nghi ngờ lẽ nào Thuận Tuyên và Thành Tuyên Đế có vấn đề? Trước đây đã có tin đồn Tế Tuyết nuôi sủng nam ở Hàn Băng cung. Có điều người mà Thuận Tuyên vẫn luôn che giấu rõ ràng là một nữ tử. Tuy lần nào Phượng Quân Di cũng chỉ nhìn thấy bóng lưng nhưng dáng vẻ tha thướt mỏng manh ấy không thể nào là nam nhi được.

Thành Tuyên dung mạo khuynh thành nhưng khí chất lạnh lùng, ánh mắt sắc bén, dáng vẻ lúc nào cũng toát ra sự uy hiếp đối với người xung quanh, hoàn toàn không giống nữ nhân yếu đuối nép trong lòng Thuận Tuyên.

Phượng Quân Di vừa đi vừa suy nghĩ, không để ý mình đã giẫm nát mấy cây hoa nhỏ. Mùi hương nhàn nhạt toả ra trong không khí, thanh khiết mát lạnh. Phượng Quân Di nhíu mày, quan sát một lúc thì nhận ra mình đã đi vào khu vườn mà Long Tường Hoàng đế trồng hoa tuyết cho Lương hoàng hậu, vừa rồi cô ta đã giẫm nát mấy cây hoa tuyết. Cõi lòng không kìm nén nổi trào lên từng trận chua xót. Lương hoàng hậu... bà đã phải tu mấy kiếp mới có được nam tử yêu mình như vậy, người đẩy lại vốn là bậc quân vương máu lạnh vô tình.

78. Chương 78: Chậm

Bên hiên lớp những đoá bồ công anh mọc lên

Đó là khung cảnh mãi mãi nằm trong trí nhớ của anh

Tiếng ve kêu từ giữa sân trường vào những giờ nghỉ trưa

Bao nhiêu năm vẫn rất êm ái

Xếp ước nguyện vào chiếc máy bay giấy anh phóng lên

Bởi vì cả anh và em đều không thể chờ đợi sao băng đến

Tung đồng xu lên để quyết định vận mệnh cuộc đời

Cả anh cũng không biết bản thân sẽ đi về đâu (*)

Năm mười một tuổi, trong một ngày Cao Phi phạm phải hai sai lầm vô cùng nghiêm trọng. Một là cậu đã nghe lén bố mẹ nói chuyện. Cậu ước gì mình đừng bao giờ nghe thấy những lời nói đó. Sai lầm thứ hai là cậu không nên đập vỡ vụn tấm kính lớn rồi đổ tất cả mảnh vỡ từ trên cao xuống đường.

Cậu chỉ đang tức giận, âm thanh đổ vỡ làm cậu thấy dễ chịu. Nó dễ nghe hơn nhiều so với tiếng chì chiết lẫn nhau của bố mẹ.

Từ khi còn nhỏ Cao Phi luôn không hiểu vì sao bố mẹ đối với mình rất kì lạ, không ghét, cũng chẳng yêu. Họ mua cho cậu những gì cậu thích, không bao giờ la mắng cậu khi cậu bị điểm kém, nhưng họ không khen ngợi lúc cậu được điểm cao, cũng chẳng bao giờ để tâm đến vết thương trên người cậu... Hoá ra cậu không phải là con đẻ của bố mẹ.

Những mảnh kính vỡ vụn rơi rào rào từ trên cao xuống đường, phản chiếu ánh sáng lấp lánh của mặt trời. Cao Phi không nghĩ đến sẽ có một đứa bé gái đi ngang qua, không nghĩ đến đứa bé lại ngã đầu lên...

Cậu chỉ thấy gương mặt và hai tay cô bé nhuốm máu. Máu đỏ tươi dưới ánh nắng mùa hè trở nên nhức nhối kinh khủng. Cao Phi sợ hãi bỏ chạy, nếu người nào đó phát hiện cậu là thủ phạm... cậu chỉ là một đứa con nuôi, bố mẹ sẽ vứt bỏ cậu, rồi cậu sẽ bị nhốt lại như những kẻ phạm tội mà người ta vẫn chiếu trên ti vi.

Sau chuyện đó, mỗi đêm Cao Phi đều mơ thấy cô bé kia mang đôi mắt chảy máu đến tìm, cầm theo mảnh kính vỡ muốn đâm mình. Tỉnh giấc, cả người cậu đầm đìa mồ hôi.

Nghe nói có người qua đường đã gọi cấp cứu, cậu hỏi được địa chỉ bệnh viện liền tự mình tìm đến. Một đứa bé trai mười một tuổi đi loang quanh trong viện chẳng có gì kì lạ, mặc dù không ai để ý đến cậu nhưng Cao Phi lại luôn cảm thấy ai cũng đang nhìn cậu. Cậu giống như tên tội phạm lên lút.

Người ta chỉ nói ở bệnh viện này, cũng không biết rõ là phòng nào, cậu giống thằng ngốc cứ lang thang hết chỗ này đến chỗ khác. Chán nản, cậu tìm một chỗ trong vườn cây của bệnh viện. Bản chất cậu không phải người xấu, tuy cậu không dám nhận lỗi của mình, nhưng cậu rất hối hận, cậu chỉ muốn gặp cô bé kia, xem cô ấy hiện giờ ra sao.

Có hai người ngồi ở chiếc ghế đá đối diện Cao Phi, là một chàng trai và một cô bé tầm tuổi cậu. Họ đều mặc quần áo bệnh nhân. Chàng trai hơi gầy, làn da tái, nhưng đôi mắt nâu của anh ta lại toả ra thứ ánh sáng rực rỡ khiến cho người ta quên đi cả đáng vẻ bệnh tật. Cô bé ngồi bên cạnh bị băng trắng quấn kín đôi mắt nên không thể nhìn rõ gương mặt.

- Lần sau em không nên tự ý ra khỏi phòng mà không có y tá hay người nhà, em không nhìn thấy đường, rất nguy hiểm đấy! –Chàng trai nhẹ nhàng lên tiếng.

Cô bé không cho là đúng, dẫu môi đáp trả, giọng nói trong trẻo mà non nớt.

- Có gì nguy hiểm đâu, ra ngoài thế nào chẳng gặp được người, nhờ họ ấn số trên thang máy là được. Lúc đi lại thì lần mò bám vào tường, toàn người sáng mắt, họ tự biết đường mà tránh em.

Cao Phi bĩu môi, cảm thấy cô bé này đúng là điếc không sợ súng, cứ để nó tự đi một mình rồi húc đầu vào cột vài lần nó sẽ biết điều hơn.

- Mắt của em làm sao vậy? –Chàng trai có chút dè dặt hỏi.

Cô bé im lặng, Cao Phi đồng tai lên nghe ngóng, trong lòng cũng hơi tò mò vì sao đứa bé này lại phải quấn băng.

- Chuyện dài lắm, anh không hiểu được đâu. –Cô bé tặc lưỡi, giọng điệu rất giống mấy nhân vật trong phim kiếm hiệp mỗi khi sắp kể một câu chuyện ân oán giang hồ từ một ngày xa lắc lư nào đấy. –Anh có xem phim kiếm hiệp không? Người tài năng lúc nào cũng bị kẻ xấu ghen ghét đố kỵ, bày mưu hãm hại. Em chính là trường hợp như vậy đấy.

- ...

Cô bé thở dài một hơi, tiếp tục kể lể.

- Một buổi trưa em đi qua một con đường, con đường này rất vắng người. Trong lòng em đã cảm thấy nghi ngờ nhưng lại không nghĩ có kẻ dám ra tay giữa thanh thiên bạch nhật. Nào ngờ mình thương dễ tránh, ám tiền khó phòng, lúc em vô tình ngẩng đầu lên trời thì một cơn mưa mảnh vỡ rơi rào rào xuống. Sau đó thì em thành như thế này đây, không nhìn thấy gì giống Hoa Mãn Lâu rồi.

Chuyện tai nạn đau buồn mà cô bé kể ra cứ như tường thuật phim truyền hình, chàng trai bên cạnh chỉ có thể ngệt mặt ra hỏi:

- Những phim gần đây nhất em xem là gì?

- Lục Tiểu Phụng, Hiệp khách hành, Tiểu ngạo giang hồ, Anh hùng xạ điêu,...

Chàng trai gật đầu thấu hiểu, thảo nào mà ngôn ngữ sắc mùi kiếm hiệp, hoá ra là một đứa bé bị nhiễm phim truyền hình.

Trong lúc hai người nói chuyện qua lại thì Cao Phi điếng người, ngồi như đóng đinh tại chỗ, không sao nhúc nhích nổi. Thì ra cô bé này chính là nạn nhân của trò nghịch dại hôm ấy. Cậu không biết phải làm thế nào, chưa bao giờ cậu muốn hãm hại ai, vậy mà cậu lại làm một cô bé bị mù.

Lồng ngực cậu nặng trĩu, cảm giác nghèn nghẹn khiến cậu vô thức đưa tay lên vuốt ngực.

- Bây giờ y học rất hiện đại, nhất định mắt của em sẽ hồi phục.

Cô bé nhăn nhó quay sang chàng trai.

- Anh nói gì thế, anh rửa em bị mù à?

- Không, anh...

- À, anh tưởng em bị mù chứ gì? Không có chuyện đó đâu. Lúc đấy em đã kịp nhắm mắt lại rồi cúi người xuống nên mảnh vỡ chỉ cắt vào phần da bên ngoài thôi, giác mạc không bị tổn thương. Bác sĩ nói vết cắt hơi sâu nên phải băng lại.

Cao Phi thở phào một hơi, cô bé không sao. Cậu chưa nhẹ nhõm được đến phút thứ hai thì lại bị dọa đến tái mặt.

- Đã bắt được người gây tai nạn cho em chưa?

- Chưa, anh không thấy trong phim toàn phải về cuối kẻ xấu mới bị trừng trị à? Bây giờ chưa bắt được nhưng nhất định sẽ tìm ra. Đợi đến lúc em khỏe lại, em sẽ nói với ông ngoại bắt hắn tới làm người giúp việc cho em. Hắn thích mảnh vỡ, mỗi ngày em sẽ đập vỡ vài chục cái lọ hoa rồi sai hắn đi nhặt lại tất cả, còn phải phân loại chúng theo màu sắc. Ngày nào cũng phải làm thế, cho hắn nhìn thấy mảnh vỡ là phát khóc.

Trong đầu Cao Phi bắt đầu tưởng tượng đến khung cảnh cô bé kia ngồi vắt chân như nữ vương, còn mình thì quần áo rách rưới, phải ngồi ôm cái sọt nhặt những mảnh vỡ rơi vãi lung tung dưới đất.

Không, cậu không muốn. Phải chạy ngay thôi, nếu để họ bắt được là đi đời!

Hai ngày sau, Cao Phi không nhịn được lại chạy tới bệnh viện. Cô bé và chàng trai vẫn có thói quen đi dạo trong vườn cây. Cao Phi đi theo sau họ, nghe ngóng câu được câu không, thăm người là phụ, chủ yếu cậu muốn biết họ có phát hiện ra ai là người gây chuyện không. Chỗ cậu ném những mảnh kính vỡ là một toà nhà xây dở bỏ hoang, cách nhà cậu chỉ vài chục mét. Không hiểu sao lúc đó cậu lại ngu vậy, ít ra phải tìm chỗ nào cách nhà mình chục kilomet là ít, à không, đáng lẽ không nên đập vỡ tấm kính rồi đổ xuống đường mới phải.

- Diệp Thư, bác sĩ nói khi nào em được xuất viện?

Cao Phi lẩm bẩm cái tên đấy trong đầu, cô ấy tên là Diệp Thư.

- Em không biết, chắc mấy ngày nữa. Anh ruột thừa, bao giờ anh ra viện?

Hả? Sao trên đời lại có người tên là ruột thừa? Chàng trai này mặt mũi dễ nhìn mà cái tên thì đúng là...

- Ngày mai. Và tên anh không phải là ruột thừa. Anh là...

- Anh ruột thừa, tên anh là gì cũng vậy thôi. Em vẫn sẽ gọi anh như thế.

Chàng trai đen mặt. Cao Phi âm thầm thương cảm thay cho anh ta. Thử nghĩ mà xem, nếu bạn có một cái tên đẹp đọc lên thật hoa mỹ mà lại bị một con bé suốt ngày kêu anh “ruột thừa”, người xung quanh chắc chắn sẽ cười đến đau bụng, còn bạn thì tức muốn nổ đom đóm mắt.

(*) trích Hẹn ước bồ công anh – Châu Kiệt Luân, bản dịch bài hát sưu tầm từ internet

Những ngày sau, khi Cao Phi đến bệnh viện thì không còn gặp được hai người đó nữa. Việc xấu của cậu cũng không bị phát hiện, cậu đoán là thế. Vì cả bố và mẹ đều không tỏ thái độ giận dữ hay nói gì với cậu.

Dần dần, Cao Phi cũng quên câu chuyện về cô gái nhỏ muốn bắt cậu làm nô lệ và chàng trai “ruột thừa”.

Người ta thường nói làm việc xấu sẽ gặp báo ứng, cậu không biết liệu Thụy Du có phải báo ứng của mình không. Lần đầu tiên gặp mặt, Thụy Du giống như thiên sứ, thuần khiết tốt đẹp biết bao. Cô ấy vừa hiền dịu vừa xinh đẹp, lúc nào cũng dịu dàng ở bên cậu, quan tâm đến cậu.

Ban đầu Cao Phi không cho phép Thụy Du tiến vào thế giới của mình, cậu lạnh nhạt, tìm mọi cách xua đuổi cô nhưng Thụy Du chưa bao giờ bỏ cuộc. Cô ấy lặng lẽ mang thuốc ngậm cho cậu khi cậu bị ho, đan khăn quàng cho cậu khi trời lạnh, mang nước cho cậu những hôm nắng nóng bức. Cậu còn nhớ một ngày trời mưa rất to, cậu quên mang áo mưa nên phải đứng trong trường chờ mưa ngớt. Thụy Du đưa ô của mình cho cậu, nói là người nhà cô ấy sẽ đến đón nên không cần dùng. Hôm sau cậu mang ô đến lớp Thụy Du trả lại thì mới biết cô ấy bị cảm lạnh nên xin nghỉ.

Rất nhiều việc, rất nhiều sự quan tâm, từng chút từng chút một cô gái ấy tiến vào trái tim cậu. Cậu tin rằng Thụy Du thích cậu, cũng giống như cậu thích cô ấy. Nhưng khi Cao Phi xác định được tình cảm của mình thì Thụy Du lại khéo léo từ chối, nói rằng cô muốn tập trung vào việc học trước. Cậu tin vào lý do đó nên im lặng chờ đợi. Bọn họ cứ thế dây dưa không rõ ràng, hơn bạn bè nhưng cũng không phải người yêu.

Thụy Du nói muốn thi vào trường trung học V, Cao Phi liền ngày đêm cố gắng học để thi đỗ vào trường đó. Lúc đấy cậu không hề nghĩ rằng mình hơn Thụy Du một lớp, nếu cậu vào trường V rồi nhưng cô lại thay đổi quyết định, không muốn thi vào trường đó nữa thì sao.

Khi bạn mười mấy tuổi, bạn thường sẽ hành động theo trái tim nhiều hơn lý trí, bạn dũng cảm và không hề nghĩ đến việc sẽ bị tổn thương.

Cao Phi và Thụy Du lại một lần nữa chung trường, cậu cứ nghĩ thế này rất tốt, cấp hai, cấp ba, rồi đại học, những năm tháng thanh xuân tươi đẹp nhất bọn họ sẽ luôn ở bên nhau. Cậu trở thành đội trưởng đội bóng rổ, rất nhiều bạn học nữ để ý đến cậu đều bị cậu từ chối, trong mắt cậu chỉ có hình bóng của cô gái trong sáng như thiên sứ ngày ấy.

Nhưng cậu hoàn toàn không ngờ Thụy Du lại đem cậu giới thiệu ột người bạn gái khác.

Diệp Thư, cái tên ấy như một chiếc chìa khoá mở ra một đoạn hồi ức vừa sợ hãi vừa kì lạ trong đầu cậu.

Tức giận vì sự sắp xếp của Thụy Du, cậu gần như không do dự mà kết giao với Diệp Thư, thậm chí còn tấn công mạnh mẽ để cô ấy làm bạn gái cậu.

Trong số những người cậu từng gặp không thiếu kiểu người như Diệp Thư, sinh ra đã có gia cảnh tốt, được chiều chuộng nên vừa kiêu ngạo vừa cứng đầu, thích phá phách. Nhưng cô ấy đồng thời cũng là cô gái rất thú vị, bọn họ có sở thích chung, nhiều vấn đề đồng quan điểm.

Diệp Thư trái ngược với Thụy Du, không bao giờ khuyên nhủ Cao Phi phải thế này thế kia, Diệp Thư thuộc kiểu thích nổi loạn, cô ấy thích những trò quậy phá của cậu, sẵn sàng bùng học để cùng cậu chạy vòng vèo xung quanh thành phố H. Nhưng khác với Cao Phi, Diệp Thư rất biết cách che giấu thầy cô lẫn gia đình. Cô ấy không cần chăm chỉ lắm điểm số vẫn cao, còn cậu thì sa sút thê thảm. Trước mặt người lớn cô ấy gọi dạ bảo vâng, thật ngoan ngoãn, nhưng xoay người một cái liền biến thành ma nữ.

Cậu luôn cảm thấy Diệp Thư cá tính quá mạnh mẽ, quá ngông cuồng, quá đen tối, nếu so sánh với cô gái thuần khiết dịu dàng như Thụy Du thì họ đúng là một trời một vực. Cao Phi tin rằng mình ở trong bóng tối, chỉ có thiên sứ trong sáng mới dẫn đường cậu đến với mặt trời. Cậu không quên được Thụy Du, cho dù người con gái ở bên cạnh cậu là Diệp Thư.

Một lần hai người họ tìm được cách lọt vào vũ trường Hoa hồng đêm nổi tiếng nhất thành phố H. Nơi này chỉ những ai trên hai mươi tuổi, làm thẻ đăng kí mới được vào. Sở dĩ quản lý nghiêm ngặt như vậy vì bên trong thực sự là một thế giới khác, đối nghịch với vẻ thanh lịch cổ kính của thành phố H, vũ trường Hoa hồng đêm là chốn càng về đêm càng thác loạn.

Lần đầu đến đây, cả Cao Phi và Diệp Thư đều kinh ngạc xem những màn múa thoát y, nhảy nhót điên cuồng, đầu giá người đẹp...

Bị kích động bởi khung cảnh xung quanh, Cao Phi mua cần sa từ một người bán trong vũ trường. Cậu rủ Diệp Thư cùng dùng, cứ nghĩ cô sẽ rất hào hứng muốn thử. Đáp lại Cao Phi là ánh mắt lạnh lùng của cô.

Ngay cả rất nhiều năm sau này Cao Phi vẫn không quên khung cảnh lúc ấy. Diệp Thư lạnh lùng nhìn cậu, sau đó cô ấy đột nhiên vòng tay lên cổ cậu, hôn thật sâu. Giữa tiếng nhạc âm ỉ và những tiếng hò hét điên loạn, hai người ôm nhau hôn cuồng nhiệt trong góc vắng có gì đặc biệt. Khi rời khỏi nhau, đôi mắt cô phủ một làn sương mù, giọng nói ma mị quyến rũ chôn vùi bên tai cậu.

- Cao Phi, chúng ta có thể là những kẻ phá hoại hư hỏng, nhưng mọi thứ đều phải có giới hạn. Tạm biệt!

Cái khoảnh khắc cô dứt khoát quay người bước đi, cậu đột nhiên cảm thấy trống rỗng đến kì lạ. Cậu vút lại chỗ cần sa vào thùng rác, vội vàng đuổi theo cô.

Nếu lúc ấy Diệp Thư không ngăn cản cậu, Cao Phi cũng không rõ liệu cậu có biến thành một kẻ nghiện ngập hay không.

Hơn một năm bên nhau, Cao Phi cũng không chắc chắn tình cảm của cậu với Diệp Thư là gì. Cậu biết là mình có thích cô, nhưng lại không rõ cô và Thụy Du ai quan trọng hơn.

Cậu suy nghĩ rất lâu, cuối cùng cảm thấy nếu đã là bạn trai của cô thì không nên dây dưa không rõ với Thụy Du nữa. Cậu bắt đầu tránh gặp riêng Thụy Du, tránh nhắn tin với cô ta, cậu muốn thật sự dứt khoát.

Thụy Du cũng nhận ra sự thay đổi ở cậu, cô ta im lặng chấp nhận, không chủ động tiếp xúc với cậu nữa.

Không lâu sau Cao Phi nghe tin mẹ Thụy Du qua đời. Khi cậu đến thăm mới biết thì ra bố Thụy Du cũng đã mất từ mấy năm trước, cậu cứ tưởng mình rất quan tâm Thụy Du, vậy mà chuyện quan trọng như thế lại không hề hay biết. Vào lúc Thụy Du cô đơn đau khổ, cậu không nhẫn tâm bỏ mặc cô ấy.

Đây chỉ là tình cảm bạn bè, cậu tự nhủ như vậy.

Nhưng cậu càng lúc càng cảm thấy Thụy Du cần cậu hơn Diệp Thư. Cô ấy thường xuyên khóc vì nhớ bố mẹ, những lúc ấy đều là cậu ở bên an ủi. Rồi Thụy Du thổ lộ, nói rằng mình vẫn luôn thích cậu, trước đây cô ấy cảm thấy gia cảnh của mình và cậu cách nhau quá xa nên mới từ chối cậu.

Vào thời điểm sai lầm, nghe những lời dễ dẫn đến sai lầm, nảy sinh những cảm xúc sai lầm, Cao Phi cuối cùng đã nghiêng hẳn về phía Thụy Du.

Cậu nghĩ mình lựa chọn đúng, bởi vì Thụy Du là cô gái cậu đã dành rất nhiều tình cảm, rất nhiều thời gian, là người đầu tiên cho cậu sự ấm áp, khiến cậu ở trong bóng tối muốn vươn về phía ánh sáng.

Khi Cao Phi còn chưa nói lời chia tay, Diệp Thư đã vô tình phát hiện ra quan hệ giữa cậu và Thụy Du. Thật kì lạ, trước đây cậu và Thụy Du đã không ít lần gặp mặt riêng nhưng Diệp Thư chưa bao giờ biết. Vậy mà Thụy Du mới thổ lộ với cậu không lâu thì Diệp Thư lại phát hiện.

Cậu cứ nghĩ Diệp Thư sẽ mắng chửi cậu, thậm chí là đánh cậu. Người sai là cậu, cô đối xử với cậu thế nào cũng đáng đời.

Nhưng cô không thèm nói với cậu mà tiến lại gần Thụy Du. Cậu sợ Diệp Thư sẽ nói những lời xúc phạm Thụy Du, hoặc tệ hơn là đánh cô ấy. Thụy Du đã đủ đáng thương rồi, nhập nhèm không rõ ràng giữa hai cô gái là lỗi của cậu, không nên để Thụy Du gánh hết. Vì thế mà cậu chặn trước mặt Diệp Thư.

Có một số chuyện, nếu đã làm sai thì không thể nào bù đắp nổi.

Ánh mắt Diệp Thư nhìn cậu khi ấy ngoài tức giận còn mang theo chán ghét đến cực điểm, giống như nếu nhìn thêm một chút sẽ làm cô cảm thấy dơ bẩn.

Cậu hẹn gặp cô nói chia tay chính thức, cô tiếc chữ như vàng, chỉ mở miệng nói đúng một từ “Được”.

Sau đó, Diệp Thư bước ra khỏi cuộc sống của cậu. Mỗi khi vô tình gặp nhau về mặt của cô vẫn bình tĩnh, chỉ là coi như không quen biết cậu. Ngay cả khi gia đình cô gặp chuyện, cậu gửi tiền cho cô dưới danh nghĩa vài người bạn cũng bị cô từ chối.

Cậu nhìn cô vừa đi học vừa đi làm thêm, mệt đến nỗi thỉnh thoảng lại ngủ gục trên lớp. Cậu biết cô chơi piano trong nhà hàng, biết cô còn đi làm cả những công việc khác để kiếm tiền.

Từ một tiểu thư tiêu tiền như nước, sống trong nhung lụa trở thành cô bé Lọ Lem, phải chật vật vì cơm áo gạo tiền, cậu vì cô mà đau lòng.

Cậu tìm đến nhà hàng cô làm thêm, trực tiếp gặp người quản lý, muốn nhờ ông ta tăng lương cho cô, cậu sẽ bỏ tiền của mình bù vào khoản chênh lệch đó. Người quản lý trầm mặc đánh giá cậu vài phút, sau đó lịch sự trả lời rằng tiền lương của cô bây giờ đã cao hơn nhiều so với bình thường, nếu lại tăng nữa thì không chỉ những nhân viên khác mà bản thân cô chắc chắn cũng nghi ngờ.

Cậu ngạc nhiên hỏi lại ông ta, tiền lương của một cô gái chơi đàn thì có thể được bao nhiêu. Người quản lý chỉ lắc đầu cười, kín đáo nói một câu: “Cậu không cần lo cho cô ấy, đã có người ra mặt trước cậu rồi.”

Không thể giúp đỡ Diệp Thư, Cao Phi cảm thấy lòng mình nặng trĩu. Trước đây cậu vô tình làm cô bị thương về thể xác, bây giờ là tinh thần. Cậu lại không có cách gì bù đắp cho cô được, chỉ thỉnh thoảng đến chỗ cô chơi đàn, đứng nhìn cô từ bên ngoài cửa kính.

Nếu không đến đây, cậu có lẽ sẽ không tin nổi trên đời có chuyện trùng hợp tới như vậy. Cậu đã thấy anh ta, chàng trai mắt nâu năm ấy ở bệnh viện nay đã trở thành một người đàn ông tuấn tú đầy hấp dẫn. Anh ta ngồi yên lặng ở chiếc bàn gần cửa kính, chỉ đơn thuần một mình nhắm nhấp rượu vang.

Từ đó, cậu không bao giờ đến nhà hàng kia, cũng không tìm cách hỏi thăm thông tin về cô nữa.

Thành phố H không phải quá rộng lớn, nhưng biến người mệnh mông, một người nếu thực sự bước khỏi cuộc đời mình thì dường như không thể tình cờ gặp lại được.

Cao Phi không hiểu vì sao Diệp Thư và mình có thể vô tình biết nhau vì vụ tai nạn kia, vô tình gặp lại trong cùng một trường trung học, nhưng trong suốt nhiều năm sau ngay một lần đụng độ cũng không có.

Mười năm trôi qua, Cao Phi và Thụy Du vẫn ở bên nhau, bạn bè đều nói hai người đúng là một đôi hiếm có, coi Cao Phi như người đàn ông lý tưởng chỉ có trong tiểu thuyết.

Cuộc sống bây giờ đúng là rất mỹ mãn, sự nghiệp thành công, vợ chưa cưới xinh đẹp, đáng lẽ Cao Phi phải rất hài lòng mới phải. Nhưng cả anh và Thụy Du đều hiểu quan hệ giữa họ không giống như người ngoài tưởng tượng.

Nếu thật sự yêu, vì sao tới tận lúc này vẫn chưa kết hôn?

Cao Phi không biết. Anh tin là mình đã lựa chọn đúng, thế nhưng anh lại luôn do dự khi nghĩ đến một đám cưới. Kết hôn tức là gắn kết cả đời. Cả đời làm anh do dự.

Anh vẫn đang chờ đợi điều gì đó mà chính anh cũng không rõ ràng lắm. Anh sợ nếu kết hôn sẽ không thể quay đầu được nữa.

Thụy Du và Cao Phi bên ngoài vẫn vui vẻ thân thiết, nhưng bên trong lại là gần mặt mà cách lòng.

Những cái nắm tay, những nụ hôn, những đêm triền miên trên giường... không đủ sức lấp đầy trái tim đang ngày càng trống rỗng.

Cao Phi giống như chìm trong màn sương mù, rốt cục vấn đề nằm ở đâu? Tại sao anh và Thụy Du lại trở nên như vậy?

Công việc của anh không ít cám dỗ, những cô gái trẻ trung xinh đẹp tiếp cận anh rất nhiều nhưng anh chưa bao giờ làm chuyện có lỗi với Thụy Du.

Là bởi vì anh quá yêu cô ấy... hay bởi vì đối với ai cũng không nảy sinh cảm xúc?

Cục diện tĩnh lặng giữa Cao Phi và Thụy Du cuối cùng cũng bị phá vỡ. Cô gái xinh đẹp xuất hiện trong bữa tiệc, chiếc váy trắng nền nã, gương mặt trang điểm nhẹ nhàng nhưng không thể che bớt vẻ đẹp rực rỡ thu hút người khác.

Gần mười năm, anh chưa bao giờ cố tìm kiếm thông tin về cô. Anh là một người đàn ông, nếu đã lựa chọn thì phải dứt khoát.

Đã quá lâu không gặp nhau, mỗi lần nghĩ đến cô anh đều vô thức hồi tưởng nụ hôn cuồng nhiệt của bọn họ ở vũ trường và bóng lưng của cô hôm ấy.

Thời gian đúng là tàn khốc, có thể thay đổi hoàn toàn một con người. Cô gái kiêu ngạo và ngông cuồng của năm đó đã trở thành một người khác, dịu dàng, mềm mỏng, gặp ai cũng tươi cười. Không hiểu sao anh lại thấy mất mát, cô ấy... đã không phải là Diệp Thư trong lòng anh.

Bất gặp tia tinh quái loé lên trong mắt cô, lại nhìn vẻ mặt khó chịu của Thụy Du, anh đột nhiên hiểu ra lý do cô tỏ ra thân thiện với mình. Cô không phải đã bỏ qua chuyện cũ với anh, chẳng qua cô muốn chọc tức Thụy Du.

Mười năm, cô vẫn là Diệp Thư khi ấy, chỉ là khôn ngoan hơn và biết nhẫn nhịn hơn.

Điều khiến anh ngạc nhiên nhất là cô đã kết hôn, đối tượng lại là tổng giám đốc của Bảo Hoà. Anh đã từng gặp anh ta, rõ ràng không phải là người đàn ông mắt nâu năm đó.

Thật ra tuổi của cô người ta thậm chí đã có con, cô kết hôn thì có gì kì lạ, vậy mà anh vẫn không tin nổi. Nếu thời gian quay ngược lại, nếu anh chủ động đi tìm cô, liệu mọi thứ có khác đi không?

Anh không biết, dù sao anh cũng đã bỏ lỡ mất cô.

Người đàn ông mặc vest đen nhanh chóng đi lướt qua anh. Gương mặt lạnh lùng bị in một vết cắn khá rõ nhưng đôi mắt nâu lại phẳng phất ý cười.

Đúng là anh ta, chàng trai ruột thừa trong bệnh viện, người đàn ông trong quán nhà hàng...

Cao Phi không thể nói rõ cảm giác hiện giờ của mình là gì, buồn bực, khó chịu, không cam lòng... tại sao mỗi lần anh gặp lại cô thì người đàn ông đó luôn xuất hiện?

Sau bữa tiệc ấy anh mới biết người đàn ông đó chính là Richard Ngô, người thừa kế của Phoenix. Anh ta đã ở nước ngoài khá lâu, chỉ mới về nước một thời gian ngắn, cũng không có bất kì điều gì chứng tỏ anh ta và Diệp Thư có liên lạc với nhau trong những năm qua, giống như hai người họ hoàn toàn xa lạ.

Trực giác nói với anh rằng giữa họ có một mối dây liên kết nào đó. Nếu cứ mỗi lần đều chỉ là tình cờ gặp lại thì chỉ có thể nói rằng... họ quá có duyên với nhau.

Sau lần gặp mặt với Diệp Thư, Thụy Du bắt đầu gây chuyện với Cao Phi. Hai người vốn chung sống hài hoà đột nhiên biến thành chiến tranh liên miên. Đôi khi chỉ là chuyện rất nhỏ như thư kí nữ gọi điện vào lúc muộn để thông báo việc gấp từ công ty cũng bị Thụy Du nói xách mé.

Cao Phi cảm thấy lớp mặt nạ giả dối giữa họ đã bị xé rách. Anh không muốn suốt ngày cãi nhau với Thụy Du nên bắt đầu thường xuyên ở công ty thay vì về nhà. Thụy Du lại tới cả công ty to tiếng với anh.

Mọi chuyện lên đến đỉnh điểm chính là lúc anh và Thụy Du biết tin Diệp Thư ly hôn. Thụy Du giống như phát điên lên, ngày nào cũng bám dính lấy Cao Phi, một bước không rời.

Thụy Du đòi làm việc trong công ty, Cao Phi đồng ý, còn uỷ quyền cho Thụy Du giải quyết tất cả mọi việc khi anh vắng mặt. Anh muốn cho cô yên tâm, nhưng Thụy Du không chịu dừng lại, ngày nào cũng dẫn vật chất vẩn anh.

Cao Phi không buồn giải thích, Thụy Du đã biết Diệp Thư bao nhiêu năm, còn chưa hiểu rõ tính cách của cô ấy sao? Diệp Thư chính là kiểu người đã đi sẽ không bao giờ quay đầu lại. Cho dù anh có lòng thì người ta cũng không muốn nhận, cô ghen tuông như vậy cũng chẳng để làm gì. Hơn nữa Thụy Du đã theo anh mười năm, anh sao có thể bỏ rơi cô?

Trong lòng Cao Phi luôn tự cho rằng bố anh sẽ không quan tâm lắm chuyện anh kết hôn với ai, dù sao anh cũng không phải con đẻ của ông, mà nhiều năm nay vốn dĩ ông cũng không yêu quý gì anh. Nhưng ngược lại, khi anh nói muốn kết hôn với Thụy Du, bố anh ngay lập tức cho người điều tra tường tận gốc gác của cô ấy, không bỏ sót bất kì chi tiết nào.

Trên đời này, cái gọi là báo ứng vẫn luôn tồn tại, chỉ là đến sớm hay muộn. Cao Phi chưa bao giờ biết cảm giác khi bị lừa gạt, bị phản bội lại khổ sở như vậy. Trước đây anh đã đối xử như thế với Diệp Thư, bây giờ đến lượt anh cũng là đáng đời.

Bố đẻ của Thụy Du – Nguyễn Đình Dân từng là cấp dưới của Cao Vũ. Nhiều năm trước Cao Vũ bị dính vào một vụ bê bối tham nhũng nhưng ông ta đã nhanh chóng tìm được cách thoát thân, toàn bộ tội lỗi bị đổ

lên đầu ông Đình Dân, kết quả là điều tra còn chưa hoàn tất nhưng ông ấy đã nhảy lầu tự sát. Mẹ Thụy Du sau này chuyển đi nơi khác, kết hôn với người chồng thứ hai rồi quay lại thành phố H. Chuyện đã qua rất lâu nên không ai còn nhớ bà ấy, và thân phận của Thụy Du cũng không bị chú ý đặc biệt.

Cao Phi không rõ liệu mười mấy năm trước Thụy Du có thật sự vì tình cảm mà tiếp cận anh, hay tất cả là một màn kịch được sắp đặt sẵn, chỉ chờ anh nhảy vào?

Người con gái mà mình từng coi như bảo vật, trong sáng dịu dàng đến thế hoá ra lại là kẻ lòng dạ thâm sâu, nhất thời anh không chấp nhận nổi. Đêm mưa bão ấy Cao Phi lái xe về nhà muốn hỏi rõ sự thực với Thụy Du nhưng trên đường bất ngờ gặp tai nạn. Vào giây phút ở giữa lằn ranh sinh tử, anh chợt nghĩ đến cô gái đã hôn anh cuồng nhiệt trong vũ trường, cô gái đứng dưới bóng trăng nhợt nhạt, lạnh lùng nói một câu “Được”, cô gái cứng cỏi từ chối sự giúp đỡ của anh, tự mình chơi đàn trong nhà hàng để kiếm tiền. Cô gái ấy không biết, lúc bắt gặp gương mặt nhìn nghiêng của cô bên chiếc piano, anh cảm thấy giống như mình đã thấy được thiên thần thực sự, anh chưa bao giờ nhìn thấy dáng vẻ của cô khi chơi đàn, thì ra lúc ấy trông cô đẹp đến thế. Tiếc là anh hiểu ra quá chậm, không thể thay đổi được gì nữa. Nếu anh còn thời gian, anh nhất định sẽ tìm cô, nói cho cô biết mười năm qua anh chưa từng quên cô, chẳng sợ cô chán ghét hay từ chối, anh chỉ muốn nói cho cô biết...

Khi Cao Phi tỉnh lại trong bệnh viện đã là gần một năm sau. Thực ra từ lâu anh đã nghe được những lời nói của mọi người xung quanh, chỉ là chưa thể cử động được. Những nữ y tá bàn tán khi chăm sóc anh, nói rằng bạn gái anh hiện giờ là tình nhân của bố anh, nói rằng anh thật đáng thương hại. Anh không biết thực hư ra sao, nhưng nếu họ nói đúng thì rõ ràng Thụy Du tiếp cận anh là có mục đích.

Người trợ lý trung thành xác nhận với Cao Phi mọi lời đồn đại đều là thật, Thụy Du hiện giờ là tình nhân của bố anh. Anh đột nhiên trở nên hoang mang, cuối cùng thì bố anh và Thụy Du, ai mới là kẻ lừa dối?

Biết đâu bố anh có mưu đồ nào đó nên mới cố tình chia rẽ anh và cô ấy, nếu không sao đã biết rõ mục đích của Thụy Du mà ông còn cho cô cơ hội?

Anh ở trong viện nửa tháng, cố gắng tập luyện để các bộ phận cơ thể linh hoạt trở lại. Trong khoảng thời gian đó bố mẹ anh và Thụy Du không hề đến thăm anh, Cao Phi đã dặn dò bác sĩ và y tá giữ bí mật.

Anh đã chết một lần, may mắn có thêm một cơ hội, đương nhiên sẽ không để nó vô ích. Những việc anh chưa kịp làm, những gì anh còn nuối tiếc... nhất định không thể chậm trễ thêm được nữa.

Cao Phi cho người gọi Diệp Thư đến bệnh viện, nói dối rằng anh chỉ mới tỉnh lại. Ngay khi nhìn thấy Diệp Thư, anh đã biết những gì mình sắp nói ra chắc chắn sẽ bị cô cười nhạo, nhưng anh không còn cách nào khác, anh không thể tìm được lý do nào để kéo cô về bên mình.

Cô lạnh lùng từ chối anh, không hề do dự mà bỏ đi, bóng lưng dứt khoát vẫn giống như trong vũ trường năm ấy.

Anh không nóng giận, chờ đợi cơ hội đến với mình. Chỉ cần cô chưa kết hôn, anh nhất định có thể tiếp cận cô.

Thời cơ đến khi cô bị cảnh sát nghi ngờ là thủ phạm giết người. Anh chỉ vận dụng chút quan hệ cũng biết có người đứng sau thao túng, cố tình dẫn cô vào chỗ chết. Nếu ông trời đã không phụ lòng anh, anh tất nhiên cũng không để lãng phí.

Trong một năm anh nằm viện, thì ra cô và Richard Ngô đã tiến triển rất nhanh, anh đã quên mất người đàn ông đó. Nhưng Richard Ngô không có mặt trong thành phố H, Tỉnh Thành lại về phe anh, tin tức của cô tất nhiên càng không thể đến tai anh ta. Mà sau này Cao Phi mới biết mình lo lắng dư thừa, người bạn Richard Ngô hết sức tin tưởng nhờ bảo vệ Diệp Thư kì thực không có ý định giúp đỡ cô.

Vào thời điểm đó, mọi thứ đều nghiêng về phía anh. Diệp Thư là người thực tế, cô ấy sẽ không ngu ngốc đánh cuộc tương lai và mạng sống của mình vào cái gọi là tình yêu.

Cao Phi quyết tâm thử một lần, Diệp Thư có thể trở về bên cạnh anh hay không tất nhiên không phải do anh quyết định. Nhưng nếu không thử, ngay cả cơ hội biết đáp án anh cũng không có.

Dùng lý do muốn trả thù Thụy Du để Diệp Thư đồng ý kết hôn giả với mình, tự anh cũng cảm thấy nghe rất ngớ ngẩn. Anh từng oán trách Thụy Du là thật, có điều anh không cần phải trả thù cô ta. Chỉ vừa nhìn ánh mắt của bố mình anh đã biết kết cục của Thụy Du chắc chắn không tốt.

Bố anh là con cáo già, ông ấy sao có thể bị Thụy Du quyến rũ. Cao Vũ giống như con sư tử, biết chắc con mồi không thể thoát khỏi nanh vuốt của mình, chỉ đơn giản là chơi đùa với nó một chút.

Kể từ lúc Diệp Thư dọn đến nhà mình, Cao Phi luôn phải chú ý hành động của bản thân. Anh không thể vô vậ sẵn đón cô, lộ liễu quá mức sẽ khiến cô nghi ngờ, thậm chí là bỏ chạy. Mỗi ngày nhìn thấy cô ngồi trong phòng khách, thấy cô đi lại trong nhà, ném đồ ăn cô làm... anh cảm thấy rất thoả mãn.

Anh tin chỉ cần có thời gian thì mọi vết thương đều sẽ được chữa lành, cô có thể quên người đàn ông kia, bỏ qua những chuyện không vui trong quá khứ, dần dần tiếp nhận anh.

Cho dù miệng lưỡi cô cay độc, luôn thích châm chọc anh, cô không hề che giấu sự lãnh đạm của mình với anh, cô luôn tích cực thể hiện việc muốn thoát khỏi anh... nhưng anh thích như vậy. Anh đã quá sợ hãi chiếc vỏ bọc dịu dàng thánh thiện mà bên trong lại đen tối đáng ghê sợ.

Diệp Thư không bao giờ biết chỉ việc chụp ảnh cưới cùng cô cũng khiến anh dồn rất nhiều tâm trí. Anh tìm hiệu váy cưới và nhiếp ảnh gia nổi tiếng, chọn địa điểm chụp ảnh thật lãng mạn.

Trước ngày thử váy cưới, anh đã tưởng tượng trong đầu không biết bao nhiêu hình ảnh của cô, xinh đẹp, rạng rỡ, trong sáng, dịu dàng, quyến rũ... Chiếc váy cô chọn hôm ấy rất đơn giản nhưng mặc lên người cô thì lại trở thành tác phẩm tuyệt đẹp.

Bắt gặp cái nhìn đầy vẻ đe dọa của người đàn ông bên ngoài hiệu áo cưới, chứng kiến thái độ xa cách của cô với anh ta, anh rất hài lòng. Giữa Diệp Thư và anh ta có quá nhiều khoảng cách, mà giữa anh và cô lại chỉ cách nhau có một cánh cửa phòng ngủ, anh rất tin vào bản thân mình.

Ngoài ý muốn của Cao Phi, Thụy Du có vẻ đặc biệt quan tâm tới quan hệ giữa anh và Diệp Thư. Mặc dù đã cố gắng phán đoán nhưng anh vẫn không hiểu não bộ của người phụ nữ này hoạt động như thế nào. Cô ta thật sự cho rằng sau khi cô ta bỏ lên giường của bố anh thì anh còn có thể vương vấn cô ta sao?

Không muốn để Diệp Thư nghi ngờ, anh đành phải nói chuyện với người phụ nữ mà anh chán ghét kinh khủng. Khi ấy Thụy Du nói gì anh đều không lọt tai, chỉ hồi tưởng lại dáng vẻ mặc áo cưới của Diệp Thư, trong lòng không ngừng chờ mong ngày chụp ảnh.

Diệp Thư coi lần chụp ảnh ở khách sạn là một màn kịch, còn anh lại cho là thật. Anh dày công chuẩn bị, cô không chút do dự phá vỡ.

Thụy Du bật khóc bỏ chạy, anh cảm thấy rất nực cười. Những giọt nước mắt từng khiến anh đau lòng bây giờ giống như những vết mực tô vẽ lên bức tranh nham nhở, càng tô càng đen, càng khiến anh chán ghét.

Diệp Thư một mực khuyên anh đuổi theo Thụy Du, anh không biết nên giải thích thế nào với cô, nếu anh nói rằng anh chẳng còn lưu luyến gì cô ta nữa, anh chỉ muốn ở cạnh cô... chắc chắn cô sẽ tìm cách thoát khỏi anh.

Cao Phi bắt đầu dĩ bỏ đi, kì thực chỉ loanh quanh bên ngoài cổng khách sạn.

Anh nhìn thấy cô và người đàn ông kia tranh chấp, thấy cô bắt đầu chạy qua đường.

Khi Richard ôm cô tránh khỏi chiếc ô tô, cảm giác thất bại tràn ngập trong lòng Cao Phi.

Nếu là anh, nếu lúc đấy anh kịp theo sát cô... không, anh không dám chắc liệu mình có giống như người đàn ông kia, ngay lập tức lao vào cứu cô hay không.

Anh có yêu cô đến mức có thể vì cô hy sinh bản thân không?

Anh không biết.

Richard Ngô vì Diệp Thư đổi đầu với Ngô Vũ Kỳ, kết quả tay trắng rời khỏi nhà họ Ngô. Anh ta vì Diệp Thư mà không sợ nguy hiểm.

Anh có thể không?

Có lẽ... là không. Ngay giây phút người đàn ông kia lao qua đường, anh biết mình đã thua triệt để.

Bởi vì anh do dự, bởi vì anh sợ hãi, bởi vì anh chậm chạp... nên mãi mãi không thể đuổi kịp cô, chỉ có thể im lặng nhìn theo bóng lưng cô rời đi.

Anh không yêu cô bằng anh ta, trái tim cô cũng không ở bên cạnh anh, nếu anh còn cố chấp giữ lấy cô thì anh sẽ lại là kẻ làm tổn thương cô thêm một lần nữa.

Việc duy nhất anh làm được là để cô đến với người đàn ông cô yêu. Trước đây anh luôn làm tổn thương cô, lần này anh hy vọng sẽ giúp cô có được hạnh phúc, cho dù người bên cạnh cô không phải là anh.

Đã không thể có được... thì đành buông tay.

Trong cuộc đời, có những người nếu đã bỏ lỡ một lần sẽ không thể đuổi kịp được nữa.

Không phải bởi vì anh đuổi theo quá chậm, mà vì cô không nguyện ý quay đầu.

79. Chương 79: Nợ Người Một Nụ Cười, Hoàn Trả Bằng Cả Cuộc Đời Đắm Lệ(p1)

Vô song một khúc thiên thiên

Trong mắt ta cũng chỉ chứa đựng một dáng hình

Ván cờ hạ cùng nhau

Dẫu thắng thua cũng chẳng thể quay đầu

Hơi thở của ta phác họa trong nhạc khúc sơ sài

Ngoảnh đầu nhìn lại thân ảnh người nơi thủy tạ sơn cùng

Hoàng thượng tâm tình bất định, một khắc trước còn ôn nhu tươi cười, khắc sau đã đằng đằng sát khí, ai cũng sợ hãi, đến ngay cả thở mạnh trước mặt hân cũng không dám.

Gần đây Tiêu Phàm thường xuyên nằm mơ, hân mơ thấy năm hân mười tuổi, bị trói vào cột ngoài trời giá lạnh, khắp người là vết roi, máu thịt mơ hồ, thảm hại chẳng khác nào một cái giẻ rách. Tế Tuyết lúc ấy còn nhỏ hơn hân, nằng sinh ra trong nhà Đế vương, chớp mắt một cái cũng có thể khiến người ta rơi đầu.

Nàng cách hân xa đến thế, giống như phượng hoàng rực rỡ trên cao và ngựa hoang dưới mặt đất. Vậy mà hân vẫn si tâm vọng tưởng.

Hân là ông trời trừng phạt hân vì quá tham lam, cho hân có được nàng, để hân nếm thử mùi vị tình yêu ngọt ngào rồi cướp đi tất cả.

Mười bốn năm, mười bốn năm si mê cuối cùng đổi lại một đạo thánh chỉ truyền ngôi. Nàng cùng Tử Y mai danh ẩn tích, đem ngai vàng cho hân, là bồi thường sao?

Người còn không giữ được, hân giữ giang sơn này để làm gì?

Nghĩ kĩ lại, hân yêu nàng rất lâu nhưng thời gian ở cạnh nàng lại chẳng được mấy năm. Bọn họ bên nhau thì ít mà xa cách thì nhiều. Hân buông tay nàng một lần, nàng buông tay hân một lần, nàng và hân hân là hoà nhau.

Nhưng hân không cam tâm. Khi đó hân bắt đắc dĩ mà rời xa nàng, trái tim hân chưa từng thay đổi. Còn nàng, nàng thay lòng đổi dạ, vì Tử Y mà vứt bỏ cả giang sơn.

Hân rất ghen tỵ. Tế Tuyết vì củng cố quyền lực có thể hy sinh hân, nhưng cuối cùng lại vì Tử Y cái gì cũng không cần.

Thiên hạ này nàng trăm mưu ngàn kế mới giành được. Hắn thật muốn huỷ hoại nó, trở thành một bạo quân tiếng xấu ngàn đời, đến lúc quốc gia suy vong, hắn không tin nàng không hối hận.

Nhưng hắn không dám, ngại vàng là thứ duy nhất nàng để lại cho hắn. Nếu ngay cả nó cũng mất, hắn thậm chí sẽ chẳng còn thứ gì của nàng.

Hắn vẫn biết những mỹ nhân tuyển về cung dù có giống nàng đến mấy cũng không phải là nàng. Nhưng hắn không có cách nào khác, cứ nhìn bọn họ rồi huyền hoặc bản thân, tin rằng nàng đang ở một nơi nào đó rất gần hắn, tin rằng một ngày nào đó nàng sẽ trở về, cho dù... không còn yêu.

Hắn cảm thấy bản thân mình rất hèn mọn, nàng yêu được bỏ được, còn hắn, ngay cả khi trái tim trăm nghìn nhát dao, đau đớn không chịu nổi hắn vẫn không muốn từ bỏ.

Hoàng cung tráng lệ xa hoa lại là nơi che giấu tâm hồn rách nát. Hắn cảm ghét nơi này, sợ hãi sự cô đơn ở đây, nhưng hắn không nỡ rời đi. Nếu hắn đi thật, nàng trở về sẽ không thấy hắn. Hắn sợ rời khỏi nơi này, biến người mệnh mông, ngay một lần tương phùng cũng không thể.

Hắn chờ đợi năm năm, năm năm mà hắn tưởng như đã một đời người, đổi lại được một đáp án.

Nàng đã chết.

Ở nơi mà hắn và nàng gặp nhau lần cuối cùng, nàng cố chấp muốn cùng hắn đón bình minh, bởi vì nàng biết đó là bình minh cuối cùng. Sau đó... sẽ là vĩnh viễn lia xa.

Hắn không biết trước khi chết nàng còn hận hắn không, còn oán trách hắn không. Nàng nằm dưới rừng hoa đào, một mình cô đơn đã năm năm.

Tiêu Phàm hận cả đời chỉ thành thân một lần, vậy mà tân nương không phải là nàng. Cho dù hắn may cho nàng mấy trăm chiếc áo cưới thì sao? Hắn đã không có cơ hội thấy nàng mặc lên người nữa.

Hắn biết Phương Quân Di hạ độc vào rượu nhưng không hề do dự uống cạn. Hắn cảm thấy chết trong ngày hôm nay cũng tốt lắm, từ lâu hắn đã không còn hy vọng gì nữa, mỗi một ngày tỉnh dậy đều nặng nề như chìm trong bóng tối.

Thanh Vân cảm thấy số mình thật sự là đen như một con mực. Hắn vốn chỉ nói bậy là Tể Tuyết đã chết, hắn trồng trên mộ nàng một cây đào làm dấu hiệu để lừa Tiêu Phàm, giày vò Tiêu Phàm chút. Không ngờ tên ngốc ấy tin thật, hơn nữa không chỉ bị giày vò một chút mà là suy sụp đến không dậy nổi, ngày ngày như một cái xác lờ lờ qua lại trong rừng đào.

Hừ, lờ lờ thì cũng thôi đi, Tiêu Phàm còn mua luôn cả rừng đào, dựng nhà xây tường bao. Chết tiệt, hắn tưởng mình là hoàng thượng thì mua gì cũng được chắc!

Tình huống hiện giờ rối như tơ vò. Mấy năm trước Thanh Vân phát hiện ra Thạch Liên Hoa không thể bảo quản như những loại dược liệu khác được, phải chôn sâu trong đất, hơn nữa đất phải ở nơi khí hậu khô ráo. Hắn suy tính mãi thấy Lệ Châu là thích hợp nhất. Sau khi chôn hộp thuốc xuống hắn cẩn thận trồng thêm cây đào làm dấu, ai ngờ đến khi quay lại chỗ này đã biến thành rừng đào, không biết có phải ông trời cổ tình trêu ngươi hắn không.

Hắn đã xem xét cả rừng cây, thật sự là không nhận ra nổi đâu là cái cây mình trồng. Thanh Vân đang nghĩ xem nếu đào hết gốc cây lên để tìm sẽ phải mất bao lâu thì tên hoàng đế thừa tiên, hoang phí thuế của nhân dân đã mua đứt cả cánh rừng, ngày ngày ngồi trông như kẻ tâm thần, muốn đào gốc cây lên tìm cũng không dễ.

Lệ Châu vốn là nơi bốn mùa luân chuyển, khí hậu ôn hoà, vậy mà từ khi Tiêu Phàm đến thì thời tiết nơi này hình như cũng biến đổi vô cùng quái gở. Mùa xuân xong thì phải đến hè, vậy mà hè thu chưa thấy đâu trời lại đột ngột biến rét, tuyết rơi dày đặc. Ai cũng không hiểu nổi sao mùa đông trở lại nhanh như vậy, đúng là chuyện lạ kì nhất trong cả trăm năm qua.

Haiz... Thanh Vân cuối cùng cũng lĩnh hội một cách sâu sắc thể nào là tự bê đá đập chân mình. Cái đầu thông minh của hắn đã nghĩ mãi cũng không có cách gì để lấy được Thạch Liên Hoa mà không bị Tiêu

Phạm phát hiện, thôi thì kể sự thật cho hần vậy.

Cả rừng đào chìm trong sắc đỏ của hỉ phục, tà áo bay phấp phới trong đêm tối khiến cho khung cảnh vừa thê lương vừa quý dị. Thanh Vân ngửi thấy mùi máu tanh phảng phất hương thảo được, đây là máu của Tiêu Phạm.

Dưới nền tuyết lạnh lẽo, Tiêu Phạm không biết nằm đó đã bao lâu, lớp tuyết mỏng phủ lên thân hình hần, tay còn nắm chặt một bông hoa đào. Máu đỏ tràn lan trên tuyết trắng, sắc đỏ thẩm rợn cả người.

Thanh Vân quỳ xuống, kiểm tra mạch của Tiêu Phạm. Vẫn còn sống, mặc dù hơi thở rất yếu ớt.

Hơn ba mươi năm sống trên đời, Phùng Thanh Vân tự cảm thấy bản thân là người không thích lo chuyện bao đồng, đối với người thương thì hết lòng, với bằng hữu thì tận tâm, với kẻ thù thì tàn nhẫn, với người lạ thì mặc xác. Vấn đề là Tiêu Phạm không biết nên xếp vào loại nào trong các loại kể trên.

Người thương thì đương nhiên là không, bằng hữu còn không phải nói gì đến thân thiết, hần lại chẳng có sở thích với nam giới, đẹp!

Nếu bảo là người lạ thì vẫn không phải, tốt xấu gì cũng biết nhau chừng ấy năm.

Kẻ thù, thật sự là hần và Tiêu Phạm ghét nhau xúc đất đổ đi, nhưng mà cũng chưa đến nỗi có thâm thù huyết hải. Sự căm ghét của Thanh Vân với Tiêu Phạm chủ yếu là do Tế Tuyết. Nay Tiêu Phạm vì Tế Tuyết đã tự hành hạ mình thành một đồng xương thể này thì hần cũng không so đo nữa, nói đi nói lại hần luôn là người rất độ lượng.

Đêm tuyết lạnh lẽo, Phùng Thanh Vân cuối cùng thiện tính cũng chiến thắng lòng riêng, vô cùng vất vả kéo lê Tiêu Phạm đang hấp hối vào trong nhà, giúp hần giải độc.

Thanh Vân nghĩ hần nhất định đã sinh ra vào giờ làm trâu ngựa, nếu không sao hần chỉ vừa rời khỏi Kim Môn cốc đã phải đi hầu hạ người ta. Tên khốn Tiêu Phạm thân thể hư nhược quá mức, lại còn trúng độc nặng, cũng may mà nhân vật kiệt xuất như hần có mặt, nếu không Tiêu Phạm đã sớm chầu ông bà ông vải rồi.

Cứu một mạng người hơn xây bảy toà tháp, thật ra thì Thanh Vân chưa bao giờ có ý định xây tháp. Nhưng Tế Tuyết vì Tiêu Phạm làm nhiều việc như vậy, hần để Tiêu Phạm chết thì công sức của nàng sẽ đổ sông đổ biển. Hơn nữa hần cũng lo lắng sau này nàng biết chuyện sẽ trách hần. Vậy là chuyến đi Lệ Châu này Thanh Vân không những phải xới tung cả mảnh rừng lên để tìm Thạch Liên Hoa do đích thân hần chôn xuống nhưng nay không nhớ là ở chỗ nào, lại còn phải cứu chữa cho thằng ngốc Tiêu Phạm. Thật là hao tổn quá nhiều sức lực.

Tiêu Phạm hôn mê bất tỉnh. Độc tính đã giải gần hết nhưng cơ thể hần suy nhược không phải mới ngày một ngày hai, hậu quả của nhiều năm sử dụng Hồng Huyết Thủy cộng thêm thời gian dài không quan tâm đến sức khỏe, tinh thần suy sụp, một lần trúng độc này đúng là đã lấy của hần gần cả cái mạng.

Thanh Vân lâm vào tình thế khó xử, để mặc Tiêu Phạm ở Lệ Châu? Không được, tình trạng của hần vốn chưa ổn định, cũng chẳng rõ khi nào mới tỉnh lại, không có người chăm sóc hần nhất định sẽ tiêu đời. Nhưng nếu không bỏ mặc... lẽ nào lại mang hần về Kim Môn cốc?

Tế Tuyết đã nhớ ra rất nhiều chuyện chỉ trừ đoạn thời gian nàng và Tiêu Phạm gặp nhau, đáng lẽ ra sức khỏe của nàng phải ổn định nhưng lần phát bệnh bất ngờ này có lẽ liên quan đến khoảng kí ức còn thiếu kia. Hần biết Tế Tuyết vẫn giấu hần, nàng bị những giấc mơ không rõ ràng về quá khứ ám ảnh, mất ngủ triền miên, cứ để nàng mơ hồ như vậy cũng không phải cách hay.

Nếu nàng thấy Tiêu Phạm... có thể trí nhớ sẽ khôi phục. Thanh Vân biết trong lòng nàng hần không thể so với Tiêu Phạm, nhưng hần không thể để nàng như vậy cả đời. Lần này coi như hần đánh cược với ông trời, giữa hần và Tiêu Phạm, dù nàng lựa chọn thể nào hần cũng không nỡ lời oán hận.

80. Chương 80: Ngoại Truyện: Nợ Người Một Nụ Cười, Hoàn Trả Bằng Cả Cuộc Đời Đắm Lệ(p2) (toàn Văn Hoàn)

Mộng một hồi, nàng dưới thành tác hoạ

Tô bức tranh phong thuỷ nhân gia

Tuyết rơi chôn vùi muôn nghìn tầng tháp

Sinh tử ngăn cách tịch mịch thiên nhai

Mộng một hồi nàng điểm đàn phong nhã

Tấu khúc bạc đầu cảnh xuân tươi đẹp

Tuyết rơi chôn vùi muôn nghìn tầng tháp

Nhìn ánh trăng trong gương, hắt chắt thể phân biệt thật giả (trích Hoa tư dẫn – Yên Chi dịch)

Người ở Kim Môn cốc cảm thấy thiếu chủ nhà bọn họ thực sự là đặc biệt hơn người. Mỗi lần ra đi rồi trở về đều mang theo một người đẹp. Đầu tiên là một cô nương ngốc nghếch, tuy dung mạo xinh đẹp nhưng đầu óc chẳng khác gì trẻ con năm tuổi, ấy vậy mà thiếu chủ cũng có thể chữa cho nàng ta từ ngớ ngẩn thành bình thường. Lần này thiếu chủ đi chưa bao lâu lại mang về một nam tử, dung mạo tuấn mỹ khó ai bì kịp, chỉ có điều người này hôn mê bất tỉnh, đích thực là một cái xác, chỉ khác xác chết ở chỗ vẫn còn hơi thở, với y thuật của thiếu chủ thì chắc chắn có hai khả năng, một là khiến người này từ hôn mê tỉnh lại, hai là cho hắn ngủ vĩnh viễn luôn.

Thanh Vân sắp xếp cho Tiêu Phàm nằm trong một căn phòng cách xa phòng Tế Tuyết. Ngày đầu tiên hắn đưa Tế Tuyết tới chỗ Tiêu Phàm, nàng im lặng nhìn nam tử đang say ngủ rồi hỏi hắn người kia là ai. Nàng không nhận ra Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm chỉ có thể nằm một chỗ, ngay cả những việc như lau người hay thay quần áo cũng phải do người khác làm cho hắn. Không hiểu sao Tế Tuyết đặc biệt không thích mỗi khi thấy có a hoàn động chạm lên cơ thể hắn.

Thanh Vân nói người nằm trên giường bệnh kia là người quen cũ của nàng. Nhưng nàng không sao nghĩ ra hắn là ai. Sau khi Thanh Vân trở về mang theo một loại thuốc đặc biệt, dùng thuốc đẩy nàng không còn mơ thấy nam tử kì lạ không rõ mặt, cũng ngủ ngon hơn nhiều. Ký ức thiếu mất một khoảng làm nàng phiền lòng nhưng nàng nghĩ có lẽ đó đều là những chuyện không vui, không nhớ ra cũng không sao.

Nàng ngồi bên giường, chăm chú quan sát Tiêu Phàm. Ngón tay nhẹ nhàng lướt trên gương mặt hắn. Người này đúng là rất đẹp, ngay cả nằm ngủ cũng đẹp như vậy, nếu mở mắt ra chắc chắn sẽ khiến người ta bị hút hồn.

Tế Tuyết lắc lắc đầu, đang nghĩ gì thế không biết, từ khi nào nàng lại sinh ra tật háo sắc như vậy!

- Tiêu Phàm, Tiêu Phàm! –Nàng khe khẽ gọi tên hắn.

Người trên giường vẫn mê man không đáp lại, kì thực nàng cũng biết hắn không thể trả lời mình.

- Ta không nhớ ra người là ai, nhưng lúc nhìn thấy người lại không hề có cảm giác xa lạ. Người mau tỉnh dậy đi, nói cho ta biết chúng ta đã quen nhau như thế nào!

- Thật ra nếu đó là những chuyện đau buồn thì không nhớ ra cũng tốt. Dù sao thì người vẫn nên tỉnh lại, nằm một chỗ cả đời sẽ thật là chán.

Một người hầu nam bê chậu nước và khăn mặt bước vào, thấy Tế Tuyết thì cúi đầu nói:

- Cô nương, xin cô nương lánh đi một chút để tiểu nhân thay trang phục cho Tiêu công tử.

Nàng gật đầu, nam nữ thụ thụ bất thân, người ta thay đồ cho hắn nàng không nên ở lại nhưng không hiểu sao chân nàng cứ như đã mọc rễ, không di chuyển nổi. Tế Tuyết cắn môi, trầm mặc một lát bỗng mở miệng.

- Để ta giúp.

Người hầu ngạc nhiên nhìn nàng.

- Cô nương, cô nương muốn... lau người thay đồ cho Tiêu công tử?

- Phải, để ta làm!

Thấy thái độ kiên quyết của nàng người hầu không dám nói gì thêm, liền đưa khăn cho nàng.

Tể Tuyết cởi áo của Tiêu Phàm, lấy khăn ẩm lau người cho hắn. Nàng không dám mạnh tay sợ hắn bị đau. Loại công việc này trước đây nàng hẳn là chưa từng làm vậy mà nàng không thấy ngỡ ngàng chút nào. Đường như nàng rất quen thuộc với cơ thể hắn, thậm chí nàng còn lơ mơ nhớ rằng hắn có rất nhiều sẹo lớn trên vai và cánh tay.

- Cô nương, phía dưới... vẫn là để tiểu nhân làm thì hơn. –Người hầu nhỏ giọng nhắc Tể Tuyết.

Nàng ngượng ngùng đứng dậy, đưa khăn cho hắn rồi rời khỏi phòng.

Thanh Vân nói đúng, nàng có quen Tiêu Phàm, nếu không sao nàng lại biết những vết sẹo trên người hắn. Nhưng quan hệ giữa nàng và Tiêu Phàm là gì? Nếu chỉ quen biết sơ sơ thì nàng không thể nhìn thấy thân thể Tiêu Phàm được.

Vừa đi vừa suy nghĩ nên nàng không cẩn thận va vào một nhóm người hầu đang bê rất nhiều đồ.

- Cô nương, cô nương không sao chứ? –Mấy người lo lắng hỏi. Ở Kim Môn cốc ai cũng biết Tể Tuyết là bảo bối trong lòng thiếu chủ, động tới nàng chính là muốn ăn khổ cực.

- Ta không sao, các người đang bê gì vậy?

- À, đây là đồ cho đám cưới của cô nương và thiếu chủ, cốc chủ nói không thể trì hoãn lâu hơn nữa nên đang gấp rút chuẩn bị.

Tể Tuyết nghe thế thì ngẩn người. Đám cưới... nàng suýt nữa đã quên mất. Chuyện này nàng đã hứa với Thanh Vân rồi thì đương nhiên cũng không có ý kiến gì, chỉ là... trong lòng nàng không hiểu sao lại nghĩ đến nam tử đang nằm bất động một chỗ.

Thời gian này Phùng cốc chủ bận đến tối tăm mặt mũi để chuẩn bị đám cưới cho con trai. Những lúc mệt mỏi không ra hơi ông ta lại vô cùng bức tức với Thanh Vân, chẳng hiểu thằng con trời đánh này nghĩ gì mà cứ ung dung như vậy, rõ ràng là đám cưới của nó mà người làm cha như ông ta còn gấp hơn nó mấy trăm lần.

Bảo nó mau chóng lên danh sách khách mời thì nó lại nói người sống trong giang hồ không nên phô trương, mời vài người thân thiết là được. Sai nó đi xem đồ cưới thì nó nói tùy cha, con không phải người đòi hỏi cao việc trang phục. Thật là làm Phùng cốc chủ tức muốn chết.

- Người... người rốt cục có muốn thành thân không hả? –Phùng cốc chủ cuối cùng không nhịn nổi phải hét lên với con trai.

Thanh Vân thản nhiên uống trà, ngay cả mày cũng không buồn nhăn một cái, bình tĩnh nói:

- Nếu cha thấy không ổn thì hoãn lại cũng được.

- Người... người... người coi là trò đùa à?

Thanh Vân đứng dậy bỏ ra ngoài, mặc kệ lão cốc chủ giận dữ hét gào đằng sau.

Hắn có muốn thành thân không ư? Sao lại không chứ, đó là người hắn đã yêu mười mấy năm, là người hắn luôn bảo vệ che chở. Nhưng trên đời này không phải thứ gì mình cứ cố gắng hết sức là có được, ví dụ như tình cảm.

Không do sớm muộn, chỉ là đúng lúc mà thôi.

Hắn vẫn nuôi hy vọng, hắn nghĩ nếu không có Tiêu Phàm thì người nàng yêu nhất định sẽ là hắn. Những ngày tháng qua nàng đối với hắn có quyến luyến nhưng không có thâm tình, chỉ cần nhìn vào mắt nàng là hắn hiểu.

Tiêu Phàm vừa xuất hiện, cho dù nàng không nhớ ra nhưng lại không kìm chế được mà ngày nào cũng tới chỗ Tiêu Phàm.

Tế Tuyết có lẽ không biết ánh mắt nàng nhìn Tiêu Phàm có bao nhiêu dịu dàng, bao nhiêu tình cảm. Mỗi khi nàng ngồi bên Tiêu Phàm, nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt hắn, thì thầm trò chuyện... Thanh Vân chỉ có thể đứng bên ngoài im lặng quan sát hai người họ.

Đau đớn, khó chịu, không cam lòng... cho dù lần nào cũng là Thanh Vân xuất hiện trước trong cuộc đời nàng nhưng người nàng yêu vẫn là Tiêu Phàm.

Thanh Vân biết rõ đám cưới sắp tới không nên diễn ra, trái tim Tế Tuyết đã dậy sóng, phần ký ức còn thiếu kia sau khi được lấp đầy... hắn sẽ trở thành kẻ thừa thừa, thành kẻ thứ ba làm khó nàng.

Nàng nhất định sẽ chán ghét hắn, không, với tính tình của nàng thì sẽ cảm thấy nên có trách nhiệm báo đáp ân tình của hắn. Nàng sẽ ở bên hắn nốt phần đời còn lại, nhưng trái tim nàng thì từ lâu đã trao cho người kia, có lẽ không còn chút nào cho hắn nữa.

Đúng ra hắn nên huỷ bỏ đám cưới, hắn không nên lợi dụng lúc nàng thần trí mơ hồ mà buộc nàng thành thân với hắn, nhưng hắn không cách nào dứt bỏ lòng tham của mình. Nếu Tiêu Phàm không bao giờ tỉnh lại, nếu Tế Tuyết không thật sự nhớ ra đoạn tình cảm sâu đậm kia... duyên phận giữa nàng và hắn sẽ có thể tiếp tục.

Cho dù là vì ân nghĩa, vì áy náy mà nàng ở bên hắn cũng được. Chỉ mong cùng người nắm tay đến lúc bạc đầu, biết là không nên nhưng hắn vẫn muốn thử một lần.

Áo cưới được người hầu mang đến phòng riêng cho Tế Tuyết. Chỉ cần nhìn chứ chưa cần ướm lên người cũng đã biết sẽ rất đẹp, từ chất vải, thiết kế đến đường kim mũi chỉ đều chứng tỏ độ tinh xảo của chiếc áo.

Tế Tuyết chần chờ một lúc mới mặc thử, không hiểu sao nàng lại có chút kháng cự đối với bộ áo cưới này.

Cài xong cúc áo, nàng soi bóng mình trong gương.

Dung nhan vốn xinh đẹp cùng với sắc đỏ thắm của áo cưới càng khiến cho nàng mỹ lệ bội phần, ngay cả những a hoàn trong phòng cũng ngây người nhìn ngắm.

- Cô nương, cô nương đẹp quá, cứ như tiên nữ giáng trần vậy!

Một a hoàn vừa lên tiếng thì mấy người khác cũng đồng loạt nín hót.

- Đúng đúng, thiếu chủ nhất định mà nhìn thấy sẽ bị cô nương làm ê mắt.

- Cô nương, sau này người thành thiếu phu nhân rồi xin hãy chiếu cố chúng nô tỳ.

...

Tế Tuyết bị bọn họ léo nhéo nhức cả đầu, nàng còn chưa kịp lên tiếng thì cửa phòng đột ngột bị đẩy ra.

- Thiếu chủ! –Đám a hoàn hô lên. –Thiếu chủ không thể vào được, tân lang không nên nhìn trước tân nương mặc hi phục.

Thanh Vân quét ánh mắt rét lạnh một lượt, thế giới tức thì trở nên yên tĩnh. Tế Tuyết không nhìn được cười khê. Trước đây nàng cũng có tiếng là lãnh huyết vương gia nhưng xem ra uy lực không bằng nổi một nửa của Thanh Vân.

Chưa cần phải nhắc đám a hoàn rút lui hết sức trật tự, còn cẩn thận đóng cửa phòng lại.

Thanh Vân đến sát Tế Tuyết, nắm tay nàng xoay một vòng.

- Đẹp quá, thật muốn mau chóng cưới nàng vào cửa!

Tế Tuyết bật cười.

- Chẳng phải đã vào cửa nhà chàng rồi sao.

Thanh Vân ghé vào tai nàng, thì thầm ái muội.

- Còn thiếu bước động phòng, ta hôn nóng đến mắt ngủ rồi đây.

Người này... từ khi nào lại trở nên mặt dày như vậy chứ, nàng ngại ngần cúi đầu.

Đợi Thanh Vân đi rồi Tế Tuyết liền thay lại trang phục bình thường. Chiếc áo cưới này đúng là rất đẹp nhưng mặc lên người nàng lại có cảm giác nặng nề.

Nàng nhìn ngắm những thứ đồ trang sức bày trên khay, tâm trạng cài thử trâm ngọc hay đeo vòng vàng đều không có. Hôm nay... nàng vẫn chưa tới chỗ Tiêu Phàm.

Nam tử tuần tú vẫn chìm trong giấc ngủ, không có bất cứ dấu hiệu tỉnh lại nào. Tế Tuyết cũng chẳng trông mong hắn có thể thức dậy đáp lời nàng, nàng chỉ muốn nói cho hắn nghe mà thôi.

- Tiêu Phàm, ta và Thanh Vân sắp thành thân rồi. Ta vừa mới thử áo cưới, thật sự rất đẹp. Chắc người không kịp tỉnh lại để dự đám cưới của ta.

Nàng thở dài một hơi, đầu óc vẫn đắm chìm trong suy nghĩ riêng, không phát hiện lông mi của Tiêu Phàm giật nhẹ.

- Ta rất thích Thanh Vân nhưng cứ nghĩ đến việc sẽ trở thành thê tử của chàng ta lại thấy có chút kì kì. Cứ như là... một việc sai trái vậy.

Bóng tối dày đặc bủa vây Tiêu Phàm, hắn không biết mình đang ở đâu, cũng không nhớ rõ mình là ai. Nơi này vừa tối tăm vừa lạnh lẽo, hắn quờ quạng xung quanh, chẳng có gì hết, toàn là trống rỗng.

Hắn không thể làm gì khác ngoài co người lại, chờ đợi một cách vô vọng.

Một giọng nói nhẹ nhàng vang lên trong khoảng không tối đen. Là giọng nói của một cô gái.

Hắn nghe thấy người ấy gọi tên hắn, rất thân thiết.

Tiêu Phàm, Tiêu Phàm!

Người ấy lặp đi lặp lại tên hắn.

Mỗi ngày trôi qua, hắn luôn chờ mong giọng nói dịu dàng ấy xuất hiện. Nàng nói với hắn rất nhiều chuyện, đôi khi hỏi hắn toàn những điều hắn không thể trả lời nổi. Hắn là ai, nàng là ai, Thanh Vân là ai, sao họ lại quen biết nhau?

Đôi lần hắn muốn mở to mắt để nhìn nàng cho rõ nhưng không thể. Thế giới xung quanh hắn tĩnh lặng đến đáng sợ, chỉ có âm thanh của nàng mới khiến hắn thấy ấm áp.

Dần dần rất nhiều hình ảnh xuất hiện trong đầu hắn, hắn thấy mình trôi nổi trong những đoạn ký ức không đầu không đuôi.

Thiếu nữ xinh đẹp như hoa giận dỗi gạt tay hắn giữa đêm lễ hội.

Nàng dùng thái độ lạnh lùng ra lệnh cho hắn: “Tiêu Phàm, ta đau chân, người công ta đi!”

Hắn nằm trên bãi cỏ, lắng nghe tiếng đàn réo rắt của nàng.

Nàng nghi ngờ hỏi hắn:

“ - Nếu một ngày dung nhan của ta bị huỷ hoại, người còn yêu ta không?

- Yêu.

- Ta không tin, cho dù bây giờ người nói vậy nhưng tới lúc đó nhìn những cô gái xinh đẹp xung quanh người sẽ động lòng thôi.

- Nếu thật sự có ngày dung nhan của nàng bị huỷ hoại, Tiêu Phàm ta sẽ tự chọc mù mắt mình để nàng không cần lo lắng. Trong lòng ta mãi chỉ có gương mặt bây giờ của nàng, không nhìn thấy ai khác, không thể dung nạp thêm bất kì ai.”

Nước mắt trong suốt trên gương mặt nàng làm hắn chua xót.

Nàng mềm mại nằm trong lòng hắn, hai người triền miên trên giường.

Hắn lạnh lùng thừa nhận với nàng: “Người ta yêu là Trương Bắc Nhạn.”

Ánh mắt bàng hoàng đau đớn cùng bất lực của nàng khiến trái tim hắn như bị rạch từng nhát dao, máu chảy đầm đìa.

“Tiêu Phàm, chúng ta từ nay ân đoạn nghĩa tuyệt!”

Trên tường thành hai quân giao chiến hỗn loạn, nàng ôm lấy hắn. Máu tươi tràn ra trên cơ thể nàng, thấm đỏ lớp áo trắng.

Đám cưới của hắn, nàng đứng từ lầu cao nhìn xuống, kiên quyết gặt đầu bảo hắn thành thân với người khác.

“Tiêu Phàm, ta yêu chàng, ta yêu chàng!”

“Chàng có từng yêu ta không?”

Tất cả khung cảnh ấy đều là một người con gái. Dung nhan mỹ lệ khắc sâu vào trong lòng hắn. Mỗi ánh mắt, nụ cười của nàng đều quen thuộc vô cùng.

Tế Tuyết!

Hắn âm thầm gọi tên nàng, nhưng nàng không thể nghe thấy.

“Tiêu Phàm, ta và Thanh Vân sắp thành thân rồi.”

Nàng đang nói gì vậy? Nàng sắp thành thân, sắp thành thê tử của người khác sao?

Không được, nàng không thể lấy Thanh Vân!

Hắn hoảng hốt muốn lớn tiếng ngăn cản nàng nhưng cả cơ thể cứng ngắc không cử động nổi.

Nếu hắn tiếp tục ở nơi này hắn sẽ không bao giờ nhìn thấy nàng, thậm chí sau này còn không thể nghe được tiếng nói của nàng nữa. Chỉ tưởng tượng ra điều đó cũng khiến hắn đau đớn đến muốn chết đi.

Pháo nổ râm ran trong Kim Môn cốc, tiếng nói cười vui vẻ, khắp nơi chăng đèn kết hoa rực rỡ khiến cho ai nhìn thấy cũng bị cuốn vào bầu không khí náo nhiệt này.

Tân lang và tân nương cùng nhau tiến vào, khăn trùm đầu che mặt nên Tế Tuyết vẫn chưa thấy rõ dáng vẻ của Thanh Vân khi mặc hỉ phục, nàng có phần tò mò muốn vén khăn lên nhưng lại không dám, dù sao lát nữa cũng biết.

Trong lúc đám cưới náo nhiệt thì đột nhiên có tiếng hô lớn “Tiêu công tử!”, “Công tử tỉnh dậy rồi sao?”

Tế Tuyết và Thanh Vân giật mình, nhất loạt quay về phía cửa. Bàn tay Tế Tuyết đột nhiên bị nắm chặt. Nàng nghi hoặc vén khăn trùm lên, Thanh Vân căng thẳng cầm tay nàng, làn da hắn lạnh lẽo như giữa mùa đông.

- Tế Tuyết!

Giọng nói khàn khàn quen thuộc trong mơ khiến nàng sửng sốt.

Nàng run run xiết chặt tay Thanh Vân, chậm chạp hướng mắt về phía nam tử vừa xuất hiện.

Giọng nói ấy nàng đã nghe biết bao nhiêu lần trong mơ, đau thương đến tận tâm can, làm nàng rơi lệ giữa đêm khuya.

Là hắn, người không rõ mặt ấy là hắn.

- Tiêu Phàm! –Nàng mấp máy môi.

Tiêu Phàm tiều tuỵ bám vào cánh cửa đại sảnh, gương mặt gầy rộc, nước da nhợt nhạt nhưng đôi mắt thì sáng rực. Trong cả đám đông náo nhiệt ấy hắn không nhìn thấy ai khác, chỉ thấy nàng mặc áo cưới đỏ thắm.

- Tế Tuyết! –Hắn không nói gì ngoài gọi tên nàng, dường như có thiên ngôn vạn ngữ nhưng chẳng thể thốt ra thành lời, chỉ có thể dồn hết tình cảm vào cái tên ấy.

Hình ảnh trước mắt nàng trở nên nhoè nhoẹt, mông lung không rõ ràng. Tấm màn nước mỏng manh vỡ tan, từng giọt lệ trong suốt rơi xuống.

Bàn tay Thanh Vân dần buông lỏng, Tế Tuyết cảm thấy một thoáng trống rỗng.

Đánh cược với duyên phận do ông trời tạo thành, Phùng Thanh Vân hẳn đúng là không có cửa thắng.

Hắn mỉm cười, nhẹ nhàng nói với nàng.

- Tuyết Nhi, đi đi!

***** Hết *****

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/anh-o-phia-sau-em>